

Đương Nhi Tử Xuyên Thành Lão Tử (Khi Con Thành Cha)

Contents

Đương Nhi Tử Xuyên Thành Lão Tử (Khi Con Thành Cha)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	104
34. Chương 34	108
35. Chương 35	112
36. Chương 36	117
37. Chương 37	121
38. Chương 38	127
39. Chương 39	132
40. Chương 40	136

41. Chương 41	141
42. Chương 42	144
43. Chương 43	147
44. Chương 44	152
45. Chương 45	155
46. Chương 46	158
47. Chương 47	161
48. Chương 48	165
49. Chương 49	169
50. Chương 50	173
51. Chương 51	177
52. Chương 52	181
53. Chương 53: Pn1: Kết Hôn Dẫn Phát Huyết Án	186

Đường Nhi Tử Xuyên Thành Lão Tử (Khi Con Thành Cha)

Giới thiệu

Thể loại: fanfic HP, nhất thụ nhất côngCP chính: Harry x Snape, Regulus x Sirius , Draco x Voldy, I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhi-tu-xuyen-thanh-lao-tu-khi-con-thanh-cha>

1. Chương 1

Năm 2004, ngày 2 tháng 5

Ngày giỗ ân cần thăm hỏi, đưa cho giáo sư Severus Snape kính yêu, em là Harry, hiện tại mọi chuyện đều tốt...

Harry thường xuyên cùng mọi người đi nhìn Albus, ở trong suy nghĩ của Harry, ở trong suy nghĩ rất nhiều người, Albus đều là một người vĩ đại, một người vĩ đại được mọi người vĩnh viễn nhớ. Một ông luôn không thiếu hoa tươi cùng những lời thăm hỏi ân cần, đương nhiên còn có đồ ngọt, cũng có người tặng ông bút tất lông dê. Một năm bốn mùa, đều có những phù thủy nhỏ mộ danh đến mộ bia chiêm ngưỡng vinh quang làm cho mộ Albus đều nhanh biến thành địa điểm du lịch.

Tương phản, mộ Snape rất hoang vu, ngoại trừ Harry và Malfoy không có ai nhìn ông. Dù là Harry cũng sẽ không thường xuyên đi, trong một năm, Harry sẽ chỉ đến tảo mộ vào ngày giỗ Snape. Snape thuộc về cô độc, bất kể là còn sống hay đã chết. Không phải là Harry lãnh khốc, cậu chỉ cảm thấy không cần... Đại khái Snape cũng sẽ không hoan nghênh cậu quấy rầy, hơn nữa dù có đến thì có ý nghĩa gì?

Chết chính là chết, mộ bia sẽ không nói chuyện cũng sẽ không động, Snape sẽ không lại dùng ánh mắt chán ghét nhìn anh, sẽ không còn châm chọc khiêu khích, không cần phải tiếp tục bảo vệ anh nữa, cũng không cần thống khổ nữa. Kỳ thật rất tốt...

Một năm không ai đến, quanh mộ đã sớm mọc đầy cỏ dại, Harry yên tĩnh dọn dẹp xung quanh, không sử dụng câu thần chú nhanh và tiện nào, anh chỉ muốn tự tay làm chút gì đó, Harry chưa từng làm gì vì Snape, cho dù là tháo xuống một mảnh lá cây. Ở trước mộ để một bó hoa bách hợp nở rộ, mùi hoa thơm ngào ngạt tràn ngập quanh mộ.

Đã rất lâu chưa nhớ lại Snape, không phải quên, chỉ là sẽ không thường xuyên nhớ tới. Sáu mùa xuân đi qua, ở trong trí nhớ Harry, gương mặt Snape lạnh lùng tái nhợt cũng chưa từng mờ hồ. Ngẫu nhiên thoáng hiện rồi qua, mang theo rung động phiền muộn, rồi sau đó lập tức tan đi như sương mai dưới nắng sớm.

Harry thường xuyên trở lại Hogwarts đi dạo quanh, hầm Snape đã sớm đổi chủ, giáo sư độc dược mới là một cổ giả, mang một cái kính dày, cũng thích mặc y phục màu đen, tóc luôn đầy dầu, ông cũng sẽ ngồi chữa bài tập, cũng sẽ đứng ở phòng thí nghiệm làm độc dược... Hơi nước màu trắng bốc lên, hương thơm đăng chất, nhưng không còn tìm được mùi hương lúc trước.

Phát triển luôn làm người trở nên chết lặng, chẳng đến cảm giác cũng không còn. Ngẫu nhiên đi đến nhà Snape, một cánh cửa, tách rời thời gian cùng không gian, Harry ở bên cạnh, giáo sư ở bên kia. Đôi khi Harry nhẹ nhàng gõ gõ cửa, thử xem giáo sư có thể đi ra mở cửa hay không. Trong khi yên lặng chờ đợi, ngồi ở trên bậc thang nhìn thời gian trôi qua, không tại sao, chỉ là muốn chờ một lát mà thôi.

Khi còn tuổi trẻ mọi người có thể thoải mái cười, thỏa thích khóc, nhưng như vậy cuối cùng cũng sẽ từ từ khô kiệt. Harry trước kia luôn cho rằng chỉ có đau tê tâm liệt phế mới có thể bức diên một người. Hiện tại mới biết thì ra nhàn nhạt tiếc nuối, phiền muộn ôn nhu, cũng có thể là lưỡi dao sắc bén vô tình nhất. (Tê tâm liệt phế = gần gũi với câu đau đến xé lòng của)

Ở cửa lẩm bầm lầu bầu, tự đạo tự diễn, tưởng tượng Snape sẽ ra ngoài giáo huấn mình, có lẽ có thể nói một tiếng đã lâu không gặp, mang theo mỉm cười giả vờ thoải mái... Chính là tay sẽ run, Harry biết rõ, bởi vì tim mình đang run rẩy. Snape đã chết, ở đây sớm đã không còn người ở, cũng sẽ không có người ra mở cửa... Mỗi lần đều tự nói với mình như vậy, đây là một lần cuối cùng vờ ngó ngán, chỉ quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ một ánh nhìn, sau đó mình sẽ tỉnh táo bỏ đi. Chính là mỗi lần quanh đi quẩn lại, rồi lại luôn về tới điểm ban đầu.

Mộ Snape đã dọn sạch sẽ rồi, khôi phục diện mạo sạch sẽ, mộ bia màu đen giống như là Snape luôn mặc bộ quần áo màu đen. Chung quanh không có những người khác, Snape không phải Albus, không có thành những phù thủy đến nhớ lại. Harry ở lẳng lặng ngồi xuống cạnh mộ, anh chưa từng chảy qua một giọt nước mắt trước mộ Snape, bởi vì không có giá trị nào, sẽ chỉ làm Snape chán ghét mà thôi.

Harry biết rõ Snape cũng không cần người khác nhớ mình sau khi anh chết, cũng không cần kẻ nào tới quấy rầy mình, anh chỉ muốn một cành hoa bách hợp là đủ rồi. Đừng hỏi Harry vì sao biết rõ, anh sống trên thế giới này, người cuối cùng hiểu rõ Snape, không có người hiểu rõ hơn.

Hôn lễ của Harry và Ginny vào cuối tháng 9, Harry đem phần thiệp mời cùng hoa bách hợp thuộc về Snape để cùng nhau, chữ thiếp vàng ở phong thư, ánh nắng chiều chiếu đến, cùng đóa hoa màu trắng tinh khiết hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

“Em nghĩ đã qua.” Harry mở miệng.

“Tên con của em và Ginny, tuy chúng em bây giờ còn chưa có con, nhưng sẽ có.”

“Albus Severus Potter, thế nào? Em thấy cái tên này... Có mùi vĩ nhân.”

“Vì sao tên Albus ở trước? Ha ha! Em biết giáo sư có thể hỏi như vậy.”

“Bởi vì Albus vĩ đại hơn giáo sư a, giáo sư nhất định phải thừa nhận điểm ấy. Ông ấy chết đi vì hòa bình thế giới pháp thuật, mà giáo sư là vì...”

Giọng quá lớn, nhắc lên áo khoác Harry, ở bên tai kêu khóc mà qua, Harry không nghe được giọng nói của mình. Nghiêng đầu dựa vào mộ bia, tảng đá lạnh như băng giống như người lạnh như băng kia.

“Được rồi, em nói thật...”

“Severus Potter... Severus và Potter...” Harry vĩnh viễn đều nhớ rõ, một giây trước khi Snape chết, anh từng vô cùng tiếp cận đôi mắt đen kia, tiếp cận trái tim kia, tiếp cận... tình yêu Snape trút xuống cả đời.

Snape là người dũng cảm nhất mà Harry đã gặp! Vĩnh viễn!

Kéo cổ áo, mang theo tươi cười nhàn nhạt, Harry từng bước đi. Sau lưng là mộ bia lạnh như băng, hoa bách hợp dập chờn theo gió làm nổi bật phong thư màu trắng, kiểu chữ thiếp vàng lóng lánh dưới ánh mặt trời... Nhân sinh, luôn sẽ có tiếc nuối.

Cho nên Harry Potter sống càng tốt, cần sống, tốt hơn mọi người...

Ngày đó, chuyện phát sinh không có dấu hiệu, cũng không có lý do gì, đó là đêm trước đêm tân hôn của Harry. Khó có thể ngủ say, nhắm mắt lại nhưng cũng không có cách nào ngủ, giống như từng lỗ chân lông đều mở ra, Harry còn cảm thấy mình có thể cảm ứng không khí lưu động.

Bóng đêm yên tĩnh, như mặt nước, ngày mai sẽ là hôn lễ của anh rồi, quá trình là kết quả mọi người cùng bàn, hôn lễ vốn là như vậy, giống như là cố ý khó xử chú rể, quá trình rườm rà khiến Harry cho là mình sẽ bị lột một lớp da, ngấm lại, lại làm cho Harry thấy phiền muộn.

“Ông bảo vệ nó để nó có thể chết đúng lúc ư?”

“Đừng kích động, Severus. Anh đã chứng kiến bao nhiêu người chết rồi?”

“Gần đây thì đó là những người tôi không thể cứu họ.” Snape nói. Anh đứng dậy. “Ông đã lợi dụng tôi.”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi đã làm gián điệp cho ông, tôi đã nói dối vì ông, tự đặt bản thân vào nguy hiểm cực độ vì ông. Tất cả là để bảo vệ an toàn cho con trai của Lily Potter. Giờ thì ông nói rằng ông nuôi dưỡng nó như một con lợn để thịt.”

“Nhưng điều đó là cần thiết, Severus!” Cụ Dumbledore nghiêm túc nói. “Sau tất cả, anh đã bắt đầu quan tâm đến thằng bé?”

“Quan tâm đến nó ư?” Snape thét lên. “Expecto Patronum.”

A! Phiền chết, phiền chết! Harry cúi kính, nắm gối đầu úp lên trên mặt, hít thở không thông nường theo nhiệt độ ập vào cảm quan. Minh sớm nên rút những trí nhớ chết tiệt trong đầu này ra! Nghĩ như vậy, không biết lại qua bao lâu.

Rốt cục một đêm chờ đợi, mệt mỏi dần dần dâng lên, bên tai Harry chỉ có tiếng tim đập cùng hít thở của mình. Mí mắt cảm thấy chát, Harry nhắm mắt lại... Hiện tại, mình có thể ngủ ngon giấc rồi...

Cảnh trong mơ, như là một thấu kính phức tạp, phản xạ sắc thái lộn lắt, dẫn dắt Harry tiến vào một thế giới như trong tưởng tượng. Thân thể anh bay bổng, giống như chỉ nặng bằng một trang giấy, bị gió nhẹ tung bay lên không trung, bay lượn dưới bóng đêm.

Harry thuận theo đi, núi non sông ngòi đều ở dưới chân. Phía trước có một nguồn sáng nho nhỏ, Harry không ngừng đích tới gần, ánh sáng lớn dần và ngày càng chói mắt. Harry theo bản năng giơ tay lên, che chắn ánh sáng làm hai mắt đau nhói...

“Ha ha! Mấy cậu thật nên xem khuôn mặt lúc ấy của nó, quả thực rất khó đã quên.”

“Sừng giống như đầu heo, James, vậy mới tốt chứ!”

“Đừng ngạc nhiên Sirius, chỉ là một câu thần chú đơn giản mà thôi, đối với mình nó chỉ là một bữa ăn sáng! Mình còn biết nhiều câu thần chú thú vị hơn, hôm nào có thể thí nghiệm lên nó nữa.”

“Có lẽ chúng ta có thể treo ngược nó lên, để mọi người xem quần lót của nó, mình dám đánh cược nhất định có lỗ thủng.”

“Oh, không! James cậu sai rồi, có lẽ nó nghèo đến nỗi ngay cả đồ lót cũng không có mà mặc! Merlin nhân từ, thỉnh người ban cho con đồ lót a!”

“Ha ha!”

Thiếu nam thiếu nữ bốn phía cười phá lên, Harry vẫn đang lơ lửng ở giữa không trung, những thứ trước mắt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, là mơ đúng không, mình đang ở trong mơ về tối sân bóng Quidditch ở

Hogwarts, hình như là đội Gryffindor đang huấn luyện, lại thấy cha. Đúng vậy, Harry nhận ra, những thiếu niên kia, James, Sirius, Lupin, Pettigrew... Bọn họ đều thật trẻ.

Bọn họ đang cười cái gì? Cha lại bắt nạt ai? Harry nghi hoặc, sao mình sẽ mơ một giấc mơ kỳ quái như vậy?

“Mau nhìn! Cái chổi của James!”

“Merlin! Mau ngăn cản nó!”

“James!”

Hỗn loạn, Harry cũng không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, cậu đang lơ lửng, Harry chỉ cảm thấy một lực lượng cường đại đánh úp về mình, giống như là bị nam châm hấp thụ. Harry giãy dụa muốn thoát khỏi, nhưng lại chỉ có thể vô lực bị lực lượng này mang đi. Rồi kịch liệt đau nhức tràn ra toàn thân Harry, giống như là bị hung hăng đánh cho một gậy, đau đớn kịch liệt, thể giới của Harry chỉ còn lại hắc ám...

2. Chương 2

Tòa thành Hogwarts cổ xưa mà thần bí từng được rừng rậm xanh ngắt và núi vây quanh, giống như khẩu hiệu của trường, bản thân Hogwarts giống như một con rồng ngủ say, tượng trưng cho vĩnh hằng. Nơi này là cái nôi của thế giới pháp thuật, Muggle không biết trường học này, trải qua mấy cái thế kỷ, phù thủy ở chỗ này vượt qua cuộc sống vườn trường khó quên nhất trong cuộc đời mình.

Các học sinh đi trong hành lang thảo luận những một gần đây phát sinh. Ngôi sao Quidditch James Potter Gryffindor lúc huấn luyện đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cái chổi của cậu bỗng nhiên nổi điên, James từ trên cao rơi xuống. Chổi nổi điên không tầm thường, các học sinh Gryffindor đều cho rằng là Slytherin động tay chân lên chổi của James. Đương nhiên, vì không có chứng cứ, chuyện này mắc cạn rồi.

Nói đến chuyện học sinh bị thương thì khó tránh khỏi trong một năm đều sẽ phát sinh mấy lần, sẽ không ai xem nó là một tin tức lớn, nhưng là lần này không tầm thường, thậm chí có nữ sinh rơi nước mắt, đơn giản người bị thương chính là James Potter! Nơi nào có người thì nơi đó có đấu tranh, có giai cấp, có ba bảy loại, mà James Potter hiển nhiên là loại tài trí hơn người. Chuyện phát sinh ở trên người cậu, vĩnh viễn là tiêu điểm mọi người truy đuổi, cho dù là chỉ là buổi trưa cậu ăn salad gì cũng đủ để những học sinh sùng bái hoặc chán ghét cậu thảo luận.

James Potter, Sirius Black, Remus Lupin, Pettigrew bốn người này được gọi nhóm đạo tặc, trên thực tế trái tim của nhóm người lãnh đạo chính là James, đương nhiên, Sirius cũng không thể bỏ qua. Hai người James và Sirius được phong là Vương tử Hogwarts. Bọn họ phân biệt được nữ sinh Hogwarts chia là bạch mã hoàng tử và hắc mã hoàng tử (hạt giống ko lường được), không có quan hệ gì về học viện hay nhân phẩm, thuần túy là vì vẻ ngoài bọn họ xuất sắc, năng lực pháp thuật giỏi, mị lực cá nhân và gia tộc xuất thân cao quý. Đẹp trai, lại giỏi, trong nhà có tiền, nam tính có đủ ba điều kiện này nổi tiếng là bình thường.

Tuy nói James rơi xuống nhưng đối với phụ nhân Pomfrey chút thương ấy vẫn bé. Xương toàn thân James đều gãy nhưng rất nhanh được nối, hơn nữa không để lại di chứng gì. Cậu vẫn hôn mê, mắt thấy giải thi đấu Quidditch tới gần, học sinh Gryffindor đều rất sốt ruột, nếu như James nếu không tỉnh, âm mưu của Slytherin thành công rồi!

May mà sau một tuần James trở thành vương tử ngủ thì đã tỉnh, một lần nữa trở về! Tin phấn chấn này làm học viện Gryffindor hân hoan. Đương nhiên, vui vẻ nhất cũng chỉ có Gryffindor. Cái đó có liên quan tới chuyện James bình thường làm, tác phong giống một ông vua, ngoại trừ Gryffindor, rất ít người có thể chịu được được James cao ngạo tự đại.

Bất luận có bao nhiêu người ưa thích James chờ mong cậu sớm trở về một chút, cũng không biết có bao nhiêu người chán ghét nguyên rủa James từ nay về sau ngủ bất tỉnh, tóm lại bạch mã hoàng tử đã tỉnh lại

trên giường bệnh chất đầy hoa tươi và chocolate con ếch. Sau đó không lâu giải thi đấu Quidditch, không hề nghi ngờ, lại là vật trong túi Griffindor.

Chủ đề vương tử gặp nạn đã trở thành quá khứ, nhưng không cần lo lắng, học sinh Hogwarts vĩnh viễn không lo không tìm thấy chủ đề nói chuyện mới, rất nhanh, mọi người phát hiện hiện tượng kỳ quái, cũng bởi vậy đưa tới một chủ đề mới. James trở về rồi, chỉ là James không giống trước...

Người đến người đi trên hành lang, nữ sinh nào đó cầm cameras hưng phấn đứng đó, thiếu niên anh tuấn có chút xấu hổ và luống cuống.

“Xin cậu đừng chụp nữa, tôi không thích chụp ảnh kí tên, rất... Tôi có bóng ma!”

“Oh, không không không, tôi cũng không muốn lên bìa tập san Hogwarts mỉm cười mê người nhất của trường... Cái kia tôi càng có bóng ma!”

“Cái gì! Phỏng vấn! Merlin, tôi có bóng ma...”

“Vị này... bạn học, tôi thật sự cần phải đi, thực xin lỗi, hẹn gặp lại!”

Xem! James không giống trước! Ngay cả chụp ảnh kí tên cũng không thích rồi, còn cự tuyệt lên bìa tập san, cũng không muốn nhận phỏng vấn, những điều này đều là chuyện trước kia James thích nhất!

Vì vậy sau đề tài vương tử gặp nạn, chủ đề vương tử biến hình bắt đầu lưu hành, James Potter thay đổi, từ trong ra ngoài. Đầu tiên James sẽ không vuốt tóc về sau sau đó làm loạn, giống như cậu mới xuống khỏi chổi tới, hiện tại kiểu tóc của James rất bình thường, dài ngắn vừa phải, còn có mái che trán. James không còn khoe khoang tùy tiện lạm dụng chú ngữ, cũng sẽ không cười nhạo châm chọc bắt nạt người khác, hiện tại James khiêm tốn có lễ, khi chào hỏi còn có thể mỉm cười. Kỳ quái nhất là James không còn tiếp tục đuổi theo Lily Evans yêu cầu hẹn hò, giống như không còn thích cô ấy! Đây là chủ đề khiến các học sinh Hogwarts vẫn không có thể hiểu, trình độ kinh ngạc có thể so với chứng kiến hiệu trưởng Dumbledore cùng Lord Voldemort khiêu vũ! Chẳng lẽ James ở trong mơ tỉnh ngộ?

Muốn nói chuyện James theo đuổi Lily Evans, ngược dòng tìm hiểu đến năm nhất. Potter như kẹo da trâu cường lực, liều mạng đánh vào mông Lily vút cũng không vút được, cho dù Lily chưa bao giờ để ý, cho tới bây giờ chưa cho cậu ta một sắc mặt tốt. Đúng vậy, Lily Evans ghét James, rất ghét! Muốn hỏi James một bạch mã vương tử tại sao lại ở chỗ Lily đá trúng cửa, It's a long long story, liên lụy đến một người tên là Severus Snape.

Severus Snape, cậu ta là một người ~~ TRÂU BÒ, cũng là một nhất của Hogwarts, chỉ có điều vừa vặn tương phản James, cậu ta được bầu là người không hấp dẫn nhất ở Hogwarts. Có người nói cậu ta Slytherin keo kiệt khó khăn nhất héo rút tới tẩm không có tự tin nhất từ trước tới nay, từ khi thành lập trường học đến nay tóc nhiều dầu mũi lớn nhất hàm răng loạn nhất cổ quái nhất Hogwarts. Hơn nữa, Snape nói chuyện không dễ nghe, khi viết mặt cách giấy gần nhất, mặt cách vạc gần nhất vân vân.

James Potter và Severus Snape có ân oán rất sâu, bọn họ chưa bao giờ có sắc mặt tốt khi gặp nhau, không chỉ là tranh luận học viện, càng vì quan hệ đặc biệt của Snape với tình nhân trong mơ Lily Evans của James. Ở trên chiến trường tình yêu, James nhiều lần bị nhục, vì vậy Snape liền trở thành tình địch số một của cậu, chiến tranh giữa hai người kia đã thăng hoa đến cảnh giới đến chết.

Giờ phút này, James Potter trong truyền thuyết đang ngồi ở hàng thứ nhất phòng học, độc được là lớp học đầu tiên sau khi cậu tỉnh, James đang chuẩn bị bài học, chăm chú lật xem sách vở chuẩn bị bài. Nói thật, cảnh tượng này lại khiến các học sinh chấn kinh, James không học tốt độc được, cậu ghét nhất từ độc được.

Sirius tiến tới trước mặt James, thò tay dò xét trán James một chút.

“Không sốt a...” Sirius rung đùi đắc ý nói.

“James, gần đây cậu rất không bình thường cậu biết không?” Sirius rất muốn mở đầu James nhìn xem bên trong có bị xấu khi ngủ không, sao sau khi tỉnh thay đổi nhiều như vậy?

“Không bình thường sao? Mình cảm thấy hiện tại rất bình thường a.” James cười cười, như bây giờ mới bình thường a.

“Mình thích trạng thái hiện tại.” James không cho là đúng nói.

“Ngày hôm qua nhìn thấy Lily cậu không có phản ứng, vậy còn bình thường!” Remus cũng bu lại, là một trong những người bạn tốt nhất của James, cậu rõ ràng thấy James gần nhất rất quý dị.

“Lily cậu nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ cậu chuyển mục tiêu?” Sirius thấy hứng thú cái này, Potter gia truyền thống là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a! James còn không đuổi theo đủ mười năm a, làm sao lại buông tha a?

“Khụ, khụ.” James xấu hổ ho khan một tiếng, con mắt màu nâu nhìn Sirius.

“Mình cảm thấy mình cùng cậu ấy không hợp.” James cúi đầu nói, Merlin, cảm giác này quá kì quái, yêu Lily Evans, A! Da gà nổi lên rồi.

“Nếu cậu không theo đuổi cậu ta, chẳng phải là cậu ta rơi vào trong tay tên Snivellus sao!” Lupin oán giận, tôn chỉ của bọn họ là muốn giải cứu Lily khỏi nước lửa a!

Nghe cái tên kia, tay James cầm bút bỗng nhúc nhích, biểu tình trên mặt cứng đờ, trên giấy có một giọt mực.

“Có lẽ...” James mở miệng nói.

“Có lẽ Snape giáo... bạn học, thích hợp hơn mình a.”

“Merlin đồ lót a! James, cậu làm sao vậy? Đề cao chí khí người khác, diệt uy phong của mình! Cậu bị Snivellus đánh bại sao? Cậu rút lui sao?” Sirius hiển nhiên đem chuyện theo đuổi Lily thành chiến tranh có quan hệ mặt mũi, đối với Sirius, kỳ thật James đuổi theo ai cũng được, chỉ cần là đoạt tình yêu của Snape là được.

“Tính mình van cậu a Sirius, đừng nhắc lại Snivellus được không?” Sắc mặt James có chút khó coi, bây giờ nghe vậy cậu giống như bị nổi nốt đỏ, rất khó chịu.

Đang nói, Slytherin cũng lục tục ngo ngoe đi vào lớp, dẫn đầu là một thiếu niên tóc màu nâu mặt mũi tràn đầy ngạo khí, Corey Lestrage, một đám người cười cười nói nói tiến đến. James quay đầu nhìn về phía những Slytherin này, trong phòng học đột nhiên yên tĩnh, không ít người sắc mặt đều lạnh xuống, không khí giương cung bạt kiếm lập tức lan tràn. James cầm đầu tổ đạo tặc bốn người là đầu lĩnh trận doanh Griffindor, từ trước đến nay cùng Slytherin thủy hỏa bất dung.

Trên thực tế, James cũng không chú ý tới thiếu niên phần nộ, ánh mắt của cậu qua lại trong trận doanh Slytherin, thẳng đến thấy một Slytherin ở cửa thì mới cười. Cái người kia cao gầy, ôm một đồng sách giáo khoa, lưng có chút còng, tóc màu đen thật dài đầy dầu, cúi đầu giống như định tìm con kiến trên mặt đất, một cái mũi to lộ ra.

James tìm được người mình muốn tìm thì không để ý tới những Slytherin kia, cậu quay đầu tiếp tục vùi đầu vào cuốn sách. Cử động này khiến mọi người kinh ngạc, James không khiêu khích Lestrage, đây quả thực là một tin lớn! James cứ như vậy ngo qua chỗ khác rồi, một câu cũng không nói!

Slytherin cũng giật mình, Lestrage đã chuẩn bị phản kích, kết quả Potter hoàn toàn xem cậu là không khí, quay đầu chuẩn bị bài học độc được mà Potter ghét tới cực điểm, ai tới nói cho cậu biết thật ra cậu còn chưa tỉnh ngủ!

Lestrage cảm thấy sỉ nhục, cậu cảm giác mình bị Potter khinh rẻ rồi, lẽ ra cậu là địch nhân được đối phương coi trọng. Lestrage quyết định chủ động phóng ra, nhất định phải giáo huấn Potter! một chút

“Xem! Potter, mày đổi kiểu tóc rồi, di chứng khi ngã xuống sao? Tao hoài nghi mày còn có thể bò lên cái chỗ không, có lẽ đối với mày như vậy rất tốt. Một chút thiên phú Quidditch nho nhỏ có thể cho mày giương nanh múa vuốt, như một tên ngu xuẩn lỗ mũi héch lên trời, ngã xuống từ không trung như thế nào?” Lestrage vui vẻ nói.

James nhìn Lestrage, cũng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, rồi sau đó bắt đầu lật đầu tiếp tục đọc sách. Châm chọc như vậy quá nhẹ, so với cách nói của ‘Người nào đó’ thì không đáng nhắc tới a, giống như gãi

ngứa làm cho người ta không có hào hứng phản kích. Nhưng anh là người chìm đắm bảy năm trong lời nói ác độc của ‘Người nào đó’ a, hiện tại đã bách độc bất xâm rồi.

“Potter, mày ngã thành cam sao?” Lestrage lại bị xem nhẹ, trong nội tâm rất oán giận, hôm nay cậu không cho Potter bị trị thảm thì không thể nguôi giận!

“Có lẽ tao nên cạy mở miệng mày, nhìn xem đầu lưỡi của mày còn ở đó không.” Lestrage nói xong rút đũa phép.

“Rửa miệng của mày a.”

“Expelliarmus.”

3. Chương 3

Chung quanh yên tĩnh, tiếng đũa phép rơi xuống đất thanh thúy quanh quẩn, James chậm rãi thu đũa phép cất kỹ, ánh mắt nhìn ánh mắt kinh dị của Lestrage, Lestrage quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, sao có thể? Thực lực của cậu và Potter rõ ràng ngang nhau, dưới tình huống như vậy làm sao có thể bị đối phương trừ vũ khí đâu? Tốc độ của Potter từ lúc nào nhanh như vậy!

“Vị bạn học này.” Giọng James nhẹ nhàng vang lên.

“Nhanh vào giờ học, mời bạn ngồi trở lại vị trí của mình được không.” Giọng James như là đang dạy một đứa bé không nghe lời.

“Mày gọi tao là cái gì?” Lestrage quả thực hoài nghi mình nghe nhầm, Potter vừa mới gọi mình? Vị bạn học này?

“Thật có lỗi, tôi chỉ là không nhớ ra được bạn là ai mà thôi? Bởi vì tướng mạo của bạn thật sự đại chúng, giống chú ngữ làm cho người ta thất vọng.” James tiếc nuối nói.

Lestrage bị James nói cứng họng, trợn tròn mắt, phong cách nói chuyện của Potter từ trước đến nay đều là rất thô tục, lúc nào học được cách nói tổn hại người không mang theo một chữ thô tục a! Gryffindor bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, không ngừng trầm trồ khen ngợi James.

“Đúng rồi, xin hỏi tên bạn a?” Anh thật sự không biết cho nên muốn thuận tiện hỏi một chút mà thôi.

Lestrage tức giận đến toàn thân phát run, cậu cảm giác mình bị Potter vũ nhục! Nắm chặt tay, giống như sắp bỏ nhào qua vật lộn với đối phương.

Chuông vào học vang lên, giáo sư đến tức thời ngăn trở chiến hỏa lan tràn, Lestrage không cam lòng ngồi trở lại vị trí của mình, đồng thời ánh mắt âm trầm tập trung ở trên người James giống như đang suy tư kế hoạch ngoan độc gì đó.

Hôm nay biểu hiện của James làm học sinh bình thường không thích cậu cũng phải nói tốt, James không cao ngạo tự đại khiêu khích đối phương, cũng không dùng giọng điệu thô tục nhục mạ đối phương, cũng không chủ động ra tay, chỉ là khi Lestrage công kích trừ vũ khí đối phương. Thái độ từ đầu tới đuôi đều rất tự nhiên, không ngẩng đầu lên dùng lỗ mũi xem người.

“Bọn nhỏ, tiếp theo không lâu sẽ tham gia cuộc thi O. W. Ls, ta ở đây cầu chúc các trò thi thuận lợi.” Horace Slughorn hiện tại ước chừng là 50 tuổi, nhưng thoát nhìn ông trẻ hơn tuổi nhiều.

“Hôm nay nội dung chúng ta học tập là nội dung thường xuyên thi O. W. Ls, bởi vì vậy, bọn nhỏ phải chuẩn bị cho tốt ánh mắt cùng lỗ tai, nhất là.” Slughorn thâm thúy đảo qua học sinh, đặc biệt coi trọng nhìn James rất lâu.

“Nhất là có đứa bé ưa thích nghịch ngợm gây sự, nếu như muốn ở O. W. Ls lấy được thành tích tốt, tốt nhất tập trung chú ý, mặc kệ các trò có thích đọc được cái môn công nghệ tinh xảo này không. Tin tưởng ta, này mới có lợi với tương lai của các trò.”

Slughorn xoay người, trên bảng đen bắt đầu tự động xuất hiện chữ viết.

“Hôm nay nội dung chúng ta cần học tập là, chân được, đây là một loại độc được cần chế tác rất nghiêm khắc, do nữ phù thủy nổi tiếng Toller phát minh vào đầu thế kỷ 18. Cho tới nay, hiệp hội phù thủy tận sức mở rộng loại độc được này dùng cho tra tấn tư pháp, dùng thay thế hình phạt bức cung, giam ngục cùng với Chiết Tâm Trí Thuật! Từ từ cũng vô nhân đạo chất lọc lời khai. Nhưng trên thực tế, bởi vì nguyên liệu chế tác chân được rất trân quý hãn hữu, cho nên cho tới nay không thành công.” Slughorn nói xong.

“Để ta giới thiệu nguyên liệu cùng với phương pháp chế tác...”

Trên bảng đen tiếp tục hiện ra chữ viết màu trắng, James cầm bút ghi chép, viết viết. Dừng lại bút, vụng trộm quay đầu lại, ánh mắt đảo qua người ngồi trong góc. Người đó đang chăm chú viết, mũi đều nhanh áp lên giấy, bút chuyển động nhanh kinh người, động tác thần kinh hề hề, James nhìn không chuyển mắt, càng nhìn càng nhận không được hào hứng dạt dào nở nụ cười, say sưa đánh giá cái mũi to đến quỷ dị của đối phương, như thế nào lại lớn như vậy a, hơn nữa tóc cũng vẫn nhiều dầu như vậy, ngoại trừ tuổi trẻ một chút, gần như không có bất kỳ biến hóa nào.

“Potter?”

“Potter!”

Bỗng nhiên, thân thể khổng lồ chặn ánh mắt James, cậu hoàn hồn, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt Slughorn tức giận đập vào mắt.

“Giáo sư...”

“Potter, xin cho phép ta suy đoán, nếu như bảng đen không bay đến đằng sau, như vậy sẽ là con mắt của trò sinh trưởng ở gáy?” Slughorn tươi cười chân thành châm chọc.

Trong phòng học mọi người trộm cười, mặt James đỏ lên.

“Thỉnh chăm chú lên bảng, Potter, thông minh cũng không thể trở thành lý do lười biếng, trên thực tế rất nhiều người khi còn bé tự xưng là thông minh mà không chăm chú học tập tương lai cũng không có kết quả tốt gì.” Slughorn nghiêm túc nói.

“Em xin lỗi.” James thành khẩn cúi đầu xuống.

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng học kinh hãi, ngay cả Slughorn cũng ngây người, James nói xin lỗi? James đổi tính?

“Potter, nguyên liệu chân được, ta vừa mới nói.” Slughorn hỏi.

“Dạ, giáo sư.” James cũng không lật xem vở, trên thực tế cậu thuần thục giống như đã sớm học, thốt ra.

“Nguyên liệu tổng cộng có chín loại, theo thứ tự là: lông đuôi ách điểu, tinh dầu benladon, ô đầu, vỏ rắn của ba độc xà lớn châu Âu, phần sừng Độc Giác Thú, cỏ trắng lưỡi liềm, gan rồng, mảnh nhỏ đồng trinh và mắt bọ cánh cứng.”

Đáp án chuẩn xác không sai, Slughorn không thể không nói James thật là một học sinh rất thông minh, có lẽ là học sinh thông minh nhất ông từng gặp, nhưng cũng là người nghịch ngợm gây sự nhất. Trong lớp có hai học sinh tiềm chất không tệ, một là James, một là Severus. Nếu như James có thể đem cái não thông minh dùng ở độc được, nói không chừng sẽ trở thành một đại sư, đáng tiếc đối phương cho tới bây giờ chỉ không tại đó. Về phần Severus, cậu là đối tượng Slughorn quyết định trọng điểm bồi dưỡng, độc được cần thiên phú hơn người và tư duy nghiêm cẩn, đứa bé kia tuy không được người khác thích nhưng là thiên phú ở phương diện này lại không có người thường có thể bằng, trọng yếu nhất là thái độ học tập của Severus đoan chính, Slughorn thích những đứa bé khiêm tốn cố gắng yêu học tập.

“Potter, xem ở đáp án chuẩn xác, ta sẽ không để Gryffindor mất điểm, hi vọng trò có thể điều chỉnh thái độ học tập của mình.” Slughorn quay người về bục giảng.

Đào thoát vận mệnh trừ điểm, James thở phào một cái, cuối cùng lại nhìn thoáng qua người chỗ hẻo lánh kia, vừa mới từ đầu tới đuôi người kia không ngẩng đầu, chỉ là đắm chìm trong thế giới của mình, giống như chung quanh hết thấy đều không tồn tại, phát sinh chuyện gì cũng không liên quan đến mình.

Tiếng chuông tan học vang lên, James cất sách vở vào túi, Sirius tới gác tay lên vai Harry.

“Buổi chiều là huấn luyện Quidditch, mình tinh James biến thân chuyên gia độc được không có quên a?” Sirius líu lưỡi vì biểu hiện vừa rồi của James, người này còn nói được đáp án chính xác.

“Sirius, xin nhờ, đừng tổn hại mình.” James bắt đầu dĩ cười.

“Lại nói, cậu chuẩn bị bài, mình quả thực không thể tin được.” Lupin ở một bên ôm trán cảm khái.

“Chúng ta là học sinh, Remus. Huống hồ sắp cuộc thi, mình cũng không muốn O. W. Ls có môn nào rớt.” James nói, nhiệm vụ chủ yếu của học sinh là học tập, không phải chọc cười, tuy nhiên tình huống hiện tại đã không giống trước kia.

“Trước đi ăn cơm, sau đó chúng ta đi thay quần áo.”

James cầm túi sách, mấy người cười cười nói nói đi xa...

Quần áo Quidditch màu đỏ quen thuộc, bao tay bày ở trước mặt, trên quần áo có tính danh, viết: James Potter. Đôi tay y phục, hai chân trên mặt đất, một loại cảm giác an tâm dâng lên trong trái tim. James thở dài, xoay người một lần nữa đánh giá chính mình một lần nữa trong gương.

Tóc đen, chỉnh tề, hình dáng quen thuộc, đôi mắt thâm thúy hẹp dài, đồng tử màu nâu nhạt, gọng kính mạ vàng. Dáng người cao gầy gò.

Kỳ thật... Đến bây giờ cậu cũng không rõ chuyện gì xảy ra! Đúng vậy, một loạt thay đổi phát sinh ở trên người James cũng không phải không có lý do, hết thấy tất cả đều là vì... Bởi vì cậu không phải James Potter! Chuyện rất phức tạp... Hoàn toàn không có cách có thể giải thích... Duy nhất có thể khẳng định, linh hồn trong thân thể này lúc này, là cậu Harry Potter, con James Potter.

Hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra vào ngày thức tỉnh, James trầm tư...

Thì ra là như vậy a!

Hồi tưởng đến buổi sáng thức tỉnh, bất an trở mình, sương mù, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ý thức Harry dần dần hiện lại, hẳn là một buổi sáng tốt đẹp... Chỉ là cậu lại có ác mộng, đúng vậy, ác mộng... Harry lười biếng không muốn mở to mắt, còn đang suy nghĩ tại sao mình lại mơ như vậy thì đã nghe được tiếng mở cửa cùng tiếng bước chân cách đó không xa.

“Oh, Hermione, để mình ngủ thêm một chút.” Harry kéo chăn, hôm nay là ngày cậu kết hôn, Hermione càng ngày càng thô lỗ, luôn thích giật chăn.

“Hermione?” Một giọng nam lạ lẫm, mang theo ý cười vang lên.

“Mình không nhớ rõ trường học có một cô bé tên Hermione, là người yêu mới của cậu sao? Cảm tạ Merlin, cậu rốt cục muốn chuyển mục tiêu! Tuy Lily là một cô gái không tệ nhưng là mình cảm thấy có loại tình địch này, quả thực là một loại vũ nhục!”

Nghe giọng nói này, Harry mơ mơ màng màng mở mắt, đeo kính đặt ở gối đầu, ánh mắt mông lung dần trở nên rõ ràng...

Sau đó, một chuyện thần kỳ xảy ra, Harry nháy mắt mấy cái, choáng váng nửa ngày, chuyện gì xảy ra? Vách tường, trần nhà cao cao, từng cái giường trắng noãn sạch sẽ, bệnh thất của Hogwarts! Harry vén chăn ngồi dậy, sao cậu lại ở chỗ này?

Có người nghe nói những câu chuyện quỷ cổ xưa, tĩnh, phát hiện mình bị ném khỏi nhà, nằm ở một nơi xa lạ không. Harry hiện tại chính là loại cảm giác này, một cảm giác mất đi thường kinh hãi bò lên người làm da đầu Harry run lên. Hai mắt dò xét bốn phía, khó có thể tin. Trong mơ bị tập kích sao? Nhưng là cho dù là như vậy, cũng không nên bị đưa đến chữa thất Hogwarts a!

“Tốt rồi, phu nhân Pomfrey nói hôm nay cậu có thể về, cho nên nhanh chóng thu thập.” Đứa bé trai kia còn đang nói, Harry đột nhiên quay đầu, một gương mặt vô cùng quen thuộc, nhưng là lại rất lạ lẫm, trong nháy mắt, Harry thật muốn hét lên, mà cậu cũng làm như vậy rồi.

“Quái quỷ! Cậu!” Harry nhảy xuống giường, hai chân trần trụ đứng trên mặt đất, lui về phía sau, chỉ vào người kia nói không ra lời! Người chết sống lại!

“Sirius!” Cảm xúc vô cùng kích động, giọng Harry khàn giọng và sợ run như là bị giấy ráp mài qua.

“Là mình... James, mình tới đón làm cậu kinh ngạc như vậy sao? Nếu như trí nhớ của mình không sai, quan hệ của chúng ta hẳn là còn rất tốt.” Sirius tiêu sái dựa vào tường, khuôn mặt anh tuần kiệt ngạo bất tuân.

“Cái gì!” Harry hoàn toàn không kịp tiêu hóa khiếp sợ khi Sirius tuổi trẻ giờ phút này lại đứng ở trước mặt mình, đã bị đối phương xưng hô đánh cho càng thêm bối rối.

“James? Cậu đang bảo mình sao?” Harry ngơ ngác hỏi.

Sirius nhìn chung quanh, lập tức nhẹ nhõm mở miệng.

“Mình không phát hiện ở đây còn có James thứ hai.”

Lặng im, lúc này Harry mới bắt đầu chú ý tới mình, y phục trên người, thân thể, hai tay, đầu ngón tay thon dài, da thịt sáng bóng... Đây không phải đôi tay từ nhỏ làm việc bị giày vò thô ráp sinh đầy vết chai.

Harry khiếp sợ vuốt mặt, hình dáng là giống nhau, chỉ là xúc cảm da thịt lại hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên càng thêm tuổi trẻ.

“Gương!” Đúng! Mình muốn tìm gương! Harry như một con ruồi không đầu đi lung tòn, sau đó rốt cục xuyên thấu qua thủy tinh phản quang, thấy rõ bộ dáng mình bây giờ.

Mặc quần áo bệnh nhân màu trắng, đi chân trần đứng trên mặt đất, ảnh ngược trên thủy tinh là một thiếu niên rất quen mắt, diện mạo như khi cậu còn trẻ. Harry vui vẻ mình phản lão hoàn đồng, chính là... Ánh mắt, Merlin có thể đem ánh mắt của cậu biến trở về không! Ai có thể giải thích cặp mắt hẹp dài màu nâu, tại sao lại sinh trưởng ở trên người của cậu?

“James, tin tưởng mình, cậu không bị hủy dung.” Sirius an ủi.

“Tuy cậu thật sự là ngã nhưng cũng không phải mặt chạm đất trước.”

“Merlin... Nói cho tôi biết đây không phải là thật...” Harry ngã ngồi ở mép giường, đầu óc trống rỗng.

“A?” Sirius nghe vậy ngay ra một lúc, biểu lộ quái dị.

“Ý của cậu là? Mặt không chạm đất trước, cậu rất thất vọng?” Sirius cũng hỗn loạn...

Ánh mắt Harry chuyển dời đến Sirius, hiện tại Sirius đại khái chỉ có 15 16 tuổi, khác khá xa bộ dạng Harry biết rõ. Anh tuần làm cho người khác khó có thể nhìn thẳng, không thấy chút gầy còm và lồi thối nào trong ấn tượng. Harry từng nhìn thấy khuôn mặt này trong một tấm hình ở nhà Black, khi tuổi còn trẻ. Hiện tại, người trên tấm ảnh chạy ra, sao cậu không thể khiếp sợ.

Nhưng là sự tình còn xa không kết thúc, Harry cuối cùng đã biết cái gì gọi là không hồng hết nhất, chỉ có càng hồng hết.

“Sirius, cậu, cậu nói tên tôi là gì?” Harry run rẩy hỏi.

“Cậu mất ký ức?” Sirius cười nhạo một chút, ngày hôm nay James thật đúng là kỳ quái a.

“James Potter, Gryffindor, ngôi sao Quidditch đại danh đỉnh đỉnh, xin nhờ, cậu đừng nói giỡn được không.” Sirius bắt đầu dĩ nhiên.

James Potter? Harry rất muốn cười to! Hết thầy, đến tốt cùng là ai đang nói đùa? Loại chuyện hoang đường này làm sao có thể phát sinh ở trên người mình! Mình chuẩn bị kết hôn, cô dâu còn chưa kịp tiếp vào nhà! Làm sao sẽ tỉnh, biến thành... Biến thành cha của mình a! Là mình điên rồi? Hay là thế giới này điên rồi?

“Được rồi, James, thời gian đùa nghịch dừng ở đây, đi được rồi chứ? Remus và Petter vẫn còn chờ chúng ta a.”

Harry đã hoàn toàn choáng váng, đại não chết lặng không cách nào xuất hiện phản ứng, mình biến thành cha, James Potter, đại khái là ác mộng trong ác mộng, đúng! Nhất định là còn chưa tỉnh ngủ! Đến lúc...tỉnh sẽ phát hiện mình lại ở trong nhà, hôm nay là ngày kết hôn với Ginny... Không sai... Mình buồn ngủ! Tỉnh ngủ lại mọi thứ đều khôi phục nguyên dạng.

Harry cố chấp nằm lên giường, bịt kín chăn, hai mắt nhắm lại, suy nghĩ lung tung. Harry có thể nghe được tiếng tim đập của mình, điên cuồng đánh trống reo hò, huyết Thái Dương ầm ầm đau. Lòng bàn tay đỏ mọng, mình không có khả năng ngủ a, hết thấy quá mức chân thật, anh còn không đến mức ngay cả mơ cùng sự thật cũng không phân rõ được.

Chẳng lẽ... Harry liên tưởng đến trước khi tỉnh, thân thể trôi nổi, sân bóng Quidditch, cha huấn luyện, lực lượng cường đại kéo đi, sau đó... Harry bỗng nhiên suy luận, chẳng lẽ lúc đó bị cái gì đó kéo tới thân thể của cha! Đúng vậy, chuyện đáng sợ này chỉ có cách giải thích này.

Cho nên, những cái khó có thể tin đều là... Thực! Harry cùng lúc chờ mong khi mở to mắt có thể một lần nữa trở lại chỗ chính mình nên ở, lại cùng lúc nhận không được có một ý niệm đáng sợ trong đầu như măng mọc sau mưa sinh sôi lan tràn... Mình biến thành cha của mình...

Trong nội tâm bỗng nhiên hiện lên ý niệm điên cuồng trong đầu như vậy, mang đến run rẩy ở sâu trong tâm linh...

“James, bây giờ không phải là lúc ngủ.” Sirius hoàn toàn khó hiểu với một loạt động tác của James, James không phải là ngã nên ngủ chứ?

Harry đột nhiên mở to mắt, mắt sáng như được nhìn chăm chăm Sirius.

“Sirius, bây giờ là năm nào?” Harry nghiêm túc làm Sirius kinh hãi nhảy dựng.

“Năm 1976, ngày 23 tháng 1, chúng ta vừa nghỉ đông không bao lâu... Cậu đang ở thử mình sao? Vấn đề này thật đúng là không có tiêu chuẩn a.” Ánh mắt Sirius dừng xem quái vật qua lại dò xét trên người James.

“Năm 1976...” Harry thấp giọng lặp lại, khi không ngừng lặp lại, Harry rất kinh ngạc chính mình lại vẫn có thể cười được, đúng vậy, giờ phút này một nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt Harry.

Một loại vui sướng quý dị bỗng nhiên chiếm cứ Harry... Mình biến thành cha, ha ha! Đây là mơ sao? Nhưng chân thật như vậy... Harry không thể tin được hết thấy, biến thành cha làm anh sợ hãi, nhưng Harry lại càng sợ hãi đây chẳng qua là một giấc mơ của chính mình!

“Năm 1976...” Harry chuyển trông mắt đánh giá mọi thứ trước mắt, nụ cười trên mặt rõ ràng.

“Ha ha... Dĩ nhiên là năm 1976!” Harry càng cười lớn, đến cuối cùng lại như là điên cười không ngừng, ôm chăn.

Mỗi người đều đã từng tưởng tượng xuyên qua thời không giam cầm, tu chính sai lầm, vấn hồi người mất đi, Harry cũng như vậy. Vô số ban đêm, những gương mặt quen thuộc hiện lên trong đầu, từng câu chuyện, giống như sẽ vĩnh viễn không dừng... Cho dù Harry cố về hạnh phúc qua mỗi một ngày, lại không có ai biết trong lòng của anh ầm sâu bao nhiêu hối hận, tiếc nuối! Hi vọng thời gian có thể lui lại rất nhiều, hết thấy bị kịch đều chưa từng phát sinh... Nhưng như vậy chỉ là ảo tưởng mà thôi!

Mà bây giờ, điều không có khả năng thực hiện lại phát sinh trên người anh! Đúng a! Năm 1976, hết thấy đều còn chưa xảy ra, cha mẹ, Sirius, Lupin, Albus đều còn sống, còn có người kia...

Sirius thực bị dọa sợ, xong xong! Choáng váng!

“Mình thấy... Mình vẫn là gọi phụ nhân Pomfrey đến đây một chút đi, James, cậu xảy ra vấn đề! Vấn đề rất lớn!” Sirius nói xong định tông cửa xông ra, Harry vội vàng ngã từ trên giường xuống.

“Không!” Harry kéo Sirius lại.

“Mình không sao! Mình rất tốt...” Harry vui vẻ nhìn Sirius.

“Đúng vậy, rất tốt... Đây là thời khắc tốt nhất trong cuộc đời!” Harry thất thần nhớ kỹ, tốt nhất... Sirius chớp mắt mấy cái, Merlin bít tất, James điên rồi...

4. Chương 4

Lắc đầu, một lần nữa thả tâm tư đến huấn luyện Quidditch. Không sai, chính như lúc ấy Harry ở trong mơ nhìn thất, trong lần huấn luyện Quidditch trước, chổi của James bỗng nhiên xuất hiện vấn đề, từ trên cao ngã xuống đi vào bệnh thất, kết quả một khi tỉnh lại, thân thể đổi chủ.

Giờ phút này, James, cũng có thể nói là Harry, không thể không tự hỏi, nếu như mình đến nơi này chiếm cứ thân thể của cha, như vậy cha đi đâu? Về thân thể của mình sao? Hay là...

James càng nghĩ càng đau đầu, đã không nghĩ được thì dứt khoát ném những vấn đề này ra sau đầu, anh không am hiểu tự hỏi vấn đề quá phức tạp, từ quá khứ đến bây giờ vẫn vậy.

“James, cậu đã ở trong phòng thay quần áo quá lâu, cậu đang tẩy lông sao?” Bên ngoài Sirius không kiên nhẫn thúc giục.

Cuối cùng James nhìn thân thể mới trong gương, hít một hơi thật sâu. Anh không biết James chân chính đi nơi nào, có trở về không, nhưng mặc kệ lúc nào James trở về hay sẽ không trở về, cũng không thể thay đổi sự thật hiện tại, đó chính là anh thay cha của mình, về tới thời còn là học sinh ở Hogwarts! Giờ phút này, là năm 1976...

Mọi thứ, cần bắt đầu một lần nữa...

Lò sưởi trong phòng nghỉ Gryffindor cháy to, đuổi đi cái lạnh vào mùa đông. Bà béo trên bức họa ra vẻ nghiêm túc, bình tĩnh ngồi ở đó.

“Hôm nay cậu quá tuyệt vời.” Sirius dùng sức nắm bả vai James, quả thực rất hoàn mỹ a! So với trước khi phải ở trên giường trong bệnh thất, kỹ thuật tiến bộ một mảng lớn, tính cái gì? James ở trong mơ gặp được người giỏi dạy sao?

“Đừng khen khoa trương như vậy, mình sẽ ngại Sirius.” James cười cười, kỹ thuật bay của anh cũng không phải tài nghệ của một học sinh lớp năm bình thường.

“Cậu ngại a, đừng đùa mình.” Sirius lắc đầu.

“Da mặt James Potter còn dày hơn tường Hogwarts, đây là sự thật toàn bộ thế giới đều công nhận a.”

“Sirius, nếu như cậu còn nói vậy, mình thật sự không ngại làm cái móng của người xuất hiện một cái đuôi heo.”

Đi vào phòng nghỉ Gryffindor, sô pha và thảm quen thuộc đập vào mắt, rất nhiều học sinh tụ tập ở đó nói chuyện đánh cờ, vừa thấy James trở về thì bắt đầu ầm ĩ. Những khuôn mặt hoặc quen thuộc, hoặc lạ lẫm, từng bước từng bước hiện trước mắt James, bọn họ hiện tại đều chỉ là một học sinh, trên khuôn mặt tinh thần phần chần mang theo ước mơ và vui sướng, hoàn toàn không biết tương lai tàn khốc.

“Xem! Đây không phải anh hùng của chúng ta ư! Ngày hôm nay huấn luyện như thế nào? Hi vọng cậu không có chứng sợ hãi độ cao.” Remus ngồi ở trên ghế nói.

“Cũng không tệ lắm, nghe nói là tốt hơn trước kia.” Harry đi qua vỗ bả vai Remus rồi ngồi xuống, khoe miệng vẫn luôn mỉm cười, cảm giác thật kỳ diệu...

“Lại bắt đầu khoác lác rồi.” Sirius cảm thán một tiếng.

“James trở về một lần nữa, nhất định khiến đám Slytherin nhát gan kia sợ cháng váng, quỷ kế của bọn nó cũng không có tác dụng!” Remus cảm giận nói, ở trên sân bóng không thắng được James thì dùng chiêu số hạ lưu.

“Có lẽ... chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi.” James không muốn miệt mài theo đuổi nguyên nhân chuyện không may, cho dù là Slytherin làm cũng không sao, hiện tại anh không có hứng thú với đấu tranh giữa những đứa trẻ kia, có quá nhiều chuyện quan trọng hơn chờ anh đi hoàn thành.

“James, yên tâm đi, chúng mình đã báo thù cho cậu.” Bỗng nhiên Sirius nói một câu như vậy.

Nghe vậy James ngây ra một lúc, nói đến đây, biểu tình của ba người tổ đạo tặc rất quỷ dị, tươi cười rất là thỏa mãn.

“Báo thù là ý gì?” James khó hiểu hỏi.

“Cậu đã quên sao? Cái ngày huấn luyện cậu biến nó thành đầu heo, nhất định là nó ghi hận trong lòng cho nên trả thù có chủ tâm, động tay chân lên cái chổi.” Sirius hạ thấp giọng hào hứng nói.

“Đợi một chút, các cậu đang nói ai a?” James nghe đầu đầy sương mù.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là Snape Snivellus a!” Sirius nói.

Nghe vậy, James thất thần rồi, phản ứng không kịp..

“Sirius, các cậu làm cái gì?” Sắc mặt James có chút khó coi, bản năng cảm thấy mình sẽ không thích đề tài này, nhưng vẫn muốn hỏi rõ.

“Ha ha, cậu nhất định sẽ thích.” Nói đến đây, Sirius hưng phấn.

“Khi cậu nằm viện, chúng mình vụng trộm ẩn hình con sên thả vào vạc nó, kết quả...” Sirius mở hai tay tả một cái mây hình nấm.

“Phanh! Ha ha!” Sirius cười vui vẻ, tất cả mọi người cười vui vẻ.

“Cậu thật nên nhìn mặt của nó khi đó a.”

James không phản bác được, tất cả mọi người thật vui khi nhìn Snape như vậy. James cảm thấy khó thở, anh biết rõ không phải lỗi của mình, tuy nhiên không hiểu sao lại thấy ảo não, ngay khi anh muốn mở miệng nói gì đó thì một cô gái tóc đỏ bỗng nhiên xâm nhập vào mắt, nổi giận đùng đùng đẩy James.

“Mấy người thật quá đáng, quả thực làm cho người khác buồn nôn! Tôi đã nghĩ làm sao vạc Severus lại đột nhiên nổ, vạc của cậu ấy không bao giờ nổ, thì ra là mấy người giỏi trò!”

Ngẩng đầu, mắt James nhìn thấy một đôi mắt xanh lá xinh đẹp, anh đã từng nhìn thấy vô số lần khi soi gương, đôi mắt kia ở trên mặt anh. Nhưng bây giờ, đôi mắt đó đã không thuộc về anh, hơn nữa chủ nhân của nó giờ phút này đối diện lộ ra hèn mọn.

“Lily, cậu quá khắt khe, chúng tôi không dùng nghệ thuật hắc ám, chẳng qua là một trò đùa nho nhỏ không ảnh hưởng toàn cục mà thôi.” Sirius không để ý nhún vai.

“Một trò đùa nho nhỏ?” Lily bật cười, chẳng qua là bị tức đến bật cười! Cô không cách nào hiểu được cấu tạo đại não của những người này, nếu như cái này cũng có thể được nói là trò đùa nho nhỏ, như vậy lần trước ý đồ của Avery và Mulciber với Mary có phải cũng được nói là trò đùa nho nhỏ không! Tuy bọn họ không sử dụng nghệ thuật hắc ám, nhưng hậu quả ác liệt lại cái gì khác nghệ thuật hắc ám đâu!

“Thật không thể tin được mấy người cũng là Gryffindor! Mấy người có hiểu trò đùa nhỏ trong miệng các người thiếu chút nữa làm mù mắt Severus không, mấy người biết rõ thói quen của cậu ấy là mặt sát gần vạc!” Lily cảm thấy đám người kia không thể nói lý, tại sao cô phải ở cùng một học viện với một đám người như vậy!

“Mắt của nó bây giờ không phải vẫn tốt đấy sao, Lily cậu thích chuyện bé xé ra to...” Sirius không cho là đúng, với cậu đó chỉ là một trò đùa dai mà thôi.

“Cậu ta không sao chứ?” Vào lúc này, James vẫn giữ yên lặng bỗng nhiên chen ngang, giọng điệu ân cần hoàn toàn không giống giả vờ, cũng không phải châm chọc.

“Thực xin lỗi, tôi không biết chuyện đã xảy ra...” James bực bội vò tóc.

Lily nheo đôi mắt sáng ngời, lập tức cô có cảm giác nhân vật đảo ngược, James nói vậy, thật giống như người tổn thương Severus không phải cậu ta, ngày hôm nay James rất kỳ quái...

“Biết rõ thì làm sao? Cậu sẽ để ý sống chết của cậu ấy sao?” Lily dứt khoát nói, hai mắt nhìn James có ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

“James Potter, cậu chỉ là một người tự đại tự cho là đúng! Tôi không muốn nói nhảm với mấy người nữa.”

Cô gái lạnh lùng bước đi, James cũng sờ nhìn bóng lưng cô đi, Sirius thấy thế đi tới vỗ vỗ bả vai James.

“James, chân trời nơi nào không cỏ thơm, cậu hết lần này tới lần khác đơn phương yêu mến một cảnh hoa thân mật với Snivellus, cần gì chứ?” Sirius cho rằng James tổn thương vì thái độ của Lily nên vội vàng tới dỗ dành. Chính xacs m nếu như là nguyên lai James thì cậu nhất định sẽ rất thương tâm, nhưng Sirius cũng không biết bạn tốt của mình đã bị đổi bên trong rồi, James hiện tại, tuyệt đối không để ý thái độ của Lily...

“Sirius, về sau, đừng gọi Snape là Snivellus.” James nghiêm túc nói, đã đến lúc này, rất nhiều chuyện đã rõ ràng. James hô hấp có chút trầm trọng, từng ấy năm những chuyện cha và bạn làm cậu cho là mình biết quá nhiều, nhưng kỳ thật chỉ là phượng mao lân giác mà thôi (quý hiếm như sừng Lân, lông Phượng quý hiếm). Chuyện sắp xảy ra ở tháng 9, trước kia cậu cũng không hiểu, trong lòng anh ôm tưởng tượng, có lẽ Sirius chỉ là tuổi còn rất trẻ mà không lo lắng đến hậu quả của trò đùa dai, Sirius cũng không có ý hại chết Snape. Có lẽ cha mình đi cứu Snape là bởi vì cha là Gryffindor chính nghĩa mà không phải chỉ vì sợ hãi bị đuổi học... Nhưng là bây giờ... Harry đã hiểu được toàn bộ.

“Cậu nói cái gì?” Sirius hoàn nghi thính lực xảy ra vấn đề, James nói đừng gọi Snape là Snivellus nữa?

“Chẳng lẽ cậu có tên gì mới sao?” Remus trêu ghẹo nói.

“Không! Không có tên nào nữa! Cậu ta là Severus Snape, chỉ là Severus Snape.” James ngẩng đầu lên, thanh âm rõ ràng mà kiên định.

“Người ấy là một người dũng cảm vĩ đại.”

Mọi người nghe vậy đều choáng váng, nhìn James không biết nên phản ứng làm sao, biểu lộ cơ bản hiện ra chữ (bó tay, không hiểu...). Cái người đầu bóng lưng mũi to âm u quỷ là.. người dũng cảm vĩ đại... ?

5. Chương 5

Kể từ khi biết bọn Sirius thả sên vào vạc Snape làm hại Snape thiếu chút nữa bị mù, những ngày này, James muốn tìm cơ hội xin lỗi Snape, không chỉ một việc đó mà còn rất nhiều chuyện cũ, James đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện có lỗi với Snape... Thậm chí James còn không biết nên mở miệng như thế nào.

Một mình bực bội đi trong khu rừng chông chắt tuyết, bên ngoài ánh mặt trời chói mắt, James yên tĩnh ngồi xuống. Không chỉ có Snape, còn có càng nhiều chuyện đau đầu quanh quẩn trong lòng, Lily, Voldemort, Albus, nhóm đạo tặc, tử thần thực tử... Làm thế nào để ngăn cản hết thảy? James mê mang...

Đúng vậy, thật sự là Harry... vui mừng khi linh hồn xuyên qua, cho rằng trở về là tốt rồi rồi, Harry cho rằng mình có khả năng thay đổi kết cục. Nhưng thay đổi như thế nào? Harry không có đầu mối. Harry nhất định phải nghĩ biện pháp kết thúc ân oán giữa Snape và nhóm đạo tặc, sau đó còn phải ngăn cản Snape gia nhập tử thần thực tử. Snape gia nhập tử thần thực tử có một nguyên nhân rất lớn là bị nhóm đạo tặc bức, bị Lily quyết liệt kích thích... Hơn nữa, hiện tại là thời kì Voldemort cường thịnh nhất, muốn đối phó hẳn cũng không dễ dàng. Cũng may mình biết rõ tất cả trường sinh linh giá và những trường sinh linh giá còn chưa kịp chế tác cho nên phần thắng cũng không phải là không có...

Bây giờ còn có một vấn đề càng thêm nghiêm trọng, có liên quan tới Lily. Nếu như không theo đuổi Lily, vậy Harry Potter xuất hiện thế nào? Cậu bé đã bại chửa tử hắc ám trong lời tiên tri nên làm cái gì bây giờ?

Đây là một vấn đề gà đẻ trứng, trứng sinh gà. Nhưng nếu như theo đuổi Lily... A, Merlin, nghĩ cũng cảm thấy đáng sợ! Làm sao có thể sinh ra cái gì với mẹ của mình a!

James bên này đang thần kinh nghĩ, đằng sau khu rừng nhỏ truyền đến tiếng đối thoại, có giọng nói quen tai, James vênh tai lắng nghe, hiểu kỳ đẩy ra một chạc cây chất đầy tuyết đọng, nhìn sang...

“Severus, cậu phải trông thấy ánh mặt trời biết không, cậu không thể suốt ngày ở trong phòng a.”

Cô gái tóc đỏ đi phía trước, sau lưng là một cậu bé cao gầy, tóc đầy dầu, một cái mũi to, sắc mặt tái nhợt, y phục có chút cũ nát, trong tay ôm một đồng sách, giống như có thể đè thân thể đơn bạc kia. Hai người ngồi ở trên bậc thang nói chuyện, hình ảnh rất hòa hài.

“Lily, mình đang chuẩn bị cho cuộc thi O. W. Ls, gần đây bận đến choáng váng rồi.” Snape xoa thái dương.

“Thành tích của cậu đã rất tốt rồi, nhưng không có khả năng toàn bộ đều cầm O a.” Lily cảm thấy Severus học thể này là đang khiêu chiến cực hạn của nhân loại.

“Tại sao lại không chứ, tôi muốn thử xem.” Snape ôm mục đích này, toàn bộ các môn học đều cầm O, đây là mục tiêu cậu định ra cho mình. Đồng thời, Snape cũng rất cảm ơn người sáng lập cái cuộc thi này không thiết lập hạng mục khảo hạch kỹ năng bay, bằng không giấc mơ tất cả cầm O khẳng định không có cách nào thực hiện... Có trời mới biết cậu chán ghét cười chối thế nào.

Lily có chút do dự chuyện mình muốn nói, lại giống như đang cố gắng tổ chức ngôn ngữ, nghĩ nửa ngày rồi chân chừ mở miệng.

“Severus, gần đây mình mới biết, lần trước vạch cậu nổ là vì Black thả con sên vào trong vạch, bọn họ cảm thấy cậu làm hư chổi của Potter.”

“Tôi không có!” Nghe vậy, Snape bỗng nhiên kích động.

“Mình không làm hỏng cái chổi của cậu ta!”

“Lily, ngay cả cậu cũng hiểu lầm mình sao?” Chủ nghĩa cực đoan của Snape lại bạo phát.

“Mình biết rõ cậu không làm vậy.” Lily vội vàng giải thích.

“Mình chỉ trần thuật chuyện đã trải qua, cậu đừng luôn xuyên tạc lời của người khác được không.” Lily bắt đầu thở dài.

Nghe vậy Snape biết mình quá kích động, cảm xúc bình phục lại, hối hận, Lily sẽ không giận chứ?

“...Xin lỗi...”

“Được rồi...” Lily cảm thấy gần đây Snape càng ngày càng cổ quái, cả ngày ở cùng những những người thích nghệ thuật hắc ám, cô cũng không biết Sev đang nghĩ gì.

Nghe đến đó, James yên tĩnh đi, có thể nhìn ra được, hiện tại Snape và Lily mặc dù có chút mâu thuẫn nhỏ nhưng là còn xa chưa đến quyết liệt. Bây giờ là tháng 1, chuyện phát sinh vào tháng 6 nhất định phải ngăn cản, có lẽ không có chuyện kia, Snape cũng sẽ không gia nhập tử thần thực tử, đúng vậy, nếu như Lily mở miệng khuyên can, Snape nhất định sẽ nghe.

Hoặc là, không có mình tham gia, Snape và Lily sẽ thành người yêu? James lắc đầu, cố gắng xem nhẹ ý nghĩ này mang đến áp lực cổ quái trong lòng mình. Trong lòng của Harry vẫn có khúc mắc, cậu biết rõ mất đi Lily đối với Snape mà nói là như thế nào, không chỉ đau khi mất đi người yêu, ngẫu nhiên tưởng niệm, với Snape, mất đi Lily chẳng khác nào mất đi tất cả... Ngay cả tính mạng cũng không còn ý nghĩa... Cho nên... Cho nên mình nên buông tay... Để Snape và Lily...

James thở dài, cậu vẫn muốn làm chút gì đó cho Snape, bởi vì mình thiếu Snape.

Học lịch sử pháp thuật, lại là một môn học đau đầu làm người khác phiền, cố gắng đợi cho tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh nhao nhao thu dọn đồ đạc ý định đi ăn cơm trưa. James đem nhét sách vở vào trong cặp rất nhanh, đi theo biển người ra ngoài, mắt sắc tìm được Snape và Lily trong đám người. Bỗng nhiên đứng khì không biết từ chỗ nào dâng lên, cậu hô lên.

“Đợi một chút!” James chạy chậm đuổi tới.

Lily xoay người, thấy người đến là James thì lập tức không vui nhả mày, người này lại có ý định làm cái gì?

“Mày có chuyện gì không?” Nói chuyện là Snape, trong tiếng nói âm trầm tràn đầy cảnh giác, như một dã thú bảo vệ chim non ngăn trước mặt Lily.

Thấy phản ứng của hai người kia, James đỡ khóc đỡ cười, mình thật sự kém như vậy sao? Nhìn chung quanh, bỗng nhiên James kéo cánh tay Snape.

“Tôi có lời nói cho cậu biết.” James tươi cười mang theo ánh mặt trời nói.

Snape nhìn động tác của James ngăn người, nói? Bọn họ có lời gì có thể nói sao?

“James! Cậu lại muốn bắt bạt người khác sao?” Lily cũng cảnh giác, không thể không nói James thật là một người không được yêu thích a.

“Không phải, các cậu đừng nghĩ tôi hư hỏng như vậy được không.” James bắt đầu dĩ cười nói.

“Tôi chỉ có muốn tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện mà thôi... Tôi, tôi muốn giảng hòa với Snape.” James tung một quả bom nặng tấn đi, trực tiếp làm nổ bay Snape và Lily.

“Giảng hòa?” Snape nghe vậy lập tức như là thoát khỏi vi khuẩn hắt tay James ra.

“Tao với mày chưa từng hữu hảo, cũng không thể hữu hảo.” Đôi mắt Snape luôn trống rỗng giờ phút này như được rót vào sức sống, như là nam châm tràn đầy ánh sáng chói mắt.

“Severus, tôi thật tâm muốn giảng hòa, hơn nữa xin lỗi vì chính tôi đã từng vô lễ.” James chân thành nói.

“Không có khả năng!” Snape quyết đoán kiên định, phản hận với James Potter biểu hiện đầy đủ ở mỗi một động tác và biểu lộ.

“Mày cho rằng mày là ai?” Tức giận làm khuôn mặt Snape luôn tái nhợt khó được hiện ra màu đỏ.

“Potter vĩ đại, tất cả mọi người nên quỳ gối dưới bàn chân thè lưỡi ra liếm ngón chân của mày sao? Mày nói giảng hòa thì tao nên giống chó rung đuôi đắc ý vẫy đuôi sao. Potter, tao quá cảm động, cần tao rơi nước mắt sao?” Snape lại tức giận đến bật cười.

“Mày cho rằng tao sẽ nhận cái mày bố thí, cho mày ở trước mặt một cô gái làm thánh, bộ dạng trang điểm xinh đẹp giống một con khổng tước (công) động dục đong đưa mở đuôi đuổi theo phía sau mông giống cái người sao! Mang theo cái giảng hòa quái quỷ của mày đi đi, chỉ cần mày mở miệng tao đã thấy mùi hôi ngút trời, vì thế tao khà đi nhà một trăm năm!” Snape cắn răng nói rồi kéo Lily nhanh chóng bỏ đi.(câu cuối cùng ta cũng ko hiểu)

Tiếng Snape tức giận truyền thật xa thật xa, tất cả mọi người trên hành lang đều ngừng lại nhìn xem hình ảnh khiếp sợ này, nhất thời, chung quanh lặng ngắt, yên tĩnh đến mức ngay cả một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

James ngây ngốc đứng ở đó, trong yên lặng, khóe miệng bắt đầu chậm rãi cong lên, toàn thân run rẩy không tự chủ được.

Loại châm chọc này, loại châm chọc chỉ có Snape mới có thể nói ra khỏi miệng, liên tục, hoa lệ uyển chuyển, quả thực... Quá thoải mái rồi! Phẳng phát tóc gáy đều dựng lên, phẳng phát từ trong nước hít thở không thông về tới đất liền, từng ngum từng ngum hô hấp lấy không khí mới lạ. James mỹ mãn nhắm mắt lại, đã ghiền! Quá ghiền rồi! Rất lâu không nghe được tiếng châm chọc đã ghiền như vậy. (Dạ bé Har là M)

“Yes!” Tiếng gầm hưng phấn truyền ra, James dùng sức nắm tay nâng lên như là bắt được Golden Snitch.

“Chính là cảm giác này!” James thất thần nhìn Snape đi, đã bao lâu không nghe được tiếng châm chọc dao động tâm hồn như vậy rồi, vì đó là Snape nói, Harry cho rằng đời này cũng không nghe được nữa, phẳng phát linh hồn cũng run rẩy.

Sirius khó có thể tin chớp mắt mấy cái, đã xong đã xong, thế giới sụp đổ rồi, James điên rồi! James thực sự điên rồi!

6. Chương 6

Bị Snape mắng, cơ thể và đầu óc khoan khoái dễ chịu, James một đường lằng lằng đi tới đại sảnh đường, không biết mình đi tới ra sao, Sirius đi bên cạnh tóm lấy bả vai James dốc sức liều mạng lay.

“James! Thanh tỉnh a! Đi mắng lại, đi cho nó biết thế nào là lễ độ a! James cậu có nghe hay không!”

Không khí trên bàn Gryffindor rất quỷ dị, Sirius nổi điên, James sững sờ, chỉ có Lupin với Petter nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, ai cũng không muốn, ai bảo James ngã đầu óc choáng váng.

James phục hồi tinh thần lại, chớp mắt mấy cái rồi lại liếc về phía bàn Slytherin, Snape ngồi ở giữa những quý tộc có vẻ chán nản, mọi người giống như tận lực cô lập Snape, đều cách Snape thật xa.

Snape nhạy cảm nhận ra có người nhìn mình, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt nâu của Potter, đó là cái ánh mắt quái quỷ gì! Snape nắm chặt bộ đồ ăn, khẩu vị cũng không còn.

James trấn định tự nhiên đứng lên, ở trước mặt mọi người đến bàn Slytherin, cử động kia lập tức làm tất cả học sinh Slytherin cảnh giác, những con rắn nhỏ đều ngừng lại hí hóp mắt, địch nhân đến, cậu ta muốn làm gì?

Phanh! James vỗ tay lên bàn, vừa vắn rơi vào trước mặt Snape. Snape ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt ẩn chứa ý cười của James, toàn thân cứng ngắc lại. Potter ý định ở trước mặt toàn bộ học sinh dạy dỗ mình sao? Snape nghĩ đến, hừ! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, mặc kệ Potter, cậu tuyệt đối sẽ không yếu thế khuất phục!

“Này.” James cười hí hóp mắt nói, từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với Snape làm cậu có cảm giác thành tựu quỷ dị, người này chính là giáo sư độc được Snape khâm mộ a! Minh hiện tại cũng có thể ở trước mặt giáo sư điều vô dương oai a, quá mỹ diệu!

“Cậu...” James nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen của Snape, không tự chủ nhường đuôi lông mày một chút.

“Có thể... mắng tôi thêm một lần không.” James hưng phấn nói.

Bang! Bang! Các quý tộc ưu nhã run tay một chút, đĩa ăn rớt xuống đĩa phát ra tiếng vang thanh thúy, bộ mặt tiếp tục run rẩy, uy... Làm cái quỷ gì đó?

“Potter, mày quá rồi rãnh sao?” Snape không muốn mất mặt ở trước mặt mọi người, cậu chỉ có thể hạ giọng cảnh cáo.

“Khá tốt, nhàn rồi là có...” Mắt James sáng lên.

“Như thế nào? Cậu quyết định theo tôi ra ngoài nói đề tài kia?”

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không cùng người ra ngoài nói cái chủ đề nên xuống địa ngục gì đó, người tốt nhất ném cái đề tài kia vào trong bồn cầu quên mất đi.” Snape miễn cưỡng nặn ra.

“Không cần như vậy nha, tin tưởng có một người cậu nhất định rất quan tâm, tôi nghĩ... Có chút nhận thức chung với cậu.” James nói.

“Giữa chúng ta vĩnh viễn không có nhận thức chung!” Snape quyết tuyệt, thẳng đến James cúi đầu xuống ghé vào tai Snape nói, thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được.

“Có quan hệ đến Lily Evans, cậu cũng không muốn sao?” James nhìn về phía trên như tên trộm, sắc mặt Snape chần chờ một chút.

“Tôi dám cam đoan với cậu, nếu cậu không nghe, cậu sẽ phải hối hận.” James mở tay nhún vai.

“Cậu sẽ hối hận, tiếc nuối cả đời... Đến cái ngày chết cũng nói, Oh Merlin, vì sao ngày đó ta chưa đi ra ngoài nói chuyện với James Potter về đề tài kia, vì sao, vì sao, làm...”

Rầm! Tiếng vỗ bàn ngăn trở James tiếp tục ‘Làm’.

“Ta ra ngoài với người.” Snape cứng ngắc đứng dậy, cậu cúi đầu, ngữ điệu giống máy móc không chút phập phồng. Thân ảnh vượt qua bàn ăn thật dài, một đường đi ra ngoài đại sảnh đường. James cười một chút rồi lập tức đi sát.

Đi ra đại sảnh đường, hai người tới bãi cỏ, ánh nắng ấm áp chiếu rọi vào Hogwarts, gió mát làm người say mê, không khí trong rừng thơm mát.

“Người muốn nói gì?” Snape trực tiếp đi vào chủ đề.

“Có liên quan đến Lily, người định làm cái gì?” Kỳ thật Snape rất sợ hãi trong nội tâm, Potter cái gì cũng tốt, thành tích tốt, Quidditch tốt, tướng mạo anh tuấn, trên người có khí chất người lãnh đạo làm cho người khác tin phục... Mà mình đâu? Mình có cái gì... Ha ha, không có cái gì... Nếu như Potter muốn cướp đi Lily khỏi tính mạng mình, không cần tốn nhiều sức a.

“Đừng khóc được không, lần này tôi cũng không bắt nạt cậu đi...” James cũng không thích Snape như vậy, giống như nhân sinh u ám, hai mắt trống rỗng vô thần.

“Tôi tới là muốn nói cho cậu.” James cười cười.

“Tôi không theo đuổi Lily Evans rồi, cô ấy là của cậu, tôi sẽ không đoạt.” James không rõ vì sao khi nói ra những lời này lại thấy phiền muộn, đại khái là vì tự tay giao mẹ mình cho giáo sư nên khổ sở a.

Snape thất thần, không thể tin được mình đã nghe được cái gì, cũng không vui sướng, Snape chỉ cảm thấy như là bị Potter hung hăng tát một cái, ở trước mặt mọi người. Giờ tay lên, Snape không chút do dự đâm vào khuôn mặt làm mình nôn mửa, đánh cho James mất nổi đom đóm, đầu óc choáng váng lảo đảo vài bước mới đứng vững, giật mình nhìn Snape, hoàn toàn không hiểu tại sao mình bị đánh.

Snape không hối hận, Potter cho rằng mình trừng phạt trả thù cũng không sao! Nhìn xem! Potter như là bố thí ăn mày, nói cái gì? Cô ấy là của cậu, ha ha, thật buồn cười a.

“Là vì ta quá nhỏ bé sao?” Snape rất bình tĩnh nói, tương phản chính là đôi mắt thiếu đốt phần nộ.

“Là vì ta còn kém hơn cả móng tay mình tinh James Potter ư! Đối thủ quá yếu, Potter nổi tiếng thắng không có cảm giác thành tựu nên rời khỏi cuộc chiến! Từ bi giống thánh nhân vung ống tay áo ném chiến lợi phẩm vào trên mặt bên thất bại, nói gì a, cô ấy là của cậu rồi!”

“Tôi không có...” James muốn giải thích nhưng lại lập tức bị Snape chen ngang.

“Không phải vậy? Vậy là gì? Cảm tình với Lily là cái gì? Ta đã từng nghĩ ít nhất người nghiêm túc, thì ra với người hai chữ nghiêm túc không tồn tại! Lily không phải đồ vật, cô ấy không là một mảnh vải rách có thể tùy tiện nhường tới nhường lui! Người vũ nhục cô ấy... Cũng vũ nhục ta...”

James chưa từng nghĩ tới vấn đề này, xác thực mà nói cậu cũng không biết yêu sâu đậm một người là thế nào, đương nhiên là tình yêu, cậu thích Cho Chang, cũng thích Ginny, nhưng là chưa từng thăng hoa đến yêu sâu đậm cho nên cậu không cách nào biết tâm tình của giáo sư giờ phút này. Harry chỉ là muốn trả lại Lily cho giáo sư mà thôi, ai biết như vậy làm giáo sư cảm thấy mình đang vũ nhục... Này đi đâu nói rõ lí lẽ a...

Snape nắm chặt tay, ngực phập phồng, thở hổn hển, an tĩnh một lúc lâu rồi mới hỏi câu muốn hỏi trong nội tâm nhất.

“James Potter... Người đang đồng tình ta sao?” Snape gầm nhẹ, giận đến phát run.

“Tôi thật không có... Tôi chỉ, muốn làm chút gì đó cho cậu.” James bối rối, vì sao giáo sư lại tức giận như vậy?

“Cho tới bây giờ tôi không làm gì cho cậu.” James cúi đầu xuống, cậu chỉ muốn làm chút chuyện gì đó cho giáo sư mà thôi.

“Ta không cần.” Snape cự tuyệt.

“Nếu như người muốn làm chút gì đó cho ta, vậy thì rút, cách xa tầm mắt của ta, rút xa vào!” Hận ý của Snape bạo phát.

“Ta không muốn nhìn thấy người dù chỉ một giây!”

Đột nhiên James thấy ủy khuất, cậu biết rõ giáo sư ghét mình nhưng là không nghĩ tới sẽ ghét đến tình trạng này, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn...

Hiện tại Snape cảm thấy chán ghét, khó có thể tự kiềm chế khi đối mặt người này, dù chỉ nhìn, cậu lạnh lùng xoay người đi.

“Severus.” James kéo cánh tay Snape.

“Mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, tóm lại, tôi sẽ không theo đuổi Lily nữa. Tôi hi vọng hai người có thể cùng một chỗ, thật đó.”

“Đối trá!”

Snape vung tay đi, chỉ chừa cho James một bóng lưng lãnh khốc quyết tuyệt, giống như vô số lần xoay người trong quá khứ.

James thở dài, thất hồn lạc phách về phòng nghỉ, giáo sư không muốn lại nhìn thấy mình, vậy sau này tận lực ít xuất hiện ở trước mặt giáo sư. Trên mặt bầm tím, James đi vào phòng nghỉ Gryffindor, bên trong đã sớm tụ tập rất nhiều học sinh, thấy James như vậy đều giật mình.

“Merlin! James, cậu bị đánh!” Remus chạy tới, tử tế xác nhận, một cái mắt gấu mèo to, mù lòa cũng nhìn thấy.

“Ừ...” James uể oải nằm vật xuống ghế.

“Là... là Snape?” Tuy khó có thể tin, nhưng chỉ có thể là người này.

“Ừ...” James vô tình gật đầu.

“Hai người quyết đấu? Dùng... phương thức Muggle?” Remus chăm chú cách dùng từ, kỳ thật cậu muốn nói phương thức cấp thấp.

“Chưa, chỉ là những gì mình nói làm Snape không vui, cậu ta thưởng cho mình một cú đấm mà thôi.” James giải thích.

Mọi người im bật, thiên địa biến sắc, Sirius không thể tin được đến gần.

“Cậu đánh trả chứ? Nói cho mình biết, cậu đánh trả sao!” Sirius gào thét.

“Không có...” James bất đắc dĩ thở dài.

“Là mình nói những gì không nên nói...” James bỗng nhiên ngồi dậy nhìn Sirius, trong ấn tượng của cậu, Sirius tuổi trẻ kinh nghiệm yêu đương nhất định rất phong phú, giống Snape hỏi một chút thì không chừng có thể giải thích nghi hoặc.

“Sirius.” Hai mắt James tỏa sáng.

“Cậu nói, hai người tranh giành một cô gái, một người không cạnh tranh nữa, người kia sao lại giận?”

Sirius nghe vậy ngẩn người, gãi gãi đầu, không rõ sao James bỗng nhiên kéo đến vấn đề này. Bây giờ không phải đang tại thảo luận việc James bị đánh sao?

“Vậy muốn xem người kia tại sao phải không cạnh tranh nữa.” Sirius phân tích.

“Vì sao a... Chính là không thích cô gái kia nữa chứ sao.” James nói.

“Vậy thì phải tức giận.” Sirius nói.

“Lúc trước tranh đến tranh đi, kết quả hiện tại một câu không thích là bye bye, chứng minh người kia không phải thích cô gái kia, chỉ muốn chơi đùa mà thôi. Nếu như người còn lại thật tâm yêu cô gái kia thì anh ta nhất định sẽ giận a.” Sirius giải thích.

“Ừm.. Vậy được rồi, không phải vì không thích, là vì... Là vì người kia vô cùng... Rất yêu cô gái kia, cho nên cảm thấy nên tặng cô gái cho người kia, cho nên...” James gian nan miêu tả.

“Ha ha! Vậy càng hồng hét.” Sirius cười.

“Đối phương khẳng định cảm thấy khuất nhục, cho rằng là được thương xót, nam nhân quan trọng nhất là cái gì? Là mặt mũi nha! Ném cái gì cũng không thể ném cái đó.” Sirius giống như rất quyền uy nói.

“Vậy nên làm như thế nào?” James đầu đầy sương mù, cái này cũng không được, kia cũng không được, tình yêu quá phiền toái!

“Cậu không hiểu.” Sirius khoác vai James.

“Đầu tiên, phải tỏ vẻ không theo đuổi cô gái kia làm cậu thống khổ. Sau đó còn cần thích hợp biểu hiện đối phương là một người rất ưu tú, cô gái kia yêu anh ta, hạnh phúc hơn là yêu mình. Cuối cùng cô đơn phát tay đi, chúc phúc, đây mới là đúng a!”

“Thì ra có nhiều trình tự như vậy... Mình cho rằng nói là xong rồi...” James thì thào tự nói.

“Lại nói, cậu đang giả vờ quỷ gì a?” Sirius ghim cổ James, giống như nghiêm hình bức cung.

“Khụ, khụ.” James bị kẹp khó thở.

“Cái kia, mình nói, mình nói!” James nói.

“Mình muốn tặng Lily cho Snape, nhưng sau khi nói xong đã trực tiếp được thưởng một cái kính râm. Xem xem, bây giờ còn đau lắm a.” James đáng thương chỉ vào mắt mình.

“Merlin đồ lót, James, nếu như không phải mình hiểu rất rõ cậu, quả thực mình nghĩ đến cậu theo đuổi Snape!” Sirius nâng trán nói.

James thở dài, nghiêm túc mở miệng.

“Sirius, mình thấy chúng ta không thể tiếp tục như vậy, Snape... Rất dũng cảm, rất dũng cảm, mình không muốn tiếp tục làm khó cậu ta, hơn nữa cậu không thấy cậu ta và Lily rất xứng à.”

“Không!” Sirius ngấm lại cũng cảm thấy đáng sợ, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu!

“Thì ra là vậy cho nên cậu mới buông tha Lily?” Sirius hỏi, không phải không thích, cũng không phải bỏ thì thương cảm, là vì cảm thấy... Merlin, cảm thấy Snivellus dũng cảm, cho nên tự động rút lui.

“Mình không biết cậu thấy thế nào mới nhìn ra Snape dũng cảm, dù sao mình chỉ cảm thấy nó đáng bị bắt nạt.” Sirius nói xong lại cảm thấy tay ngứa ngáy, muốn làm gì đó với Snape.

“Tóm lại, mình không muốn tiếp tục đối nghịch.” Harry vung tay.

“Ừ, được rồi, cậu không ngại rồi, mình còn có thể nói cái gì.” Sirius cũng không đặc biệt kiên trì, James có thể buông tha Lily, thế giới này còn có cái gì không thể phát sinh.

7. Chương 7

James là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không chỉ không tiếp tục theo đuổi Lily, thậm chí còn chủ động tránh Snape. Mấy ngày kế tiếp Snape vẫn rất ít gặp lại James, đối phương như là cố ý trốn tránh cậu, chỉ cần nơi cậu xuất hiện, James đều sẽ tự động lảng tránh, Snape rất vui cậu không nguyện ý thấy James. Bởi vì gần nhất thuận lợi khó được, tâm tình Snape không tồi, quen ngồi ở dưới cây mở sách vở bắt đầu học tập.

Lestrangle và mấy người đi qua, ngẩng đầu nhìn thấy cái tên sỉ nhục của Slytherin, Severus Snape, nghe nói là một cái quý tộc xuống dốc gì đó, buồn cười, cậu chưa từng nghe nói thế giới pháp thuật có quý tộc họ Snape. Sở dĩ Lestrangle chú ý Snape là do đám người Potter và Snape hay đánh nhau, cậu mừng rỡ ở một bên xem kịch vui, nhưng gần nhất Potter đã không bắt nạt Snape rồi, chơi chán sao? Lestrangle mang người đi qua, đột nhiên dùng chân đạp cái tên đáng ghét lại đầy dẫu.

Snape bị đá ngã, ngẩng đầu nhìn về phía người tới, đối phương không ít người, hơn nữa dẫn đầu chính là Lestrangle... Không thể trêu vào nên chỉ có thể ẩn nhẫn không nói.

“Ta nghe nói James Potter không bắt nạt người rồi?” Lestrangle châm chọc.

Lời ấy rơi xuống, một bên có người ồn ào.

“Là làm hòa, Corey, James Potter có ý định làm hòa với nó! Ha ha!”

Lestrangle nghe vậy phá lên cười.

“Làm hòa? Nhìn xem ta nghe được cái gì! Severus Snape, cuối cùng người cũng quyết định ghé vào chân Potter nịnh nọt nó sao?”

Snape nắm chặt tay, cậu biết mình nếu như muốn tiến vào đoàn dự bị tử thần thực tử thì không thể chọc tới người gia tộc Lestrangle.

“Ta còn nhớ rõ lần trước nó biến người thành đầu heo, lần tốt nhất nó ném người vào trong nước... Snape à, ta cảm thấy người thật là một nhân vật thần kỳ, rốt cuộc người có cảm thấy thẹn không?”

Snape vẫn cúi đầu, hàm răng nghiến chặt, tóc dài màu đen đầy dẫu che khuôn mặt, phải nhẫn nại... Đối phương muốn thế nào đều được, dù sao sẽ không bắt nạt hơn so với Potter.

Cánh tay hữu lực của Lestrangle tóm cổ áo Snape lên giống như tóm một con gà nhỏ kéo mặt Snape lên.

“Để cho ta xem thật kỹ, nhìn cái mặt xấu xí này của người.” Lestrangle một tay kéo cổ áo Snape, tay kia cầm đũa phép chọc lên mặt Snape.

“Thật là ngu xuẩn, James Potter cho người cái gì tốt? Nó đáp ứng giúp người dùng chú ngữ mỹ dung sao?”

Người xung quanh cười phá lên.

“Người quá xấu, nhìn cái mũi này, thật là đáng sợ.” Lestrangle chán ghét, đối với tướng mạo Snape kêu kỳ lạ.

Snape đang nỗ lực khống chế mình, dừng một thần phong vô ảnh cất rơi mũi đối phương, đó là người gia tộc Lestrangle, là quý tộc hầu hạ Lord Voldemort, phải nhẫn nại...

Lestrangle thấy đối phương buồn bực không lên tiếng thì vô cùng nhàm chán, chơi mà không có phản kháng thì mất sự hào hứng buông tay ra, một con chó không cắn người thì không chút thú vị.

“Dừng tưởng rằng James Potter không bắt nạt người thì người có thể vô tư.” Lestrangle nhắc Potter thì tức giận, chuyện lần trước cậu còn không tính sổ với Potter đâu! Người gia tộc Lestrangle cũng không phải dễ bắt nạt, nhất định phải báo thù.

“Severus Snape! Ta cảnh cáo người, đừng quên người là Slytherin, không phải Gryffindor!” Lestrangle ngẩng đầu lên, thân thể che ánh nắng, bóng người bao phủ lên thân thể gầy yếu của Snape.

Những người kia châm chọc nhưng cảm thấy còn xa xa không đủ, vì vậy trước khi đi xé hết sách vở của Snape, ném mảnh nhỏ bay đầy trời rồi sau đó cười bước đi. Snape đợi những người kia đi xa rồi lẳng lặng lấy đũa phép thu thập những mảnh nhỏ kia rồi hợp nó lại, toàn bộ quá trình một câu cũng không nói.

“Vì sao không phản kháng!” Một giọng nói bỗng nhiên vang lên, James đi tới, vừa rồi cậu thấy được hết, khó có thể hình dung bây giờ cậu phần nộ thế nào. Vừa rồi cậu còn muốn đi ra ngoài treo ngược Lestrangle lên ném tới bùn nhão! Giáo sư vì sao không phản kháng!

“Chuyện của ta không cần người quan tâm.” Snape quỳ trên mặt đất thu thập sách vở rơi lả tả. Phản kháng? Được cái gì? Cậu không xuất thân quý tộc, nếu như muốn thực hiện tâm nguyện thì còn cần dựa vào những

quý tộc này tiến cử, gia tộc Malfoy đã đáp ứng tiến cử cậu, nếu hiện tại đắ tội Lestrangle thì không có chỗ tốt nào. Chỉ có nhẫn nhịn chuyện nhục nhã nhất thời mới có ngày nổi danh.

“Rõ ràng cậu có thể phản kháng...” James nắm chặt tay, cậu biết rõ Snape là thiên tài, cậu biết rõ Snape phát minh những chú ngữ lợi hại, cậu biết rõ... Cậu biết nhiều thật nhiều cũng là biết rõ người này mạnh như thế nào, cậu không thể nhẫn nhịn bộ dáng mặc người chém giết này của giáo sư!

Snape ôm sách vở cúi đầu đi qua James rồi bỗng nhiên ngừng lại, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai James.

“Kiêu ngạo dũng cảm Potter, người làm sao có thể hiểu được cái đáng ngưỡng mộ của ẩn nhẫn. Người cho rằng đắ tội Lestrangle, ta ở Slytherin còn có ngày lành qua sao?” Từ ngày nhập học đầu tiên, Snape cũng đã biết ở chỗ này mình không có bạn, hai bàn tay trắng! Không phải quý tộc, một Slytherin chỉ có thể kẹp đuôi làm người, hướng hồ cậu còn là một con lai, chuyện này nếu như bị Slytherin phát hiện giấc mộng của cậu xong rồi! Không ai có thể giúp cậu, nhân sinh của mình chỉ có thể dựa vào chính mình. Vinh dự, quyền lợi, danh vọng, tiền tài... Hết thầy sẽ có, chỉ cần có thể nhẫn, chỉ cần cố gắng!

“Không ai có thể giúp được ta.” Snape khó được bình tĩnh nói với Potter.

“Tôi có thể giúp cậu.” James khó có thể tự kiềm chế nắm lấy cánh tay Snape.

Snape không nói gì chỉ đi qua James, cúi đầu yên lặng bỏ đi, bóng lưng chật vật tiêu điều. James cũng không biết mình làm sao, tiến lên từ phía sau lưng ôm lấy Snape.

“Tôi có thể giúp cậu, tôi cũng có thể...” James nỉ non, Snape rất tịch mịch, Snape khát vọng lực lượng, muốn đâm nát những người đã từng xem thường mình dưới chân, nói cho bọn họ biết mình không phải một người nhát gan, không phải một người nhu nhược. Cho nên Snape sùng bái Voldemort, sùng bái vinh quang Voldemort có thể ban cho người khác.

“Potter, người lại biến thành thánh nhân sao?” Snape giãy dụa, nhưng cánh tay của đối phương thật sự quá lớn, không giãy dụa được, chỉ có thể cắn răng cảnh cáo.

“Người có ý gì? Người nên biết dù ta chết cũng không muốn người đồng tình!” Đây là một điểm kiên trì cuối cùng của cậu, cừ hận giữa James và cậu, tình yêu với Lily, là tôn nghiêm duy nhất cậu có được.

“Tôi biết rõ...” James hô hấp càng ngày càng khó khăn, giống như có đồ vật gì đó đang từng chút một hút đi dưỡng khí xung quanh. Đúng vậy a, cậu biết rõ, có lẽ đối với điểm ấy cậu tự mình biết được còn tình huống hơn Snape, cũng là vì biết rõ cho nên mới thống khổ...

Đúng lúc này, một bên truyền đến tiếng hô to.

“Oh Merlin a!” Sirius và mấy Griffindor vừa mới đi qua nhìn thấy, James từ phía sau lưng ôm Snivellus.

“James Potter, mau buông tay! Ta cũng không muốn mất mặt cùng người!” Snape thấy có người đã đến, mặt lập tức trở thành màu đỏ. Chết tiệt, chuyện gì đã xảy ra! Potter gần đây từ bị bạo phát ư!

James nghe thấy giọng Sirius, tay thả ra một chút. Snape vội vã giãy ra, chán ghét nhìn James rồi vội vàng đi.

“Ja, James, vừa rồi... Là mình nhìn lầm...” Sirius bắt buộc mình thanh tỉnh một chút, tuyệt đối là ảo giác a! Nhất định là mắt bị làm sao rồi, phải đi tìm phu nhân Pomfrey, mắt bị bệnh thật sự nghiêm trọng!

8. Chương 8

James rất muốn chấp hành nhiệm vụ tránh Snape, không cho Snape thấy phiền. Nhưng là cậu không nhìn được, mấu chốt là chuyện này cũng trách cậu, không suy nghĩ hậu quả ngay ở trước mặt mọi người nói với Snape giảng hòa. Cậu là đầu lĩnh của Griffindor, bỗng nhiên nói với một Slytherin làm hòa, không phải làm cho người khác hiểu lầm Snape là phản đồ sao! Hướng hồ, Snape ở trong Slytherin cũng rất xấu hổ, hiện

tại càng khó rồi. Nhất là đám Lestrage, bọn họ cho rằng Snape đầu nhập vào chỗ Potter nên suốt ngày tìm cơ hội bắt nạt Snape.

Rùa thoát khỏi mai vẫn là rùa, Griffindor xuyên Griffindor, mặc kệ xuyên bao nhiêu lần cũng vẫn là Griffindor. Theo góc độ mà nói, James đổi hồn không giả, nhưng là hồn mới đổi cũng vẫn là sư tử 20 tuổi tuổi trẻ nhiệt huyết. Học sinh gần đây rất sung sướng vì chủ đề cung cấp thảo luận càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng kích thích, gần đây mọi người chú ý đại chiến thế kỷ của James và Lestrage, đúng vậy, bọn họ quyết định quyết đấu, nói nhỏ giọng một chút, không thể để giáo sư nghe được. James gửi thư khiêu chiến Lestrage ước định nửa đêm quyết đấu, được làm vua thua làm giặc, người thắng được quyền lợi đặc thù... Quyền sở hữu Severus Snape...

Không sai, lỗi tai mọi người đều không có vấn đề, thật là quyền sở hữu Severus Snape. Anh hùng vì tranh đoạt mỹ nhân quyết đấu nghe qua không ít, nhưng là anh hùng vì tranh đoạt một thiếu niên đầu bóng mũi to mà quyết đấu lại chưa từng có ai. Bởi vì chuyện này Snape không có chút cảm giác tồn tại trong vòng một đêm nhảy lên trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý, những ánh mắt kỳ quái mang theo thăm hỏi 24 tiếng không gián đoạn lưu luyến trên người Snape, mọi người muốn nhìn ra chút khuynh quốc khuynh thành ở trên người thiếu niên có thể dẫn phát anh hùng đấu tranh. Nhưng cuối cùng đều không có kết quả, dù nhìn như thế nào, Snape chính là một thiếu niên đầu bóng mũi to, hàm răng không chỉnh tề.

Snape không phải người ngoại hướng, ngoại trừ Lily cậu không có bạn có thể nói chuyện cho nên đối với những học sinh này nói chuyện gì cậu cũng không biết, chỉ là bản năng cảm thấy kỳ quái, vì sao mọi người đều nhìn mình? Điều này làm cho Snape không được tự nhiên. Ngắm lại a, khi đi học, ăn cơm, đi đường, thậm chí khi đi WC đều có một đồng người ở bên cạnh nhìn lên, vừa xem vừa chỉ trích bàn luận nhiều lần, dù là ai cũng sẽ không chịu nổi a.

“Lily, mình thật sự... Kỳ quái sao?” Đây là lần thứ nhất Snape hỏi Lily vấn đề này.

“Vì sao nói như vậy?” Lily bật cười, thật ra là rất kỳ quái nhưng cô bé không để ý vì Severus là bạn cô, xem người không thể chỉ xem bề ngoài.

“Gần đây tất cả mọi người không bình thường.” Snape cau mày, giữa hai hàng chân mày có dấu vết giờ còn không rõ ràng.

“Bọn họ mỗi ngày đều nhìn lên mình, rất khó chịu.” Snape cực kỳ chán ghét cái loại ánh mắt thăm hỏi này vì ánh mắt của mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo chút hèn mọn và kinh ngạc, mình đã thành quái vật được vây xem sao?

Lily nghe vậy thì hiểu rõ, là vì chuyện kia a... Severus đáng thương, hình như cậu ấy còn chưa biết.

“Severus, mọi người nhìn cậu không phải vì cậu kỳ quái.” Lily thở dài.

“Vậy vì sao?” Snape thật sự không nghĩ ra được lý do gì ngoại trừ lý do này, cậu cũng không phải James Potter mình tinh được mọi người ngó nhìn, mọi người nhìn cậu làm cái gì!

“Trước khi nói vấn đề này, mình muốn cậu hít sâu trước, hơn nữa chuẩn bị tâm lý tốt nhất.” Lily hiểu rõ cá tính Snape, Snape biết rõ chân tướng thì nhất định sẽ phát điên.

Snape kinh ngạc nhìn Lily.

“Mình đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi.” Snape cảm thấy tình huống này đã rất nát bét rồi, sẽ không càng hỏng bét, không may cũng cần có một hạn độ a.

“Được rồi.” Lily rất trịnh trọng dừng lại, quay người đối mặt Snape, rất nghiêm túc chăm chú nhìn Snape nói...

“James và Lestrage quyết đấu.”

“Vậy rất tốt a!” Tốt nhất lưỡng bại câu thương!(cả hai cùng chết :3)

“Mẫu chốt, chiến lợi phẩm của bọn họ... là quyền sở hữu Severus Snape.”

“Vậy rất tốt... Severus... Snape!” Snape ngừng lại, trong đầu còn chưa định nghĩa được nó là gì.

“Cậu nói, Severus Snape nào?” Snape có chút vặn vẹo.

“Trong trường học chỉ có cậu tên Severus Snape.” Lily có chút hả hê, không nghĩ tới James nói phải làm hòa với Snape không phải đùa giỡn, vì vậy mà chạy tới khiêu chiến Lestrangle, ha ha! Nghĩ thôi cũng thấy buồn cười.

“Ý của cậu là? Quyền sở hữu mình, là chiến lợi phẩm của bọn họ?” Snape đang không ngừng run rẩy.

“Không sai.” Lily gật gật đầu, nhìn thấy biểu tình Snape, trấn định bịt lỗ tai, tâm lý mặc niệm: 1, 2, 3, Action!

“Chết tiệt!”

Tiếng rống giận dữ vang vọng phía chân trời hù dọa tất cả sinh vật có thể thở ở Hogwarts, Albus nhét kẹo vào lỗ mũi, Slughorn tăng thêm lá ngải cứu làm vạc nổ tung, Lestrangle vấp nghi hoặc nhìn chung quanh... James hắt xì, ừm, là ai nhắc tới mình?

“Mình nhất định phải giết nó đi, nhất định phải giết!” Snape nổi giận dưng dưng đi đến phòng nghỉ Griffindor, Lily ở phía sau bắt đầu đi đuổi theo.

“Severus, tỉnh táo một chút a.” Lily vô lực khuyên can, nếu như đối tượng đối lại là cô, nhất định cô rất giận. Không thông tri, không trưng cầu ý kiến, tự ý đem mình thành chiến lợi phẩm, cũng khó trách Severus giận như vậy.

“Potter ngu xuẩn tự đại chết tiệt làm cho người khác khó có thể chịu được! Quyền sở hữu tao lúc nào đến phiên mày tự tiện làm chủ quyết định! Ta thuộc về mình!” Snape nhanh như cuồng phong, làm tất cả mọi người trên hành lang ghé mắt nhìn.

James vừa mới trở về từ sân huấn luyện Quidditch, trên người còn mặc đồng phục, nắm chổi cười cười nói nói cùng bạn.

“James Potter!”

Nghe được thanh âm, James kinh ngạc quay đầu lại, là giáo sư.

Nhưng thấy Snape hung hăng xông đến, không cho phản đối, rút đũa phép nhắm ngay James.

“Ta muốn quyết đấu với ngươi!” Snape thở hổn hển quát.

James không biết nên nói từ đâu, thoáng cái thất thần. Giờ phút này tất cả mọi người đã vây quanh lấy ra đậu nhiều vị, kẹo Công Tước Mật tích cực chiếm cứ vị trí tốt nhất xem kịch vui.

“Severus, tôi lại làm cậu giận sao?” James cảm thấy giáo sư sẽ không vô duyên vô cớ như vậy, trên thực tế giáo sư trốn cậu còn không kịp đâu, nhất định là mình lại làm sai cái gì làm giáo sư không vui.

“Ít nói nhảm! Lấy đũa phép ta, ta muốn quyết đấu với ngươi!” Snape đã không nhịn nổi, xác thực mà nói là thẹn quá hoá giận, cậu bị nhiều người nhìn cười như vậy cũng là vì cái bức thư khiêu chiến buồn cười của Potter tới Lestrangle.

“Tôi...” James luống cuống đứng lúng túng mở miệng.

“Tôi không quyết đấu với cậu...”

Lúc này bên cạnh đã có người bắt đầu ồn ào.

“Oops! James, hôm nay mơ tưởng vào phòng ngủ của ta!”

“Oh, Severus, em muốn ta ngủ WC ư!”

Snape nghe những người kia nghị luận, cậu chỉ cảm thấy tất cả máu giống như trong nháy mắt đều xông lên đầu, quơ đũa phép.

“Đổi chiều chuông vàng!”

James bị treo lên giữa không trung, đầu hướng xuống.

“Người phản kháng cho ta!” Snape không kiểm soát được.

Lily thấy không đúng vội vã chạy tới kéo Snape.

“Severus, nhanh dừng lại.” Lily đứng ở trước mặt Snape nghiêm túc ra lệnh.

Trong nháy mắt, nhân vật đảo ngược, James chớp mắt nhìn, đúng vậy, quen thuộc như vậy, chỉ là người bị treo ngược lên đối thành mình.

“Lily, tránh ra, hôm nay không phải nó chết thì là mình!”

“Severus, nếu cậu không buông James ra, mình sẽ đi nói với giáo sư!” Lily cho rằng tùy ý sử dụng chú ngữ là ác liệt, dù làm ra chuyện này chính là James cũng tốt, là Severus cũng tốt, cô chỉ đơn thuần cho rằng hành vi này không đáng để xướng.

“Lily! Hôm nay cậu nhất định phải giúp nó ư!” Snape nhìn thấy Lily vì James trách cứ mình thì càng thêm căm tức.

“Không phải vấn đề giúp ai mà là hành vi của cậu là sai lầm! Cậu cùng những người kia ở lâu rồi nên cũng tàn nhẫn ư!”

James lo lắng, mắt thấy hai người kia muốn cãi nhau, James bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, không được! Tuyệt đối không thể để bị kịch tái diễn! Mình phải làm gì đó!

“Lily Evans, quỷ muốn cô xen vào việc của người khác! Cái, cái... người tóc lộn xộn, đáng người khô quá!” James ở giữa không trung vừa giãy dụa vừa hô, bởi vì bị treo ngược, mặt đã thành màu gan heo.

Snape một lần nữa đem chú ý quay trở lại James, Merlin, James điên rồi sao? Dám phê bình đáng người Lily! Lily cũng kinh ngạc nhìn James.

“Cậu nói cái gì!” Lily ghét nhất người khác tùy ý bình luận thân hình của cô, cô chỉ hơi gầy một chút, cái này gọi là đẹp xương xương, không phải khô quá!

“Đúng! Không sai, cậu... cô đáng người không tốt, lại suốt ngày xụ mặt, giống như người khác đều thiếu nợ cô hơn mười vạn Galleons! Tôi, tôi, tôi ghét cô!” James thấy cổ hết sức rồi, cậu dám vô lễ với mẹ như thế, nhưng cũng không phải ý của cậu a, cậu chỉ muốn ngăn cản Snape và Lily tiếp tục cãi nhau mà thôi, máu bùn cậu không nói được cho nên cũng chỉ có thể phê bình đáng ngoài của Lily.

“Cậu cho rằng tôi thích cậu sao!” Lily cũng nổi nóng.

“Con mắt sinh trưởng ở trên lỗ mũi, Potter, cậu cho rằng mình rất tuần tú sao? Tóc giống như ổ gà! Nếu như tôi là cậu tôi sẽ đi phát minh một chú ngữ chinh hình!” Lily tức đỏ mặt cuồng oanh tạc đạ James.

“Severus, cho cậu treo như vậy, chúng ta đi!” Lily kéo Snape thất thần đi, không quay đầu lại đi, chỉ còn lại James đáng thương bị treo ở giữa không trung.

9. Chương 9

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn

“Quá ghê tởm! Tức chết đi!” Lily nắm tay cầm giận bắt bình đi tới đi lui.

“Cái kia, Lily, tỉnh táo một chút...” Snape rất trấn định ngồi trên bậc thang, ai, nhân vật lại đổi rồi.

“James Potter chính là đồ quỷ sứ đáng ghét cái nên xuống Địa ngục, vì sao Merlin lại cho phép loại người này xuất hiện trên thế giới này ô nhiễm hoàn cảnh a!” Lily nói rất nghiêm túc nhưng Snape lại nhin không được muốn cười. Tốt quá, Lily vĩnh viễn sẽ không tha thứ Potter, đã xong.

“Để Potter và Lestrage quyết đấu, hai tên đều là cặn bã!” Lily thở phì phì, thổi bay tóc mái.

“Ừm, không sai, để bọn họ đấu đi.” Snape tỉnh táo lại rồi, trong nội tâm bay lên một kế sách tuyệt diệu, ý nghĩ này làm cậu sôi trào. Không sai, để hai người bọn họ đi quyết đấu a, tốt nhất nhanh một chút. Snape khó được xuất hiện nụ cười, James Potter, Corey Lestrangle, hai người chờ đó cho ta! Rắn là... sinh vật mang thù, thời khắc phản kích đã đến!

Đêm trăng tròn, Hogwarts, theo tiếng Lupin rống một tiếng, chim bay vô số. Gió đêm thổi, lá khô bay đầy trời, trong không khí tràn đầy sát khí vô tận. Một người đi đến từ hướng tây, trong tay là một cây đũa phép màu nâu nhạt, 11 tác Anh, gỗ sao, khí khái hào hùng bức người. Mà người sớm chờ ở trên tường, một thân đen, trên cổ là khăn quàng cổ xanh biếc, thấy người tới đáy mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng, lập tức một chiêu thiên ngoại phi tiên, nhảy xuống từ trên tường. Đùng hiểu lầm, không phải nhảy lầu, là nhảy từ trong ra.

“Đã đến?”

“Đã đến.”

“Xem ra hôm nay giữa hai người chúng ta nên có một lần quyết đấu sinh tử.”

“Đây là tự nhiên.”

“Hừ, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của người.”

“Vậy muốn nhìn người có bản lĩnh này hay không a.”

“Xuyyyyyy ——!” Bốn phía vốn yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện những tiếng không kiên nhẫn.

“Hai người muốn đánh thì nhanh đánh a, đừng lải nhải.” Khán giả rất không hài lòng, đừng làm trò nữa, thời gian của mọi người đều rất quý.

James và Lestrangle cười, gãi gãi đầu với người xem.

“Lần thứ nhất quyết đấu không có kinh nghiệm.”

“Xin mọi người thông cảm.”

Xung quanh hai người, ba tầng trong ba tầng ngoài không ít người xem, đều mặc đồ ngủ, đủ loại màu sắc hình dạng kiểu dáng, rõ ràng là nhập cư trái phép đi ra.

“Các bạn ở hiện trường, các bạn chờ ở trước micrô, chào buổi tối mọi người. Đây là đêm trăng tròn, Hogwarts quyết chiến, trực tiếp, tôi là bình luận viên, Jack Brown đến từ Griffindor. Hiện tại, hai tuyển thủ đã vào chỗ, đã rút đũa phép. Các vị hãy nắm chặt thời gian đặt cược a.”

James thiếu chút nữa té ngã, còn có trực tiếp và cá cược sao?

“Sirius, cậu đặt sao?” Petter đẩy Sirius.

“Đương nhiên.” Sirius gật gật đầu, nhất định phải đặt.

“James! Phải cố gắng lên a! Cố gắng lên! Mình đặt 10 Galleons cậu thắng a!”

“Mình cũng đặt cược rồi...” Petter đáng thương, cậu không có nhiều tiền như vậy, chắc đặt 10 Sickles là đủ rồi, xem như ủng hộ James.

Snape vừa tắm rửa xong, trong micrô đầu giường truyền đến tiếng trực tiếp hiện trường, cậu ở một mình trong một gian phòng cũ nát nhất Slytherin, đây là Slytherin cô lập. Nhưng cậu lại cảm ơn những người cô lập mình, cậu cũng không thích ở cùng phòng với người khác. Lau mái tóc ướt đầm đi tới, vừa vặn nghe được tiếng Sirius kêu gào, Snape cười lạnh, thật là ngu xuẩn.

“Kịp thời hưởng lạc a, thừa dịp các người còn không khí.” Buổi tối hôm nay Snape làm một việc, cậu không cần thận thả loại micrô này trong phòng nghỉ của 4 viện trưởng, còn kém Albus, ông ta quá khôn khéo, Snape không dám mạo hiểm hiểm khả năng không trộm gà được còn mất nắm gạo, nhưng 4 viện trưởng là đủ nhìn rồi, không phải sao! Chuyện thú vị như vậy, thầy trò cần cùng vui.

Snape rất vui vẻ, mặc dù biết việc nhỏ đó trường học sẽ không đuổi học sinh nhưng mấy lỗi nặng thông tri gia trưởng trừ điểm lao động là không tránh khỏi. Một mũi tên trúng hai con chim, một hòn đá ném hai chim, để bọn họ đấu a, càng kịch liệt càng tốt, để giáo sư đều nghe êm tai, tốt nhất đi hiện trường nhìn.

Snape nằm trên giường, đắp chăn, đôi mắt đen kịt nhìn cái loa trên đầu giường, đẩy tóc lộ ra lỗ tai lắng nghe vì trận đấu này khó được, cậu còn nguyện ý hi sinh thời gian đọc sách ôn tập đêm nay.

“Phải giữ lời đó, Lestrage.” James trịnh trọng nói.

“Nếu như tôi thắng cậu, Snape chính là của tôi, về sau nhìn thấy cậu ấy thì đường vòng đi.”

“Cái tên đáng ghét đó đưa cho ta ta cũng không cần. Nếu như người thua, Potter, ta muốn người cỡi quần áo trước toàn bộ học sinh, vừa cỡi vừa nhảy.” Lestrage ác liệt nói.

Snape nghe, bỗng nhiên cậu chờ mong chứng kiến kết quả cuộc quyết đấu này, cậu cũng không thèm để ý Lestrage về sau nhìn thấy mình có đi đường vòng hay không, tốt nhất là Potter thua, vậy là cậu có thể nhìn thấy Potter nhảy thoát y vũ rồi.

Khi hai bên chân chính đánh nhau, Snape chỉ nghe thấy tiếng âm ỉ xen lẫn tiếng Jack Brown thuật lại. Dù sao Snape cũng là thiếu niên tuổi trẻ, ôm tâm tính châm chọc nghe, rồi bắt đầu chăm chú.

Trên thực tế, nếu bàn về trước kia, năng lực của James và Lestrage ngang nhau. Nhưng mọi người đều biết sau khi James bị ngã James rất giỏi, với khả năng hiện tại của James VS chỉ số thông minh của Lestrage, người trước tuyệt đối vượt lên không chỉ một phần, thực lực của hai bên chênh lệch rất rõ ràng.

Sirius khi mới bắt đầu cũng rất kích động, tin James a, lần này lợi nhuận rất nhiều a! Mà Petter thì ở phía sau hối hận mình thật khờ, thực đó, lúc trước chỉ cống hiến 10 Sickles xem như tài trợ tình bạn phiêu lưu nhưng lại không nghĩ tới vạn nhất lời...

Trong quá trình chiến tranh dần gay cấn, các học sinh nhiệt huyết sôi trào, cùng nhiệt huyết sôi trào còn có 4 viện trưởng... Nhìn cái loa nhỏ không biết là ai để trong góc tường bí ẩn đang không ngừng blablabla, khóe miệng tiếp tục run rẩy, đây là cái tình huống gì!

Phanh! Slughorn vỗ mạnh bàn.

“Ngu xuẩn!”

“Đúng vậy.” McGonagall đẩy kính mắt, lập tức nói tiếp.

“Vô cùng ngu xuẩn!”

Quyết đấu đã xong, bây giờ là thời gian toà án thẩm vấn. Dạy du đã đủ đáng sợ rồi, càng không nói đến còn là tập thể dạy du! Thủ phạm tạo thành ảnh hưởng ác liệt này hiển nhiên chính là hai thiếu niên cúi đầu. Là bọn họ, hiện tại, viện trưởng 4 học viện nhất định phải hi sinh thời gian ngủ, khuya khoắt ở trong văn phòng hỏi chuyện, mà ngày mai còn một ngày dạy phải chuẩn bị.

“Nói đi, Lestrage, trò có lý do gì?” Slughorn xoa thái dương đang đau nhói, chuyện này xuất hiện ở trên người James Potter Gryffindor thì không có gì lạ, nhưng là trong Slytherin ông quản lý mà xuất hiện Lestrage con sâu lắm rầu nổi canh, thật sự ngu xuẩn làm người khác giận sôi!

“Là Potter chủ động khiêu chiến.” Lestrage rất thông minh bắt đầu trốn tránh trách nhiệm.

“Là vậy sao? Trò Potter?” Hiển nhiên McGonagall cảm thấy việc này là tám chín phần mười, chính là James, đứa nhỏ này luôn làm người khác đau đầu.

“Đúng vậy, giáo sư.” James thừa nhận.

“Tại sao lại khiêu chiến Lestrage?” McGonagall biết rõ hai người kia trong quá khứ vẫn không thích nhau, nhưng bà cũng không cho rằng bọn họ đối địch đã thắng hoa đến cần dùng quyết đấu để giải quyết vấn đề. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm mâu thuẫn giữa hai người gay gắt?

“Vì, vì em nhìn gai mắt.” James cũng không muốn kéo Snape vào.

Đáng tiếc James không nghĩ tới có người lại ước gì làm sự tình huyền ảo càng lớn càng tốt, liên lụy càng nhiều người càng tốt, Lestrangle nghe vậy lập tức phản bác.

“Là vì Potter muốn một người trong tay em, hình như cậu ta cho rằng xưng bá Griffindor còn chưa đủ, ý đồ vươn móng vuốt đến học viện Slytherin.” Lestrangle ngẩng đầu lên nói.

“Cái gì loạn thất bát tao, trò hãy nói rõ ràng đi trò Lestrangle.” Slughorn không kiên nhẫn mở miệng.

“Chúng ta lần này là vì quyền sở hữu Severus Snape mà quyết đấu, James Potter muốn lấy Severus Snape từ trong tay em, mà em vì giữ gìn lợi ích học sinh Slytherin không thể không nghênh chiến.” Lestrangle nói mình giống như thật vĩ đại.

“Tại sao lại nhắc Severus Snape?” Slughorn càng đau đầu rồi, đều là học viện của ông, Snape rất yên ổn, chưa từng làm cái gì.

“Chuyện này không liên quan đến cậu ấy.” James ngẩng đầu nói.

“Em không quen nhìn mấy người Lestrangle mỗi ngày bắt nạt Snape nên em muốn dùng phương thức của mình bảo vệ cậu ấy!”

McGonagall kinh ngạc nhíu mày nhìn James.

“Potter, lời này từ trong miệng trò nói, thật sự không có độ tin cậy.” McGonagall nói, những đứa bé này ở dưới mắt bà, James và Severus đối chọi nhau là sự thật mọi người đều biết.

“Ảnh hưởng của chuyện này rất ác liệt, hi vọng hai người hiểu rõ.” McGonagall nhắc lại, một mình không tuân theo quy định quyết đấu để trên trăm học sinh tập thể dạ dục, còn trực tiếp, thậm chí còn cá cược, quá điên cuồng.

James và Lestrangle nghe vậy đều không nói xấu hổ gật đầu.

Cuối cùng, trải qua 4 viện trưởng cộng đồng hiệp thương, hình phạt của James và Lestrangle đi ra. Xét thấy do hành vi của hai người dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, 4 viện trưởng thương nghị quyết định Griffindor và Slytherin trừ 100 điểm, viện trưởng viết thư thông tri gia trưởng hai nhà. Thẳng đến năm học này kết thúc, từng cuối tuần James và Lestrangle đều phải lao động, hơn nữa cuối năm học phê bình hành vi của James và Lestrangle để mọi người coi đây là tấm gương.

Giết gà dọa khỉ, các viện trưởng, rất độc a...

10. Chương 10

Trận quyết đấu này đến cuối cùng là James thắng, chuyện này đã tạo thành một tình huống rất phức tạp, chính là Lestrangle hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không chỉ là cậu ta, hiện tại tất cả Slytherin đều tự động bài trừ Snape ở ngoài Slytherin, tuy trước đây bọn họ cũng làm như thế.

Nhưng kỳ thật kết quả quyết đấu cũng không quan trọng, quan trọng là ... Bởi vì trận quyết đấu này, Snape đỏ lên (nổi tiếng). Đúng vậy, học sinh cũng không biết còn có một nhân vật như thế tồn tại, nhưng qua trận quyết đấu mang tính ác liệt, tên Severus Snape như gió xuân truyền khắp trường. Có người nói cậu là yêu nghiệt ngoài đầu nhìn lại nhất tiểu bách mị sinh (một nụ cười mị hoặc), cũng bởi vậy sinh ra rất nhiều tác phẩm truyền kỳ. Nhưng là nghe danh không bằng gặp mặt, sự thật thường thường là tàn khốc, Snape là một nam sinh đầu bóng đầu mũi to, còn có một hàm răng cao thấp không đều nhau vàng khè.

Ôm sách vở, nhìn người đáng thương đầu đầy mồ hôi đang lau chùi đằng trước, Snape tươi cười đắc ý đi qua, ở trên mặt đất sáng bóng lóe sáng để lại dấu chân to đen sẫm.

Bây giờ là cuối tuần, James lao động nghĩa vụ, ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay cầm khăn lau, ta lau ta lau ta lau lau lau. Bỗng nhiên, một đôi giày vô cùng bẩn xuất hiện ở trước mặt, nhìn theo chân đối phương, là những dấu chân! James lập tức bốc lửa, thành quả lao động của cậu a!

“Ai a! Có đạo đức không a! Cậu...” James đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy người tới, sinh sôi nuốt chửng bầy sắp nói ra khỏi miệng vào, ngồi chồm hổm trên đất ngẩng cổ chớp mắt mấy cái.

“Severus...”

“Potter.” Snape cười lạnh.

“Gần nhất có khỏe không?” Snape châm chọc hỏi, từ trên cao nhìn xuống Potter chật vật, tâm tình của cậu bay cao a.

“Ừm, không tệ...” James ngơ ngác gật đầu, cương quyết không nghe hiểu đó là châm chọc. Giáo sư hỏi cậu gần nhất có khỏe không... Giáo sư quan tâm cậu a...

Thấy đối phương ngốc vậy, Snape thấy rất là thỏa mãn, Potter bị giày vò đến mức chỉ số thông minh cũng thấp dần sao?

“Cha mẹ của người không gửi thư thăm sao?” Snape nhớ rõ cha mẹ Lestrage gửi một tá a, ngấm lại khuôn mặt Lestrage lúc ấy Snape thấy đã ghiền a.

“Cha mẹ tôi đã qua đời.” James nói, bọn họ không có khả năng leo ra khỏi phần mộ chỉ vì gửi một bức thư thăm, ông bà của cậu cũng không sống lâu a.

Snape ngây ra một lúc, cậu cũng không biết chuyện cha mẹ Potter, không còn chút hể hê nào, tử vong luôn tàn khốc và đáng buồn, dù phát sinh ở trên người ai.

“Cậu không cần nói xin lỗi, tôi không có ý trách.” James thấy sắc mặt Snape như vậy thì vội vã khoát tay.

“Ta không có ý định nói xin lỗi.” Snape khinh thường khê nói, da mặt người này có thể dày thêm sao?

“A.” James nghe vậy lập tức gãi gãi đầu.

“Cậu, gần đây có sao không?” James thăm dò.

“Lestrage không còn bắt nạt cậu chứ?”

Snape cũng không trả lời, chỉ là xụ mặt nhìn người ngồi chồm hổm dưới đất. Sạch sẽ không còn, kiêu ngạo cũng không còn, thậm chí cả tính tình cũng mất. Mang theo cẩn thận từng li từng tí làm Snape khó chịu, Potter nên tiếp tục dùng lỗ mũi xem người mới đúng.

“Nhờ hồng phúc của người, ta hiện tại bị toàn bộ Slytherin bài xích, người vui a.” Tất cả mọi người cho rằng cậu là phần đồ Slytherin, thậm chí cho là cậu đầu phục Potter có ý định chuyển đến Gryffindor!

“Đừng... thân cận những người kia quá.” James nói.

“Vậy không có chỗ tốt gì.” Trên thực tế, James ước gì tất cả Slytherin đều bài xích Snape, như vậy khả năng Snape tiến vào đoàn tử thần thực tử dự bị sẽ thấp.

“Cảm tạ người xen vào việc của người khác.” Snape lạnh lùng nói một tiếng, lẹ xep bước đi lưu lại những vết giày đen nặng nề.

James nhìn bóng lưng Snape bắt đầu dĩ thử dài, cậu nên làm thế nào mới có thể ngăn cản Snape gia nhập tử thần thực tử? Chỉ là để Slytherin bài xích Snape là xa xa không đủ, năng lực của Snape một khi bị những quý tộc phát hiện, bị Voldemort phát hiện...

Trên thực tế Harry còn biết một chuyện rất bất thường, thậm chí cả Albus cũng không biết, là cậu nhìn qua trong hồi ức của giáo sư. Năm 1981, ma lực Voldemort không ổn định, là do ở phân liệt linh hồn tạo thành ma lực bạo động. Đương nhiên, loại chuyện này hẳn chỉ có thể để rất ít người biết rõ, Snape là một trong số đó. Cũng không phải vì Voldemort tín nhiệm Snape, mà vì hẳn chỉ có thể dựa vào Snape làm độc dược ổn định ma lực theo yêu cầu của hắn.

Voldemort khát vọng suốt đời, ở trên đường Trường Sinh hẳn đi xa hơn bất cứ ai, phương pháp Trường Sinh không chỉ có phân liệt trường sinh linh giá. Hơn nữa phân liệt linh hồn nhất định phải mạo hiểm ma lực bạo động, vì thế một lần Voldemort rất đau đầu, vì vậy lại nghĩ tới độc dược trường sinh bất lão. Đúng vậy, Everlasting Elixir, lợi dụng hòn đá pháp thuật có thể thành công làm ra loại độc dược đó. Khi Voldemort

ký sinh trên người Quirrell, điều thứ nhất nghĩ đến là lợi dụng hòn đá pháp thuật để sống lại, trên thực tế, Voldemort nhòm ngó hòn đá pháp thuật không phải là ngày một ngày rồi hai, rất sớm trước đó hắn vẫn tìm kiếm, hơn nữa gần như thành công rồi.

Có rất ít người có thể làm độc được trường sinh bất lão, Nick Flamel là một trong số đó, Voldemort biết rõ mình không có khả năng tìm được lão già đó đến giúp mình nên hắn chọn trúng Snape. Hắn không cần Snape đi làm hòn đá pháp thuật, hắn chỉ cần giao hòn đá pháp thuật cho Snape, sau đó ra lệnh cho Snape làm độc được là được rồi, Snape... Có năng lực.

Cái này là chỗ hiện tại James lo lắng nhất, quá ưu tú không phải là chuyện tốt, súng bắn chim đầu đàn. Thiên phú của Snape quá mức xuất sắc, trước kia cậu chỉ nhận được một quyển sách giáo khoa của Snape khi giáo sư còn là học sinh mà ngay trong thời gian ngắn đã nhanh chóng đích trở thành chuyên gia độc được. Về sau cậu còn dùng câu thần chú giáo sư phát minh đối phó giáo sư, thậm chí kêu gào nhục mạ giáo sư là người nhu nhược! Nghĩ tới đây, James bực bội cào tóc.

“Potter, cả buổi chiều trò đều ngồi xồm ở chỗ này nhìn khăn lau ngăn người sao?” Giáo sư McGonagall từ đằng xa đi tới, kiểm tra thành quả lao động của Potter, ai biết khi đến thì thấy dấu chân đen to trên hành lang, sắc mặt McGonagall cũng bắt đầu đen lại.

“Xin lỗi giáo sư, em lập tức xử lý.” James đã tỉnh lại, thấy ánh mắt giáo sư McGonagall giấu ở sau mắt kính thì vội vã cười làm lành mang cái thùng chạy tới bắt đầu làm việc. Ha ha, đây chính là dấu chân giáo sư lưu lại a, quả nhiên, dấu chân giáo sư có khí thế hơn người bình thường, nhìn cái dấu chân to này, trách không được về sau lớn như vậy!

Snape ôm sách vở về ký túc xá, thấy giấy viết thư đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn, Snape lại nhíu mày, ngồi xuống nhiều lần tự đánh giá rất lâu, rốt cục vẫn phải cầm bút, ngòi bút mượt mà trôi chảy lướt trên trang giấy, lưu lại chữ viết tinh tế xinh đẹp...

Thời tiết không tồi, qua cửa sổ sát đất lớn có thể thấy mặt cỏ mênh mông, được tu bổ chỉnh tề, theo địa thế cao thấp phập phồng. Tháng 6 là mùa vạn vật nở rộ, hoa cam tinh khiết ở England sương mù, được sương mù che chắn như ẩn như hiện, giống như cách xa vạn dặm cũng có thể ngửi thấy hương vị ngọt ngào, đóa hoa nhìn như thuần khiết là thứ chủ yếu phối chế tình được, nhưng đó cũng không phải lý do Lucius trồng chúng trong trong trang viên của mình, anh chỉ thích hoa màu bạch kim mà thôi, tình được, anh chưa bao giờ cần thứ đó, không phải sao.

“Chuyện lần trước chúng ta bàn, Lucius, rốt cuộc cháu nghĩ như thế nào?” Orion nhấp một ngụm trà.

“Chuyện gì?” Lucius nghe vậy, ánh mắt từ ngoài cửa sổ quay lại nhìn người ngồi đối diện mình.

“Narcissa, lần trước ta nói rồi, kết hôn.” Orion nói xong, lần trước ông đã đề cập rồi, 22 tuổi, đối với phù thủy, thực tế đối với quý tộc, tuổi này kết hôn rất phù hợp.

Lucius suy tư, làm người nhất định phải thấy xa, tình trạng gia tộc Black trước mắt mặc dù không tệ nhưng tương lai lại rất khó nói, dường như chỉ có dốc sức liều mạng gả con gái ra ngoài cho những quý tộc mới có thể bảo toàn địa vị. Một con lớn Griffindor, một đứa con trai bình thường, về sau muốn ở trước mặt Lord bảo trì trọng dụng sẽ càng ngày càng khó, anh cần lo lo lắng lắng.

“Orion, cháu rất thích Narcissa, nhưng trước mắt kết hôn với cháu còn xa không thể chạm.” Lucius cười ưu nhã, tóc dài bạch kim tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Orion nghe vậy mày nhíu lại một chút, ông thừa nhận cho dù mình lớn hơn Malfoy không chỉ 20 tuổi, nhưng ông vẫn không hiểu nổi Malfoy nghĩ gì. Narcissa hẹn hò với cậu ta có một thời gian ngắn rồi, kết hôn, không phải tự nhiên sao!

Giờ phút này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, sau đó quần gia đẩy cửa vào.

“Thật có lỗi, quấy rầy. Chủ nhân, có thư ngài.” Quần gia cung kính nói.

“Lấy tới.”

Quần gia đưa thư tới, đập vào mắt Lucius là kiểu chữ ưu mỹ cao gầy trên phong thư, tinh tế viết Lucius Malfoy. Quần gia nhìn Orion, lập tức cúi người nói bên tai Lucius, không biết nói gì đó nhưng Lucius gật

đầu nhẹ, quần gia lui ra.

“Rất quan trọng sao?” Orion nhìn Lucius hỏi, ông rất khó nhìn ra cái gì từ sắc mặt Lucius, đối phương vĩnh viễn đều gợn sóng không sợ hãi.

“Không.” Lucius nhìn thư lắc đầu.

“Một người râu ria và một chuyện râu ria.” Lucius cười cười rồi lập tức đứng dậy.

“Tha thứ cháu, Orion, cháu xin lỗi không tiếp được. Cháu đã cho chuẩn bị một bàn ăn phong phú, hãy lưu lại cùng ăn tối.” Lucius tiến thối thoả đáng làm Orion cũng không nói được gì chỉ phải gật gật đầu.

Lucius đi ra đại sảnh tiếp khách, đi qua một hành lang thật dài sau đó đi vào một cái phòng trên tầng cao nhất, đóng cửa lại, Lucius ngồi ở trên một cái ghế hoa lệ, đối diện là một lò sưởi, lửa đang cháy to.

“Nói đi.” Lucius nói một tiếng, trong lò sưởi xuất hiện một cái mặt, nhìn thấy Lucius thì cung kính gọi chủ nhân.

“Chúng tôi đã đi tìm người phụ nữ kia nhưng bà ta cũng không chịu giúp chúng ta.”

“Không chịu?” Lucius cười rồi.

“Cái gì gọi là không chịu?” Lucius hiển nhiên thấy hứng thú với từ này, cái từ này ở trong mắt Lucius là không tồn tại.

“Bà ta nói mình đã không phải là người gia tộc kia, thậm chí... Đã không phải là người thế giới pháp thuật.”

“Rất có cá tính nha.” Lucius vuốt vuốt gậy đầu rắn.

“Người không có dùng câu thần chú nhỏ gì đó tăng tiến cảm tình sao?” Lucius hỏi.

“Tôi thử qua rồi... Chính là... Năng lực của bà ta rất mạnh, tôi...” Người nọ quẫn bách.

Lucius nhăn mày, phé vật! Nhưng không sao, dù sao hiện tại anh đã tìm được rồi.

“Trở về.” Lucius lạnh lùng mệnh lệnh.

“Không cần tiếp tục ở bên ngoài làm ta mất thể diện.”

Người trong lửa kinh sợ văng dạ rồi biến mất.

Lucius xem thư trong tay, khoe miệng cong lên, lập tức đi đến bàn rút ra một tờ giấy cầm bút viết.

11. Chương 11

Trong một căn phòng nhỏ mất trật tự, bọn họ ở trước cửa cãi nhau, người đàn ông có một cái mũi ưng, say khướt, ông hôm nay lại uống quá nhiều, con mắt đỏ lên, găm thét với người đàn bà sợ hãi, quyền đâm cước đá.

“Sao chối! Con mẹ nó, cưới mày không có chuyện tốt!”

“Còn mày nữa, thằng nhóc chết tiệt, mày với mẹ mày đều là sao chối!”

“Còn dám nhìn tao như vậy? A? Ha ha! Mày muốn đánh tao ư, đến a! Mày cho mày là cái gì, con mẹ nó chứ, sao tao có thể sinh ra loại con như mày?”

“Đúng, mày nhất định không phải con tao! Sao chối, nói, mày với ai sinh ra đứa con hoang này!”

Hình ảnh chuyển cực nhanh, ở trong phòng nhỏ âm u, người phụ nữ kia không ngừng dùng một cái roi nhỏ quật một cậu bé tóc đen, thét chói tai.

“Mẹ nói qua bao nhiêu lần, cứ nhị và bạch tiên khác nhau! Vì sao con không nhớ được!”

“Đó là câu thần chú rách rưới gì, dạy nhiều như vậy đều phí công sao!”

“Đơn giản như vậy cũng không học được, con có tư cách gì làm người Prince gia!”

“Tao đánh chết mày! Đánh chết mày!”

“Tại sao tao lại sinh ra phế vật này! Phế vật! Phế vật!”

Cái đau nóng rất giống như còn ở trên thân thể, Snape bản năng ôm lấy đầu, mở to mắt, hai mắt có thể thấy ánh trắng nhu hòa. Bên tai chỉ có tiếng hít thở ồ ồ của mình, chân đất xuống giường, bước chân mất trật tự, run rẩy kéo ngăn kéo, sách rơi đầy đất. Quỳ trên mặt đất lật sách, thẳng đến tìm được một tấm hình kẹp ở trong cuốn sách. Một cô bé mắt xanh ở trong tấm ảnh cười, mái tóc đỏ như thái dương, ngón tay run run che tấm ảnh. Không có nhục mạ, không có quyền đâm cước đá, không có âm u, không có sợ hãi, tươi cười trong tấm ảnh không liên quan gì đến những cái xấu xí đáng ghét, là vật tốt đẹp nhất trên đời...

“Ta không phải phế vật, không phải...” Snape quỳ trên mặt đất, ôm chặt ảnh chụp, dán trên ngực, phẳng phất như vậy có thể làm ấm trái tim đóng băng của mình.

Snape cũng không rõ vì sao mẹ lại chịu đựng đánh đập, chính như cậu không rõ vì sao mình luôn không làm mẹ thỏa mãn... Rõ ràng mẹ có một trăm loại phương pháp để người kia cúi đầu nghe theo mình nhưng bà lại lựa chọn nhẫn nại, mà cậu đã cố gắng lớn nhất lại chỉ đối lấy từng tiếng phế vật... Từ nhỏ bà đã điên cuồng dạy bảo cậu, độc được, chú ngữ, thảo được thậm chí cả nghệ thuật hắc ám, mà cậu lại chưa từng làm bà thỏa mãn... Có lẽ mẹ đã sớm điên rồi, giống như cậu, cũng đã điên rồi...

Không biết đã qua bao lâu, Snape cứ quỳ như vậy không nhúc nhích, thẳng đến ngoài cửa sổ truyền tới tiếng lạch cạch. Snape nhìn, một con cú mèo, ngậm một bức thư. Snape ổn định cảm xúc đi qua mở cửa sổ. Mở thư xem qua một lần, ánh mắt rơi xuống tên phía dưới, trong đôi mắt đen tối tấm phiên muộn dần bị kinh hãi thay thế.

Học sinh năm thứ năm khẩn trương nghênh đón cuộc thi O. W. Ls, đối với đại đa số học sinh mặt mày rầu rĩ, Snape lại rạng rỡ, cậu làm được toàn bộ, giấc mơ toàn bộ O xem ra sắp thực hiện. Nhưng chuyện làm cậu vui cũng không chỉ có chuyện này, trên thực tế cậu nhận được Malfoy hồi âm, cái này cũng đủ kích động rồi! Người giống Malfoy rút thời gian trả lời một người vô danh tiểu tốt như cậu là chuyện cậu không thể tưởng tượng nổi.

Ngài Malfoy nói mình hiện tại cần một loại độc được có thể khắc chế ma lực bạo động cường độ cao, Snape thấy rất kỳ quái, Malfoy chưa lập gia đình, trong nhà không có người dưới 11 tuổi, sao lại cần độc được khắc chế ma lực bạo động? Nhưng lý do là gì cũng không quan trọng, quan trọng là ... Cậu có thể mượn cơ hội này biểu hiện tài hoa của mình!

Malfoy không giống với những gia tộc như Crabbe, Goyle chỉ hiểu ôm đuôi người trên, anh ta là một quý tộc nhìn xa, chỉ cần năng lực của cậu được Malfoy tán thành, không những được gia nhập tử thần thực tử, thậm chí còn có thể nhanh chóng có chỗ đứng.

“Nhìn cậu như vậy, thi không tồi a.” Lily vỗ vai Snape làm Snape ngừng suy nghĩ.

“Ừ.” Snape gật gật đầu, chuyện này vẫn là đừng nói với Lily, cô ấy từ trước đến nay phản cảm tử thần thực tử...

“Trước mắt thành tích đều là O, có lẽ không lâu sau cậu sẽ thấy phiếu điểm toàn bộ là O, trên đó viết tên Severus Snape.” Snape cười nói.

“Merlin, cậu sẽ nổi danh!” Lily hưng phấn, cô thấy Severus ưu tú.

“Đúng rồi, nói cho cậu biết một tin tức tốt!” Lily ngồi cạnh Snape.

“Nghe nói lịch sử pháp thuật của Potter treo rồi, là T! A, mình thật vui!” Lily có chút hả hê nói, hiện tại cô đã chuyển James Potter thành địch nhân.

Snape nghe vậy thì vui hơn cả Lily, cậu thấy gần đây chuyện tốt liên tục xảy ra, Potter thất bại lịch sử pháp thuật, tuy cái này cũng không thể ngăn cản Potter thành thần sáng nhưng cảnh giới kém đến mức T cũng thật khó cho hắn, chỉ số thông minh sao có thể thấp đến tình trạng này a?

“Vui như vậy, không bằng chúc mừng đi.” Snape nhìn đôi mắt mỹ lệ của Lily, đúng vậy, cứ tiếp tục như vậy, Lily sẽ không thích Potter, không có người tới phá! Có lẽ, có lẽ có một ngày Lily có thể hiểu lý tưởng của cậu, tha thứ cậu trở thành tử thần thực tử, sau đó bọn họ có thể... vĩnh viễn bên cạnh nhau! Snape xây dựng một giấc mơ đẹp trong lòng... Nhưng không biết giấc mơ vĩnh viễn chỉ có thể là mơ, thiên đường và địa ngục thường thường chỉ cách một đường...

“Severus, mình còn một việc muốn nói cho cậu, cậu cũng không nên quá kinh ngạc nha.”

“Chuyện gì?”

“Mình...”

...

Snape và Lily về sau có vì lịch sử pháp thuật Potter lấy được thành tích Terrible mà đi chúc mừng hay không mọi người cũng không biết, dù sao thi xong O. W. Ls, các học sinh tự phát tổ chức tiệc rượu chúc mừng.

James trước kia cũng không biết bạch mã hoàng tử của trường (hạt giống ko lường được) có hàm nghĩa đặc thù gì nhưng từ khi tin tức tiệc rượu truyền ra, cậu hiểu rõ cái gọi là bạch mã vương tử là cái gì. James được mọi người chú ý, là đứa bé sống sót cậu đã được chú ý thành thói quen, nhưng là bạch mã vương tử bị chú ý, hai đời cộng lại vẫn là lần đầu tiên a! James rất cuộc cảm thụ khi làm Harry Potter và làm Cedric Diggory hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên... không xong nhiều hơn...

“James, đừng nhần nhó nữa.” Sirius khoác vai James, cầm một ly rượu.

“Xem xem, tất cả các cô gái xinh đẹp trong phòng, chẳng lẽ cậu không thấy láng láng sao?” Sirius cực kỳ hưởng thụ cảm giác được những cô gái túm tụm.

“Thật có lỗi, Sirius, mình sợ, cái đó không thích hợp mình.” James chỉ cảm thấy những cô gái đối diện mắt mở to, nhìn chằm chằm cậu, người nào cũng giống đầu bò, giống như một giây sau sẽ xông đến đánh bay cậu, vậy cậu có thể ‘Láng láng’ rồi.

“Không phải còn đang nghĩ thành tích lịch sử pháp thuật chứ?” Sirius thấy James u sầu mở miệng hỏi.

“Không phải, chỉ là.. Không thích như vậy thôi...” James thở dài, điều này làm cho cậu nhớ tới vũ hội giáng sinh tồi tệ của thi đấu Tam pháp thuật... Về phần lịch sử pháp thuật, James đã sớm thoải mái buông lỏng tinh thần rồi. Cho dù cậu cố gắng nhưng lịch sử pháp thuật vẫn treo rồi, hơn nữa treo so với trước còn thắm. Không thể trách cậu, lần này cậu bỗng nhiên quay về quá khứ, những cái đã học đều quên, lại chỉ có thời gian ôn tập ngắn như vậy. Nhưng cũng may, thành tích mấy môn kia cũng không tệ, phòng chống nghệ thuật hắc ám vẫn là O, độc được và bùa chú lần này cũng là O, cho nên về sau có thể thành thần sáng, cũng không tính làm mất mặt cha.

“Lịch sử pháp thuật chính là chuyên môn dùng để khó xử học sinh, chỉ có Snape quái thai mới có thể cầm O.”

“Sirius, Snape không phải quái thai, là thiên tài.” James trịnh trọng thanh minh.

“Oe!” Sirius nhảy ra nôn mửa một tiếng.

“Merlin, trung thực, cậu yêu Snape đi! A, mình đều muốn nhổ ra, Potter thân yêu.” Về mặt Sirius là nếu như James gật đầu, vậy cậu vĩnh viễn không đến gần James nữa.

“Sirius, kính nhờ, để đại não tràn ngập tư tưởng không khỏe mạnh của cậu nghỉ ngơi một chút được không, đề tài không đầu này cũng có thể nói được.” James cười.

“Ừm, khá tốt, còn có thể cứu.” Sirius vỗ ngực.

“Cậu không thích ai sao?” Sirius nhướng mày nhìn những cô gái đối diện.

“Để con gái đợi lâu là không lễ phép.”

James chán ngán khoát khoát tay, No!

“Nếu cậu không đi, mình đứng nhất rồi.” Sirius kéo kéo cổ áo, cười mập mờ đi vào sàn nhảy, Petter đi theo sau lưng Sirius giống như người hầu.

Đối với chuyện này, James chỉ có bất đắc dĩ lắc đầu, Remus cũng không có hứng thú với chuyện lật vạt này, cậu vui vẻ ngồi cùng James thành tượng điêu khắc.

Bây giờ chủ lực và hi vọng duy nhất đối kháng Voldemort là Albus, James nghĩ mình có lẽ nên đi gặp Albus một lần, nói tất cả những gì mình nghĩ, nhưng mở miệng thế nào a?

Chả lẽ, hiệu trưởng, đã lâu không gặp, ngài biết không, kỳ thật em không phải James Potter... Em là con của James Harry Potter...

Ông trời...ơ...i! Albus sẽ cho là cậu điên rồi, hoặc là bị trúng thần chú lẫn lộn nghiêm trọng, hiện tại quý cũng không biết trên thế giới còn có Harry Potter!

Bây giờ mình không phải là đứa bé sống sót, chỉ là một Gryffindor bình thường, có lẽ nổi danh vì thông minh, vì nghịch ngợm, có lẽ vì Quidditch mà nổi danh, nhưng như vậy cũng không thể trở thành lý do Albus chú ý cậu, cho dù cậu gần đây làm loạn, nhưng với Albus đó chỉ là chơi đùa giữa các học sinh mà thôi, hiện tại đại khái hiệu trưởng đang đầu nhập vào chuyện đối kháng chúa tể hắc ám a!

Đích xác, James đã đoán đúng, thiếu đi quãng sáng đứa bé sống sót, Albus không đặc thù chú ý cậu, đối xử với cậu giống vô số học sinh Gryffindor bình thường, ở trong mắt Albus James là một cậu bé thông minh dũng cảm nhưng có chút ngây thơ tự đại, là một viên ngọc thô chưa được mài dũa còn chờ phát triển, không hơn. Mà hiện tại Albus đặt trọng tâm ở hội Phượng Hoàng, tổ chức các dũng sĩ đối kháng Voldemort đối kháng tử thần thực tử, có lúc nào có rảnh rỗi chú ý một Gryffindor bình thường a.

James ôm đầu, xoa một đầu tóc rối bời, quá bối rối...

“Hey James, mau nhìn.” Remus bỗng nhiên đẩy James.

“Làm sao vậy?” James nghi hoặc nhìn theo ngón tay Remus, đó là một đôi nam nữ trẻ tuổi, trai tài gái sắc, chỉ là cô bé kia...

“Mum!” James kinh hô một tiếng.

“Mum?” Cái này đổi sang Remus kinh hô.

“Không, Lily, cô ấy...” Bộ mặt James vặn vẹo, gặp tình hình này là củi khô gặp lửa a! Ai tới nói cho cậu biết, cái người đang thân mật ôm mẹ cậu khiêu vũ là a! Hai người ở trong sàn nhảy mập mờ khiêu vũ, còn cười cười nói nói, là gì a!

“Kia không phải cấp trưởng Hufflepuff sao? Mình nhớ cậu ta tên là Eso Cervantes.” Remus hứng thú nhìn thoáng qua James giận dữ, nói không thích người ta, giờ lại ăn dấm chua, James đang diễn?

Kỳ thật cho tới nay James không để ý đến một vấn đề rất nghiêm trọng, một cô gái dũng cảm lại xinh đẹp như Lily sao lại không có ai không thích a! Cho nên nam sinh thích Lily rất nhiều đi, đâu chỉ một mình James Potter. Chỉ có điều theo truyền thống gia tộc Potter theo đuổi là phải bá đạo cường thế, James cho tới nay đều không ngừng quét sạch tình địch, sinh vật giống đực xuất hiện ở bên cạnh Lily Evans không thể hơn ba ngày, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật, dùng bẻ gãy nghiền nát trục xuất toàn bộ những người cạnh tranh, duy nhất giống ác linh đuổi thể nào cũng không đi chỉ có một mình Snape.

Bất quá đều là đã từng, lần trước James ở trước mặt mọi người cãi nhau với Lily a, cũng không để ý tới những người theo đuổi Lily nữa, những người kia tự nhiên bắt đầu như măng mọc sau mưa chen đến bên cạnh Lily, Eso Cervantes chỉ là một người trong đó mà thôi. Lily đáng thương vẫn buồn bực, mình vốn không có tiếng tăm gì sao đột nhiên lại được hoan nghênh a? Luôn có những nam sinh ưu tú đến hẹn cô, vốn chưa từng có một người nào tỏ tình với mình, đương nhiên, Lily cho rằng Potter không ở trong hàng ngũ ‘người’.

James nghiêng răng kèn kẹt, cái tên thối kia, còn dám khoác tay lên eo mẹ cậu, chán sống rồi sao. Giáo sư ở nơi nào! Cậu tích cực sáng tạo điều kiện cho giáo sư như vậy, sao Lily còn bị đoạt đi a! Trong nội tâm xuất hiện phần hận không cam lòng, thậm chí còn kèm theo ủy khuất, cậu buồn nhiều như vậy là muốn giáo sư

và Lily ở bên nhau, để giáo sư hoàn thành tâm nguyện, hạnh phúc cả đời, vì sao gì James nghĩ đi nghĩ lại rồi đứng lên.

“Này! James!” Remus cho rằng James muốn đi tìm Eso gây sự, vội vã kéo người lại. Nếu James còn gây chuyện, giáo sư McGonagall nhất định sẽ trực tiếp cho James về nhà a!

“Tĩnh táo một chút, ở đây có nhiều người như vậy, cậu còn muốn bị phạt sao!”

“Remus, mình rất tĩnh táo, hiện tại mình muốn đi ra ngoài.” James trầm mặt, dứt lời rồi đi ra cửa luôn, trong sân nhảy đôi kia vẫn còn vui vẻ nhảy, Remus nhìn nhìn bóng lưng James, lại nhìn Lily một chút, cậu lại vô đầu không hiểu, James càng ngày càng thần bí...

12. Chương 12

Đi ra từ chỗ khô nóng náo loạn, gió đêm thổi mang đến cái mát lạnh làm cho đầu óc của James thanh tỉnh không ít. Đúng vậy, hiện tại cậu muốn đi tìm giáo sư! Giáo sư không thích náo nhiệt nên giáo sư không tới là trong dự liệu, nhưng tối như vậy giáo sư đi đâu? Một mình ở trong phòng nghỉ Slytherin sao? Còn là nơi khác?

James sai bước đi, mục đích là chỗ giáo sư thường xuyên ngồi, chỗ cây đại thụ kia, cậu nhớ rõ giáo sư luôn ngồi cùng Lily dưới gốc cây nói chuyện đọc sách. Có lẽ là cậu hiểu giáo sư nên khi thấy bóng người tịch mịch xuất hiện trong tầm mắt, James cảm nhận rung động mà mình không hiểu. Ánh trăng sáng, người kia cuộn mình ngồi dưới cây, mặt chôn ở đầu gối không biết đang nghĩ gì.

“Severus.” James đi đến trước mặt Snape, Snape kinh ngạc ngẩng đầu nhìn James, không biết vì sao James có cảm giác cái nhìn của giáo sư kia làm tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Snape chỉ là muốn ở chỗ này một chút, một mình, cho mình thời gian thở dốc. Đúng vậy, dù cho không có Potter, cũng sẽ có người khác... Có thể là Potter ở sau lưng Lily quá lâu, trừ Potter ra chưa từng có ai tham gia làm cho Snape sinh ra một loại ảo giác, cho rằng không còn Potter là được. Nhưng không có Potter, còn có nhiều người ưu tú như vậy, cậu sớm nên kết thúc si tâm vọng tưởng.

Khác Potter tự đại đáng ghét, Snape không tìm ra tật xấu nào của Eso Cervantes, quan trọng nhất là Lily nói với cậu cô ấy thích người kia. Snape thấy khó thở, cậu nhú mày, dấu vết giữa hai hàng chân mày càng ngày càng sâu.

“Severus, đừng cau mày... Cậu cũng không biết rất nhiều năm về sau giữa hai hàng lông mày cậu biến thành dạng gì rồi.” James nói, hiện tại cậu rất muốn thò tay xoa dấu vết kia, thì ra giáo sư nhỏ như vậy cũng đã quen cau mày rồi. Cái dấu kia bây giờ còn không rõ ràng nhưng James biết rõ rất nhiều năm về sau, dấu đó giống như vốn đã như vậy, dù cho không nhú mày cũng vẫn lõm xuống thật sâu.

Snape phiền chán, Merlin, tại sao lại là Potter! Biến thành cái dạng gì cũng không cần hấn để ý tới a! Lờ mờ Potter, lúc này cậu chỉ muốn ở một mình, chỉ một tâm nguyện nho nhỏ như vậy mà thôi, chẳng lẽ không thể đạt được ư!

“Người không ở trong sân nhảy tràn đầy hormone chạy đến đây làm gì!” Tâm tình Snape vốn không tốt, cách nói chuyện tự nhiên cũng không tốt.

“Tôi tới tìm cậu...” Theo tiếng tim đập quỳnh dị, James hô hấp dồn dập.

Snape giống thường ngày lạnh lùng hừ một tiếng nhưng cô đơn bị thương trên mặt không che dấu được, James nắm chặt tay.

“Đã thích như vậy thì phải đi cướp người về a!” James không rõ, thích cái gì thì phải cố gắng nắm lấy, cậu rất hi vọng mình cũng có một người yêu mình, một người có thể nhen nhóm tình cảm cực nóng trong nội tâm nhưng đáng tiếc cậu chưa từng có tình cảm như vậy.

Kỳ thật James vẫn chưa bao giờ gặp tình yêu chân chính, lúc trước theo đuổi Cho Chang cậu mất chút tâm tư, nhưng là về sau cũng không cần nữa. Về sau là Ginny, cũng chỉ là Ginny theo đuổi cậu, cậu bị động tiếp nhận mà thôi. Kỳ thật đối với James, có một bạn nữ là một nhiệm vụ không thể không hoàn thành trong đời, ai cũng vậy, ở bên nhau có lẽ sẽ hạnh phúc, không ở bên nhau cũng sẽ không thống khổ. Cậu khác giáo sư, cậu không ái mộ yêu say đắm người nào nên cậu cũng không thể hiểu cảm thụ hiện tại của giáo sư.

Snape bình tĩnh nhìn James, ánh mắt bi thương làm James khó chịu.

“Người nhìn ta, người cảm thấy ta như cái gì?” Bỗng nhiên Snape mở miệng, trầm ổn phảng phất.

James không trả lời, chính xác là cậu không biết trả lời như thế nào, cậu không rõ mục đích của giáo sư khi hỏi vậy.

“Snivellus? U linh? Quý âm u? Hay là con chuột trong cống ngầm?” Snape nói, những cái này đều là những biệt hiệu học sinh đáng yêu tặng cậu, Potter là một tên tự đại đáng ghét không xứng với Lily, nhưng cậu thì sao? Cậu thế này... Chẳng lẽ xứng đôi sao? Có lẽ có một ngày cậu sẽ biến thành... tử thần thực tử âm u xấu xí trong miệng Lily, như vậy cậu còn có tư cách gì để Lily thích cậu!

James trầm mặc, giáo sư cả đời cũng không nói yêu với Lily ra miệng, thì ra là vậy sao? Bởi vì giáo sư cảm thấy mình không xứng? Chôn tình yêu trong lòng cả đời, là vì lý do ngu xuẩn này!

“Thử cũng chưa thử thì làm sao biết không được?” James kéo Snape lên, trong mắt cậu giáo sư là anh hùng, giống Albus, rất dũng cảm và vĩ đại! James không thể nhẫn nhịn được khi người khác chửi bới giáo sư, đồng dạng cậu cũng không thể chịu được khi giáo sư chửi bới chính mình.

“Hạnh phúc là dựa vào chính mình tranh thủ lấy! Severus! Thích, phải đi nói cho người ấy biết, nắm lấy tay cô ấy a!” James hiểu tình cảm theo cách như vậy.

Nghe vậy Snape càng không kiên nhẫn, người giống Potter không hiểu được cảm thụ của cậu, đương nhiên, cậu cũng không cần Potter hiểu.

“James Potter minh tinh, ta không yêu cầu người khoe khoang hạnh phúc của mình, chính người thích tranh thủ thì đi tranh thủ, ta muốn làm như thế nào không liên quan đến người!” Snape bực bội hất tay Potter ra.

“Người biết cái gì! Người mất năm năm theo đuổi một nữ sinh lại ở trong nháy mắt buông tay, mỗi ngày đem ‘Bảo bối’ ở bên miệng cũng có thể trở mặt ngay lập tức! Đối với người hết thấy đều là trò chơi, chỉ đơn giản như vậy, cho nên có thể tùy tiện tiện đi ‘bắt lấy’. Cũng có thể tùy tiện tiện buồn tay!” Nhưng cậu không làm vậy được, cậu không có dũng khí đi nắm lấy, cũng không thể buông tay...

“Severus, đem bảo bối ở bên miệng là Sirius, không phải tôi!” James rất bất mãn, cậu mới không vậy, cha thế nào cậu cũng không có, chỉ có Sirius thích gọi bạn gái là bảo bối!

“Các người khác nhau sao? Xin tha thứ, ta chỉ thấy được hai con chồn đứng cạnh nhau kiêu ngạo vùng đuôi.” Snape thấy khác biệt duy nhất giữa Sirius và Potter là Sirius buồn nôn hơn Potter!

“Severus, cậu muốn vĩnh viễn nói chuyện như vậy với tôi sao? Tôi đã xin thứ lỗi, đã nhận lỗi, hơn nữa, tôi cũng làm nhiều chuyện như vậy, cậu không thể tốt với tôi một chút ư!” James cũng không nhẫn nhịn được nữa rồi, tính nhẫn nại của sư tử vốn không ít, cậu cúi thấp hướng giáo sư đã lâu như vậy, giáo sư không có chút cảm giác nào ư!

Snape nghe vậy khó có thể tin nhìn James như là đang nhìn một con quái vật, miệng mở rộng nửa ngày nói không ra lời, cuối cùng cười trào phúng.

“James Potter, người vĩnh viễn có biện pháp làm ta kinh ngạc. Ta đã cho rằng ta hiểu rõ người đáng ghét thế nào rồi, nhưng người lại lần nữa chứng minh thì ra sức tưởng tượng của ta cần cỗi, người rất đáng ghét, không ai có thể hơn người! Người yêu cầu ta cảm kích người sao? Người còn muốn ta làm cái gì cho người? Nói dứt khoát đi, cần ta khắc một pho tượng đặt ở trung tâm Luân Đôn cho người ư! Cần ta tổ chức cho người một lớp dạy làm James Potter để tất cả mọi người đến cúng bái người sao!”

“James Potter, đời này ta khó có khả năng cảm kích người, mặc kệ người làm cái gì!”

“Severus, tôi không bảo cậu cảm kích tôi, cậu đừng luôn cắt câu lấy nghĩa như vậy được không, thật là.” James phì cười cào tóc, Lily nói không sai, giáo sư chính là đại vương rúc vào sừng trâu, mặc kệ người khác nói cái gì thì đều bị xuyên tạc loạn lên.

Tốt a, Snape thở hổn hển, vừa rồi còn nói cảm kích, hiện tại còn nói cậu cắt câu lấy nghĩa, Snape cũng không thể chịu đựng được nữa. James thấy Snape muốn đi thì trực tiếp dùng phương pháp cũ, ôm lấy người trước rồi nói sau. Trực tiếp từ phía sau lưng ôm lấy làm Snape không nhúc nhích được nữa, Snape tức giận nghiêng răng!

“Sao cậu luôn như vậy, hai câu không đúng thì quay đầu bước đi.” James cảm thấy nên thừa dịp hiện tại mình còn có thể chế được giáo sư bày ra uy vũ một chút. Bằng không đợi về sau giáo sư cao lên, cậu sẽ không còn cách nào tốt như vậy. Bởi vì Harry biết cha mình về sau cũng không cao, tóm lại không cách nào so sánh được với giáo sư cao 186, khung xương lớn.

“James Potter, buông tay!” Snape nghiêm túc quát, cậu ghét bị thân thể gầy gò khô quắt của mình, không giồng đàn ông, hiện tại lại bị James dễ dàng ôm lấy, ý nghĩ muốn chết cũng có.

“Không buông.” Không sai, không thể cứ như vậy, cuộc sống bây giờ, thái độ của giáo sư đều tồn tại lệch lạc lớn, trách nhiệm của mình thật lớn a! Giống như hải đăng chỉ dẫn hướng đi, cậu sẽ giúp giáo sư trở về đường an toàn chính xác. Phương thức nuôi thả vô dụng với giáo sư thì phải cường ngạnh.

Snape thống hận hiện tư thế này, James nhẹ nhõm vào cây, một tay từ phía sau lưng nắm chặt hai tay cậu, một tay luồn ra trước ngực, lưng lại dán vào người tên đáng ghét này, cậu có thể cảm thấy độ ấm và tiếng tim đập của James. Điều này làm Snape rất muốn chết luôn! James đầu óc ngu si tứ chi thật đúng là rất phát đạt, chơi Quidditch lực lớn như trâu. Hiện tại Snape rất hối hận mình không sớm nghiên cứu pháp thuật không cần dùng đũa phép!

“Buông!”

“Không!”

Snape tức giận tới mức run run, cho tới bây giờ cậu chưa từng tức giận như vậy, có thể làm người có năng lực điều khiển tự động tức giận như vậy, James cũng coi như rất mạnh.

“Severus, tôi đã quyết định, cậu cần một nhân sinh mới, mới tinh!” James khí thế miêu tả lấy, bắt buộc Snape xem tương lai mới.

“Ta không cần! James nguời điên rồi!” Snape trừng cảnh cáo.

“Xem, bây giờ cậu đã gọi tôi là James rồi, đó là một mở đầu tốt đẹp.” James nghe giáo sư trực tiếp gọi tên mình thì mừng rỡ.

Snape cắn răng, nhắm mắt lại tự nói với mình tỉnh táo một chút, đối phương là người điên, không nên so đo...

“Ừm, để tôi xem xem.” James cao thấp trái phải dò xét Snape, ánh mắt chuyên chú làm Snape rất muốn nôn.

“Quá tệ, cậu như vậy làm sao Lily có thể thích cậu được đâu.” James cố chấp cho rằng Lily chỉ có thể thuộc về hai người, cha hoặc giáo sư, hiện tại cha không có, chỉ còn lại giáo sư, vậy phải ở bên giáo sư, người khác đều đứng sang bên cạnh đi!

“Đầu tiên cậu cần gội đầu, đổi kiểu tóc, tóc quá dài, thoát nhìn giống một bà lão. Nếu chăm chú nhìn tướng mạo thì mũi cậu tuy rất lớn nhưng mắt rất đẹp, cá nhân tôi cảm thấy như vậy, rất thâm thúy... Khụ, khụ... Hấp dẫn...” James nói đến đây thì ngưng ngừng rồi lải nhải tiếp, nhưng thấy sắc mặt Snape càng ngày càng khùng bố, càng ngày càng vụn vụn, bà lão? Vì cái từ này, cặp mắt được bình luận là có mị lực giờ phút này chỉ có thể dùng đũa sắt để hình dung, Potter cũng dám bình luận về ngoài của cậu!

“Còn có y phục, ừm... Cái này tôi có thể giải quyết giúp cậu, sắp nghỉ rồi, nếu không cậu tới nhà tôi ở đi, cậu cũng biết tôi sống một mình, cha mẹ đều không còn... Blablabla...”

Snape nhần, cậu cố nhin xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, Snape nắm chặt tay. Có thể nhần nạy, không thể nhần nhục, không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa.

“James Potter! Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi! Ta nhất định phải giết, ngươi!”

13. Chương 13

Trong căn phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng gầm, quanh quần trong hành lang trống rỗng, dưới ánh nến, ảnh ngược hiện lên trên đôi mắt dần đỏ như máu.

“Thuốc... Thuốc đâu!” Nam nhân tức giận, cảm xúc khó có thể điều khiển, nắm chặt hai tay, hết tất cả đồ trên bàn xuống đất.

“Chủ nhân.” Thanh niên có mái tóc bạch kim có chút sợ hãi tiến lên, dâng một lọ chất lỏng màu đen.

“Nếu như lần này nếu không được, Lucius, ngươi cũng biết.” Voldemort thở hổn hển thấp giọng cảnh cáo, bàn tay thoắt run rẩy đoạt bình độc được. Ma lực trong cơ thể hắn không ngừng công kích lực phủ ngũ tạng giống như là muốn nổ tung. (lực phủ ngũ tạng: tim gan phổi..)

Lucius bất an bồn chồn nhìn Voldemort uống bình độc được, không biết độc được của tiểu tử kia dùng được không...

Voldemort uống thuốc rồi yên tĩnh dựa vào cái ghế màu đen, tay gác lên thành ghế trơn nhẵn, nhắm mắt lại một lúc lâu. Đến khi mở mắt ra, đồng tử đã khôi phục bình thường.

“Chủ nhân...” Lucius thăm dò mở miệng.

“Lần này, ngài hài lòng không ạ?”

Voldemort nhìn về phía Lucius, Voldemort có một khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, như là Lucifer tới từ địa ngục, khí chất tà ác mà không mất uy nghiêm làm cho người ta sùng bái.

“Xem ra ngươi rất tổn tâm tư rồi Lucius, lần này không tệ.” Voldemort hít sâu một chút, cảm ứng ma lực trong thân thể dần dần bình ổn, cảm giác thoải mái dễ chịu xông tới giống như bạo động vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lucius nghe vậy yên lòng, thoạt nhìn thiếu niên tên Severus Snape kia có chút tài năng.

“Nói như vậy ngươi tìm được cô ta?” Voldemort hỏi.

“Thuốc này là cô ta làm?”

“Chủ nhân, không phải bà ấy, là con trai của người phụ nữ kia, cậu ta hiện ở Hogwarts, nhưng không có ai biết cậu ta là người Prince gia.” Lucius đáp.

“Con trai? Người đàn bà và thằng chồng Muggle ngu xuẩn còn có con trai?” Con lai, là vết thương luôn đau trong lòng Voldemort, cũng là chỗ mâu thuẫn nhất của hắn.

“Đúng vậy, năm nay đã 15 tuổi.”

“Theo ý ngươi đứa bé kia như thế nào?” Voldemort gõ tay vịn hỏi, con lai, tuy nhiên đáng ghét nhưng không thể phủ nhận con lai đều cường đại hơn thuần huyết bình thường, Voldemort chính là một ví dụ tuyệt hảo.

“Là người tài đáng giá bồi dưỡng, bề tôi nghe nói...” Lucius ngẩng đầu nhìn Voldemort.

“Bề tôi nghe nói người gia tộc Prince là một số người rất ít có thể chế tác độc được trường sinh bất lão trên đời.”

“Rất tốt.” Voldemort nghe vậy đáy mắt lộ ra vui sướng.

“Lucius, để nam kia hài gia nhập chúng ta. Người biết, chúng ta cần một độc dược đại sư chân chính mà không phải nhãi nhép tôm tép.” Voldemort nói.

“Đúng vậy, chủ nhân.”

Đợi khi lui ra ngoài sau Lucius như trút được gánh nặng thở ra, vừa rồi nửa câu sau Lord cảnh cáo anh a. Từ khi Lord xuất hiện loại tình huống này sau, anh đã từng giúp Lord đi tìm nhiều cái gọi là độc dược đại sư, hiện tại bọn họ đã bị giết bởi vì độc dược của bọn họ không có chút tác dụng! Lord rất tức giận, Lucius thật sự không có biện pháp nên mới nghĩ tới gia tộc Prince.

Hiện tại số lần Lord phát tác càng ngày càng nhiều lần, cường độ cũng càng ngày càng mạnh, độc dược bình thường cũng sớm đã không có tác dụng rồi, chỉ có người gia tộc Prince có biện pháp. Đáng tiếc gia tộc kia đã xuống dốc, khi anh tìm được khu nhà gia tộc Prince thì chỉ phát hiện gia đình chờ ở trong trang viên, vợ chồng Prince đã chết, người con gái duy nhất, Eileen Prince mười mấy năm trước đã rời khỏi thế giới pháp thuật gả cho một Muggle mất đi tung tích. Về sau Lucius lại lục tục ngo ngoe tìm mấy dòng thứ gia tộc Prince đến, kết quả đều là phế vật vô dụng! Anh chỉ còn cách phái người đến thế giới Muggle tìm Eileen Prince.

Mọi chuyện rất trùng hợp, anh vừa vặn trở lại Hogwarts dự họp hoạt động tuyên thệ tử thần thực tử dự bị, ở chỗ đó anh phát hiện Severus Snape, cậu ta không phải thành viên dự bị vì quý tộc Slytherin sẽ không cho phép một dân nghèo chán nản tiến vào thế giới của bọn họ. Cái làm cho Lucius chú ý chính là dòng họ thiếu niên kia, Snape, căn cứ vào kết quả điều tra, chồng Eileen Muggle họ Snape, dòng họ này ở Anh không nhiều.

Anh nói mấy câu, hỏi mấy vấn đề với thiếu niên kia, đối phương lại thụ sủng nhược kinh, vì vậy anh đi điều tra thì phát hiện thiếu niên này quả nhiên là con của Eileen Prince cùng tên chồng Muggle! Slytherin lại máu lai có trà trộn vào! (thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Lucius là một người thông minh, cùng lúc anh phái người đi thế giới Muggle tìm Eileen, lại cùng lúc chủ động tiếp cận Severus Snape, đối phương có thiên phú độc dược, quả thực có thể nói là đáng sợ, nếu như người gia tộc Prince đều như vậy thì gia tộc này xuống dốc làm người khác thấy rất tiếc hận rồi.

Tuy nhiên Eileen cũng không có ý định tham dự chuyện của thế giới pháp thuật nhưng con bà ta là người có dã tâm, Lucius thấy được khát vọng của Snape, anh nói ý muốn tiến cử Snape và không ngừng thăm dò năng lực độc dược của cậu, thẳng đến gần đây anh mới cho Snape thử. Anh bắt mấy phù thủy dùng Imperio để chính bọn họ phá ma lực cân đối trong cơ thể mình, sau đó đợi khi ma lực bọn họ bạo động thì dùng độc dược Snape điều chế, hiệu quả không tệ.

Xem ra độc dược của thiếu niên này có tác dụng với Lord, nếu như lung lạc được Snape, như vậy anh cũng coi như lại lập được một công lớn. Nhưng... Lucius vẫn rất ngạc nhiên, tại sao Lord lại bị ma lực bạo động? Phù thủy trưởng thành xác suất ma lực bạo động rất nhỏ, trừ phi là khuyết điểm từ khi mới sinh ra. Nhưng ma lực của Lord rất mạnh, khẳng định không phải sinh ra đã kém cỏi... Như vậy là vì sao... sắc mặt Lucius trầm trọng...

“Người muốn làm gì, đừng, ừm!”

“Đừng lộn xộn! Coi chừng chảy máu!”

“Ừm...”

“Cậu quá chặt, như vậy tôi rất khó động a.”

Cuộc đối thoại làm cho người nghĩ xa nhưng đừng hiểu lầm, không phải là chuyện không thuần khiết, chỉ là chỉnh răng mà thôi, James cường chế giúp Snape chỉnh răng. Có pháp thuật rất tiện, James vẫn không hiểu sao Snape thiên tài như vậy, vì sao không tự phát minh một loại độc dược chỉnh răng? Giáo sư đã từng phát minh cho Albus một loại độc dược liên quan đến hàm răng, Albus mỗi ngày ăn kẹo, có thời gian bị sâu răng gãy vỡ ngủ không yên, về sau còn mất hai cái. Snape phát minh một loại độc dược có thể mọc răng, còn có thể trị liệu sâu răng nhưng Harry cũng không biết cách làm, chỉ sợ chỉ có giáo sư biết.

Nhưng không sao cả, không có độc dược, cậu còn có biện pháp của mình, nhìn những cái răng nho nhỏ tự động tự phát vận động trong miệng Snape thẳng đến hai cái răng cửa một cái vào trong một cái hướng ra

ngoài sáng lóng lánh Harry mới thu tay lại.

“Potter chết tiệt, người nên xuống Địa ngục!” Tay chân một lần nữa khôi phục tự do, Snape thoáng nhảy xuống ghế, không thể chờ đợi được súc miệng, thẳng đến khi nhổ hết bọt biển đáng ghét trong miệng đi, biểu tình vụn vặt mới chuyển tốt.

“Hey Severus, tôi là muốn cậu tốt, hàm răng của cậu đã cao thấp không đều rồi, cũng không để nó thất bại giống quần lót của cậu được không?” James luôn nhìn không được nhớ tới bao nhiêu năm về sau, Snape hơn ba mươi tuổi có một hàm răng đáng sợ... Có lẽ cậu nên cho Snape mang niềng răng, nếu như Snape nhất định không chịu phát minh độc được chỉnh răng. Miêu tả bộ đáng giáo sư mang niềng răng, James lại cười.

“Quần lót của ta mới không vàng!” Snape vội vã phản bác, phần nộ xấu hổ làm mặt cậu đỏ lên, vấn đề vệ sinh cá nhân vẫn là chỗ kiêng kỵ của cậu.

“Được được! Không vàng, không vàng!” James nói giống như dỗ trẻ con rồi giống như nghĩ tới điều gì, khoe miệng xuất hiện một nụ cười quỷ dị, nhỏ giọng thăm thẳm.

“Quần lót của cậu đích xác không vàng, chỉ hơi xám một chút mà thôi...”

Snape vĩnh tai, miễn cảm bắt đến nội dung trong miệng James, lớn lên Snape như một con dơi đầy dầu, mà bây giờ Snape đại khái được xưng là con dơi nhỏ rồi, tai giống như nhận được sóng siêu âm vậy. Nghe đối phương dám nói ra màu đồ lót của mình, đại não Snape thoáng cái nóng lên.

“Người làm sao mà biết được!” Snape then quá hoá giận nắm chặt cổ áo James, nếu không phải dũa phép của mình bị James giấu đi, nhất định cậu sẽ cho James một cắt sâu mãi mãi đấy!

“Khụ, khụ, đừng khần trương như vậy được không, tôi cũng không nhìn lên cậu tắm rửa nha.” James cười hì hì giải thích.

“Đáng chết, người rút cuộc giấu dũa phép của ta đi nơi nào!” Snape đã chịu không được loại tra tấn này rồi.

“Đừng nhắc tới cái đó.” James ỷ vào mình bây giờ mạnh hơn giáo sư, trực tiếp đoạt dũa phép giáo sư đi.

“Nha, nghỉ hè đến nhà của tôi được không?” James nháy con mắt sáng lóng lánh nhìn Snape về mặt chờ mong tung tăng như chim sẻ.

“Quý quá mới đi!” Tuy cậu không thích về nhà nhưng so với nhà Potter, cậu tình nguyện trở về chịu tội!

“Đừng như vậy nha, cậu biết tôi là ai không? Tôi chính là James Potter a.” James khoa trương nói.

“Vậy thì thế nào? Ta không phải những cô gái nhỏ sùng bái người, quang sáng minh tinh của người không chiếu được đến ta, người anh tuấn tiêu sái đối với ta lại càng không có tác dụng, thật buồn nôn.” Snape cảm thấy trên thế giới này sẽ không còn người nào da mặt còn dày hơn Potter!

“No no no, Severus cậu hiểu lầm rồi, Potter là một trong những quý tộc xưa nhất, cậu biết nó có nghĩa như thế nào không?” James bắt đầu hấp dẫn.

“Nghe câu chuyện ba anh em chưa?” James hỏi.

Snape về mặt không cho là đúng, nghe thì thế nào!

“Muốn thấy áo choàng tránh được tử thần trong truyền thuyết không?” James giống như mù phù thủy dụ dỗ công chúa Bạch Tuyết ăn táo, gần đây cậu vừa mới tìm được áo choàng tàng hình trong di sản ông bà lưu lại.

“Bảo bối tử thần!” Trong mắt Snape hiện lên kinh ngạc, đề tài này không được đề cập, cậu đọc nhiều sách vở, hình ảnh bảo bối tử thần từng được Đại Ma Vương Gellert Grindelwald dùng, thế giới pháp thuật đều ở cố ý tránh đi từ này, giống như tránh tên Lord Voldemort, giống như đề cập đến là tội ác. Cho nên Snape nghe Potter dùng giọng điệu nhẹ nhõm nói thì mới kinh ngạc như thế.

“Có muốn không?” James tiếp tục hấp dẫn.

“Người muốn cái gì!” Snape bực bội, không thể không thừa nhận bảo bối tử thần rất hấp dẫn, từ trước đến nay cậu rất si mê nghệ thuật hắc ám.

“Severus, nói cho cậu biết một bí mật.” James hạ giọng, đôi mắt màu nâu xinh đẹp nhìn chăm chăm Snape.

“Vật kia ở chỗ tôi, áo choàng tàng hình.”

Snape kinh hãi nhảy dựng lập tức nói to.

“Potter người đang nói đùa!” Có được bảo bối tử thần, nếu như chuyện này bị truyền ra... Đúng, Potter làm sao có thể nói chuyện quan trọng như vậy cho mình biết rõ a! Nhất định là nói đùa... Mình cũng không có liên quan gì với Potter, sao lại nói cho mình biết!

“Tôi không nói giỡn a.” James nhảy ngồi lên chỗ bàn rửa mặt.

“Thật sự, tôi là hậu duệ của người em út trong ba anh em.”

“Họ là Peverell, người họ Potter.” Snape không hổ là Snape, cách nghĩ cũng lạnh như vậy.

“Xin nhờ, cái đó không quan trọng được không, gia tộc Potter thật là một trong những gia tộc xưa nhất. Tin tưởng tôi đi, bởi vì nhà chúng tôi không khoe khoang, không giống Malfoy rêu rao khắp nơi cho nên mọi người cũng không biết.” James dương dương tự đắc nói.

“Không khoe khoang?” Snape dùng ánh mắt hèn mọn nhìn James từ trên xuống dưới.

“Thật có lỗi, ta không nhìn ra.” Kỳ thật Snape đã bắt đầu dao động, chẳng lẽ gia tộc Potter không phải là quý tộc bình thường? Nhìn tên kia nói, thật sự là hậu duệ của Peverell trí tuệ khiêm tốn, tinh táo giáo hoạt sao? Nếu như chuyện này là thật, cậu bị ai thay Peverell...

“Severus, ngẫm lại a, đó là một trang viên cực lớn ẩn nấp, còn lớn hơn Malfoy gia, trong đó có vô số bảo tàng. Cậu muốn hiểu rõ luyện kim thuật ư, ở chỗ đó người có thể tìm đến hòn đá thánh Hermes lưu lại. Muốn nhìn một chút vật phẩm thần kỳ ấy ư, ở chỗ đó cậu có thể tìm được bảo bối tử thần trong truyền thuyết. Nếu như cậu thích đọc được, thích đọc sách, như vậy chúc mừng cậu rồi, ở chỗ đó có ngàn vạn chủng loại thảo dược thần kỳ, cậu không cách nào tưởng tượng được, chúng được đặt chỉnh tề trong một gian phòng lớn, tầng tầng lớp lớp, cả một phòng. Văn hiến đọc được nhiều vô số kể, đọc được đại sư tự tay viết, còn có rất nhiều sách nghệ thuật hắc ám trân quý, thậm chí còn phong phú hơn Hogwarts, hơn nữa đều là bản đơn lẻ không xuất bản nữa. Tim đập sao? Đến đây đi! Hết thấy đều ở gia tộc Potter, đi ngang qua là không thể bỏ qua, tôi chờ cậu nga!” James noi theo nhân viên chào hàng trên TV, hoa chân múa tay vui sướng, nước miếng tung bay nói hăng say.

Snape chớp mắt, bất đắc dĩ mở miệng.

“Potter... Người đang quảng cáo sao?” Tuy khó có thể tin nhưng gần đây Snape cảm thấy Potter thay đổi rất nhiều, bây giờ cậu ta lại hi sinh hình tượng làm các động tác khôi hài nhe vậy, nói những cái câu... Nhưng... Thật đúng là rất mê người.

“Đến đi đến đi.” James nhảy xuống góc áo Snape, cậu đều nói vậy rồi, cậu cũng không tin người học cuồng nhiệt như Snape không động tâm.

Snape nghi hoặc nhìn James, dường như còn phòng bị và cẩn thận.

“Ta chỉ là thùng cơm thối mà thôi, vì sao người tự nhiên tốt với ta như vậy?” Snape phát hiện mấy tháng này Potter luôn nịnh nọt mình, ăn nói khép nép, rất khó hiểu. Trước kia mỗi ngày đều gọi cậu Snivellus, thùng cơm thối, hiện tại không còn gọi rồi.

“Tôi muốn chứ sao.” James cười, thì ra giáo sư không phải không phát hiện a, chỉ là không muốn để ý tới mà thôi.

“Tôi muốn cậu vui vẻ, hơn nữa tôi còn hy vọng có thể làm bạn với cậu, ở chung nhiều hơn.” Tốt nhất mỗi ngày đều đánh vào nhau.

“Đáng ghét.” Snape ghét quyet miệng.

“Như vậy thì sao, cậu tới không?” James chờ mong nhìn Snape.

Snape trầm mặc rất lâu, những thứ James nói cậu chưa từng nghe qua, đọc được, luyện kim thuật, nghệ thuật hắc ám, bảo bối tử thần... Merlin a, rất muốn đi xem, chính là... Cậu không muốn nhận ân huệ từ

Potter, coi như là Potter van cầu cậu tiếp nhận, cậu cũng không muốn. Nhân sinh, luôn đầy những quyết định gian nan.

“Cậu tới đi, không phải cậu ghét tôi nha, không phải muốn báo thù tôi sao. Một kỳ nghỉ, chỉ có hai người chúng ta, cậu muốn trả thù như thế nào thì làm thế ấy, nhiều cơ hội tốt a.” James lôi cả lý do này ra.

Snape chưa từng thấy người như vậy, cầu người ta đến báo thù mình...

“Thật sự có những vật kia?” Snape đã bị thuyết phục, đúng vậy, cậu còn có thể trả thù Potter nha, ở đó học những độc được thú vị, hơn nữa đem Potter là đối tượng thí nghiệm! Vừa nghĩ như thế, quả thực rất chờ mong a!

“Ừm, ừm!” Đầu James gật giống như gà con mổ thóc.

Snape trầm mặc rồi mở miệng.

“Ta đi thu dọn đồ đạc, trả đũa phép lại cho ta.”

James thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mình quả thực là thiên tài! Loại nhiệm vụ không thể hoàn thành này cũng hoàn thành, thật tốt quá, cậu có một kì nghỉ có thể ở cạnh giáo sư, thế giới hai người, nhất định phải nắm chắc cơ hội cải tạo giáo sư, đến lúc đi học để tất cả mọi người kinh ngạc!

Giờ phút này trong lòng Snape nghĩ cũng không khác lắm, ừm, không tệ, mình có thể dùng một kỳ nghỉ tra tấn Potter, nhất định phải nắm chắc cơ hội học thêm nhiều loại độc được chú ngữ sau đó hết thấy thí nghiệm ở trên người Potter, làm cho người kia không còn dám nói cải tạo chết tiệt gì nữa!

14. Chương 14

Đoàn tàu Hogwarts nổ vang chuyển động, James đi trong hành lang thấy Snape và Lily cùng vào thùng xe cuối cùng rồi mới kéo cửa ghế ngồi đi vào.

Nói chuyện về nhà nghỉ ngơi, đối với rất nhiều học sinh đó đều là chuyện tốt đẹp nhất nhưng luôn có mấy người tương phản, ví dụ như Snape, ví dụ như Sirius.

“Mình thật sự không ở trong nhà đó được nữa.” Sirius vừa nghĩ tới phải về nhà đã đau cả đầu, mấy người đối diện đã thành thói quen nghe phản nản như vậy nên họ đều bắt đầu lắc đầu.

“Cậu biết không, ông già kia muốn gả Narcissa cho tên Malfoy kia, còn có, Bellatrix và Lestrage lại gần gũi nhau rồi, còn có Regulus, thằng nhóc đó sùng bái người kia điên cuồng, hình cắt từ báo dán cả phòng!”

“Sirius, cậu nên dừng oán trách, Regulus là một cậu bé ngoan.” James nghe đến đó thì nhin không được xen vào, về sau Regulus hy sinh tính mạng của mình lên lấy ra một trường sinh linh giá, nói đến đầu óc tỉnh táo, Sirius kém em trai của mình, Griffindor xúc động, không có biện pháp.

“James, cậu đang nói cái gì!” Sirius khó có thể tin nhìn James.

“Đừng như vậy kinh ngạc được không, Sirius, cậu cũng biết, Regulus luôn luôn sùng bái cậu, cậu vĩnh viễn đều là thần tượng của thằng bé. Cậu nên tốt với em mình hơn, nói không chừng em cậu sẽ vì cậu mà không sùng bái Voldemort nữa.” James nói, Regulus quá sùng bái Sirius nhưng Sirius lại đối xử không tốt với em mình, bị thần tượng của mình phỉ nhổ là một chuyện rất tuyệt vọng, thần tượng còn là anh trai có quan hệ huyết thống. Regulus không phải người xấu, chú ấy cũng không phải thật tâm thích những chuyện tàn nhẫn, chú ấy chỉ cần một mục tiêu mà thôi.

“Merlin, cậu nhỏ giọng một chút!” Sirius nghe James dùng giọng điệu đàm luận cơm trưa nói tên người kia mà cậu kinh hãi nhảy dựng.

James giật mình nhớ tới mình không thể giống lúc ở cạnh Hermione hoặc là Ron đơn giản nói tên người kia như vậy, hiện tại, tên người kia cũng như một chú ngữ bị cấm.

“Sirius, nếu như không ở nhà được thì cửa nhà mình luôn rộng mở.” James an ủi.

“Ừm, câu này còn giống tiếng người. Yên tâm đi, mình còn có thể nhịn được một thời gian ngắn nữa, chỉ cần bọn họ không quá mức.” Kỳ thật Sirius cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, mặc kệ những người kia có làm Sirius phiền chán cỡ nào thì cũng không thể phủ nhận sự thật bọn họ là cốt nhục có quan hệ huyết thống với Sirius.

James thở dài, dù là lý do nào quyết liệt với người nhà, thoát nhìn thẳng thoi không vướng bận nhưng trên thực tế rất thống khổ. Mọi người chỉ thấy được Sirius tùy hứng làm bậy nhưng lại không nhìn từ góc độ của Sirius, mâu thuẫn và thống khổ mà Sirius chịu đựng trong ngôi nhà đó. Quyết liệt chẳng qua là biện pháp Sirius trốn tránh, bất lực với mâu thuẫn giữa Sirius và người nhà, chỉ có dứt khoát đối nghịch. Nhớ tới năm học sau Sirius sẽ chính thức ly khai gia tộc Black, James không hề muốn thay đổi chuyện đó vì gia tộc Black không có gì hay. Hơn nữa cuộc chiến sắp tới, Sirius ở trong nhà sẽ càng ngày càng khó khăn, Sirius lại nóng giận. Về phần Regulus, cậu ấy không thể chết được, tuy James không có cách nào ngăn cản Regulus tham gia tử thần thực tử nhưng có thể cứu tính mạng của Regulus, cậu chỉ có thể làm vậy. Cậu không phải thánh, ở nơi này cậu còn không phải là Cậu Bé Sống Sót, có thể chú ý tới người mình để ý cũng đã không dễ dàng.

“James, một mình cậu ở nhà không có vấn đề chứ?” Remus đã nghe chuyện cha mẹ James, bọn họ đã ở qua đời vào Noel năm trước, làm người khác tiếc nuối, James về nhà đối mặt một căn phòng lớn trống rỗng, có lẽ sẽ thấy cảnh mà bi thương.

“Không sao, mình đã chuẩn bị rồi.” James nói, cậu cũng không có cảm giác gì, kỳ thật cậu còn chưa chân chính gặp ông bà mình. Người nhà đối với cậu là một khát vọng lạ lẫm, trong cuộc sống của cậu nó chưa bao giờ tồn tại, cậu đã quên.

Nhưng chuyện Snape sẽ đến nhà cậu vẫn phải giữ bí mật vì giáo sư lên tiếng rồi, không muốn bạn học biết mình có quan hệ gì với mình tinh James. Cậu cũng ước định tốt với giáo sư rồi, đợi tất cả học sinh đều đi hết, gặp nhau ở quán cà phê Muggle cạnh nhà ga Ngã Tư Vua. Thiệt là, lén lút giống như yêu đương vụng trộm vậy, còn kém chơi ám hiệu.

Xe dừng, mọi người tạm biệt nhau, ôm người thân đến đón rồi đi về. James cũng làm vậy, nhưng đó chỉ là diễn trò, giả bộ như đi nhưng trên thực tế là vòng qua nhà ga một vòng rồi trở lại. Đi vào trong quán cà phê bên cạnh nhà ga chờ, lẳng lặng ngồi gọi một ly Espresso. Ngoại hình và khí chất xuất chúng, còn có cách ăn mặc quý tộc, Muggle đều ngưỡng mộ ánh mắt hướng về thiếu niên anh tuấn ngồi cạnh cửa sổ sát đất, vóc người xuất sắc thật không có biện pháp a.

Khi con người quen thuộc xuất hiện đối diện, James hưng phấn gõ cửa sổ, vẫy vẫy tay, người nọ thấy vậy thì cả khuôn mặt lập tức dài xuống, âm u kéo hành lý qua đường cái. Cái chuông đón khách ở quán cà phê vang lên, Snape kéo hành lý công kênh trực tiếp đi đến chỗ tên ngu ngốc kia.

“Hey, uống chút gì không, tôi mời.” James cười nói.

Snape cứng ngắc ngồi xuống, đôi mắt đen nhìn quanh quán cà phê một vòng.

“Potter ngu xuẩn, ai bảo người vào uống cà phê? Người không thể chờ ở cửa sao? Phải biết rằng Muggle sẽ không mang theo một con cú mèo vào quán cà phê.” Snape rất bất mãn, cậu không thích mọi người chú mục, nhưng bây giờ toàn bộ Muggle trong quán cà phê đều chú mục Potter, hiện tại những ánh mắt đó lại dò xét cậu.

“Thả lỏng một chút, chúng ta ăn mặc đều rất Muggle, bọn họ sẽ không hoài nghi.” James nhìn Snape mặc một cái áo sơ mi to cũ nát lại không hợp thân treo trên thân thể đung đưa, cậu phải mua cho giáo sư y phục, tối thiểu phải vừa người a.

“Potter, người không biết Muggle thì ít gây chuyện cho ta, chốc nữa người cũng không thể đưa cho bọn họ Galeons, người có tiền Muggle sao?” Snape tự nhận rất hiểu rõ thế giới Muggle, tuyệt đối hơn Potter hiểu thẳng, dù sao cậu lớn lên từ nhỏ ở thế giới Muggle, còn có một người cha Muggle.

“Yên tâm đi, tôi đã đến Gringotts đổi.” James lần đầu thể nghiệm cảm giác làm phú ông, tiền nhiều vô số kể, cậu nhìn quáng mắt. Lúc này cậu cũng không có ý định quên tặng di sản ông bà để lại cho hội Phượng

Hoàng vì cậu biết rõ những người kia không am hiểu quản lý tài sản, kể cả Albus. James thuê một yêu tinh Gringotts làm cố vấn quản lý tài sản đầu tư cho Potter gia, giống tên như Malfoy kia, hiện tại cậu cũng là người thừa kế duy nhất của gia tộc này, sản nghiệp của gia tộc đều cần cậu để ý, đây chính là tâm huyết mấy đời gia tộc Potter tích lũy a, James cũng không muốn trở thành một người giống cha mình, phá gia chi tử, cậu phải học tập thật giỏi để quản lý sản nghiệp nhà mình. (phá gia chi tử: không làm được việc gì cho gia đình mà toàn lấy của nhà đem “cho” thiên hạ.)

“Severus, hôm nay cậu lại chưa ăn đúng không.” James hỏi, buổi sáng Snape không tới đại sảnh đường ăn, cậu ta cũng không dùng tiền mua cái gì đó ăn trên tàu.

“Sao?” Snape không thích náo nhiệt, cũng không muốn chịu những cái nhìn của Slytherin cho nên thường xuyên không đi ăn.

“Severus, như vậy không được, cậu quá gầy, tôi cần thừa dịp nghỉ nuôi cậu béo thêm chút.” James không hài lòng, cậu vẫn tương đối thích bộ dạng giáo sư về sau, thoát nhìn rất khỏe mạnh, như là có thể sống một trăm năm. Hiện tại, gió thổi qua đã gục rồi, sắc mặt giống tro vậy, rất khó coi.

“Potter ta không phải heo.” Snape không vui nói, cái gì gọi là ‘nuôi cậu béo thêm chút.’ Potter cho rằng cậu là sùng vật ư!

“Dù sao hiện tại còn sớm, ăn một bữa a.” James nói xong thì đã nghe thấy bụng Snape vang lên, cậu thấy đối phương xấu hổ, James cố nín ý cười.

“Ta cho người biết, ta không đói!” Snape cắn răng cảnh cáo.

“Đúng, cậu không đói, là tôi đói bụng. Tôi là cái thùng cơm thối không có tác dụng gì, suốt ngày nghĩ ăn, mà cậu là quân tử anh hùng.” James vẫn nhịn không được cười ra.

Snape thấy James cười như vậy, nọc độc chuẩn bị phun thì đã bị James kéo lên.

“Đi thôi.” James để trên bàn một tờ tiền Muggle rồi trực tiếp kéo tay Snape xông ra ngoài.

Ở đầu đường Luân Đôn người đến người đi, gió mang đến không khí ướt át thổi lên mặt, giống như là một buổi trưa tĩnh lặng làm mọi người khoan khoái dễ chịu. Hai thiếu niên tay nắm tay... Cũng có thể nói là một thiếu niên cưỡng ép nắm tay một thiếu niên khác chạy trên vỉa hè lát đá xanh.

“James Potter, mau buông tay!” Trước mặt mọi người, hai thiếu niên nắm tay nhau tính cái gì, Snape nhìn ánh mắt người bên cạnh, không vui muốn hét ra, cậu có cảm giác ở cạnh Potter thì tần suất mọi người quay đầu lại rất cao.

Đương nhiên cao, ngoại hình James vốn rất tốt, khí chất thần bí của phù thủy, trong tay lại nắm tay một người keo kiệt đầy dầu đáng sợ, vương tử và dã thú điển hình, tỉ lệ quay đầu lại là 100%.

Đúng lúc đi qua một con phố phồn hoa, vô tình James nhìn bên cạnh, một biển quảng cáo hình trụ xoay tròn đập vào mắt, suy nghĩ nửa ngày James cười, lập tức ngừng lại.

“Potter, không phải chúng ta đi ăn sao?” Snape kỳ quái đánh giá cửa hàng đối diện... Là cửa hiệu cắt tóc a... Bỗng nhiên, một dự cảm bất tường xông lên.

“Potter, ngươi muốn làm cái gì!” Snape lắc đầu lui về phía sau mấy bước.

James rất hưng phấn, tươi cười gật đầu, đúng vậy, chính là ý kia.

“Không!” Snape đầu lắc giống như trống bỏi.

“Kiên quyết không!”

James cười càng thêm vui vẻ.

“Phải vào.”

“Không!”

“Đến đây đi!” James dùng sức, thiếu niên đáng thương bị cưỡng ép kéo vào cửa hiệu cắt tóc, chỉ còn tiếng kêu thống khổ quanh quẩn trên con đường ở Luân Đôn.

“Không!”

Thợ cắt tóc ôm tay đánh giá cẩn thận cái đầu trước mặt mình, oa cho tới bây giờ anh chưa thấy qua một mái tóc nào đầy dầu như vậy, giống như có thể ép ra nước vậy.

“James Potter, người không muốn chết thì buông ta ra.” Snape ngồi ở trên ghế, như một người gỗ cứng ngắc, cậu bị cái tên Potter đáng chết đút một cái kẹo cứng ngắc đùa dai. Potter chết tiệt, nếu như không phải bọn họ ở chỗ Muggle không thể tùy tiện sử dụng pháp thuật, cậu đã sớm dần tên James này!

“Anh ơi, xin nhờ anh.” James không chút để ý Snape cảnh cáo, cậu nói với thợ cắt tóc.

“Ừm, hơi khó, yên tâm đi, giao cho anh!” Thợ cắt tóc cùng trợ lý cầm mấy thứ trong tay một bước một bước tới gần Snape làm Snape kinh hồn táng đảm.

“Không cần lo lắng, chúng tôi cần gội đầu cho cậu trước, sẽ không đau.” Thợ cắt tóc cười ‘hòa ái dễ gần’, khuôn mặt tươi cười vụn vụn đập vào đôi mắt đen của Snape!

“Không!”

“Cứu mạng a!”

James ngồi vắt chéo chân nhàn nhã xem tạp chí, tiếng bên kia gà bay chó chạy, bọt biển từ chỗ đó văng vào cái bàn trước mặt James, lập tức vô số bong bóng bông bênh rơi xuống. James thỏa mãn thở ra cảm khái.

“What a lovely day!”

15. Chương 15

Chớp mắt mấy cái, James cảm động, đã nhiều năm như vậy đây là lần thứ nhất cậu nhìn thấy giáo sư dùng hình tượng này xuất hiện, quá cảm động rồi, cậu mang cameras ghi lại hình ảnh này.

Snape hiện tại thâm nghĩ nhanh tìm một cái lỗ để chui vào, mái tóc được bị tu bổ lại, sợi tóc sạch sẽ xoa tung xuống, tóc Snape tương đối dày, chất tóc cũng không tồi, vừa đen vừa sáng, thợ cắt tóc ở bên cạnh cảm khái, tóc tốt như vậy vì sao không thích gội?

“Như vậy không phải tốt hơn nhiều sao!” James kéo tay Snape mỹ mãn đánh giá, đôi mắt đen phối hợp mái tóc đen, mặt hơi tái nhợt, bờ môi hơi mỏng, ngoại trừ mũi hơi bị lớn James thật sự không tìm ra tật xấu khác, hơn nữa ai nói mũi to không tốt a, cậu cảm thấy không tồi. Không rõ vì sao những người kia cảm thấy giáo sư khó coi mà sao cậu lại thấy đẹp trai như vậy.

“Ta đã mất mặt đủ rồi, James, người tốt nhất chuẩn bị quan tài đi.” Snape thấp giọng cảnh cáo, người xung quanh đều đang nhìn cậu, không chịu được nữa.

“Đẹp mắt như vậy, chúng ta còn cần đi đổi y phục.” James cầm tay Snape đi vào tiệm quần áo đối diện.

“James Potter!” Snape tức giận, nhưng là trước nhiều Muggle như vậy và không thể dùng pháp thuật ngoài trường, thể trạng lại không địch được James, chỉ có thể bị kéo vào.

James chọn trái chọn phải, một bộ rồi một bộ muốn Snape thay. Áo lông karo đen trắng không tay phối hợp sơ mi đen, quần thường màu đen. James thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình, thoát thai hoán cốt a! Như vậy đích Snape ai dám nói khó coi, hẳn cùng người nọ đi dốc sức liều mạng! (thoát thai hoán cốt: thay da đổi thịt)

“James người chơi đủ chưa!” Đây là lần đầu Snape mặc y phục... ‘Mốt’ như vậy, y phục của cậu phần lớn là quần áo cũ của cha mẹ.

“Cậu thử nhìn vào gương xem!” James đứng sau lưng Snape bắt buộc Snape ngẩng đầu, nhìn mình trong gương.

Vẫn là khuôn mặt đó nhưng quả nhiên người dựa vào ăn mặc, Phậ dựa vào mạ vàng, ăn mặc như vậy lại vẫn có vài phần khí chất. Snape là người thích hợp màu đen, tóc lưu loát, y phục cũng sạch sẽ thì giống như là một người khác. James cao hơn Snape một chút, cậu đứng sau lưng Snape, tay khoác lên trên vai Snape, hai người đứng chung một chỗ, ánh mắt trong gương giao nhau, có cảm giác hài hòa kỳ diệu.

“Khụ.” Snape xấu hổ ho khan một tiếng, kỳ thật, rất dễ nhìn... Snape cũng không phải không có thẩm mỹ, chỉ là cậu vẫn không coi trọng bề ngoài, chưa bao giờ để ý về ngoài của mình.

“Người chơi đủ chưa, nên đi ăn cơm a.” Snape đã đói đến mức ngực dán lưng rồi.

“Ừm.” James gật gù đầu mang theo một đồng túi mua sắm lớn thỏa mãn kéo Snape đi ra.

Snape mặc như vậy tinh thần lên không ít, hơn nữa khí chất có vẻ hơi âm trầm trên người, không cười, vậy mà đứng trong đám người đặc biệt chói mắt. Đứng chung cùng James, hai người lại bị mọi người chú mục.

“Cậu ăn McDonald chưa?” James thấy một cửa hàng McDonald ở góc đường đột nhiên hỏi, lúc này McDonald ở Anh quốc cũng không nhiều, chỉ có mấy cửa hàng.

“Cái gì?” Snape nghi hoặc nhìn thoáng qua James.

“McDonald.” James chỉ chỉ cái biển hồng hồng vàng vàng, Snape ghét nhất là màu sắc sỡ tiên diễm, thấy cửa hàng nhí đồng liên tiếp ra vào, Snape nhú mày.

“Cái gì đó?”

James biểu tình vẻ mặt quả là thế, Snape chưa từng có ăn bên ngoài, sinh hoạt đơn điệu giống như sinh hoạt ở kì Jurassic.

“Chúng ta đi ăn McDonald a!” James kéo Snape đi vào McDonald, sinh hoạt của Snape nên thú vị một chút, còn trẻ như vậy mà không khí thật trầm lặng.

Thiết bị lắp đặt có sắc thái tiên diễm, tiếng người ồn ào huyền ảo, ánh mặt trời xuyên qua qua cửa sổ sát đất chiếu vào làm cho cả cửa hàng phản chiếu phần vinh. James lấy một đồng hamburger khoai tây cola, hai người ngồi trong đồng trẻ con ăn.

Snape nhìn trẻ con bên cạnh đầu bắt đầu đau, ngoại trừ nhóm đạo tặc, cậu ghét nhất là trẻ con! Những đứa bé này lú lú làm tai cậu ong ong, giống như con ruồi vậy, rất đáng ghét!

“Cậu không thích trẻ con?” James hỏi, thật khó tưởng tượng, Snape ghét tiểu quỷ như thế vậy mà cuối cùng lại đi làm giáo sư.

“Không phải không thích.” Snape hung hăng trợn mắt nhìn một tiểu quỷ nào đó không cần thận đụng người mình, thiếu chút dọa người ta khóc.

“Là rất ghét!” Snape trịnh trọng thanh minh.

“Vậy sau này nếu cậu thành giáo sư thì chẳng phải sẽ bị phiền chết sao?” James ác liệt cười.

“Ta sẽ không làm giáo sư đâu, chết cũng sẽ không!” Snape kiên định nói.

Tim James đập mãnh liệt, người ghét làm giáo sư như vậy lại vì cậu buông lý tưởng nhân sinh cam nguyện ở Hogwarts trông coi con người yêu, chán ghét làm giáo sư như thế nhưng lại bảo vệ học sinh như vậy, lại thức đêm chữa bài tập, chăm chú nghiên cứu phương án dạy học tốt nhất, sẽ ở thời khắc hắc ám nhất thay thế Albus bảo vệ Hogwarts, trở thành phòng tuyến kiên định cuối cùng, bảo hộ những tiểu quỷ mình ghét nhất.

“Người nhìn ta như vậy làm gì?” Snape bị James nhìn chăm chăm thì hơi sợ, ánh mắt đó thực đáng ghét, vành mắt James đỏ, hằn đang giở trò quỷ gì!

“Severus, cậu vô cùng tốt.” James cúi đầu xuống, uống một ngụm Cola, mùi ngọt ngào hòa tan đắng chát trong miệng. Lúc này giáo sư có thể có được nhân sinh của mình rồi, giáo sư có thể đi làm những chuyện mình thích, dù không còn trở thành giáo sư Hogwarts.

“Ta đang ăn, nhờ, đừng để ta buồn nôn được không!” Snape lạnh người, thật là đáng ghét, James dám nói cậu rất tốt, trời ạ! Chuyển ánh mắt, cắn một cái gọi là Hamburger, mùi không tệ, ba cái hai cái giải quyết một cái bánh, dạ dày thoải mái hơn.

Bóng dáng hai người tạo thành một cảnh tượng ảm áp, James giương mắt liếc nhìn dung nhan trẻ trung của Snape, tim đập càng lúc càng nhanh, không hiểu sai cậu lại hi vọng sinh hoạt an tường như vậy gần bó đến vĩnh viễn, chỉ có cậu và người kia, hai người... Có lẽ chính là từ lúc bắt đầu, nhân sinh đã bắt đầu.

Trên đường phố vang lên tiếng còi xe dài, James nhìn sang, một cái xe dài màu đen đứng bên ngoài.

“Quản gia tới đón chúng ta.” James nhanh chóng giải quyết phần ăn của mình.

“Người còn có quản gia.” Snape nhướng mày, quả nhiên là trẻ con có tiền a.

“Ừm, cậu cũng biết cha mẹ tôi đã qua đời, hiện trong nhà còn quản gia quản lý, còn có mấy gia tinh.” James nói.

Snape không châm chọc nữa, cha mẹ James nhất định đối với hắn rất tốt, cậu còn nhớ rõ lần thứ nhất nhìn thấy James, trực giác đã nhận định đối phương là một đứa bé bị cha mẹ làm hư, tự tin dâng trào, bề ngoài sạch sẽ, ngàn vạn sủng ái một thân, khi đó cậu rất hâm mộ James. Về sau bọn họ một lời không hợp gặp là cãi nhau, từ khi đó cậu hận cái người được sủng ái này, không biết nhân khó khăn, ngang ngược bá đạo, làm người khác thống khổ để mình vui vẻ... Từ lúc nào bắt đầu, giữa bọn họ có biến hóa, James như là thay đổi một người khác, bị cậu đánh chửi lại không rên một tiếng, vì cậu quyết đấu với người khác, bị toàn bộ trường phê bình...

“James, kỳ thật người và Lestrage quyết đấu là ta báo cho giáo sư.” Snape bình tĩnh nói.

James thoáng ngây ra một lúc, đúng vậy a, lúc ấy bọn họ cho Filch uống nước thuốc mê man nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, thì ra là Snape mật báo. James cúi đầu xuống cười, quả nhiên là phong cách giáo sư.

“Người không tức giận?” Snape nghi hoặc khi thấy James không có phản ứng gì.

“Giận.” James khoa trương nói, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh.

“Sao không tức giận! Tôi vì cậu dốc sức liều mạng với người khác, kết quả cậu ở phía sau châm lửa, tôi thật đau lòng a.” James ra vẻ khổ sở uể oải.

Snape trầm mặc rất lâu, kỳ thật tại sao cậu và James lại thành nước lửa đã không trọng yếu. Từng đã là kẻ thù bỗng nhiên thoát thai hoá cốt, thậm chí Snape không biết người trước mắt này có phải James hay không? Cậu không cảm giác được James hèn mọn chán ghét mình, có lẽ... là cha mẹ chết đối với James đã kích quá lớn cho nên James phát triển? (thoát thai hoá cốt: thay da đổi thịt)

Snape đi theo James ngồi trên chiếc xe dài màu đen rộng rãi thoải mái dễ chịu, lái xe là một người tóc bạc mặc âu phục màu đen quý củ mang theo bao tay màu trắng cười hiền lành.

“Kevin có khỏe không?” James nhẹ nhõm chào hỏi, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy quản gia nhà Potter, trước đây nghe nói rất nhiều lần, đã nhìn thấy trên ảnh, hình như là một người khôn khéo, hi vọng đừng lộ ra cái gì mới tốt.

“Còn chịu đựng được.” Lão quản gia cười cười.

“Vị này chính là bạn thiếu gia sao?”

“Ừm, Snape là bạn ở trường học ‘quan hệ rất tốt’!” James ôm vai Snape cường điệu quan hệ rất tốt, Snape chán ghét đẩy James ra, đừng luôn ôm ấp áp áp, bọn họ còn chưa thân như vậy.

“Thì ra là ngài Snape, tôi là quản gia gia tộc Potter, Kevin Potter, thiếu gia ở trường học làm ngài thêm phiền toái.” Quản gia khúc dạo đầu luôn không thay đổi, kỳ thật ông không nghe nói thiếu gia còn có một người bạn họ Snape, địch nhân thì có một, luôn Snivellus, thùng cơm thối ở bên miệng, chẳng lẽ là cùng một người?

“Đúng là cậu ta mang đến không ít phiền toái.” Snape cũng không khách khí, vừa lên xe đã không cho James mặt mũi.

“Lão tiên sinh gọi cháu Severus là được rồi.” Snape lạnh lùng nói, cậu chưa bao giờ là một người được yêu thích, cũng không am hiểu lấy lòng người xa lạ nhưng thân là một Slytherin, lễ tiết của Snape rất hoàn mỹ.

Severus Snape, quả nhiên là cùng một người, quản gia hiểu rõ gặt gặt đầu, nếu như ông không nhớ lắm, Severus hẳn là một Slytherin, Potter là Gryffindor thế gia, tính cả quản gia tất cả mọi người đều xuất thân từ Gryffindor. Quản gia bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ là làm hòa? Hay thiếu gia định chinh phục người ta?

Ông chỉ là quản gia, tính tình thiếu gia từ trước đến nay không tốt, ông không quản được cũng không đến lượt ông quản. Kỳ thật không phải ông có ý kiến gì về thiếu gia, chỉ là ông cho rằng thiếu gia bị làm hư từ nhỏ, bình thường phản nghịch thích tranh luận không hiểu thuận cũng không có gì, nhưng lúc lão gia phụ nhân qua đời, thiếu gia còn không biểu hiện rất đau lòng, vừa xong xuôi tang sự thì lập tức về trường học cùng đám bạn kia làm lão quản gia rất bất mãn và rét lạnh. Còn có những người bạn của thiếu gia, Sirius Black ông cũng gặp không ít lần, người họ nói dễ nghe gọi là phóng đảng, nói khó nghe là không có tiết tháo, suốt ngày quan hệ nam nữ làm loạn, người già vẫn thích một đứa bé nghe lời nhưng thiếu gia thích, lão gia và phụ nhân cũng không nói cái gì. Lão quản gia trong lòng hi vọng thiếu gia có thể làm bạn với những người đứng đắn yêu học tập, đừng luôn đi cùng những người không đứng đắn.

Xe ra Luân Đôn không xa thì chậm rãi bay lên, xuyên núi vượt đèo, cách đó không xa một không gian pháp thuật như ẩn như hiện. Tòa thành thần bí cổ xưa kiêu căng đứng vững ở đỉnh núi, trong khu rừng rậm rạp thì thoảng có thể thấy được tung tích sinh vật huyền bí. Snape nhìn qua cửa sổ xe, một trang viên cực lớn, gần giống đồ án sao sáu cánh, tòa thành tại trung ương.

“Hoan nghênh đi vào trang viên Potter Severus.” James hưng phấn.

Snape nhìn cái người dương dương tự đắc bên cạnh, nhin không được liếc mắt, cậu kiên quyết nhận định mình là bị lừa gạt đến chỗ này. Nhưng ngẫm lại độc được, tâm lý lại thoải mái hơn, cậu vì học thuật mà hi sinh lớn cỡ nào a!

“Đừng cao hứng quá sớm, ta nói trước, nếu như ngài James Potter ngày nghỉ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, Severus Snape sẽ không chịu trách nhiệm, hết thảy đều là người gieo gió gặt bão.” Snape nói xong liếc James.

“Dạ dạ, đại nhân Snape.”

“Còn nữa, tiêu dùng của ta cần ký sổ, yên tâm ta sẽ từ từ trả lại cho người, sẽ không thiếu tiền của người.” Snape thanh minh, cậu chán ghét thiếu người, thực tế chán ghét thiếu James.

“A...” James ủy khuất nhìn Snape.

“Có cần chia rõ ràng như vậy không, bọn Sirius cũng thường xuyên...”

“Bọn họ là bọn họ, ta là ta!” Snape chen vào.

“Ta nói rồi, ta sẽ không dùng tiền của người, anh em ruột còn cần tính sổ huống chi chúng ta, dù là bạn đều không phải.” Đối với Snape, một điều làm cậu không hiểu ở nhóm đạo tặc là tiền tài hỗn loạn. Sirius động một chút lại rời nhà trốn đi là bình thường như ăn cơm, Sirius không dùng tiền Black gia, Snape có thể lý giải hẳn có chí khí nhưng Sirius không dùng tiền nhà mình mà lại đi dùng tiền nhà Potter làm Snape không hiểu. Sirius xem James là cái gì? Ngân hàng? Coi tiền như rác? Còn có rất nhiều những người khác cũng như vậy, nhà Lupin rất khó khăn cho nên tiêu dùng của Remus bình thường đều là do James phụ trách, trong trường học cơ bản sinh hoạt giống thiếu gia. Snape gia đình cũng khó khăn cho rằng, trong nhà khó khăn thì càng phải bớt ăn, đừng vì hư vinh đi thiếu nhân tình, đó là nhu nhược. Về phần Potter, đừng nói gì nữa, người kia là đầu mọc cỏ, bình thường thích chiếm món lời nhỏ, giống như đi theo James là vì có chỗ dựa, có mặt mũi. Nói thật, bạn James, kể cả James, cậu không thích ai!

James mong mỗi nhìn được Snape, cũng đúng, với cá tính Snape, nếu có thể tiếp nhận tiền của cậu, đó mới kì quái.

“James, có lẽ người cảm thấy ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Snape nói.

“Nhưng là ta cho rằng nếu như là bạn tốt, như vậy càng không nên liên lụy tiền tài không rõ, tiền là thành quả lao động của một người, nếu như bạn người không hề tôn trọng thành quả lao động của người, như vậy

bạn người cũng sẽ không tôn trọng bản thân người.” Như lúc trước, Snape quyết định sẽ không nói lời trong lòng mình ra, chỉ là gần đây James đối với cậu không tệ, cậu tốt bụng nhắc nhở một chút, James hàng năm vùng tiền lên trên người bạn giống như nước chảy, giống như là dùng tiền mua tình bạn. Mỗi người đều nói nói đến tiền thì tục tũ, nhưng buồn cười là không có thứ như vậy thì một ngày cũng không sống tốt được.

James choáng váng, cậu chưa từng nghĩ tới tầng này... Bạn bè... James chợt nhớ tới Ron, đúng vậy, lớn lên sau Ron không còn dùng tiền của cậu, về sau cậu giúp Ron mua đồ, Ron đều rất giận, lúc đó cậu còn cảm thấy Ron keo kiệt, lòng tự trọng quá mạnh nhưng nghĩ lại, nếu như cậu tôn trọng Ron thì không nên dùng tiền vũ nhục tôn nghiêm của Ron, nếu như cái này cũng không làm được thì cũng không có tư cách làm bạn tốt rồi.

Ngắn ngủn mấy câu nói trúng uy hiếp của James, cũng nói đến tâm tình lão quần gia! Sirius luôn đến gia tộc Potter hết ăn lại uống, còn dương dương tự đắc cự tuyệt dùng tiền nhà Black. Còn Lupin, mới đầu còn cự tuyệt, về sau chậm chậm quen. Hiện tại nhà Potter nuôi bốn đứa bé, tuy nhà Potter nuôi được tốt nhưng như vậy làm cho lão quần gia không thích, lão gia và phu nhân cũng không tính toán chi li, chỉ cần thiếu gia thích bọn họ cũng sẽ không nói gì nhưng người xem như tiếp nhận ân huệ không thể làm bạn tốt.

Lão quần gia trong chốc lát đã có hảo cảm với thiếu niên Snape này, mặc dù là Slytherin, nhưng rất rõ ràng có đạo lý!

Xe chậm rãi ngừng trước cổ bảo, mở cửa xe, mấy gia tinh đi ra kéo hành lý đi, khi James nhìn nhà mình cũng khen một tiếng, quá đúng giờ!

Đến giờ Snape biết chênh lệch giữa mình và James rồi, dừng lại một chút, nhìn James, tâm lý Snape lại cân đối rồi, Thượng Đế là công bình, mở một cánh cửa sổ thì sẽ đóng một cánh cửa khác lại, James chính là tiêu chuẩn... Người gốc nhiều tiền.

16. Chương 16

Đây là đêm đầu tiên Snape ở nhà Potter, cậu ngủ rất an ổn trên cái giường lớn xa hoa thoải mái dễ chịu, không chút chú ý tới con cú mèo ngoài cửa sổ đầu óc choáng váng do bị đánh thần chú lẫn lộn.

James ngốc sao? Không, cậu ấy chỉ giả trang cái gì cũng không biết mà thôi, dù sao cũng là người lẫn lộn hơn 20 năm, lại trải qua một cuộc chiến, độ nhạy cảm là thứ phải có. Snape gần đây tâm tình rất tốt, đó là sự sung sướng khi được thưởng thức và khẳng định. Cho nên James chặn thư của Snape, có lẽ thủ đoạn hèn hạ nhưng cậu chỉ muốn hiểu rõ người liên hệ với Snape là ai mà thôi.

“Lucius Malfoy.” James thở dài một tiếng, nội dung thư có liên quan đến độc dược, Lucius nói cần nhiều độc dược hơn lần trước. Điều này nói rõ Snape đã bắt đầu làm độc dược cho Voldemort nhưng xem ý trong thư, Snape cũng không biết độc dược mình làm là để Voldemort dùng.

Phong thư này có nên trả lại cho Snape không? James khó xử, có thể lừa gạt được nhất thời chứ không lừa được cả đời, hiện tại bức thư này còn không thu hút nhưng Lucius Malfoy giỏi về che dấu và mưu đồ, Snape tiếp xúc càng nhiều, James lại càng khó an tâm.

Suy nghĩ nửa ngày, vẫn khôi phục nguyên trạng để con cú mèo ngậm. Hiện tại Snape và Malfoy đã liên lạc với nhau, không để thư gửi đến sẽ chỉ làm bọn họ nghi ngờ, cậu tuyệt đối sẽ không để Lucius lại đưa Snape đến bên cạnh Voldemort! Có lẽ cậu nên tìm Albus nói chuyện, cho dù Albus cho cậu là kẻ điên cũng được, cậu nhất định phải nói chuyện trường sinh linh giá cho Albus biết, hơn nữa cậu cũng cần Albus trợ giúp. James nắm chặt tay, cậu cũng không tin mình không bảo vệ được Snape bình an cả đời.

Kevin cung kính đứng bên cạnh, thấy thiếu gia nhà mình càng ngày càng thâm trầm, thiếu gia gần đây thật sự thay đổi thật nhiều, trưởng thành, học được che dấu tâm sự.

“Thiếu gia, những thiệp mời này...”

James phục hồi tinh thần, nhìn thư mời đầy bàn, nội dung giống nhau, đơn giản là đối với ngài tao ngộ thấy thật có lỗi, bản thân là bạn thân của cha mẹ, mời qua trang viên tụ hội.

“Thiếu gia, gần đây bên ngoài rất huyền ảo, không ít người đều nhìn chăm chăm vào nhà Potter chúng ta. Lão gia và phu nhân đi, thiếu gia bình thường rất ít xuất hiện, bọn họ không biết thái độ của chúng ta thế nào... Thiếu gia xem?” Kevin trước kia không hề trông cậy vào thiếu gia có tiền đồ gì nhưng gần đây nhìn biểu hiện của thiếu gia, giống như hồi tâm, thiếu gia bắt tay vào quản lý sản nghiệp gia tộc. Quý tộc không giống với phù thủy bình thường, một quý tộc cần đặt lợi ích gia tộc lên trên lợi ích cá nhân, lão gia đã mất là một người quản lý gia tộc giỏi, luôn luôn ủng hộ trận doanh phù thủy trắng nhưng chưa từng lộ ra điểm yếu.

“Trước không cần để ý, ta sẽ đích thân viết thư từ chối.” James minh bạch lợi ích tranh chấp trong đó, mở rộng thế lực cần có nhân mạch và tiền tài nên Voldemort chỉ có thể hợp tác với quý tộc. Thân phận hiện tại của James là người thừa kế duy nhất của gia tộc Potter, là một trong ba gia tộc xưa nhất, thái độ của cậu rất trọng yếu.

“Ta hiện tại dù sao mới 15 tuổi, còn chưa tốt nghiệp, bọn họ cho dù có sốt ruột cũng sẽ chờ ta thành niên, chính thức tiếp quản sản nghiệp gia tộc mới hạ thủ, hiện tại chỉ là thăm dò mà thôi.” Chiến tranh đã bắt đầu, căn cơ của gia tộc Potter ở thế giới pháp thuật rất sâu, các loại lợi ích quý tộc tranh chấp rắc rối phức tạp, hợp tác hoặc là trở mặt, đều còn chưa tới lúc cho thấy thái độ.

Kevin rất vui mừng, thiếu gia thật sự trưởng thành, nhất định là lão gia phu nhân trên trời có linh thiêng phù hộ!

“Trước đừng nói cái này, Kevin, chuyện lần trước tra được thế nào?” Đây là vấn đề James quan tâm nhất.

“Thiếu gia, nhánh phụ của nhà đó không ít, gần nhất lại được chúa tể hắc ám trọng dụng, động tĩnh rất lớn, hình như muốn đề cử người thừa kế lấy lại vinh quang ngày xưa.” Kevin không biết thiếu gia bỗng nhiên tra gia tộc kia có mục đích gì.

James xì mũi coi thường.

“Hừ, huyết mạch chính thống đều nhanh hết, còn đẩy người thừa kế gì chứ.” James không cho là đúng.

“Thiếu gia, đối với quý tộc con lai và máu bùn không khác nhau, bọn họ sẽ không tiếp nhận người thừa kế có huyết thống Muggle.” Mà ngay cả gia tộc Potter khai sáng cũng chưa từng xuất hiện người thừa kế là con lai, nói cho cùng, Prince là gia tộc Slytherin, ngày nay lại được chúa tể hắc ám dùng... Con lai dù sao cũng là con lai, là sỉ nhục của gia tộc, nhiều lắm là bí mật dùng một chút, nhưng để lên mặt bàn thừa nhận thân phận thì tuyệt đối không có khả năng. Những quý tộc khác cũng sẽ không đồng ý, chúa tể hắc ám cũng sẽ không vì một binh sĩ nho nhỏ mà đắc tội quý tộc.

Đạo lý kia James cũng hiểu, Voldemort lần trước cũng ỷ dẫu Snape, hấn lợi dụng Snape, cuối cùng lại không cho Snape cái gì, cũng vì Snape là con lai, không lên được mặt bàn! Snape là người thừa kế của gia tộc Prince, Voldemort cũng biết, nhưng hấn không làm gì! Voldemort từng lựa chọn hi sinh Snape, như vậy lần này hấn vẫn làm vậy! James nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cậu rất muốn đối với Snape, cái gì thuần huyết quý tộc cậu không thích. Quyền lợi, danh vọng... Snape muốn, cậu có thể dâng lên, không cần dựa vào Voldemort.

James thuộc phái hành động, trong đầu hiện lên kế hoạch, lập tức dùng thân phận người thừa kế gia tộc Potter viết một bức thư cho Albus Dumbledore, mời ông qua nói chuyện, đương nhiên cậu nhớ rõ nói trong nhà chuẩn bị đồ ngọt và cùng hồng trà mật ngon miệng.

James cảm khái, không có Hermione nhiều mưu trí, hết thấy đều phải dựa vào chính mình, nhân sinh thật sự là tịch mịch a!

Snape bình tĩnh trong tiếng hòa âm của các loài chim, mở to mắt ra, ngoài cửa sổ đã sáng ngời, cậu ngáy ra một hồi lâu mới nhớ tới đây không phải cái phòng nhỏ âm u cũ nát của mình. Ngồi xuống, vừa định đổi lại y phục, không đợi cởi áo ngủ ra, cửa phòng đã mở ra.

“Trời ạ!” Snape vội vàng hấp tấp nhảy dựng lên, nhìn một đồng gia tinh mặc y phục người hầu nới đuôi nhau đi vào phòng của mình, vô ý thức kéo chăn che.

“Buổi sáng tốt lành, thiếu gia Snape.” Tiếng nói được huấn luyện nghiêm chỉnh đồng loạt vang lên.

“Mời ra đi!” Snape trầm mặt, cậu cũng chưa tiếp xúc nhiều với gia tinh, đối với loại sinh vật này vẫn còn rất lạ lẫm.

Những gia tinh không nhúc nhích vẫn đứng thành một hàng, trong tay bưng cốc sữa, khăn tắm...

“Là thiếu gia phân phó chúng tôi tới hầu hạ thiếu gia Snape rời giường, đây là đạo đãi khách của gia tộc Potter, mời uống sữa tươi.” Gia tinh cầm đầu tên Vivian, nó là gia tinh đứng đầu của nhà Potter.

Snape nhìn chằm chằm vào những gia tinh hành động đầu ra đầy một lúc rồi mới cầm cốc sữa, rời giường cũng cần người hầu hạ, thì ra James ở nhà là loại cuộc sống này a, thật là mục nát.

Vivian cầm cái chén không đi rồi nó vỗ tay, cảnh tượng trong phòng bỗng nhiên xoay tròn biến hóa. Snape nhìn cảnh vật không ngừng, cậu từng thấy trong sách, đây là pháp thuật không gian của tinh linh. Không đợi Snape kinh ngạc đủ thì cậu đã rơi trong nước rồi. Cảnh sắc chuyển đổi xong, hiện tại chỗ Snape là phòng tắm, lớn gấp ba phòng tắm cấp trưởng Hogwarts, cho dù nói nhà tắm này là bể bơi thì cũng sẽ không có người phản đối.

Snape chật vật đứng lên ho khan vài tiếng, đầu Snape như là có một đôi tay tác động, các loại bàn chải tự động tự phát vận động trên người, Snape không quen trốn đông trốn tây rồi sau đó lại bị bắt trở về. Trong phòng tắm quanh quẩn tiếng Snape, không rõ là khóc hay cười.

“Ha ha! Ta sợ ngứa, đừng chạm vào eo ta!”

Từ trong ra ngoài rửa sạch sẽ sau, Vivian vỗ tay, hoàn cảnh lại nhanh chóng biến hóa, một căn phòng thay quần áo, gian phòng như một phòng học vũ đạo, bốn phía đều là gương, Snape mặc áo tắm toàn thân ướt đầm ngồi ở trên ghế, những gia tinh đang hong khô tóc giúp cậu.

Vivian vuốt cằm đánh giá Snape, huyền thuyên thương lượng nửa ngày với gia tinh bên cạnh rồi sau đó phủ tay. Snape đã thay đồ xong, một bộ quần áo màu đen thoải mái. Ngay sau đó, lại một tiếng búng tay, Snape lại về tới phòng ngủ của mình.

“Mời thiếu gia Snape đi đến phòng bếp, thiếu gia đã đợi ngài.” Vivian cung kính đi trước dẫn đường, sau khi đi một vòng, đầu óc Snape bắt đầu choáng váng, cậu nghĩ đến bây giờ còn là một giấc mơ, được Vivian dẫn tới bậc thang xoay tròn, chậm rãi đi xuống dưới, nhìn thấy James mặc đồ trắng ngồi trên bàn cơm, bữa sáng phong phú bày đầy một bàn, có các loại khẩu vị, kiểu mỹ, anh, Trung Quốc, thậm chí còn có kiểu Nhật.

“Buổi sáng tốt lành, Severus.” Tâm tình James không tồi, đánh giá Snape mặc đồ đen, lạnh lùng cũng là một loại khí chất a, giáo sư càng ngày càng đẹp trai xuất sắc rồi.

“Buổi sáng tốt lành.” Snape ngồi đối diện James.

“Cảm giác như thế nào?” James rất chờ mong nháy mắt mấy cái, sinh hoạt của thiếu gia ăn chơi.

“Ừm, pháp thuật không gian của gia tinh rất thú vị.” Snape gật gật đầu, hiện tại trong đầu cậu đều là năng lực thần kỳ của gia tinh, không cần những câu thần chú, đũa phép, sử dụng tự nhiên.

“Ta trước kia cũng không được chứng kiến năng lực chân chính của bọn nó, chỉ biết là gia tinh không bị từ trường pháp thuật can thiệp, ở Hogwarts cũng có thể động thổ.” Snape nói rất chân thành, động tác ăn càng thêm có giáo dưỡng, đối diện trên mặt James hắc tuyến kéo xuống (= - =|||), tư duy của giáo sư vĩnh viễn làm cho người ta nghĩ không thấu...

Con cú mèo bay qua cửa sổ ở mái nhà vào, thả thư trước mặt Snape, Snape nhận ra con cú mèo kia, là Malfoy gia.

“Ai gửi thư cho cậu vậy?” James ngồi ở đối diện biết rõ còn cố hỏi, con cú mèo này bị cậu làm lẫn lộn, đến buổi sáng hôm nay mới tỉnh lại.

“Không mượn người xen vào.” Snape cất kỹ thư, có lẽ lại là độc dược, tần suất cùng cường độ loại độc dược Malfoy cần đang gia tăng, nói thật Snape đã thấy sợ rồi. Hiện tại độc dược ổn định ma lực cậu điều chế đã giống độc dược, người bình thường uống sẽ chết!

Snape nhúm mày nghĩ đi nghĩ lại, James không muốn thấy Snape mặt mày râu rĩ như vậy.

“Severus, tôi mang cậu đi cưỡi ngựa a.”

“Ta không biết cưỡi ngựa.” Snape cổ quái nhìn James, ngạt cả chổ cậu cũng không cười mấy lần nữa là cưỡi ngựa.

“Không phải ngựa bình thường.” James cười.

“Là ngựa bay.”

Ngựa bay, xuất xứ từ Iceland, Ailen, toàn thân tuyết trắng, một trong những phương tiện giao thông thiết yếu khi đi lữ hành. Potter gia nuôi một tí, hình thể mặc dù không lớn như ngựa mà tính cách lại ôn thuận hơn rất nhiều, rất nhiều quý tộc đều thích loại sinh vật cao quý xinh đẹp này.

Potter gia và Malfoy gia giống nhau đều ưa thích nuôi một ít kỳ trân dị thú trong trang viên, Snape đi theo James tới chổ nuôi ngựa bay, bên trong là rơm rạ khô mát, bên ngoài là một thảo nguyên rộng lớn, những con ngựa bay đáng yêu đang ‘tắm bộ’ trên không trung.

Lợi dụng những con vật đáng yêu tranh thủ hảo cảm cũng là một trong những thủ đoạn James lôi kéo Snape, nhưng sinh vật huyền bí có thể vào được mắt Snape không nhiều lắm, ngựa bay là một trong số đó. Muốn chiếm được hảo cảm Snape, đầu tiên không thể có hình dáng ngu xuẩn, ví dụ như một con chó ba đầu là tuyệt đối không vào được mắt Snape.

Người nòi ngựa huyết sáo, con ngựa linh xảo từ không trung bay xuống đứng trước mặt James và Snape nhu thuận cúi đầu. Ngựa con cũng không chịu thua kém, Snape hứng thú sờ da lông trắng nõn bóng loáng của nó. Hogwarts cũng không có ngựa bay, cậu chỉ thấy loại sinh vật này trong sách, nghe nói Beauxbatons dùng ngựa bay làm phương tiện giao thông, nghe nói tốt hơn cái chổi nhiều lắm.

“Cậu thử cưỡi xem, nó rất biết điều.” James muốn cùng Snape cưỡi một con, Snape cũng không am hiểu, nếu như bay đến nửa đường sợ hãi... Hắc hắc hắc.

“Ta chưa cưỡi.” Snape hiện tại chỉ là một thiếu niên 15 tuổi, rất dễ bị những thứ mới lạ hấp dẫn, có chút động lòng.

“Không sao, tôi ở sau lưng chỉ đạo cậu là được rồi.” James tận lực để nụ cười của mình đừng gian trá, phải chất phác thành khẩn.

Chú ngựa con như cảm ứng được tâm tình bức thiết của chủ nhân, nó rất phối hợp dùng mặt cọ cọ trên cánh tay Snape, Snape nhìn thấy con ngựa thân cận mình thì cực kỳ vui mừng!

“James, người dạy ta đi.” Trên mặt Snape xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

“Được.” James ép cái nhiệt tình quá độ của mình xuống, tự nhiên tiến lên, ôm lấy eo Snape ngồi xuống lưng ngựa, chính mình thì là rất quen luyện lên ngựa ngồi ở sau lưng Snape, hai tay ôm eo Snape bắt lấy dây cương.

“Ngồi vững nha.” James nói bên tai Snape, nhiệt khí phả vào hai má và cổ Snape làm Snape nổi da gà, nghiêng đầu sang chổ khác muốn cảnh cáo đối phương đừng ghé vào lỗ tai mình nói nhưng chống lại khuôn mặt anh tuấn kia, khoảng cách rất gần, gần đến mức chóp mũi cũng sắp đụng nhau. Snape xấu hổ ho khan một tiếng, đầu chuyển về phía trước.

James cầm dây cương, ngựa bắt đầu chạy trên đồng cỏ bằng phẳng, chạy một khoảng cách thì đôi cánh cực lớn mở ra, bay lượn trên bầu trời.

Snape khẩn trương bắt lấy cánh tay James, gió gào thét bên tai, nếu như nói Snape trời sinh là khắc bay lượn thì có thể nói James là trời sinh là người giỏi bat, trên thực tế, James nhiệt tình yêu cảm giác bay lượn, cùng mây gió múa, thế giới đều ở dưới chân. James cưỡi ngựa không tệ, ngay cả bằng mã với tính khí táo bạo đều có thể khống chế được hướng chỉ là ngựa bay nhu thuận.

Tương phản, Snape lại sợ hãi, cánh ngựa vỗ không ngừng đụng vào chân cậu, thân thể theo cao thấp pháp phồng theo ngựa, không ngừng xóc nảy hết lần này tới lần khác, da lông bóng loáng giống như tơ lụa, ngồi bất ổn không bắt được chổ nào làm Snape nghĩ mình sắp rơi xuống. Thứ duy nhất có thể cầm chặt là cánh

tay James, Snape như là nắm chặt rơm rạ cứu mạng, bản năng dựa sát vào người đằng sau, dán chặt vào người nọ. Đúng vậy, tên kia khác cậu, về mặt thích ý.

“Là cái chổi thoải mái hay ngựa bay kích thích?” James cố ý để ngựa nghiêng người bay một chút, Snape sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Đều không tốt! Bay quả nhiên tuyệt không thích hợp ta.” Snape lựa chọn phương án tốt nhất, hiện tại cậu xác định mình không thích cả hai.

“Đừng sớm kết luận như vậy.” James không hề dọa Snape nữa, kéo dây cương khống chế tốc độ, ngựa chậm rãi bình ổn, cười gió chậm rãi bay lượn.

Snape như là được cứu trợ nhẹ nhàng thở ra, thân thể không còn xóc nảy, hiện tại cảm giác giống như ngồi khinh khí cầu, cậu bắt đầu có tâm tư nhìn sông núi tươi đẹp, từ không trung nhìn xuống cảnh vật tuyệt mỹ. Ánh mặt trời chiếu sáng mặt hồ phát ra ngàn vạn sắc thái, núi non trùng điệp.

“Thích không?” Giọng James vang bên tai mang theo nhiệt độ nóng hổi làm Snape kinh một chút, lại bắt đầu xấu hổ.

“Cũng không tệ lắm.” Snape miễn cưỡng duy trì khuôn mặt lạnh lùng, nhiệt độ trên người James rất cao, giống trên người cậu ta dù cho bên cạnh gió thật to, Snape cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại... Càng ngày càng nóng...

Khi Snape vạn phần xoắn xuýt, tâm tình James cũng không tỉnh táo đi nơi nào, vừa rồi Snape chủ động dựa vào người cậu, tim giống như nhảy clacket đập rộn lên, nếu như Snape quay đầu lại liếc mắt nhìn thì sẽ phát hiện mặt James đã hồng thành một quả cà chua lớn rồi. Nhịn không được tới gần Snape, đến gần rồi lại hoảng loạn, cảm giác này, rất giống... Rất giống...

17. Chương 17

James bị lạc, hai ngày này cậu luôn luôn tự hỏi một vấn đề, là hàm nghĩa của ‘Im lặng tuyệt đối’. Rốt cuộc như cái gì? Bảo người trì độn như cậu lập tức nghĩ thông suốt thì thật là khó khăn.

Không hề dấu hiệu xuyên vào trong cơ thể cha, quan hệ với mọi người đều xoay ngược lại. Cha đỡ đầu không còn là cha đỡ đầu, mẹ không còn là mẹ, kẻ địch không còn là kẻ địch. Giáo sư, cũng không còn là giáo sư rồi. Thời học sinh Snape có sức sống hơn vị giáo sư độc được trong ấn tượng nhiều lắm, có tâm kế có dã tâm, tốt hơn nhiều lúc làm giáo sư trạng thái sinh hoạt sống dở chết dở.

Ôm áy náy và tôn kính với giáo sư, muốn kéo gần quan hệ hai người. James là một người như vậy, cậu thấy mình thiếu Snape, thậm chí cậu thấy cả nhà mình đều thiếu nợ Snape nên một bên tình nguyện trả khoản nợ này, cũng không để ý Snape không vui. Lại giải hòa rồi đánh nhau ở trường học, dẫn ra không ít hài hước và phiền toái. Quan hệ của hai người ở trong quá trình James trả nợ sinh ra bay vọt về chất. Đối với Snape, cậu càng tiếp xúc càng hiểu rõ, càng hiểu rõ lại càng muốn tiếp xúc, đến bây giờ James cũng không phân rõ được mình đối tốt Snape là vì trả nợ hay là đơn thuần muốn làm như vậy, cậu chỉ cảm thấy một ngày không đối xử tốt với người nọ thì toàn thân không thoải mái.

Hai mắt bị người che lại từ phía sau, Snape ngăn người, đây là ý gì?

“James?”

“Chờ một chút.” Hơi thở cực nóng phả lên làn da.

“Cho cậu một niềm vui.” Giọng James với ý cười vang lên bên tai.

“Người lại muốn làm cái quỷ gì?” Snape vừa lãnh đạm vừa nghi hoặc hỏi, ngày hôm qua thì cười ngựa, hôm nay James lại có chủ ý xấu gì?

Bước chậm trong hành lang, tiếng bước chân quanh quẩn rồi sau đó là tiếng cửa mở, rất nặng, như là cửa đại sảnh đường Hogwarts. Cảm giác người nọ cầm tay mình đi đến phía trước, bàn tay bóng loáng tinh tế khác tay mình, không có đốt ngón tay vừa thô vừa to, không có vết chai dày, rất mềm mại, ôn hòa làm người khác an tâm.

Snape được dắt vào một gian phòng to, cậu còn có thể nghe được tiếng vang, bốn phía trống trải. Ánh mắt bị che lại, chỉ có thể cảm thấy ánh sáng phía trước, càng ngày càng sáng.

“Được rồi.” Giọng James sung sướng.

Ánh mắt được bỏ lệnh cấm, hai mắt Snape bị ánh sáng kích thích hơi nheo lại rồi chậm rãi mở ra, đập vào mắt là một gian phòng cao khoảng mười mét, trần hình cung là một bức tranh miêu tả thời Trung Cổ, gian phòng kia quá lớn, còn lớn hơn phòng học lớn nhất của Hogwarts, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sắt đất cực lớn chiếu vào, mà trải rộng bốn phía toàn bộ đều là... Sách! Đúng vậy! Giá sách khảm trong vách tường, cậu hoa mắt, chung quanh, tất cả đều là sách!

“Thích không?” James cười, cậu hi vọng Snape vui vẻ, chỉ cần là chuyện cậu có thể làm được, cậu sẽ tận năng lực để Snape đạt thành tâm nguyện.

Snape có trong nháy mắt giật mình, giờ phút này có chút khó nén kinh sợ, nhất thời á khẩu không trả lời được, người này, James Potter cao ngạo, ngôi sao Quidditch không chịu cúi đầu, lúc này lại nịnh nọt làm người không thể bỏ qua... Tồn công tồn sức như thế, đáng giá sao? Bất động thanh sắc nhìn James hồi lâu, thở dài, gật gật đầu. Không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả tâm tình của mình, cậu chưa từng thấy nhiều sách như vậy, như đang ở trong một giấc mơ, ngón tay lướt qua sách trên kệ, một đường đi tới phẳng phất đi không đến đâu kia.

“Tôi rất thích.” Snape nhẹ giọng nỉ non, nếu như nói trên đời này còn có đồ vật gì có thể kích khởi tình cảm mãnh liệt trong nội tâm Snape giống như đối với tri thức, vậy đó là sách, James nghiên cứu yêu thích của cậu cũng coi như mất công rồi.

James mặc dù có bất mãn chú ý vốn nên thuộc về mình lực bị sách phân đi, nhưng nhìn Snape vẻ mặt mê muội thì cậu lại cảm thấy chỉ cần Snape có thể mở rộng lòng mình là tốt nhất rồi.

“Nhiều sách như vậy xem cả đời cũng không xem hết!” Snape cảm khái, cậu cho rằng thư viện ở Hogwarts đã rất phong phú rồi, thì ra người nông cạn là mình a. Potter gia nhiều sách như vậy, nếu như ba ngày đọc một quyển thì lúc nào mới có thể đọc hết a?

“Nếu như cậu thích thì có thể vĩnh viễn ở lại.” James thì thào, gần đây cậu càng ngày càng kì quái, tình cảm phức tạp này nguồn gốc đều từ thiếu niên nghiêm túc trước mắt này, Severus Snape, giáo sư độc được đáng sợ trong tương lai. Biết rõ đó là thầy của mình nhưng đẩy lòng lại sinh ra một loại cảm tình khác tình thầy trò, khi khuôn mặt Snape tươi sáng rõ nét lướt qua mắt, James hô hấp càng mất trật tự.

Snape nghe vậy thì lòng khẽ run lên, muốn giật bàn tay bị nắm chặt nhưng không thành công, nhiệt độ lòng bàn tay nóng rực như sắp bùng.

“Thực, cả đời cũng không sao.” James thất thần nắm chặt tay Snape, cậu không biết Snape có nghe được lời của mình không.

Snape nghe thấy nhưng cậu không biết trả lời như thế nào, James có ý muốn làm bạn tốt cả đời sao? Giống Sirius? Cậu cũng không nghĩ ra mình và James sẽ phát triển tới hôm nay, bọn họ hiện tại là địch hay là bạn? Nói thật, Snape đã không có cách nào đơn thuần xem James là địch rồi. James đối xử với cậu quá tốt, quan tâm là thực điều này làm cho Snape từ nhỏ khuyết thiếu yêu mến động tâm. James là một đối thủ mạnh, cậu ta biết rõ mình khát vọng cái gì nhất... Nhưng chỉ là một điểm sáng trong bóng tối, một cành cây trong dòng nước lũ.

Snape dù sao cũng là một thiếu niên 15 tuổi, tâm chí không quá kiên định, trong quá trình James liên tiếp lấy lòng, quan hệ của hai người bất tri bất giác biến đổi. Nhưng nếu như nói là bạn, Snape vẫn có cảm giác giống như nuốt một con ruồi, cậu vẫn chán ghét James, cậu sẽ không quên kí ức trước đó, nghĩ tới James quá khứ đối đãi mình thế nào thì hận không thể cắt vụn James.

Nghĩ tới đây, Snape lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên rút tay mình về.

“Cái gì cả đời, người nói với những nữ sinh sùng bái mình đi, họ sẽ rất cảm động.” Snape quay đầu, muốn cậu thỏa hiệp, chỗ nào có chuyện tốt như vậy! Rút ra một bản «độc được học thượng cổ» ngồi cạnh cửa sổ với ánh mặt trời yên tĩnh bắt đầu đọc.

James ủ rũ nức nở vài tiếng, đẩy lòng lại vui sướng, cậu không xem nhẹ dao động vừa rồi hiện lên trong mắt Snape, trả giá đã có hồi báo. Lại nhìn người kia chăm chú đọc, cậu biết giáo sư đã có sách thì cũng sẽ không để ý đến mình rồi! Vì sao cậu lại bị thương đến mức phải tranh sủng với sách a?

“Người còn ở nơi này làm cái gì?” Snape bắt mắt liếc xéo người ngồi đối diện mình.

“Hắc hắc, cậu xem sách, tôi xem cậu.” James không e lệ nói, hiện tại cậu nhìn giáo sư càng ngày càng thuận mắt rồi, dần dần phát hiện thì ra khuôn mặt giáo sư rất tiêu chuẩn, từ đôi má tạo thành đường cong rất gọi cảm, rất có hương vị đàn ông. Hai mắt thâm thúy lạnh như băng, nếu như người không biết thì nhất định sẽ cho là Snape rất ác độc, nhưng James thấy không được tự nhiên, rất thú vị.

Snape là người chuyên tâm, cho dù là ánh sáng đến từ ánh mắt James rất mạnh nhưng cậu vẫn có thể chuyên chú vào quyển sách độc được trên tay. Không khí yên tĩnh quay chung quanh hai người, James lặng lẽ nhìn người nọ, thời gian trôi qua, bỗng nhiên đáy mắt hiện lên hiểu rõ, cũng không dám nghĩ xa hơn.

Trong đầu James ý nghĩ bay vòng vòng, cuối cùng một quyết định dừng lại. Phảng phất trong lòng có một góc chết không thể đụng vào, cậu mơ hồ thấy nếu như mình xóc lên mảnh vải thì sẽ vạn kiếp bất phục, bản năng sợ hãi làm James cũng không dám vượt qua giới hạn. Như vậy là tốt rồi, tự nói với mình, Snape là giáo sư mình kính trọng, cũng sẽ là bạn thân... Là người mình thề phải bảo vệ, chỉ đơn giản như vậy. (Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

“Vị mật.” Sau thấu kính là đôi mắt chứa ý cười ôn hòa.

“Nếu như ngài ưa thích thì có thể dùng trà bạc hà.” James đang ngồi ở trong vườn hoa cùng Albus uống trà chiều. Con người khôn khéo đến vì lá thư của cậu. Đại khái là thấy hứng thú, James đại biểu gia tộc Potter, mà trước đây ông cậu vẫn âm thầm giúp đỡ hội Phượng Hoàng.

“James giống như thay đổi.” Albus nhìn thiếu niên đối diện thông dong trần định lại không mất hoạt bát, ông cũng không tiếp xúc nhiều với James, nhiều lắm là hàng năm khai giảng, lúc nghỉ gặp vài lần. Albus có lực thấy rõ rất mạnh, James thay đổi, khí chất trên người là thành thực và ẩn nhẫn sau khi trải qua mưa gió. Chuyện gì xảy ra sao? Chẳng lẽ là vợ chồng Potter mất đã kích James quá lớn?

“Mọi chuyện rất khó giải thích.” James thở dài, cho dù chỉ là trò chuyện với Albus cũng đã làm cậu thư thái hơn nhiều, như là có hậu thuẫn kiên cường. Cậu tôn kính và kính yêu Albus, Albus giống như là tín ngưỡng, có thể nói vạn năng. Ở trong tư duy James có một định luật, có khó khăn, tìm Albus.

“Trò có thể nói từ từ.” Albus thấy James nói mình gặp vấn đề khó khăn không nhỏ, hi vọng làm hiệu trưởng ông có thể chỉ rõ một số vấn đề cho James.

“Hiệu trưởng Dumbledore, em biết một ít tình báo, nó làm em trần trọc bất an.” James do dự nhìn Albus rồi cuối cùng quyết định nói những gì mình biết.

“Về chúa tể hắc ám.” James nhìn Albus, chú ý khi mình nói tên này, sắc mặt Albus chăm chú, có cửa!

“Hiệu trưởng, em tin tưởng ngài nhất định nghe nói qua trường sinh linh giá a...”

James nói Voldemort chế tạo trường sinh linh giá với Albus, lẽ ra loại chuyện này James không thể nào biết đến cho nên Albus rất kinh ngạc.

James có khả năng là người khác giả trang, đây là ý nghĩ đầu tiên của Albus, có lẽ là sử dụng độc được đa dịch. Nếu như không phải người khác giả trang, như vậy là bị dùng thần chú lẫn lộn rất mạnh.

“Ngài không tin em?” James biết mình không dễ dàng vượt qua kiểm tra, Albus là một người cẩn thận đa nghi.

“James, có lẽ trò nên đem tinh lực đặt ở học tập, nhất là lịch sử pháp thuật.” Albus cũng không tin, đối với Albus James Potter chỉ là một học sinh 15 16 tuổi. Đại khái là quá khát vọng làm anh hùng, muốn biểu hiện mình nên bịa ra câu chuyện như vậy.

“Em biết...” James đã đoán được Albus sẽ nói như vậy.

“Albus, tất cả chuyện thầy khát vọng biết...” James chỉ chỉ đầu của mình.

“Đều ở trong đây. Thầy có thể nhìn, cần phải hiểu em không nói dối.” James nói nghiêm túc, Albus nghe mà đầu đầy sương mù.

“James, trò đang mời tôi sử dụng Chiết Tâm Trí Thuật sao?” Lần đầu tiên trong đời Albus gặp phải chuyện như vậy.

“Em đang khẩn cầu thầy, em cần một người tin tưởng em.”

James cũng không phải một người có thể độc diễn, một mình đi vào thế giới này cậu rất cô độc, biết rõ những chuyện đã xảy ra nhưng không biết ngăn cản như thế nào, tư vị chiến đấu hăng hái một mình cũng không tốt đẹp gì.

Ánh mắt James rất sạch sẽ làm trực giác Albus nhận định đứa nhỏ này cũng không phải nói dối, trong đầu hiện ra một phán đoán dần dần rõ ràng.

“Trò không phải James.”

“Mắt Albus vẫn tốt như vậy.”

“Trò là ai?”

...

Mồ hôi lạnh thấm ướt gối đầu, Snape cảm giác mình như bị giam cầm, tứ chi bị trói chặt không thể động đậy, cảnh tượng trước mắt mơ hồ. Đây là nhà của mình, thật nhiều người mặc đồ đen, cha và mẹ ở nơi nào?

“Các người định làm gì?”

“Tử vong và vinh quang, lựa chọn một.”

“Các người không thể buông tha ta sao!”

“Bà là thuần huyết, hữu dụng hơn đứa con máu bùn của bà nhiều lắm, bà nói xem chúng ta có thể bỏ qua bà không?”

“Con... Con của ta, con của ta ở nơi nào! Các người đã tìm được nó, các người đưa thằng bé đi nơi nào!”

“Yên tâm, bà rất nhanh sẽ nhìn thấy nó, nó là một thiên tài khó được đâu.”

Trước mắt là lửa, cắn nuốt tất cả những thứ cậu chán ghét, cậu nên cảm thấy thích thú mới đúng, nhưng lại chẳng biết tại sao lại thấy bối rối, cứu hoá! Ba ba và mẹ còn ở bên trong a!

“Tĩnh.” Bên tai truyền đến giọng nói mông lung, quen thuộc như vậy, tràn đầy khẩn trương.

“Severus, tĩnh, cậu gặp ác mộng.”

Snape mở to mắt, có trong nháy mắt thất thần, bộ dạng mơ màng bị James nhìn. Trời còn chưa sáng, bốn phía còn đen, sau khi tỉnh lại chuyện Snape làm là vội vã đẩy James đang đè lên mình ra.

“Sao người lại ở đây!” Snape nhớ mình không mời James cùng giường chung gối với mình!

“Nửa đêm nằm chán, qua thăm cậu một chút không được a.” Lý do của James rất nhiều, kỳ thật là bản thân cậu chạy tới xem Snape ngủ, nhìn xem nhìn xem mình cũng nằm lên giường đối phương ngủ.

“Trách không được ta không nhúc nhích được.” Nhớ tới cái nặng trong mơ, thì ra không phải là mơ, là cái tên đáng giận này đè lên trên người cậu.

James buồn ngủ tới gần, mặt chôn ở cổ Snape cọ hai cái, lại vươn tay ôm Snape.

“Mơ gì vậy? Ra rất nhiều mồ hôi.”

“Không có gì...” Snape cau mày, hồi tưởng cảnh tượng trong mơ, sao mình lại mơ kỳ quái như vậy? Hơn nữa cảm giác rất chân thật, không giống nằm mơ bình thường. Snape bất an, hai ngày trước nhìn một quyển

sách có quan tiên tri, căn cứ lời quan điểm bên trong, có giấc mơ của phù thủy có chứa nhất định tính chất lời tiên đoán. Xem ra đọc sách quá nhiều cũng có chỗ hỏng, ngay cả nằm mơ cũng không được an bình.

Snape hai ngày này trôi qua như cá gặp nước. Liên tục vài ngày, Snape cũng không nói chuyện nhiều với James, không phải vì cái kính mà là vì không có thời gian. Cậu có nhiều sách như vậy cần đọc, nhiều tri thức như vậy chờ đợi cậu nghiên cứu, tự nhiên không có thời gian rồi nói chuyện vớ vẩn với James.

“Đừng nghĩ nữa.” Có lẽ là gan mập ra rồi, James đưa tay ra xoa nếp nhăn giữa lông mày Snape, xoa phẳng dấu vết lõm, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm thô ráp khô ráo. Snape có chút kinh ngạc cúi đầu, James ngược mắt lên, hai tầm mắt đụng vào nhau.

Ban đêm yên tĩnh, James cách gần như vậy nhìn Snape, nhiệt độ cơ thể hai người hòa vào nhau, tim đập càng loạn cả lên, nếu không có bóng đêm, Snape sẽ phát hiện trên mặt James hiện lên ửng hồng không bình thường. Snape lại không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy cánh tay áp trên thân thể rất chướng mắt.

“Trở về.”

“Không.”

James sờ rõ cá tính Snape miệng cứng rắn mềm lòng, càng quái đản. Giáo sư chính là như vậy, đối đãi người nhà là hổ giấy, đối đãi ngoại nhân là rắn độc. Mà James, đã bắt đầu tự kỷ cho là mình đã tiến nhập vào chỗ ‘Người một nhà’ của Snape.

“Ta không có thói quen ngủ cùng người khác.”

“Hai người ngủ ắm áp.”

“James, bây giờ là mùa hè.”

... Hồi lâu không có hồi âm, tiếng hít thở đều đều ở bên tai, Snape phát hiện đối phương đã ngủ rồi. Nhìn James trên giường mình không đi, Snape vô lực, đầu ong ong. Cậu tuyệt không cho là mình đã thân với James đến mức có thể đắp một cái chăn, nhưng còn có thể làm thế nào?.

Snape cho rằng cá tính James cao ngạo tự đại như vậy thì tư thế ngủ sẽ là dạng vung tay vung chân chiếm diện tích. Nhưng sự thật lại tương phản, James ngủ cuộn tròn lại giống như bị bắt nạt, hoặc như là ngủ ở nơi cực kỳ nhỏ hẹp.

“Ai...” Snape cố tình muốn đẩy James qua một bên nhưng cuối cùng lại thở dài nhắm mắt lại.

Không biết đã qua bao lâu, Snape hỗn loạn ngủ say, trong đêm đen cặp mắt màu nâu lại mở ra. Hoảng loạn trong lòng chưa từng được dẹp loạn, James nhìn Snape gần trong gang tấc, cậu chưa từng nghĩ tới mình có thể tiếp cận giáo sư như thế, đầu ngón tay như có thể cảm nhận được xúc cảm khô ráo trên mặt giáo sư, màu da tái nhợt, Snape ngủ cũng quy củ nằm ngửa, không động đậy.

Ma xui quỷ khiến, James chậm rãi tới gần Snape, thẳng đến bờ môi tiếp xúc đến hai má không hề tỉnh tể mới giật mình tỉnh ngộ thấy mình làm cái gì, đầu đầy nhiệt khí vùi mặt trở về gối đầu.

18. Chương 18

Giường Snape bò lên dễ như vậy sao! Mấy ngày sau, James nhận được trừng phạt xứng đáng.

Meo—— con mèo nhỏ ủy khuất nhìn người đang thích ý nhàn nhã đọc sách.

“Loại độc được này tốt hơn thần chú biến hình nhiều lắm đúng không James.” Độc được biến hình, rất thú vị, cậu đã nhìn qua, vừa vặn có tài liệu nên làm, kết quả lần thứ nhất làm còn rất thành công.

Meo—— con mèo nhỏ bị thương liếm tay người kia lấy lòng, giáo sư như thần vậy, chỉ cần thứ có liên quan đến độc được thì vô sự tự thông (không thầy cũng tự hiểu). Nhưng, cậu muốn biến lại, cậu không muốn làm mèo.

“Yên tâm đi, thời gian tác dụng không dài, một ngày rồi sẽ biến lại, hưởng thụ cuộc sống của mèo khó được này đi a.” Snape là người có thù tất báo, đêm hôm đó ép tay cậu tê rần, thù này là phải báo.

Con mèo nhỏ bi thương, trên người có vằn màu nâu, lỗ tai cụp xuống, cuối cùng không cam lòng bò tới ngực Snape cọ cọ, hừ, mèo thì mèo, làm mèo cậu cũng có đậu hủ ăn!

Người hầu nhà Potter nghĩ chủ nhân là tự chuốc lấy, bọn họ chỉ cần làm chuyện mình nên làm là tốt rồi, những thứ khác coi như không nhìn thấy.

“Đừng thè lưỡi ra liếm loạn.” Snape dọa một tiếng, làm mèo cũng không an phận.

Hừ, cậu mới không cần đậu, cố gắng thè lưỡi ra liếm Snape, làm mèo cũng làm cậu phiền chết.

Kevin nhìn một người một con mèo bên cửa sổ, ông chưa từng thấy thiếu gia như thế khuất phục người nào đó, ở trong nội tâm Kevin thiếu gia vẫn cao ngạo bốc đồng, cá tính như vậy vô tình làm rất nhiều người bị thương. Ông từng hỏi thiếu gia, vị Snape này là thần thánh phương nào, cuối cùng cũng được một đáp án: chủ nợ.

Thở dài, ngửa đầu nhìn một con cú mèo bay tới đứng trên đỉnh tháp, con cú mèo rất lạ, toàn thân màu đen và mang theo một chút hung ác.

Một con mèo đọc thư rất quý dị, móng vuốt lông xù vuốt mặt giấy, biểu tình nghiêm túc chăm chú, mà ngay cả Snape nhìn cũng muốn cười.

Meo—— là gia tộc Lahr gửi thư mời, cậu thiếu chút nữa quên, cứ ba năm liên minh quý tộc lại tổ chức yến hội một lần, năm nay là năm thứ ba, những năm qua đều là ông bà đi tham gia, năm nay... Chỉ có cậu đi dự rồi. Rốt cuộc có đi hay không? Kỳ thật có cũng được mà không có cũng không sao, cho dù gia tộc Potter không đến, gia tộc Lahr xem như chủ cũng không dám có câu oán hận. James đọc kỹ, thẳng đến P. S. mới quyết định hay là đi xem một chút.

Nhưng thấy phía dưới thư viết: P. S. Năm nay mời được gia tộc độc được thần bí, có lẽ ngài thấy hứng thú.

Không ai biết cậu điều tra gia tộc Prince, xem ra nhất cử nhất động của cậu đã bị phát hiện. Kevin nói lúc mình điều tra nhà Prince thì phát hiện có một đám người khác cũng điều tra gia tộc này, hai bên còn từng đánh nhau. Gia tộc Potter ủa có rất nhiều ám vệ và tử sĩ, Kevin hỏi qua có cần điều tra không, cuối cùng bị James ngăn trở, bởi vì cậu đoán được nhóm người này là ai, Lucius Malfoy, nhất định là anh ta. Mà sau lưng Malfoy, là Voldemort, tiếp tục tra những người có tiền.

Đối phương cũng biết hướng đi của gia tộc Potter nên gửi một bức thư mời qua xò xét, Voldemort hiện tại đã tiếp quản gia tộc Prince, hẳn đang tìm một người phát ngôn mới cho gia tộc Prince... James biết rõ hết thấy đều không quan trọng, quan trọng là ... Voldemort biết được độc được trường sinh bất lão, nghe nói người gia tộc Prince có thể làm nhưng cụ thể làm như thế nào, có bí pháp lưu truyền tới nay không thì lại không được biết đến, đại khái là bí mật của gia tộc Prince.

Trường Sinh, đối với Voldemort quá trọng yếu, đó là thứ hắn theo đuổi suốt đời! Cho nên, gia tộc Prince đối với Voldemort, cũng quá quan trọng.

Ánh mắt mèo con rơi vào trên người Snape, cuộc sống yên tĩnh, giống như bây giờ. Nhìn Snape, sáng sớm rời giường, loay hoay trong nhà ẩm với những thực vật, tản bộ, uống trà, đọc sách, ẩm áp mà thích ý. Snape thuộc về loại cuộc sống này, ở trong ấn tượng của cậu, Snape nên là học giả như vậy.

Mà đối với Snape, cậu chưa từng thoải mái giống như bây giờ, không cần nghĩ tranh thủ người khác ưu ái, không cần nghĩ gia đình chỉ làm mình không chịu nổi, càng không cần nghĩ tình cảm lưu luyến vĩnh viễn không có khả năng thực hiện. Mỗi ngày sinh hoạt chỉ có độc được mình yêu nhất, ở nơi giống thế ngoại đảo nguyên này. Cậu rất hâm mộ James, thậm chí là ghen ghét, nếu như cậu là người gia tộc Potter thì thật tốt... Những vật mà cậu tha thiết ước mơ là thứ đối phương vừa ra đời là có được. (Thế ngoại đảo nguyên: Ý chỉ nơi tốt đẹp, ngăn cách với thế giới)

Meo—— con mèo nhỏ ngậm thư nhảy đến bên người Snape.

“Yến hội?” Snape nhìn xem James, cho cậu xem cái này là có ý gì?

Ánh mắt con mèo nhỏ tròn ngáp mong chờ làm Snape sợ hãi.

“Người muốn ta đi?”

Đúng vậy, rất đáng yêu gật đầu.

“Ta đi làm cái gì?”

Gặp gia tộc Prince trong truyền thuyết, James cho rằng chỉ có Snape mới là người thừa kế chân chính của gia tộc Prince, những thứ khác toàn bộ đứng sang bên cạnh, ai có thể có thiên phú như Snape! Cậu không chỉ phải giúp Albus diệt trừ Voldemort, càng phải giúp Snape đoạt được vị trí kia.

Snape thấy thư có gia tộc độc được thần bí thì ngẩn người, James biết cái gì? Snape thâm trầm nhìn James, Snape là người gia tộc Prince, đây là một bí mật. Mẹ cậu từng vô số lần nói cho cậu biết tuyệt đối không thể lộ ra nửa câu cho người ngoài cho nên cậu chưa từng nói qua. Chẳng lẽ James biết? Hay là lần này James chỉ thiện ý mời mà thôi.

Snape chưa từng gặp Prince nào trừ mẹ mình vì mẹ cậu Eileen đã bị gia tộc xoá tên, mà cậu, cho tới bây giờ đều không tồn tại ở gia phả. Cậu đã từng tưởng tượng gia tộc thế nào, có phải cũng có nhiều sách như nhà Potter không, có phải có thật nhiều tài liệu độc được trân quý không, có phải có được những độc được của lịch đại độc được đại sư bí mật không, nhưng cậu cũng chỉ nghĩ mà thôi, gia tộc kia sẽ không thừa nhận cậu, cậu là con một Muggle, trên người chảy máu Muggle...

James nhìn Snape âm tình bất định, cậu biết rõ Snape lại tự ti, mà cậu không muốn thấy Snape tự ti.

“Ta sẽ lo lắng.” Snape để thư sang một bên, nói không nghĩ tới là không thể nào, cậu tự hào trên người mình chảy máu Prince, cậu chưa từng nhìn thấy Prince nào, cậu rất muốn đi xem. Nhưng, nhìn thì phải làm thế nào? Đối phương không biết cậu, cũng không thể biết thân phận của cậu, càng sẽ không thừa nhận, chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi.

Con mèo nhỏ an ủi liếm mu bàn tay Snape, thật là, cậu muốn ôm Snape, nhưng bây giờ biến thành mèo nên chỉ có thể cọ. Snape đang phiền nên không thương hương tiếc ngọc tóm con mèo nhỏ, vô tình vứt sang một bên. Con mèo nhỏ ngã trên mặt đất, ba một tiếng, đáng thương đứng lên, lại vui vẻ chạy về, không tức giận tiếp tục cọ. Giáo sư ra tay thật ác độc, ô ô ô ô.

Tâm tình Snape không tốt, phải nhìn con mèo thiếu ngược thì lập tức cười lạnh. Ngược mèo, là phương thức phát tiết không tồi... James run lên, a, sao mùa hè lại lạnh như vậy?

“Mèo a, ta tới giúp người tắm rửa a...” Snape tóm con mèo nhỏ cười lạnh đi.

Mèo sợ nước, cũng không biết có phải biến hình quá triệt không, James chìm chìm nổi nổi trong nước, bản năng sợ hãi bắt đầu. Snape không phải tắm cho mèo a, rõ ràng là muốn con mèo chết đuối, con mèo nhỏ đáng thương bị giầy vò nhanh chỉ còn lại một hơi rồi, toàn thân ướt đầm, lông dán trên thân thể có vẻ hết sức gầy yếu, phát run trong nước.

Snape nhìn con mèo nhỏ da bọc xương giãy dụa trong nước bắt đầu ngẩn người.

“Người nhớ rõ không, lần trước người chính là như vậy vứt ta một lần lại một lần vào trong nước...” Snape bỗng nhiên mở miệng.

“Thật nhiều người nhìn, nhưng đáng tiếc ta không nghe thấy tiếng cười của bọn họ, bởi vì bên tai của ta chỉ có tiếng nước ù ù.” Giọng Snape không có cảm xúc giống như không thèm để ý, giống như không phải nói chuyện của mình.

“Rất thú vị sao? Có lẽ a...” Trong nội tâm Snape bay lên sự thích thú, cậu thích tra tấn James, nhất là đối phương đưa lên cửa để cậu tra tấn. James bắt nạt cậu có lẽ chỉ là vì thú vị, nhưng Snape lại là vì hận ý vụn vụn, có lẽ mình đã bị bệnh a. Ngược đãi con mèo nhỏ như vậy, chỉ có một loại vui sướng biến thái, vì cậu biết rõ, con mèo này là James. Có lẽ, nên, cứ như vậy buông tay...

Snape buông lỏng tay, James trầm xuống, ngay khi sắp chìm đến đáy nước lại bị tóm lên ném xuống đất. Snape cuộn mình ngồi góc tường ngẩn người, con mèo nhỏ ướt đầm hấp hối nằm ở trước mặt. Snape cảm thấy sợ hãi vì ý nghĩ của mình, có trong nháy mắt, cậu thật sự muốn chìm chết nó...

“Ta vừa rồi, muốn cho người chết...” Snape nói xong, cậu đã từng muốn cho James chết vô số lần, chẳng qua là nghĩ lại mà thôi, đây là lần đầu tiên, cậu gần như thực hiện ý nghĩ của mình, nhưng không có vui vẻ, chỉ có vô lực.

Con mèo nhỏ phát run vì rét lạnh, uống quá nhiều nước, lỗ tai cũng có rất nhiều nước, con mèo nhỏ không nghe rõ cũng không đứng dậy nổi.

“Ta hẳn là hận người.” Nếu như là trước đây, Snape có thể không chút lưu tình trực tiếp làm, nhưng nhìn con mèo nhỏ chìm ngimm, trong đầu hiện lên hô hấp ấm áp từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn còn dừng lại ở gò má.

Thẳng đến rất lâu sau, James được bế lên, lau nước trên người nhưng cái lạnh vẫn thấu xương, cậu run rẩy, con mắt cũng không mở ra được, khoe mắt đau vô cùng. Đúng vậy, con mèo nhỏ bị bệnh rồi, bị tra tấn, mèo sợ nhất lỗ tai và mắt bị nước vào.

Snape vẫn ôm con mèo nhỏ, động tác rất nhẹ, thấy đối phương ốm đau bệnh tật lại hối hận. Snape càng ngày càng mê hoặc, sao mình có thể quên người này nhục nhã mình! Như thế nào, làm sao lại quên... Trong miệng thì thảo, lại càng như là thôi miên mình.

“James Potter chán ghét tự đại, khổng tước động dục, đầu óc ngu si tứ chi phát triển... Ta hận nhất tên đó.”

Meo—— con mèo nhỏ gọi một tiếng gọi Snape từ trong ý thức trở về. Snape vươn tay, nhẹ nhàng sờ con mèo nhỏ mềm mại, lại bị đối phương vô ý thức thè lưỡi ra liếm một chút. Không thu tay lại, lưỡi mèo con rất mềm mại, còn ram ráp, ngứa, Snape ôn nhu vuốt con mèo nhỏ.

“Ta thật sự, rất chán ghét người...” Giọng Snape mang theo một chút vui vẻ, khêu khích.

“Càng ngày càng chán ghét, chán ghét, ghét nhất...”

Một hiệp ngược mèo, cũng không biết tra tấn ai? Tóm lại James khôi phục hình người sau bị rút một lọ độc được, hoàn toàn bình phục. Nhớ ăn không nhớ đánh James hoàn toàn không để ý đến tra tấn thiếu chút nữa chết đuối, chỉ còn lại Snape ôn nhu vuốt lông, tiếp tục phát triển tinh thần Potter gia quán quít, vui cười đi theo Snape.

Thái độ của Snape với James cũng không thay đổi, nên đánh thì đánh nên mắng thì mắng, chỉ là ít xa cách hơn, thêm một phần tự nhiên, thủ đoạn James rất cao, vô tình đạt được ước muốn làm Snape tiếp nhận mình, tuy nhiên Snape cũng không thừa nhận. Về phần tiếp nhận tình bạn hay là cái gì, ai cũng không nói rõ ràng được.

Từ lần trước James hất áo khoác tàng hình dọa Snape nhảy dựng, James lại bị trừng phạt, có thêm bọc mủ to, đương nhiên, đây cũng là kiệt tác của Snape. Snape yêu thích áo khoác tàng hình không buông tay, ngày đêm nghiên cứu, hận không thể cắt miếng thả vào vạc. Triệt để quên giúp James làm giải được, James da mặt dày, uốn khuôn mặt đầy bọc mủ tự đắc vui cười lúc ẩn lúc hiện trong trang viên làm mọi người mắc cỡ chết người.

“Cậu lại xem nghệ thuật hắc ám!” James bắt lấy tay Snape, Snape vụng trộm thí nghiệm trên cổ lưu lại dấu vết nghệ thuật hắc ám.

“Người không thích thì có thể không nhìn.” Ở trước mặt James, Snape không che dấu mình si mê nghệ thuật hắc ám.

James bĩu môi, cậu biết rõ muốn giáo sư không thích nghệ thuật hắc ám, trừ phi mặt trời đổi với mặt trăng. Cậu sớm biết, cho nên cũng không ghét.

“Không phải tôi sợ cậu gặp nguy hiểm sao.” Nghệ thuật hắc ám dù sao cũng rất nguy hiểm, cho dù Snape có thiên phú nhưng không có người dạy một mình học tập cũng không thể được.

Snape càng ngày càng mê hoặc, James dễ dàng tha thứ mình học tập nghệ thuật hắc ám trong nhà. Không thể không nói, gần đây Snape có cảm giác bị James nhìn thấu, James hiểu rõ cậu, có khi còn hiểu hơn Lily.

“Dù sao cậu học nghệ thuật hắc ám là thích mà không phải là vì hại người.” James tính tường điểm này, cho nên cậu cảm thấy không sao cả.

“Làm sao người biết không phải là vì hại người, chờ ta thành công rồi, người thứ nhất bị hại là người.” Snape nói với James cũng nhiều, buông lỏng thân mật giống như bạn bè. Lily là bạn thân Snape nhưng cảm tình này lại không giống, cậu thích Lily, cậu phải cẩn thận. Mà tình bạn giữa hai người đàn ông thì không giống, nói cái gì cũng được.

“Vậy cậu đến hại a, tôi ngồi chờ ở chỗ này.” James thật sự không muốn nói nhẹ nhàng như thế nhưng vào trong tai Snape thì cậu có cảm giác mình bị đùa giỡn.

“Đúng rồi, đồ đạc của cậu tôi đã giúp cậu thu thập xong, dù sao chỉ đi ba ngày, không cần mang cái gì.” James đã bắt đầu chuẩn bị hành trình đi Ailen rồi, đúng vậy, cậu hồi âm cho gia tộc Lahr nói mình nhất định sẽ dự yến hội, còn có thể mang một người bạn tốt. Sirius biết rõ James quyết định cũng thấy lạ, cho tới bây giờ cậu cũng chưa tham gia tiệc rượu liên minh quý tộc.

“Ta nói đi cùng người lúc nào?” Snape cầm sách nghiên cứu nói.

“Cậu đi cùng tôi đi! Cũng sẽ không ít khối thịt.” James quần quýt lấy Snape.

“Các người là quý tộc, ta là dân nghèo, ta đi vào trong đó có thể làm cái gì.” Snape không cho là đúng.

“Coi như cùng đi theo giúp tôi.” James càng ngày càng dính người làm Snape không chịu nổi.

“Cùng người? Dùng sự chán nản của ta phụ trợ người xuất sắc sao?” Snape nói chuyện trước sau như một, cay nghiệt.

“Là tôi tự cao tự đại phụ trợ cậu bác học khiêm tốn.” James không thèm để ý cười hì hì.

Snape nhìn chăm chăm vào James thật lâu.

“James, người đã biết cái gì?” Snape rất miễn cảm, James kiên trì gọi cậu đi Ailen, giống như không chỉ vì vui đùa.

“Phải biết, đại khái cũng biết rồi.” James nghiêm mặt.

“Làm sao mà biết được?” Snape tự nhận là che dấu rất khéo, cậu chưa từng lộ ra cho ai biết.

James không biết nên trả lời như thế nào, suy nghĩ một lúc lâu mới nói.

“Thật có lỗi, tôi xem sách của cậu, Half-blood Prince...”

Snape khôn khéo nhắm hai mắt lại, James đang nói dối, James cũng không phải một người am hiểu nói dối, hoặc là nói Snape là một người rất khó lừa. Nhưng Snape cũng không có ý định vạch trần.

“Ta cùng đi.” Snape nói, cậu không phải là vì James mà vì mình, dù thế nào, cậu muốn đi xem gia tộc Prince hiện tại. Nghĩ biết một chút về cái gọi là độc được thể gia giỏi thế nào, có phải còn giỏi hơn một con lai như cậu không, Snape là người không chịu thua.

“Severus, tôi sẽ không để ai bắt nạt cậu.” James hứa hẹn, cậu cũng sẽ không để ai chiếm vị trí vốn thuộc về Snape, đây chỉ là bắt đầu, cậu sẽ từ từ giúp Snape đoạt lại những gì mình nên được.

James nhiệt huyết tuyên thệ, Snape kinh ngạc mình có một tí tin tưởng, cậu cho rằng James sẽ đứng ở bên cạnh mình, thật không biết nếu như James phát hiện giấc mộng của mình là một tử thần thực tử hèn hạ thì còn có thể thề son sắt nói phải bảo vệ cậu không.

“Người còn thật đồng dạng a, người vẫn bắt nạt ta không phải là người sao?” Snape lạnh lùng nói.

James nghe vậy thì ngại ngùng gãi gãi đầu, bây giờ không phải đã thay đổi tốt hơn sao, biết sai có thể thay đổi thì là bé ngoan!

19. Chương 19

Mỗi lần địa điểm tổ chức liên hội quý tộc đều bất đồng, lần này là ở Ailen gia tộc Lahr, là một quý tộc do nữ tính cầm quyền, nhiều thế hệ có quan hệ tốt với Veela, tất cả người thừa kế đều có huyết thống Veela.

Mục đích của Snape rất đơn giản, khác James, cậu chỉ muốn gặp người gia tộc Prince một lần mà thôi. Nhưng là nghĩ tới Sirius và Lestrage, Malfoy cũng sẽ đi cậu đã cảm thấy thoát lực. Cậu nên giải thích mình đi cùng James thế nào đây? Snape bắt đầu hối hận vì sao mình xúc động đáp ứng như vậy.

Trang viên gia tộc Lahr cho tới bây giờ cũng chưa từng náo nhiệt như vậy, trên đồng cỏ là các loại phương tiện giao thông thần kỳ, người hầu và gia tinh bận rộn đi đi lại lại, có thuyền có thể đi trên đồng cỏ, có xe ngựa di động không gian, có ngựa bay, thậm chí còn có rồng, quý tộc Romani, phương tiện giao thông bọn họ thường dùng chính là rồng.

Gia tộc Potter là gia tộc thân cận Muggle, phương tiện giao thông thường dùng chính là xe ô tô đã qua xử lí. Vivian đi theo tới, khi cái xe ngừng ổn trong sân, Vivian cung kính đích đi tới mở cửa xe.

James đi tới, trong đình nghỉ chân gần đó có một người phụ nữ tóc dài màu bạc mang găng tay màu trắng, đồng phục màu đen, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn, nhìn qua cũng biết rõ là người có huyết thống Veela. Nhìn thấy James, vốn là đánh giá đã lập tức đi tới cung kính cúi đầu.

“Ngài James Potter, ngài khỏe chứ, tôi là quản gia gia tộc Lahr, tôi tên Jane.” Giọng nói dễ nghe êm tai vang lên.

James bắt chước bộ dạng trước kia của Draco chào hỏi.

“Trên đường gặp một chút phiền toái nhỏ nên đến chậm chút, hãy thay ta xin lỗi quý chủ nhân.” James lễ tiết làm không chút chênh lệch, trước khi đến Kevin đã giúp cậu bù lại. Cái gọi là phiền toái nhỏ trên đường là vì James chợt nhớ tới hình tượng của Draco, muốn giúp Snape chỉnh đầu nên hai người đánh nhau làm cho xe phải dừng lại.

Snape cười một tiếng sắc mặt bất thiện đứng bên cạnh, James nhất định là điên rồi, lại muốn vuốt hết tóc cậu ra sao, nghĩ thôi cũng đã thấy đáng sợ, không có cửa đâu!

“Vị này nhất định là ngài Severus Snape, mời hai vị đi theo tôi.” Mỗi một cái động tác của Jane, thậm chí mỗi một mỉm cười đều chức nghiệp hóa, bước phía trước, James và Snape theo phía sau.

Lahr gia cũng không lớn như Potter gia nhưng trang viên tinh xảo hơn rất nhiều, khắp nơi để lộ ra nữ tính mềm mại đáng yêu dịu dàng.

“Thỉnh hai vị đi nghỉ ngơi, yến hội vào bảy giờ tối, đến lúc đó sẽ có gia tinh đến thông tri hai vị.” Jane lễ nghĩa chu đáo lui ra.

Cửa vừa đóng, James rút đi một thân quý tộc, nhảy về phía Snape, hai người ngã xuống ghế.

“Severus, tôi muốn vuốt tóc cậu ra sau!” James rất muốn nhìn giáo sư dùng kiểu tóc của Draco là cái dạng gì.

“Dừng!” Snape đẩy James, vui đùa cái gì! Tóc cậu cũng không phải để cho James giày vò!

“Thử một chút thôi.” James trở thành mèo một lần sau, tính tình cũng càng giống mèo, còn cho là mình có lông, cọ tới cọ lui trên người Snape.

Khi hai người giãy dựa trên ghế, phòng này cũng nghênh đón người khách thứ nhất đến tìm.

“James, cậu tới thật muộn a, tôi nghe nói cậu dẫn theo bạn... bạn...” Sirius đẩy cửa ra, đập vào mắt là như vậy: James cười trên người Snape, quần áo hai người xộc xệch, mặt Snape tái nhợt lại ửng đỏ.

“Này, này, này... Nói cho ta biết đây không phải là thật!” Sirius cảm giác mình có ảo giác cho nên trực tiếp đóng cửa lại, dựa vào tường thôi miên, hết thấy đều là một giấc mộng, ta chưa mở cửa. Hít một hơi thật sâu, lại đẩy cửa nhưng thấy James và Snape hai người ngồi nghiêm chỉnh.

“Khụ, Sirius.” James đứng đắn ho khan một tiếng.

“James, Snape?” Sirius đầu đầy sương mù đứng ở cửa.

“Đúng vậy, mình mời Snape đến chơi.” James nói, cậu biết rõ nhất định Snape không muốn cho người khác biết mình ngày nghỉ đến nhà cậu.

“Quan hệ hai người lúc nào tốt đến mức này?” Sirius vẫn còn xoắn xuýt lấy hình ảnh mình vừa thấy, là ảo giác hay là... Ánh mắt thăm hỏi rơi vào hai người ngồi đối diện, có JQ a... (JQ: mờ ám, có chuyện)

Snape không muốn nói chuyện với Sirius, kéo cằm nhìn bài trí tinh xảo.

“Quan hệ của chúng ta luôn rất tốt đúng không.” James không biết xấu hổ kéo cánh tay Snape.

“Là đầu.” Snape ở trước mặt người ngoài vẫn là khuôn mặt lạnh.

Sirius đánh giá Snape, giống như không giống với lúc trước, cao lớn! Snape thon dài hơn, nhưng không phải nguyên nhân này, mà là vì cách ăn mặc của đối phương, còn có kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái kia, thật thú vị.

“U, Snape thoát thai hoá cốt nữa a.” Sirius cười, cũng không biết là châm chọc hay là cái gì.

Ánh mắt của Snape và Sirius chạm vào nhau, giữa không trung tỏa ra một đồng lửa. Vì có chút nguyên nhân, ấn tượng của Snape với James bắt đầu đổi mới, nhưng là với Sirius vẫn là dưới đáy vực.

“Tôi chỉ biết.” James thở dài, hai người kia đến chết đều khó có khả năng bình tĩnh.

“Sirius, mọi người nhà cậu đã đến rồi sao?” James ý đồ nói sang chuyện khác miễn cho hai người lật tung nóc nhà lên.

“Ừ, xuất động tập thể, vốn mình không có ý định đến, cái nơi tràn đầy Slytherin, làm toàn thân mình không thoải mái. Nếu không nghe nói cậu sẽ đến mình sẽ không đi! Tại sao lại nhớ tới đến cái chỗ này a?” Tình huống hiện tại là ‘ám chiến’. Rất nhiều quý tộc đã đầu phục Voldemort, thời đại quý tộc cường thịnh lại tiến đến, khắp nơi đều là nguy hiểm. Sirius bây giờ còn chưa tốt nghiệp nhưng thái độ của cậu từ trước đến nay đều rất minh xác, ở trong quý tộc không nịnh nọt.

“Tôi nghe nói...” James nhìn Snape.

“Nghe nói Prince sẽ đến cho nên tới đây coi trộm một chút, xem người độc được thể gia có bản lĩnh gì!” Trong giọng nói James để lộ ra không vui, cậu bắt công thay Snape.

“Ừ, nghe cha là anh Circe Prince, nhà Clare Prince.” Sirius am hiểu nghe ngóng, tin tức lấy được khá nhiều.

“Circe Prince.” Snape lặp lại một lần, đây là ông ngoại cậu... Nói như vậy, lần này là nhà anh của ông.

“Clare hiện tại đã tiếp nhận toàn bộ gia tộc Prince, năm đó tranh giành thua em trai mình, không nghĩ rằng quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, vị trí này lại đưa cho ông ta.”

“James, khẳng định có vấn đề, gia tộc kia đã không còn xuất hiện bao nhiêu năm! Từ hơn mười năm trước Eileen Prince gả cho một Muggle thì không còn xuất hiện.” Sirius nói cái này thì lập tức hăng hái.

“Khụ.” James ho khan một tiếng, thấy Snape mặt không biểu tình nghe chuyện, làm như không để ý, rồi cậu lại thở dài một hơi.

Snape nghe tên mẹ thì thoáng nhăn mày rồi lập tức bình thường, người kia hiện tại tên Eileen Snape, một phụ nữ trung niên bình thường chịu đủ bạo lực gia đình... Khác người thừa kế gia tộc Prince hăng hái năm đó... Cho nên cậu cũng không có ý kiến gì về những câu chuyện này.

“Nghe nói năm đó Clare bị thua mang theo cả nhà chạy trốn tới Đông Âu, con cháu đều học Durmstrang, gần đây mới được tìm về, về phần người tìm bọn họ trở về, tuy không ai nói nhưng khẳng định có quan hệ tới người kia. Circe có con gái mình gả cho một Muggle cho nên không bao giờ xuất hiện, nghe nói đã chết, Clare tiếp quản gia tộc Prince.” Sirius phân tích không chút chênh lệch, chính xác là như vậy.

“Rất sỉ nhục a?” Snape bỗng nhiên mở miệng, nhìn Sirius.

“Con gái gả cho Muggle cho nên không có mặt mũi thấy người khác, dứt khoát trốn đi chờ chết.” Snape vừa nói ra, James nóng nảy, lại sợ Sirius nói sai.

“Quý tộc Slytherin có quan điểm kỳ quái như thế, tuy ta không phản đối nhưng cũng không tán thành, dù sao ta sẽ không lấy Muggle.” Sirius giống rất nhiều phù thủy cho rằng Muggle đều là kẻ yếu, thế giới pháp thuật ngoại trừ nhà Weasley, có rất ít người chân chính để mắt Muggle. Bất đồng chỉ là có người cho là nên bảo vệ Muggle, có người cho là nên diệt trừ Muggle.

Sirius nói cũng không làm Snape phản cảm, nhưng nghĩ tới ông ngoại vì con gái gả cho Muggle nên tức chết còn khó có thể thoải mái, buông lỏng, mắc cỡ. Như vậy chính mình đâu? Một con lai, chẳng lẽ thật sự chênh lệch thế sao?

“Sirius, đi chuẩn bị một chút đi, mình cũng nên đổi lại y phục.” James không muốn làm cho Sirius nói ra càng nhiều ngôn luận kinh hãi nên đành phải vội vàng đỡ người ra ngoài.

“Được rồi, buổi tối gặp.” Sirius phát phát tay, người đi rồi James mới thả lỏng.

James cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Snape âm tình bất định, Sirius, dứt khoát đừng kêu Chân Nhồi Bông, đổi tên là miệng rộng là được rồi.

“Mẹ ta rất yêu cha ta.” Snape rất bình tĩnh, James cái gì cũng biết rồi, cậu cũng không có cái gì cần giấu diếm.

“Bà ấy nguyện ý vì ông ta buông hết thả, nhưng ta không nhìn ra bà ấy trả giá có giá trị gì, ta chỉ biết là bọn họ hủy ta.” Snape rất sợ hãi tình yêu, cậu sợ chính mình bước theo mẹ, cậu càng tự ti, cho nên cậu vĩnh viễn sẽ không nói với Lily tình cảm của mình, yên lặng nghĩ đến là đủ rồi. Nếu như có thể, cậu tình nguyện mình chưa bao giờ tới thế giới này.

“Cậu rất xuất sắc.” James biết rõ, cho dù là Eileen, thậm chí là Circe cũng không có thiên phú như Snape, Snape là thiên tài khó gặp!

“Vì sao cậu không ghét con lai? Là Gryffindor đồng tình kẻ yếu?” Snape châm chọc, giống như một con nhím dựng lên vũ khí toàn thân.

“Cậu không phải kẻ yếu.” James lúng ta lúng túng.

“Hai ngày trước cậu thiếu chút làm tôi chết đuối, còn làm cho mặt tôi đầy bọ mủ...” Nếu như cũng tính kẻ yếu, như vậy mình thành cái gì?

Snape quay đầu đi, cười một chút, người này thật thú vị.

“Ta cũng nghĩ biết một chút về, cái nhà Clare, ta, ai yếu ai mạnh.” Snape cười lạnh lùng, giống như rắn độc nhìn thẳng con mồi, Sirius nói đưa tới Snape càng nhiều không cam lòng, cậu muốn nhìn đối phương có phải có năng lực có thể đảm nhiệm người lãnh đạo gia tộc Prince không!

Giờ phút này Snape làm James thấy khí thế giáo sư tương lai, vẻ ngoài thì cười nhưng lòng không cười, như ý định sau một phút làm ai ăn đủ. Vì thế, James, nhộn nhạo...

Clare năm nay đã 70 tuổi, không sống được mấy năm nữa. Clare và em trai mình có thù, phải nói Clare đơn phương ghét em mình, Circe tuổi nhỏ đã thể hiện thiên phú độc được xuất sắc, mà ông, tư chất thường thường. Một em trai ưu tú đặt trên đỉnh đầu anh trai, như nghẹn ở cổ họng, rất khó chịu. Lúc nào cũng có người so sánh hai người làm cuộc sống Clare áp lực. Ông biết mình kém em trai, mặt trái cảm xúc vụn vụn này mãi cho đến trước khi cha mẹ chết bạo phát, ông thiết kế một âm mưu ý đồ giết chết em mình để tiếp quản Prince gia tộc, nhưng ông thua, sau đó mang theo cả nhà chạy trốn tới Tiệp Khắc.

Vốn cho rằng đời này cứ như vậy nhưng lại thật không ngờ đứa con gái làm em mình kiêu ngạo tự hào lại làm chuyện như vậy, gả cho một Muggle! Ha ha! Thật buồn cười, vì thế em trai ưu tú làm rùa đen rút đầu. Thẳng đến gần đây ông nghe nói em mình đã chết, nuốt hận mà chết, Lord phái người tới đón, muốn ông tiếp quản gia tộc Prince...

Ngoài ra, Lord còn giao một nhiệm vụ đặc thù, tìm ra độc được trường sinh bất lão của gia tộc Prince. Clare cũng đã nghe nói nhưng nó chỉ truyền cho người thừa kế, có kẻ ước ma pháp đặc thù bảo hộ, chỉ có người thừa kế chính thống mới có tư cách tìm được. Ông không biết em mình đặt vật kia ở nơi nào. Nhưng không sao, đối với ngoại nhân nó vô dụng, dù cho biết cách làm độc được trường sinh bất lão cũng vô dụng,

muốn làm loại độc được trường sinh bất lão đó cần một loại thiên phú đặc thù, ngay cả em trai ông cũng không làm được, ông lại càng không có năng lực đó.

Nhưng thế giới dù sao cũng là thiên hạ của người trẻ tuổi, ông còn có một cháu trai, một đứa bé xuất sắc, Borg Prince, năm nay 18 tuổi, một Prince thuần huyết. Nếu như Borg có thể có được bản điển tịch đó, làm ra độc được trường sinh bất lão, có thể lập công lớn trước mặt Lord, thậm chí viết tên lên sử sách! Clare đem tất cả hi vọng kỳ thác vào Borg.

“Lord.” Lucius nửa quỳ trên mặt đất cung kính hành lễ.

“Bản điển tịch có khế ước ma pháp bảo vệ, chỉ có người thừa kế có thể mở ra, nếu không cho dù tìm được cũng vô dụng.” Đây là bí mật Lucius moi được từ trong miệng Clare.

“Eileen Snape không thỏa hiệp sao?” Voldemort đã không còn kiên nhẫn.

“Chủ nhân... Là thuộc hạ vô dụng.” Lucius thật không biết nữ nhân kia kiên trì cái gì! Có một thằng chồng Muggle như vậy nhưng lại vẫn bảo vệ Muggle! Nói cái gì nếu như Lord có được độc được trường sinh bất lão, như vậy Muggle giới sẽ gặp tai họa ngập đầu, cho nên đánh chết cũng không chịu nói ra chỗ của điển tịch kia.

“Nếu bà ta đã vô dụng, vậy thì đổi thành con trai, quan hệ của người với thằng nhóc Severus kia không tồi?” Voldemort cho tới bây giờ đều có thói quen chuẩn bị hai tay.

“Độc được gần đây của Lord đều là đứa bé kia làm.” Lucius bắt đầu thích tài năng của Snape.

“Clare đang tìm, khi có kết quả sẽ tìm đứa bé kia đến, cho nó mở ra điển tịch.”

“Vậy người thừa kế Prince... ?” Lucius trầm nghĩ đề bạt Snape, cái nhà Clare kia cũng không có năng lực quản lý gia tộc Prince.

“Đương nhiên là Borg Prince.” Voldemort không vui, chỉ cần đề cập Snape thì sẽ khiến hắn nhớ tới thân phận con lai của mình, phiền chán.

“Vâng... Thuộc hạ đã biết.” Lucius thở dài, Severus cái gì cũng tốt, chính là xuất thân... Rất tiếc nuôi.

“Nghe nói lần này liên hội quý tộc, người thừa kế gia tộc Potter đến.” Voldemort gõ mặt bàn.

“Đúng vậy.” Lucius cũng thấy kỳ quái, James Potter kia anh đã từng gặp, Griffindor điển hình, nghĩ không ra người như vậy sao trộn vào quý tộc.

“Nhìn xem có thể lôi kéo không, nếu như không được thì sớm chuẩn bị.” Voldemort biết rõ đứa bé kia là Griffindor, nhưng từ thân thực tử là Griffindor cũng không phải không có. Gia tộc Potter là một khối bánh ngọt lớn, nếu như không thể ăn, nhất định phải hủy diệt, tuyệt đối không thể để cho Potter rơi vào trong tay Albus Dumbledore.

20. Chương 20

Đến bây giờ tối đã có gia đình chờ ở cửa dẫn đường, đi qua chỗ hành lang gấp khúc đã có thể nghe thấy tiếng nhạc ưu nhã và tiếng cười nói, James và Snape sóng vai bước vào đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía hai thiếu niên trẻ tuổi.

Đối mặt với ánh mắt tìm kiếm của mọi người, James rất khấn trương, từ trước đến nay cậu không am hiểu xã giao nhưng dưới tình huống này cũng chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày, kiên trì đến. May phước cậu đã chăm chú học qua lễ tiết với Kevin, cho dù không thể bỗng nhiên nổi tiếng nhưng ít nhất sẽ không làm trò cười. Trái lại Snape rất bình tĩnh, trên mặt hờ hững, chán ghét náo loạn nên bày ra gương mặt quan tài, thêm phần quanh quệ lại làm cho người khác thay đổi cách nhìn.

“Xem, chính là cậu ta.”

“Người thừa kế gia tộc Potter sao?”

Theo tiếng mọi người nghị luận, mắt James xuyên qua đại sảnh hoa lệ nhìn chủ nhân trên bàn tiệc, một cô gái mỹ lệ. Lysa là người cầm quyền gia tộc Lahr, mái tóc dài màu bạc là tiêu chí, váy dạ hội trắng, cô giống như viên trân châu long lẫy nhất tối nay, giờ phút này, cô cũng đang nhìn James.

“Ngài Potter, nghe danh đã lâu.” Lysa dịu dàng đón nhận ánh mắt James.

James phong độ nhẹ nhàng nâng tay Lysa hôn nhẹ.

“Tôi cũng vậy, tiểu thư Lysa, đêm nay ngài thật đẹp, tôi đã không dời được ánh mắt rồi.” Bề ngoài James hiện tại, khí chất tình nhân đại chúng, tự nhiên là nắm chuẩn, chứng kiến Lysa lộ ra thỏa mãn, kiêu ngạo giống như nữ thần.

“Về chuyện của cha mẹ ngài, tôi rất tiếc nuối, hi vọng ngài Potter có thể nén bi thương, hưởng thụ thời gian mỹ diệu của đêm nay.” Lysa nói ôn hòa nhưng không mất khoảng cách, cô không phải những nữ sinh nhỏ sùng bái James. Lysa có ấn tượng tốt với thiếu niên trước mắt, nhưng tuổi đối phương hơi nhỏ, nếu như lớn hơn vài tuổi thì có thể thiết lập quan hệ thông gia với gia tộc Potter, như vậy sẽ có lợi với sự phát triển tương lai của gia tộc Lahr.

Trên thực tế, yến hội lần này ngoại trừ là tụ hội quý tộc, cũng có thể xem như đại hội kén chồng của Lysa, Lysa năm nay đã 20 tuổi, đối với quý tộc thì đã sớm đến tuổi lấy chồng. Nhưng Lysa tiếp quản một gia tộc lớn, kết hôn cũng không thể tùy tâm sở dục, gia tộc Lahr có thể phồn vinh mấy trăm năm là dựa vào quan hệ thông gia. Về bên ngoài mỹ lệ là vũ khí của cô, cô nhất định phải lựa chọn một người chồng có lợi nhất với gia tộc, đây là trách nhiệm của cô, cũng là bí ai của cô.

Mà giờ khắc này, Lucius đứng ở trong góc nhìn hai thiếu niên khoan thai đến chậm, nội tâm cũng có chút giật mình. Là Snape, sao cậu ta lại ở chỗ này? Còn đi cùng James. Lucius suy nghĩ một chút rồi bưng Champagne đi tới.

“Lysa, không giới thiệu vị khách quý kia sao?” Lucius tự nhiên hào phóng đứng trước mặt Lysa, ánh mắt đánh giá James.

“Chỉ biết anh không chịu ngồi yên.” Lysa mỉm cười, cô quen Lucius, Malfoy đã từng là một trong những người cô dự định chọn nhưng rất đáng tiếc là đối phương đã có một người vợ chưa cưới rồi, là một Black.

“Xin chào, ngài Malfoy.” James chủ động vươn bàn tay ‘hữu nghị’.

“James Potter, chúng ta đã từng gặp nhau.” James cười, chính là vui vẻ lại không rơi vào trong mắt.

Lucius bất động thanh sắc cầm tay đối phương, hai người thăm dò nhau.

“Đúng vậy a, đáng tiếc lúc cậu nhập học tôi đã học năm thứ bảy rồi, không có cơ hội tiếp xúc.” Lucius ứng phó, James biến hóa rất nhiều, lúc trước nhìn thấy chỉ là một thằng ngốc lỗ mãng, giờ... Đã được rèn luyện rồi.

“Ngài Malfoy, đã lâu không gặp.” Snape mở miệng, khác James cung kính với Lucius là do những hành động của Malfoy mà phát ra.

“Đây không phải Severus ư, gần đây không tệ a, thay đổi rất nhiều.” Lucius vừa rồi nhìn xa nên không thấy rõ, tử tế đánh giá, không giống lúc trước. Trên người nhiều ra một phần tự tin, khác bộ dạng chán nản chật vật lúc trước.

“Nhờ phúc của ngài, mọi chuyện đều tốt.” Tự tin trên người Snape hoàn toàn là bị James sủng ra.

“Rất cảm ơn cậu hỗ trợ, cậu cũng biết, cậu giúp tôi giải quyết một phiền toái lớn. Xem như quà cảm ơn, nếu như cậu có cái gì nhờ tôi nhất định sẽ hết sức.” Lucius từng bước một bố trí bày rập chờ Snape nhảy vào.

“Vậy thì cảm ơn ngài rồi, ngài Malfoy.” Giờ phút này nói chuyện nếu không phải Snape, là James, cậu bỗng nhiên tiến lên thay thế Snape đáp lại. Không chút dấu vết căn Snape ở phía sau, chống lại Lucius, cậu không hy vọng Snape nói quá nhiều với Lucius, trên thực tế cậu hận không thể làm cho hai người kia không biết nhau.

“Severus là người quan trọng nhất của tôi, nếu cậu ấy cần thì đã có tôi giúp, ngài Malfoy không cần lo ngại.” James nhấn mạnh ba chữ quan trọng nhất, hi vọng Lucius thức thời một chút, đừng tới trêu chọc giáo sư của cậu.

Snape tự nhiên sẽ không cảm kích nhưng cậu cũng không muốn xấu mặt ở trước mặt mọi người, chỉ là bí ẩn ở sau lưng James hung hăng véo một cái, thỏa mãn chứng kiến đối phương đau đến khóe miệng co giật.

Lucius thấy thế mỉm cười, Lucius đã thành tinh sao lại không nhìn ra ánh mắt hai người này trao đổi, không nghĩ tới quan hệ cá nhân của James và Snape đã đến mức này, khác hoàn toàn tình báo của anh. Nhưng thế cũng tốt, có thể lôi kéo một người, như vậy cổ động người thứ hai cũng là có hi vọng.

Đang nói thì đã nghe thấy tiếng bạo động ở cửa đại sảnh, mọi người nhìn, là một thanh niên trẻ tuổi, sau lưng còn có một vị lão nhân quắc thước, giống Snape, tóc đen mắt đen, bộ dạng kiêu ngạo nói rõ mình là một đứa bé được người nhà sủng ái, mà người này...

Thấy Snape cứng ngắc, James lại lặng lẽ cầm tay Snape, Snape kinh ngạc nhìn James, thấy đối phương cười vui vẻ, lo lắng trong lòng bị quét đi hết.

Snape thả lỏng, thanh niên trẻ tuổi kia cho Snape cảm giác, giống như mình lần thứ nhất nhìn thấy James, một đứa trẻ bị làm hư, không biết khó khăn, tự cao tự đại, khuyết điểm cả sọt!

“Đó là ‘Vương tử’ mất tích đã lâu”. “Nhìn xem, thật được hoan nghênh a.” Lysa thấy James nhìn hai người kia cho nên mở miệng giải thích. Độc được thể gia thần bí, gia tộc Prince, nghe nói trên đời này không có độc được Prince làm không ra, không biết là thật hay giả.

“Vương tử sao?” James nhấp một chút Champagne, cười cười từ chối cho ý kiến, tiêu chuẩn cỡ này cũng có thể lấy ra so với giáo sư, nói giỡn sao.

Lucius nhìn Borg, lại nhìn Snape, phát hiện năng lực che dấu cảm xúc của Snape không phải bình thường, hoàn toàn không có biến hóa, ý niệm thử xuất hiện trong đầu. Mà hai vị Prince gặp được Lucius, tâm phúc của Lord, tự nhiên cũng muốn đến đây nhìn bộ.

“Ngài Malfoy.” Clare mang theo cháu trai mình vẫn lấy làm kiêu ngạo đi tới trước mặt Lucius, lập tức chú ý tới hai thiếu niên đứng cạnh Lucius.

“Không biết hai vị này là?” Clare nghi hoặc mở miệng, người có thể đứng ở cạnh Lysa và Lucius, thân phận sẽ không tầm thường.

“Ai nha nha, ngài Prince.” James không khống chế nổi mở miệng.

“Thật sự là đại danh鼎鼎鼎鼎, như sét đánh bên tai a. Ta là James Potter, thật không nghĩ tới sinh thời để ta gặp được một Prince.”

Clare cả kinh, Potter! Trước khi đến ông đã điều tra, thiếu niên với nụ cười chân thành này lại là người thừa kế gia tộc Potter, gia tộc Potter chính là một trong ba gia tộc xưa nhất, nếu như có thể thiết lập quan hệ tốt tự nhiên là trăm lợi mà không một hại.

“Thì ra là truyền nhân gia tộc Potter.” Clare không để lại dấu vết đánh giá, thoát nhìn rất đơn thuần, chỉ là nụ cười...

Về phần thiếu niên tóc đen mắt đen kia, Clare nhú mày, đứa bé kia âm lãnh cổ quái, ánh mắt làm cần nhìn ông, hình như còn mang theo khinh miệt làm Clare không thích.

Borg cũng thế, không biết vì sao, thiếu niên giống mình có đặc thù gia tộc Prince tóc đen mắt đen làm cậu không thoải mái, nhất là ánh mắt đối phương, giống một cái giếng trống rỗng, phẳng phất không có vật gì, lại phẳng phất dấu điểm gì đó, không nhìn thấu.

“Severus.” James tự nhiên hào phóng đẩy Snape lên trước.

“Mau đến xem xem, vị này chính là ‘Vương tử’ thất lạc trong truyền thuyết, cần phải nhận thức, không phải cậu thích nhất độc được sao, có thể trao đổi một chút.” James nói không mất lễ tiết, nhưng nghe như thế nào cũng thấy không hợp.

“Tôi là Severus Snape, ngài khỏe.” Snape cười lạnh bắt tay Clare.

“Sớm có nghe thấy, gia tộc độc được Prince, tôi bắt tài tự nhận ở phương diện độc được có chút tạo nghệ, hi vọng ngài khác có thể xin chỉ giáo một hai.” Snape cùng James kể xướng người hoạ, khẩu khí hai người không âm không dương làm Clare thấy quỷ dị.

“Đây là tự nhiên.” Clare cười cười.

“Bất quá ta đã già, không làm được độc được rồi, hiện tại cũng là cháu ta Borg giúp, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Borg được chân truyền Prince gia a.” Mục đích chủ yếu Clare tới lần này là đẩy ra cháu trai ngoan trong yển hội quý tộc long trọng.

Borg cười kiêu ngạo, biểu tình không cho là đúng.

“Người ở trước mặt ta tự xưng có tạo nghệ độc được, người không phải người thứ nhất, cũng sẽ không phải người cuối cùng, nhưng đáng tiếc những người kia cũng đã hồ thẹn trốn đi, không dám nói mình biết làm độc được nữa rồi.” Khi Borg bắt tay Snape thì dùng lực một chút.

“Xem ra đây cũng là chỗ giống nhau của hai chúng ta, ngài Prince.” Snape nhẹ nhàng nói làm Borg đổi sắc mặt.

James rất muốn vỗ tay cho giáo sư! Đây mới giáo sư của cậu, giáo sư tự tin lời nói ác độc trong ấn tượng của cậu! Chuyển đi này không tệ a!

“Người trẻ tuổi quả nhiên tinh thần phần chấn mạnh mẽ a.” Hứng thú của Lucius cũng được khơi lên, rất thú vị, thật sự là nước lớn trôi miếu long vương, người nhà không nhận người nhà, không nghĩ tới ngày đầu tiên đã đụng phải trận đùa tốt như vậy, cũng tốt, dễ kiểm nghiệm năng lực ai mạnh, đều là người gia tộc Prince, nghe nói Borg ở Durmstrang cũng đã nổi danh thiên tài, không biết so với Snape thì như thế nào.

“Lysa, cô nói như thế nào.” Bỗng nhiên Lucius đổi hướng nhìn Lysa.

Xem như bạn thân, Lysa thấy biểu tình Lucius thì chỉ biết trong lòng đối phương nghĩ gì rồi, không ngại đưa nhân tình.

“Phòng độc được gia tộc Lahr cung cấp cho hai vị sử dụng, không bằng chiều mai thi đấu hữu nghị thế nào?” Lysa cười đề nghị, cô là chủ nhân đêm nay, ý kiến của cô tự nhiên quan trọng nhất.

James tự nhiên sẽ không cự tuyệt cơ hội tốt như vậy, trong lòng cậu xem thường Clare và Borg đích, trong suy nghĩ của cậu người xứng với họ Prince chỉ có giáo sư.

“Nếu tiểu thư Lysa đề nghị, sao có đạo lý cự tuyệt, tôi đại biểu Severus tiếp nhận.” James mở miệng, Snape ở chỗ này không có bối cảnh, nếu như tùy tiện thừa nhận khiêu chiến thì sẽ bị người khinh thị, nhưng nếu như cậu ra mặt là đại biểu gia tộc Potter và gia tộc Prince quyết đấu, như vậy tính chất sẽ không giống trước, không có người dám xem nhẹ Snape.

Borg thấy thế cũng không cam chịu yếu thế đứng ra.

“Ta cũng rất muốn luận bàn với ngài Snape đây.” Ánh mắt Borg nhìn Snape giống như dao nhỏ.

Snape liếc James, ai muốn đại biểu người, loạn làm chủ. Nhưng, có thể làm độc được, còn có thể làm mất mặt tên Borg tự đại, cũng là mua bán đủ lợi nhuận. Snape không cho là sẽ mình thất bại, ở phương diện độc được cậu chưa từng có thua!

Đương nhiên, tâm tình hiện tại của Borg giống Snape, chỉ xem chiến thắng ngày mai rơi vào nhà nào.

21. Chương 21

Sirius kinh ngạc khi thấy James giúp Snape, gia tộc Prince không lớn nhưng sau lưng Prince là ai! Đó là chúa tể hắc ám! James quả thực là anh hùng, ngày đầu tiên đến đã chống lại gia tộc chúa tể hắc ám ủng

hộ. Tâm tư Sirius rất đơn giản, không nghĩ những cái quẩn quẩn cong cong đằng sau, càng không biết thân phận Snape, còn tưởng rằng James đơn thuần muốn gây khó dễ chúa tể hắc ám.

Sirius kéo James nói chuyện, mà Lucius và Snape cũng trao đổi tình bạn.

Kỳ thật James chấp nhận khiêu chiến xong cũng có chút hối hận, không phải như vậy lại càng chứng minh Snape là nhân tài hiếm có sao! Còn nghĩ đến giấu dốt, kết quả Snape vừa xuất hiện đã nổi tiếng, vạn nhất Voldemort lại nghĩ cách để Snape đi làm độc được trường sinh bất lão thì làm sao bây giờ!

Nhìn Snape và Lucius trò chuyện vui vẻ, James như bị trăm bàn tay gãi, hận không thể đem vo tròn Lucius rồi nhét vào trong bồn cầu xả nước, lần trước là anh ta dụ dỗ Snape tiến vào tử thần thực tử! Cái tên gian ác! Cẩn chết người!

Snape nói chuyện với Lucius, khóe mắt thấy biểu tình James phức tạp, giống một con mèo con xù lông, khóe miệng hơi cong lên.

“Quan hệ giữa cậu và Potter rất tốt sao?” Lucius ưu nhã nhấp rượu nho.

“Tốt?” Snape nhướng mày giống như nghe được chuyện gì buồn cười.

“Làm sao có thể tốt.” Snape phủ nhận.

Lucius nghe vậy thì nhíu mày, người vốn là như vậy, không thấy rõ nội tâm của mình, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê a, James rất để ý Snape. Với hiểu biết về James, khả năng người này trở thành kình địch lớn hơn làm bạn, như vậy Snape thì sao, ý nghĩ của cậu ta phải chăng đã thay đổi.

“Tháng 9, tôi dẫn cậu đi gặp Lord.” Lucius quyết định đẩy nhanh kế hoạch, không thể ra tay ở chỗ người phụ nữ kia thì phải làm cho Snape không có cách nào quay đầu lại.

Snape nghe vậy thì kinh hãi, cậu kinh ngạc nhìn Lucius, cậu chỉ muốn tiến vào tử thần thực tử dự bị mà thôi, không nghĩ tới Lucius lại nói trực tiếp dẫn cậu đến gặp Lord, đây là vinh quang lớn cỡ nào a! Điều này nói lên gì, ngài Malfoy rất thích tài năng của cậu sao!

“Cảm ơn ngài, ngài Malfoy, tin tưởng tôi là quyết định chính xác của ngài!” Tuy Snape mừng rỡ nhưng lại không chỉ biết cười ngây ngô giống những thiếu niên bình thường được ưu ái trong đoàn dự bị, chỉ là có chút thâm trầm cúi đầu cảm ơn làm Lucius càng thích, nếu người này không phải con lai thì Lord sẽ giúp cậu ta làm nên nghiệp lớn, đáng tiếc...

James cũng không nhìn được nữa rồi, tại sao Snape phải cúi đầu trước Lucius, cậu gấp gáp chạy tới, kéo Snape, biểu tình như Lucius bắt nạt Snape.

“Ngài Malfoy, ngài không biết là mình đã nói quá lâu à.” James chen vào giữa hai người.

“Ai u, hộ hoa sứ giả của cậu đã đến a Severus.” Lucius trêu chọc làm Snape đỏ mặt, cắn răng thấp giọng nói bên tai James.

“Người đang làm cái gì a ngu ngốc, mắc cỡ chết người.”

James kéo Snape sốt ruột hỏi thăm.

“Cậu không sao chứ, anh ta đã nói gì với cậu? Vì sao cậu lại cúi đầu?” James xác nhận, xác định Lucius không làm gì lên trên người Snape.

“Ngài Malfoy nói...” Snape mở miệng theo bản năng muốn nói chuyện đã xảy ra nhưng cậu dừng lại, James, giống Lily a, bọn họ đều ghét tử thần thực tử, không cùng đường với cậu. Nói ra, James sẽ không thấy vui, nói không chừng không còn là bạn... Bạn! Snape kinh hãi, hừ! Mình mới không xem James là bạn, không quen, đúng, chính là như vậy.

“Không có gì, chỉ nói ngày thường sẽ thêm xem ta, cho nên ta cảm ơn.”

“Ai muốn anh ta trông nom rồi, tôi trông nom cậu còn chưa đủ sao! Malfoy gia cũng không quá lợi hại!” James không cho là đúng.

“A.” Snape tự giễu cười một tiếng, trông nom, James có thể đưa cậu đến trước mặt Voldemort sao? Giấc mộng của cậu cuối cùng đi ngược lại giấc mơ của James.

“James, ta nói lại lần nữa, đừng... tốt với ta như vậy, người sẽ phải hối hận.” Snape dùng giọng điệu không thêm để ý để che dấu nội tâm bất an của mình.

James muốn nói, không tốt với cậu tôi mới là người hối hận, nhưng cậu không nói gì. James nhớ tới quá khứ, cậu hối hận, nhưng hối hận làm được cái gì, người cũng đã mất, cảm giác bất lực ném một lần là đủ rồi.

“Tốt rồi, chúng ta như bây giờ không thật rất tốt sao, cậu không cần lo lắng gì.” Thiếu cậu, tôi sẽ trả, James bổ sung, Snape vì cậu bỏ ra nửa đời, cậu cũng vì Snape trả giá nửa đời, như vậy là tốt rồi, chỉ là, chỉ là trả ơn mà thôi.

Nhưng thật sự đơn giản như vậy sao? James nhìn Snape cô độc, cậu muốn đi vào sinh mệnh Snape, cậu muốn Snape cũng đặt mình ở trong lòng, thực sự chỉ là trả ơn thôi sao? James thấy chua xót.

Snape lại gặp ác mộng, vẫn là cái kia, càng ngày càng rõ ràng, cậu còn có thể cảm nhận được cái nóng thiêu đốt, ngửi thấy mùi da thịt bị đốt. Đột nhiên bừng tỉnh, Snape tự nói với mình, chẳng qua là một giấc mơ mà thôi. Nhưng Snape vẫn sợ hãi, tuy cậu không thích cha mẹ mình nhưng cậu chưa từng nghĩ bọn họ sẽ chết. Bỗng nhiên mơ như vậy, Snape giống như mọi thiếu niên bị cha mẹ tử vong dọa, sợ hãi toàn thân phát run.

Đứng dậy uống một ly nước lạnh buốt, một thân mồ hôi lạnh hứng gió đêm làm cái lạnh tăng gấp đôi, đắp chăn cũng không thấy ấm, bỗng nhiên Snape lại nhớ tới lần trước tỉnh James ở bên cạnh mình, James luôn rất nóng, rất phù hợp hình tượng nhiệt huyết của cậu ta. Không nghĩ ngợi lung tung, Snape chuyên tâm ngủ, cậu không quên ngày mai còn phải đấu với Borg, một trận đấu độc được, cậu nhất định sẽ đánh cho cái tên ngu xuẩn kia bầm dập mới thôi.

Nếu như James biết Snape nhớ độ ẩm trên người mình thì chỉ sợ sẽ vui vẻ nhảy dựng lên.

Những trận đấu độc được trên quốc tế có điều lệ, mỗi mười năm, hiệp hội phù thủy quốc tế đều tổ chức một giải đấu độc được quốc tế, do nơi tổ chức ra đề mục, phối chế sáng tạo độc đáo độc được đặc thù, bình luận về hiệu quả, tài liệu, chất lượng, tác dụng phụ, tư trận đấu nhân cũng dựa theo điều lệ này.

Ở đây người ra đề mục tự nhiên là Lysa gia tộc Lahr, sáng sớm cô công bố đề mục, xem đề, Snape đỏ khò đỏ cười.

“Đúng là phụ nữ.” Snape đưa đề thi cho James, Sirius ngồi cạnh James, hai cái đầu kề cạnh nhau nhìn chữ viết xinh đẹp trên giấy.

“Độc được có thể làm cho làn da láng mịn giống quả đông lạnh, P. S. Có thể trị liệu mụn, trừ nếp nhăn, cải thiện màu da, co lỗ chân lông, làm da thịt trơn bóng tinh tế căng...” Đây là cái gì a!” James cũng bó tay.

“Có thể lý giải, phụ nữ mà.” Sirius gật gật đầu, tuy cậu không thích Snape nhưng so với Borg kia, hiện tại cậu hi vọng Snape thắng, vì Snape là học sinh Hogwarts, trình độ của cậu ta đại biểu Hogwarts, mà Borg, là Durmstrang, đây không chỉ là tranh đấu giữa hai người, còn là độ sức trình độ của hai trường.

“Chỉ có nửa ngày, hiện tại tôi bắt đầu làm.” Snape rất xem trọng trận đấu lần này, đã nhận, phải làm được tốt nhất.

James biết Snape định đi phòng để đồ của gia tộc Lahr xem thảo luận và các loại tài liệu độc được trân quý nên vui cười đi theo.

“Cậu đi đâu, tôi đi chỗ đó.” Nhìn James nịnh nọt Sirius đau dạ dày.

“James, hình tượng của cậu cách vương tử càng ngày càng xa rồi.” Sirius cảm khái, nếu như mọi người chưa quên, Sirius và James được gọi là hắc mã (hạt giống) vương tử và bạch mã vương tử, người trước vẫn rất hài lòng xưng hô này, hơn nữa mừng rỡ dùng tên tuổi tán gái.

“Có vương tử chân chính ở đây, mình còn chỗ nào dám lung tung tự phong a.” James một câu hai nghĩa, Snape là ‘Prince’. Đồng thời cũng là vương tử trong nội tâm James.

Snape không để ý tới hai cái đuôi sau lưng, dựa theo chỉ dẫn tìm được chỗ để độc được, đã thấy tài liệu độc được của Potter gia nên cậu cũng không kinh ngạc đi với cảnh tượng trước mắt, dù sao gia tộc Lahr chỉ là quý tộc bình thường, thua kém Potter gia không ít.

Snape rất nhẹ nhàng chạy qua lại chạy, trên tay cầm mấy loại tài liệu độc được, về tài liệu cậu đã có mấy loại, đề mục rất là (bó tay), nhưng coi như là sáng tạo cái mới.

Snape tự tin làm James nhộn nhạo lần nữa, giáo sư lúc này thật nghiêm túc a! Nghiêm túc thật mê người a! Cậu thấy Snape rất khêu gợi, trên đời này chỉ sợ chỉ có một mình James như vậy.

Đương nhiên, cuộc so tài này là trận đấu của hai người, Snape đã tới, Borg cũng theo sát phía sau đến, đi theo phía sau cậu ta cũng là hai thiếu gia quý tộc, một người còn là người James vô cùng quen thuộc, Lestrangle.

“Hey, James!” Lestrangle không có ý tốt cười chào hỏi.

“Corey.” James và Sirius nghiêm mặt xuống chống lại Lestrangle.

“Như thế nào, mày vẫn còn đi cùng Snape sao? Ha, thật là tiếc nuôi a.” Lestrangle xem thường.

“Không cần mày tiếc nuôi, chúng tao thân với mày sao!” Sirius hừ một tiếng.

“Tao không đối thoại với tên ngu xuẩn điên cuồng.” Lestrangle không thích Sirius, xuất thân Slytherin mà lại trở thành Gryffindor, phản đồ!

“Sirius, không cần để ý tới bại tướng dưới tay sửa loạn.” James cười lạnh nói đến một câu làm Lestrangle nhớ tới trận quyết đấu thất bại ngày đó.

Borg lại không để ý đến những người này, anh mặt mày hớn hở đi đến bên Snape.

“Chuyện này, Thủy Tiên, hành bong bóng.” Borg nhìn những thứ trong tay Snape, đều là mấy thứ thông thường.

“Người chỉ có tài nghệ như vậy.” Borg cười nhạo, Snape không để ý đối phương châm chọc, người khác muốn nói gì thì cứ để cho nói, độc được cũng không phải là dựa vào mồm mép mà xuất hiện.

Borg suy nghĩ những tài liệu độc được kia, đồng thời kiêu ngạo ngẩng đầu lên giống như lập tức đáp lời.

“Người họ Snape, ta chưa nghe nói có quý tộc nào họ Snape.” Dòng họ Snape không thông thường, Borg chưa từng nghe qua.

“Người dính ánh sáng gia tộc Potter?” Borg chán ghét thiếu niên âm trầm này.

“Thơm lây, cũng không thể làm ta thắng người.” Snape tỉnh táo đặt độc được tài liệu vào hộp gỗ rồi nhìn Borg, ánh mắt mang theo khinh miệt.

“Độc được dựa vào thực lực.” Snape như đã thấy được đối phương bị thua, quăng xuống những lời này rồi bước đi, cũng không để ý Borg tức giận tới mức giơ chân.

Snape đi đến cạnh James, nhìn cũng không nhìn Lestrangle, thái độ ngạo mạn này làm Lestrangle kinh ngạc, trước kia Snape nhìn thấy cậu không cung kính nhưng cũng không dám bỏ qua cậu như vậy.

“James, sao ngươi có thể nói với hắn? Chẳng lẽ ngươi không biết hắn không hiểu sao? Còn nữa, nhớ rõ bảo trì khoảng cách với những thứ không có đầu, ngu xuẩn sẽ lây.” Snape như không thấy Lestrangle, mặt lạnh khuyên bảo James.

Snape nói rất nghiêm túc làm James bật cười, vẫn giáo sư đủ độc! Nhìn Lestrangle, mặt tái rồi, khóe miệng còn run rẩy. Snape đứng ở bên cậu, Snape mắng chửi người khác vì cậu, sự thật này làm James vô cùng sung sướng.

Snape cũng không nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ làm theo bản năng. Cậu đã sớm không thích nhìn Lestrangle như vậy, hiện tại không còn cần khuất phục đối phương. Thứ nhất hiện tại cậu đã được Lucius hứa hẹn, thứ hai có James bên cạnh... Giống như, có vấn đề gì James cũng ủng hộ cậu, vô điều kiện đứng phía sau cậu, cậu không cần sợ hãi. Snape buồn cười, từ lúc nào, James đã trở thành trụ cột tinh thần của cậu?

22. Chương 22

Vạc bốc lên khói trắng, quý tộc có thú vui tao nhã của quý tộc, cho dù là trận đấu độc được cũng có thể nhảy ra đủ loại không giống người thường. Thanh âm hoa lệ quanh quẩn, giờ phút này càng giống đang tổ chức nhạc hội, chỉ có điều trên đài biểu diễn không phải nghệ sĩ. Snape và Borg chuyên chú chế tác độc được, động tác của Borg ưu mỹ trôi chảy, giống như một bức họa. Snape có vẻ thần kinh, mặt cậu rất gần vạc, hận không thể ngả mặt vào trong vạc, làm người xem bật cười.

Sirius vỗ trán, Snape không thể bỏ tật xấu này ư! Sao mình lại quên a, Snape ở Hogwarts có hạng nhất — mặt cách vạc gần nhất, thật đúng là mất mặt.

Chỉ có James hiểu rõ Snape quen ghé sát mặt vào vạc vì cậu có khứu giác nhạy bén, có thể bắt được mùi biến hóa nhỏ nhất để điều chỉnh. Về phần động tác thần kinh, đó là phong cách cá nhân của giáo sư.

“Cậu không thấy rất đáng yêu sao.” James không cho là vậy.

“Đáng yêu?” Sirius gần như thét lên.

“Tôi không biết thẩm mỹ quan của cậu bị làm sao.” Sirius chỉ cảm thấy chung quanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng giễu cợt giống như không phải nhắm vào Snape mà đang nhắm vào Hogwarts.

“Hiện tại thì kỳ vọng hẳn có thể xuất ra ở trường học trên lớp học đích bốn sự, đem cái kia làm độc được giống khiêu vũ đồng dạng đích gia hỏa chạy về Đông Âu đi.” Sirius tuy nhiên không thích Snape, nhưng là hẳn cũng thừa nhận trong trường học Snape đích độc được học vẫn là xuất sắc nhất đích, trên thực tế, ở năm nhất vừa mới nhập học đích lúc, Snape cũng đã hội rất nhiều bảy năm cấp học sinh mới biết được đích ma chú độc được rồi.

Về phần bị đánh giá làm làm độc được giống khiêu vũ đồng dạng đích Borg, hẳn từ nhỏ tự đã bị nghiêm khắc đích huấn luyện, Prince gia tộc chế tác độc được đích ưu nhã nghệ thuật vài có lẽ đã sáp nhập vào hẳn đích cốt nhục bên trong, mỗi một cái động tác đều trải qua thiên chuy bách luyện. Clare là dựa theo Prince gia tộc người thừa kế phương hướng ở bồi dưỡng Borg đích, cũng không phải chỉ có động tác võ thuật đẹp, dù sao có thể ở Durmstrang cái loại này tôn trọng nghệ thuật hắc ám đích địa phương lấy được một chỗ cảm dùi, hoàn được phong làm thiên tài đích người cũng không nhiều.

Cùng Borg loại này chính thống học viện phái bất đồng, Snape thì đã đường đi xuất thân, từ nhỏ tự dựa vào chính mình nghiên cứu. Elleen tổng hội cho Snape thiết lập lần lượt đích mục tiêu, nhưng lại không sẽ nói cho hẳn biết làm như thế nào đi, loại này giáo dục phương thức không thể nghi ngờ là phi thường cực đoan đích, nhưng đồng thời cũng là phi thường thành công đích, vĩ đại đích nhà nghiên cứu luôn nhảy ra khoanh tròn ngoại trừ người.

Quang ảnh giao thoa, làm đồng hồ cát bên trong đích cuối cùng một đám cát mịn trụ lạc về sau, quản gia bội phù xao hưởng liễu trận đấu kết thúc đích tiếng chuông, mới mẻ xuất hiện đích độc được ở cốc chịu nóng trong bốc lên lấy, kế tiếp chính là trọng tài nhóm đối với độc được chất lượng đích xét duyệt rồi, vậy đại khái phải cần một khoảng thời gian, có lẽ đến tối trận đấu kết quả mới có thể ra đến.

Snape đi xuống, toàn thân mang theo độc được ướm dẫm đích mùi, tóc lại đầy mỡ chán đích xoắn xuýt lại với nhau. Cùng hẳn đồng hành đích Borg thâm trầm đích nhìn Snape một ánh nhìn, vừa rồi người kia hồn nhiên quên bộ dáng của ta chính là để Borg kinh ngạc một phen, cái loại này đối với độc được đích chuyên chú trình độ. Hẳn chưa từng có có thấy người dụng to gan như vậy đích thủ pháp để làm độc được, lại vẫn không có vạc bạo tạc nổ tung. Đúng vậy, Snape đích thủ pháp tương đương kỳ quái, chỉ có người trong nghề tài năng quan sát đi ra tiểu tử này không đơn giản, hẳn là dựa vào khứu giác cùng bản năng để làm độc được đích, loại này giác quan thứ sáu quan so thị giác phải linh mãnh nhiều lắm, rất ít người có loại thiên phú này, như vậy đích thói quen để Borg nhớ tới Prince gia tộc đời thứ ba người thừa kế, cũng là từ trước tới nay ưu tú nhất đích Prince tộc nhân, Vensen Prince, chính là hẳn sáng tạo ra vậy bản truyền lưu đến nay đích trường sinh bất lão thuốc bí điển.

“Tổ phụ, ngài cũng chú ý tới a.” Borg phát hiện Clare âm tình bất định sắc mặt, hấn ánh mắt trối chặt ở Snape trên người.

“Severus Snape... Hấn rốt cuộc là?” Độc được đích cuối cùng một đạo trình tự làm việc chính là đem người chế tác bản thân đích ma lực dung nhập đến ma trong được, Snape trên người đích tinh khiết hắc sắc ma lực hấn là chỉ có Prince gia tộc mới có đó a!

“Tổ phụ? Ngài nói cái gì?” Borg không có minh bạch.

“Không có gì.” Clare lắc đầu, đại khái chỉ là trùng hợp a, dù sao có thật nhiều xuất sắc đích không phải Prince gia tộc độc được đại sư, cũng có được đen nhánh sắc đích ma lực, bất quá tiểu tử kia năm nay chỉ có 16 tuổi cũng đã có được như vậy xuất sắc đích năng lực, điều này làm cho Clare bay lên một loại cảm giác nguy cơ.

“Có mệt hay không a?” James tương đương nịnh nọt đích giúp Snape mát xa bả vai, kết quả nghênh đón Snape không lưu tình chút nào đích một cái tát, mời đến ở sau ót của hấn thượng.

“Công cộng nơi chú ý ảnh hưởng.” Snape tác phong càng lúc càng lớn gia rồi.

“Hắc hắc.” James xoa xoa cái ót, cười đến gập răng không gập mắt.

“Vây đợi trở về không có người đích lúc, chúng ta lại tiếp tục cấp.”

Sirius đã không có mắt nhìn nữa rồi, hấn duy nhất có thể làm đúng là yên tĩnh đích trốn ở góc phòng, mình thôi miên, hấn không biết hai người kia, không biết, không biết...

Sự thật chứng minh, chỉ cần là Snape chăm chú đi làm đích, sẽ không có làm không tốt đích, cuộc so tài này đích kết quả còn phải nói gì nữa sao? Do Lysa tự mình xem xét về sau, Snape làm độc được một lần nữa cho phương diện đều hơi thắng Borg một bậc, độc được vương tử mất mặt, Borg đích nhân sinh lần thứ nhất bị thụ như vậy tổn thất nặng nề, âm u đích ngồi xổm góc tường cắn khăn tay, làm một cực giống Snape đích nguyên rửa em bé mỗi ngày đêm.

Thiên hạ không yên ổn, đúng là lúc dùng người, rất nhiều quý tộc giống Snape vườn cảnh ô-liu, nuôi dưỡng môn khách cũng là các quý tộc đích sinh tồn thủ đoạn chi một, bình thường cường thịnh quý tộc dưới cờ, môn khách đều không dưới trăm người. Bất quá lúc này bọn họ là nhất định không có đùa giỡn rồi, có James ở, cái gì quý tộc đều không tốt, giáo sư là hấn đích, ai cũng đừng nghĩ động. Vì vậy không khỏi có người than thở, James quả nhiên là tộc trưởng đích liêu, tuổi còn trẻ, cũng như thế tuệ nhãn thức châu.

Ở ngày thứ ba đích buổi tối, Lysa cũng lựa chọn ra tha đích quan hệ thông gia người chọn lựa, đến từ nước Pháp đích thêm không trong Eli gia tộc đích trưởng. Nhìn như trai tài gái sắc đích tổ hợp, lại không khỏi làm cho người ta thổn thức, như vậy giai nhân mà ngay cả hôn nhân đều không cách nào tự quyết làm chủ. Lysa cùng thêm không trong Eli dắt tay đích hình ảnh, để Snape chợt nhớ tới Lily cùng Cervantes! Snape trong lòng thất kinh, Lily, Snape hơi có chút bức bối đích bởi bởi tóc, lúc này mới kịp phản ứng, mình đã có hồi lâu không nghĩ khởi Lily rồi, trước kia chưa từng có phát sinh qua loại chuyện này, dĩ vãng mỗi sáng sớm hấn mở to mắt, nhớ tới đích người đầu tiên đều là Lily... Mà bây giờ mỗi sáng sớm mở to mắt, hấn nhớ tới đích người là ai?

“Mở bò bia, cam sành khẩu vị đích Vodka, lam dâu Whiskey...”

Snape liếc xéo cái kia dụng toái toái niệm cắt ngang chính mình suy nghĩ đích gia hỏa.

“Người lại đang làm cái gì?”

“Ta ở tổng kết ta hiện muện uống bao nhiêu rượu, ta đã uống quá nhiều.” Bởi vì Lysa đính hôn cái này đặc thù nơi, James bị tưới không ít rượu, đầu ngất hồ hồ đích ghé vào Snape trên người.

“Ngu ngốc.” Snape đẩy ra đẩy người tửu khí chính là James, này một tên phiền toái.

Trong miệng nói xong không khách khí đích nói, Snape lại cũng không có đem James ném mặc kệ, ngược lại là vịn hấn một đường trở về phòng, James ngã trái ngã phải đích vào phòng, dưới chân một vấp, đem hai người đều mang ngã vào giường, Snape đẩy áp tại trên thân thể đích bằng nhiên vật nặng.

“Này! James người tỉnh a!”

James hiển nhiên đã uống cao, nỗ lực trợn to miệng lung địch mắt say lơ đãng, thấy rõ thân tử dưới địch người.

“Ai, ai kêu James rồi! Ta tài, mới không phải James đâu!”

Snape làm ra một không kiên nhẫn địch biểu tình, hấn nhưng không có hứng thú cùng một con quỷ say đùa nghịch rượu điên.

“James, nếu như ngươi không ngại, thỉnh hoạt động thoáng cái tôn miệng, ngươi áp đến chân của ta rồi.”

“Ha ha.” James bỗng nhiên cười ngây ngô hai tiếng, duỗi ra đầu ngón tay đối với Snape chỉ trỏ.

“Giáo sư, ngươi là Snape giáo sư, ta nhận ra ngươi, ngươi tuổi trẻ địch lúc chính là như vậy đấy!” James nói năng lộn xộn, Snape cũng nghe không hiểu.

Cái gì giáo sư? Cái gì tuổi trẻ địch lúc! Hấn hiện tại rất già sao? Snape không vui địch nghĩ đến, vừa ý định mở miệng nói chút gì đó, đã bị James địch bịt miệng lại.

“Hừ, đừng, đừng nói chuyện, ta, ta muốn nói cho ngươi một bí mật.” James vẽ mặt thần thần bí bí địch biểu tình, bất quá này biểu lộ do một con quỷ say làm ra đến, thật sự không có gì sức thuyết phục.

“Ta gọi là Harry Potter, cũng có thể gọi Harry James Potter, ta là James Potter địch nhi tử, ta chính là đại danh鼎鼎 địch chúa cứu thế, Voldemort tính cái gì, ta giết hấn đi hai lần.” James vẫy hai cây đầu ngón tay ở trước mắt mình quơ quơ, lại duỗi thân đến Snape trước mắt quơ quơ.

“Đúng, không sai! Hai lần!”

Snape cố nén giết người địch xúc động, mãi tồn hơi thừa lời.

“Ta mặc kệ ngươi gọi James Potter còn là gọi Harry Potter, cũng không quản ngươi rốt cuộc là nhi tử còn là lão tử, tóm lại, ngươi bây giờ lập tức theo trên người của ta lên đi!” Hấn rốt cuộc là vì cái gì không nên tại đây hơn nữa đem địch nghe James nói chút không hiểu thấu địch lời say đâu? Được rồi, cho dù hấn thừa nhận, hấn ngày hôm qua, hôm trước, hôm kia... Buổi sáng tỉnh lại địch lúc, cái thứ nhất nghĩ đến địch người là hấn, chính là vậy thì thế nào! Vậy bất quá là bởi vì James thật sự quá đáng ghét rồi, Âm Hồn Bất Tán mà thôi!

“Ta đem hấn giết chết, chính là có làm được cái gì, hấn làm nhiều như vậy trường sinh linh giá đều không dùng được, đã chết, triệt để đã chết... Thật nhiều người đều chết hết... Ngươi cũng đã chết.” James nói xong trên tay một dùng sức, thiếu chút nữa đem Snape địch eo cắt đứt.

“Trời ạ! Nên xuống Địa ngục địch James, cái gì có chết hay không đấy! Ngươi cho ta buông tay!”

“Ta không.” James dính địch thanh âm tràn đầy ủy khuất.

“Ta, ta thật vất vả mới tìm được ngươi địch, không buông tay, rốt cuộc... Không tha...”

James ngã vào Snape trên người triệt để ngủ đi qua, nhưng là trên tay lại một chút cũng không có buông lỏng, ngược lại giống kìm sắt đồng dạng chăm chú đem Snape khóa trong ngực, giằng co nửa ngày Snape cũng không thể đem vậy cánh tay sắt buông lỏng một điểm, tựa như ở xác mình lấy James câu kia ‘Không buông tay’ đồng dạng, hấn thật sự không có ý định buông tay. Snape nhụt chí địch nghĩ đến, lại tại cái đó lỏng xù địch trên đầu gõ vài xuống.

“Được rồi.” Snape trên người mang theo một trẻ sinh đôi kết hợp nhi James, làm cái gì đều không có phương tiện, hôm nay tựu trước như vậy ngủ đi, đợi ngày mai lên đi, hấn nhất định phải James đẹp mắt!

Bốn phía rất yên tĩnh, Snape bỗng nhiên cảm thấy, vừa rồi chính mình giống như đã nghe được cái gì không được địch tin tức, rốt cuộc là cái gì đâu? Dem James lời nói mới rồi hồi tưởng liêu một lần, tổng cảm giác mình nghe rõ cái gì... Hấn là đều là say rượu nói bây địch nói a. Snape nhắm mắt lại, quyết định ngủ, đồng thời khuyên bảo chính mình, buổi sáng ngày mai tỉnh lại địch lúc, cái thứ nhất nhớ tới địch người tuyệt đối không thể thị James!

23. Chương 23

Đầu James rất đau, cậu biết rõ ngày hôm qua mình uống rượu nhưng lại không nghĩ khi mở to mắt ra lại thấy khuôn mặt đen sì của Snape, xem lại, mình giống như bạch tuộc dùng cả tay cả chân ôm chặt người ta, cậu ngượng ngùng buông tay ra, cười hì hì nhúc nhích, nội tâm oán thâm, đã xong, sắc mặt hiện tại của giáo sư, rõ ràng là điềm báo bão nổi a!

“Hừ!” Snape thấy đối phương tỉnh ngủ rồi thì ngồi dậy sửa lại y phục bị đối phương kéo loạn.

“Giải thích đi.” Snape lạnh lùng nói, đêm qua không nghĩ kỹ nhưng hôm nay tỉnh lại, nhìn James ngủ say, những cái gọi là ‘Lời say’ từng chút từng chút nổi lên. Snape cũng không ngu ngốc, đối phương nói Voldemort, còn nói cái gì... Trường sinh linh giá... Kết hợp với tính tình James gần đây biến đổi, đứa con và cha, tuy hoang đường nhưng Snape lại tin thêm vài phần, chỉ đợi đối phương cho cậu một lời giải thích hợp lý.

“Giải thích?” James không nhớ rõ mình làm cái gì, cũng không biết nên giải thích cái gì.

“Cần ta nhắc nhở a... Có liên quan đến Harry James Potter.” Snape nói châm chọc.

Đầu James dùng một tiếng nổ tung.

“Cậu, làm sao cậu biết?” Chưa từng lo lắng phản ứng của mình có hợp lý không, James mở miệng theo bản năng, giống như là bị người bắt được điểm yếu, Snape nhìn James như thế, tâm tình càng thêm trầm trọng.

“Ta làm sao biết được? Đương nhiên người nói, ngu ngốc!” Snape cau mày.

“Người ngày hôm qua nói với ta, ngoại trừ cái này ta còn biết nhiều thứ khác, ví dụ như... Trường sinh linh giá...” Snape còn chưa nói hết thì đã bị James khản trương hề bịt miệng lại.

“Cậu nói nhỏ thôi, trời ạ, tôi đã nói cái gì a!” James ảo não bứt tóc, quả nhiên rượu là độc dược a.

“James, ta đang chờ người giải thích.” Snape ngồi nghiêm chỉnh, giống như mở phiên toà thẩm vấn.

“Được rồi.” James không được tự nhiên cọ xát một chút, chuyện tới bây giờ, Snape lại thông minh nên không có khả năng lại tiếp tục giấu diếm.

“Chuyện này rất khó tin tưởng, tôi không phải James, tôi nghĩ cậu đã phát hiện tôi khác.”

Snape gật gật đầu, từ lễ Giáng Sinh năm trước, James thay đổi hoàn toàn. Là trận Quidditch ngoài ý muốn tạo thành, James ở bệnh viện hôn mê một tuần, sau khi xuất hiện lại tìm cậu giải hòa.

“Severus, tôi nói, cậu không được giận a! Trên thực tế, tôi tên Harry Potter, là con James... con James và Lily...”

Trầm mặc bao quanh hai người, James nuốt nước miếng, kiên trì nói thẳng những chuyện quỷ dị phát sinh trên người mình với Snape, Snape không nói một chữ, ngay cả biểu lộ cũng không có.

Khác bề ngoài bình tĩnh, từ câu nói đầu tiên đối phương đầu óc Snape đã trống rỗng rồi! Cậu ta nói cái gì! Con James và Lily, con Lily! Không biết kinh ngạc vì người trước mắt là con Lily hay là Lily sẽ sinh con cho James làm mình sụp đổ, tóm lại Snape nghe xong toàn bộ thì cảm thấy như lọt vào trong sương mù, thậm chí cả kết cục cuối cùng của Voldemort cùng với trường sinh linh giá chết tiệt cũng không thể làm Snape kinh ngạc thêm.

“Khụ.” Snape ho khan một tiếng.

“Cho nên, người, người kỳ thật tới từ tương lai.”

“Ừ.”

“Con Lily và James!”

“... Ừ.”

“Người nói những thứ về Lord... Được rồi, để ta yên lặng một chút.” Snape nặng nề thở ra một hơi. Theo những gì James nói, mình sẽ gia nhập tử thần thực tử, đương nhiên, đây là chuyện có khả năng. Mà James

và Lily kết hôn, còn sinh một đứa con trai. Về sau là lời tiên đoán chết tiệt gì đó, mình nghe được cho nên nói với Lord, đáng tiếc mình chỉ nghe được nửa phần trước, không nghe được phần sau nên đưa đến bị kịch. Lily bị mình hại chết, cho nên mình vì chuộc tội làm việc cho Dumbledore, thành gián điệp, cũng phù hợp cá tính của mình. Đương nhiên, đáng sợ nhất chính là mình còn làm giáo sư, cuối cùng bị một con rắn cắn chết, câu chuyện hoang đường này, giống như thần thoại...

“Cậu tin tôi chứ?” James rất khẩn trương, cậu còn sợ hãi Snape sẽ cho rằng mình điên rồi, đưa mình vào St. Mungo.

Snape phức tạp nhìn James, cậu nên tin tưởng sao?

“Cậu có thể cho tôi uống Chân dược!” James thấy Snape không nói lời nào thì nóng nảy, cậu cũng không muốn bị Snape xem là cái loại người nói dối.

“Không cần, ta tin người... Người gạt ta cũng không có chỗ lợi, không phải sao.” Snape đã biết tương lai, lại mê mang với con đường tương lai. Snape chỉ đi theo người mạnh, cậu muốn trở thành tử thần thực tử cũng là vì Lord là người mạnh nhất, có năng lực cho cậu hoàn thành ước mơ. Nhưng biết kết cục cuối cùng của chúa tể hắc ám cũng không khác lắm, như vậy cậu cần lo lắng.

Cũng chỉ là một kì nghỉ, hôm nay cậu lại biết nhiều chuyện như vậy, nếu như nói chuyện này cho Lord, như vậy mình lập được công lớn rồi. Nhưng như vậy, chẳng phải là đẩy Lily đến nguy hiểm sao! Dựa theo tác phong làm việc của Lord, nếu như mình nói chuyện này ra, như vậy James, Lily... Kể cả chính mình — một gián điệp, một người phản bội, ai cũng không sống được! Không! Không thể nói! Nếu như thế giới này còn có người nào có thể làm cậu buông công danh lợi lộc thì người kia là Lily, vì cô ấy cậu có thể trả giá hết cả!

James ở bên cạnh nhìn sắc mặt Snape lúc xanh lúc trắng, tâm lý cũng bất ổn, cậu nói sự thật ra mà không lo lắng Snape bây giờ còn là một tử thần thực tử! Chuyện này nên giải quyết như thế nào a!

“Chuyện này còn có ai biết?” Hiện tại Snape muốn biết rõ ràng điểm ấy.

“Albus...” Với Snape, James có hỏi có đáp.

Nói như vậy, hội Phượng Hoàng cũng đã chiếm được cơ hội rồi, Snape nghĩ.

“Ngu ngốc, bẽ quan bí thuật học như thế nào?” Snape hiện tại chỉ sợ não James giống cửa nhà vệ sinh công cộng không đề phòng gì, đến lúc đó bán tất cả đi!

“Coi như không tồi, là giáo sư dạy em...” James vội vã đẩy trách nhiệm, cho dù học không tốt thì cũng là do Snape, dạy không nghiêm chứ sao.

“Được rồi! Ta bây giờ không phải là gián điệp, giáo sư đọc được, ta chỉ mới 16 tuổi, 16 tuổi!” Snape không kiên nhẫn rồi to, hiện tại mình còn đang đi học a.

Snape bị phần, hai ngày trước cậu mới được Lucius ưu ái, kết quả hôm nay lại nói cho cậu biết Lord nhất định sẽ thăm, hơn nữa mình còn là một trong những người thúc đẩy, một gián điệp bị khinh thường! Nhân sinh thoáng cái mất đi mục tiêu, bao nhiêu năm rồi cậu đều lấy mục tiêu là trở thành một tử thần thực tử ưu tú vậy bây giờ nên làm gì!

“Giáo sư...” James hiện tại sửa lại xưng hô.

“Ngài sẽ không còn muốn đi làm tử thần thực tử a... Cái dấu hiệu kia rất xấu a...” James đến trước mặt Snape cẩn thận từng li từng tí.

“Hiện tại đừng nói với ta vấn đề này, còn nữa, đừng gọi ta là giáo sư! Ta nhất định là điên nên mới đi làm giáo sư!” Snape khẳng định mình nhất định là bị Lily chết kích thích nên mới cam chịu đi làm giáo sư.

“Chúng ta cùng gia nhập hội Phượng Hoàng được không!” James hưng phấn lôi kéo Snape đề nghị.

“Không!”

“Người không biết hội Phượng Hoàng rất nghèo a! Người không biết trong mắt ta đám anh hùng Gryffindor rất ngu xuẩn sao!” Đi theo hội Phượng Hoàng, vậy sau này cậu còn có cái gì trông cậy vào, chờ gặm dưa muối cả đời sao!

“Hội Phượng Hoàng nghèo cũng không sao, em có tiền a!” James vỗ ngực, cậu bây giờ là người giàu a!

“Người có tiền có quan hệ gì tới ta!” Snape sắp phát điên, chẳng lẽ James còn muốn nuôi cậu, tuy rằng hiện tại James cũng không phải James! Được rồi, mặc kệ cậu ta là ai, Snape cũng không có khả năng trở thành người bị người khác nuôi dưỡng!

“...” James thật sự muốn nuôi Snape, nhưng nói ra, sẽ chỉ làm Snape lập tức ném cho cậu một Avada a...

“... Severus, cậu có nghĩ đoạt lại thứ mình nên có, đó là, cậu là người thừa kế chân chính của gia tộc Prince...” James đã nghĩ rất lâu, là giúp Snape đoạt vị trí người thừa kế vị, hiện tại gia tộc Prince bị Voldemort khống chế trong tay nhưng tên kia sớm muộn cũng gặp nạn, nếu như Snape không gia nhập tử thần thực tử, cậu có thể giúp Snape lên vị trí đó, nhờ thế lực của gia tộc Potter gia.

Snape cứng lại, cậu không thể không nghĩ tới, nhưng khả năng này quá nhỏ, cậu là một máu lai! Gia tộc Prince sẽ tiếp nhận một máu lai sao? Quý tộc sẽ tiếp nhận sao?

“Gia tộc Prince ở trong tay Lord.” Snape trình bày sự thật, nếu như cậu muốn lên vị trí đó, đầu tiên phải trở thành tử thần thực tử.

“Hơn nữa người bây giờ cũng không phải là chúa cứu thế, có thể diệt trừ Lord hay không là một chuyện, dù cho có thể tiêu diệt trường sinh linh giá nhưng cũng chỉ là ngăn trở Lord trường sinh mà thôi, Lord vẫn là người cầm quyền, là chúa tể hắc ám, là phù thủy hắc ám mạnh nhất thời đại này.” Snape bây giờ rất mâu thuẫn, cậu có thể xem mọi chuyện đều không phát sinh đầu nhập vào Lord, nhưng đáy lòng lại nghĩ nếu như Lord thất bại mình sẽ thế nào. Tiến vào Azkaban. Mà nếu như mình nói những gì mình biết ra, như vậy đừng nói được Lord sử dụng, Lord sẽ là người thứ nhất giết cậu, làm sao Lord có thể cho phép một người phản bội đứng cạnh mình a! Bây giờ cậu đi cũng khó quay lại cũng khó.

Đều do James chết tiệt, lại nói chuyện này với cậu!

Ngoài cửa sổ, một con cú mèo run rẩy phá vỡ hai người trầm mặc và mâu thuẫn, James mở cửa sổ ra, con cú mèo bay đến thả thư lên trên tay James. James mở ra...

“Severus, đi mau!” James bỗng nhiên như gặp kẻ thù kéo Snape.

“Làm sao vậy?” Snape ngẩn người khi thấy James nghiêm túc.

“Nhà của cậu đã xảy ra chuyện!”

24. Chương 24

James lần trước điều tra gia tộc Prince đã từng phát hiện có một đám người cũng có mục đích giống mình, lúc ấy chỉ để Kevin phái người nhìn đứng giờ báo cáo tình huống. Nhưng là một cử chỉ vô tâm, vậy mà...

“Severus...” Có lúc, ngôn ngữ cũng vô lực, James đã không phải là lần thứ nhất nhận thức điểm này.

Cậu cho rằng Snape sẽ nổi điên, cho rằng Snape sụp đổ, nhưng trên thực tế, Snape chỉ lẳng lặng đứng ở đó mà thôi.

“Ta cho rằng đó là mơ...” Trước mặt là một mảnh đất khô cằn, cái ngôi nhà mình quen thuộc giờ phút này trở nên lạ lẫm như thế, trên mặt Snape không có biểu lộ gì, phản ứng này làm James giật mình kinh hãi

“Người vừa nói cái gì?” Snape hoảng hốt hỏi.

“Severus, thật có lỗi, khi người của tôi đuổi tới, spinend đã... bị đốt cháy.” Khi James nhận được tin thì đã quá muộn, nghe Kevin nói, Eileen tự sát... Đúng vậy, lửa này không phải những người kia thả ra, bọn họ chỉ

muốn mang đi Eileen mà thôi, ở trong lúc đầu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Tobias say rượu trở về, đẩy cửa, sau đó... Những người kia lỡ tay giết Tobias...

“Bọn họ trốn được đúng không! Nói cho ta biết người đang gạt ta, bọn họ không có việc gì đúng không!” Bỗng nhiên Snape nắm chặt cổ áo James, James có thể cảm nhận run rẩy từ hai tay Snape.

“Severus, mẹ của cậu... tự sát.” James không có cảm giác đặc biệt gì với người này, nhưng lúc này cậu thấy bà ấy rất ích kỷ, bà ấy có đặt Severus để ở trong lòng dù là một chút không? Bà ấy không chịu trách nhiệm bỏ một thiếu niên mới 16 tuổi mà đi, vì người mình yêu, bà ấy có nghĩ tới đứa con đáng thương của mình nên làm cái gì không!

“Vốn là như vậy...” Snape buông lỏng tay, mặt vùi vào trong lòng bàn tay, tiếng khóc lại như cười truyền tới. Cậu đã sớm phải biết rồi, ở trong nội tâm mẹ cho tới bây giờ đều chỉ có một người, chỉ có cha... Nhưng cậu cũng là con của mẹ a! 16 năm, cho dù nuôi một con chó cũng nên có chút cảm tình a! Tự sát, tự tử, giống như Severus Snape cho tới bây giờ đều không tồn tại, cứ như vậy không chút do dự lựa chọn tử vong, trong lòng bà ấy, đứa con trai này là gì?

James không biết nên nói cái gì an ủi Snape, có lẽ không có câu nói nào có thể an ủi Snape, Snape như vậy làm tim James đau giống như bị dao cứa. Tobias là toàn bộ thế giới của Eileen, từ góc độ này mà nói, Snape rất giống mẹ mình, vì người mình yêu cái gì cũng có thể buông, tính mạng cũng không tiếc, không có chuyện gì có thể phân đi tình yêu đó, kể cả... con mình.

Eileen vì tình yêu buông mọi thứ, James không có lời nào để nói. Nhưng bà ấy làm như vậy xúc phạm tới Snape, mà Snape, là thịt trong lòng cậu, là người cậu để ý nhất...

“Nếu như khổ sở thì khóc.” James ôm lấy Snape, cậu hiểu cảm giác khi mất đi thân nhân, trên thực tế, cậu đã trải qua nhiều lần đau như vậy, từ khi sinh ra, tính mạng của những người bên cậu đã dần bị lấy đi, không ai hiểu rõ cảm thụ của Snape giờ phút này hơn cậu.

Snape ôm chặt James giống như người dưới nước bắt lấy một thân gỗ. Cậu bị vứt bỏ, có lẽ sớm đã bị vứt bỏ rồi, nếu như hai người kia chưa bao giờ quan tâm cậu thì vì sao lại sinh cậu ra? Nếu như không thể phân cho cậu dù là một chút đích yêu, vì sao không bóp chết cậu đi! Cậu tình nguyện mình chưa từng xuất hiện.

“James, có lẽ người nên chết là ta...” Snape thấy mờ mịt, cậu như một người dư thừa, trên thế giới này còn ai quan tâm cậu? Sự hiện hữu của cậu, gì ý nghĩa có? Sống khổ cực như vậy, vì nổi bật không tiếc bán đứng linh hồn bỏ lên trên, như vậy có cái gì?

“Severus cậu đang nói cái gì! Cái gì chết hay không!” James ghét tử vong, có lẽ là vì đã trải qua tử vong của rất nhiều người, cha mẹ, Albus, rất nhiều bạn bè, đương nhiên, còn có Snape. Bởi vì đã từng trải qua cho nên càng thêm kính sợ tử vong, những cảnh tượng kia đến nay vẫn ở trong ký ức cậu, làm cậu đau đớn.

James dùng sức nắm bả vai Snape, bắt buộc Snape nhìn mình. Khi cặp mắt nâu mang theo kiên định nhìn Snape, Snape thất thần.

“Severus, sống sót! Sống cho tốt! Đừng mất đi tin tưởng, tín niệm, cậu còn có tôi... Nhớ rõ tôi nói rồi gì không? Tôi sẽ vĩnh viễn đứng ở bên cậu.”

Vĩnh viễn, là kỳ hạn làm cho người nghe an tâm. Nhưng hứa hẹn, lại càng giống ảo ảnh. Snape không biết mình còn có thể tin tưởng cái gì? Vốn là Lily, rồi sau đó là cha mẹ, tất cả mọi người sẽ đi, không có gì là chân chính thuộc về cậu. Như vậy người trước mắt thì sao? Cũng sẽ đi sao?

Như là nhìn thấu Snape bất an, James nghiêm túc nói.

“Hiện tại cậu biết bí mật của tôi, tôi cũng biết bí mật của cậu. Cậu mất đi tất cả người thân, tôi cũng vậy! Severus, chúng ta đều chỉ có lẫn nhau a.” James nói xong rồi lại ôm Snape vào trong ngực, cho nên, đừng rời bỏ tôi, cậu còn có tôi a.

Chẳng biết lúc nào, Kevin đã mang tất cả mọi người lui ra, để thời gian và không gian cho hai thiếu niên cô độc này.

“Tôi nghĩ, là vì cậu tôi mới tới đây.” James lần thứ nhất ở trước mặt Snape nói ra những gì trong lòng mình nếu như không phải tình huống hôm nay như vậy, có lẽ vĩnh viễn cậu cũng sẽ không nói cho Snape.

“Ở chỗ này tôi hai bàn tay trắng, người thân, bạn bè cũng không có, tại đây đều rất lạ lẫm. Bằng hoàng ban đầu qua đi, tôi lại rất cảm kích, vì tôi đã đến, tìm được cậu.”

“Severus, cậu chính tất cả của tôi ở thế giới này...” Bỗng nhiên James hiểu được hoang mang xoay quanh dưới đáy lòng mình. Từ vong, làm cho người sợ hãi, cậu không thể lại trải qua một lần, cậu không muốn lại mất đi người này. James chưa từng sáng tỏ khát vọng sâu trong tâm linh mình như bây giờ, cho tới nay cậu đều lừa mình dối người, tự nói với mình mình không sinh ra cảm tình bất thường với giáo sư, tự nói với mình đó chẳng qua là áy náy, chẳng qua là hoài niệm.

Mỗi lần vô tình đi đến đường bàn xoay, mỗi lần gõ cửa, mỗi lần tảo mộ, mỗi lần đặt hoa bách hợp ở trước mộ bia, mỗi lần nhẹ nhàng tới gần mộ bia lạnh như băng, cậu tự nói với mình chỉ là vì áy náy, chỉ là hoài niệm mà thôi. Nhưng, tim đã đau đến chết lặng, đau đến hận không thể móc ra vứt đi. Không thể lại mất đi, vì, đã yêu, đã yêu giáo sư độc được yên lặng bảo vệ mình bảy năm, đã yêu Severus Snape dùng cả đời thủ hộ tình yêu.

“Severus... Thích cậu...” James run rẩy, nói không rõ, cảm tình này giống như cảm tình của Eileen với Tobias.

“Thích cậu!” Giống như giáo sư với Lily!

“Severus Snape! Tôi thích cậu!” Cậu chính là tất cả của tôi!

Snape hoảng sợ, bị James giam trong ngực, khi nghe câu này, có trong nháy mắt tim đập và hô hấp dừng lại. Đây là từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên có người nói với cậu những lời này.

“Người điên rồi sao.” Snape vùng vẫy, cậu muốn đẩy James ra nhưng làm sao đối phương có thể buông tay.

“Severus, tôi thích cậu.” James đứng cảm nhìn thẳng Snape, đôi mắt nâu kiên định. Cậu đã nghĩ thông suốt, như vậy tuyệt đối sẽ không lui lại nữa.

“Đây là trò chơi chết tiệt gì! Bây giờ ta còn chưa đủ thê thảm sao? Người muốn chơi tới trình độ nào mới cam tâm, người không thể buông tha ta sao!” Snape xoay đạp, cậu không biết mình đang nói cái gì rồi, vừa mới trải qua nỗi thống khổ khi mất cha mẹ, giờ lại đối mặt James thổ lộ, cậu đã bối rối thất thố.

“Không phải trò chơi, Severus tôi thích cậu!” Mặc kệ Snape đánh đá đấm như thế nào, James chết cũng không buông tay.

“Nhưng ta ghét người, ta hận không thể giết chết người.” Snape thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như người đối diện là hung thủ giết chết cha mẹ mình, giống như James là dây đầu sỏ gây ra mọi thứ. Cậu hiện tại cần phát tiết, cần có một người nhận lửa giận của mình, mà James vừa vặn đâm vào họng súng.

“Giết tôi? Tốt lắm, tôi cho cậu cơ hội này.” James không ngoài ý muốn khi thấy Snape phản ứng như vậy, cậu đặt đũa phép của mình vào trong tay Snape.

“Giết tôi.” James thủy chung kiên định nhìn Snape.

“Người!” Snape cầm đũa phép trong tay, cậu còn quên giãy dụa.

“Giết tôi a!” James nhắm mắt ép sát.

“Không phải nói hận không thể giết chết tôi sao, ra tay đi.”

“Người cho rằng ta không dám sao!” Đôi mắt Snape tàn nhẫn, nâng đũa phép chỉ vào James. Cậu mặc kệ người này là ai, James? Hoặc là Harry gì đó! Cậu không rõ. Trước mắt hiện lên vô số đoạn ngắn, có James vũ nhục, có James đối tốt, khuôn mặt người kia, khi thì châm chọc, khi thì ôn hòa, mất trật tự giao thoa.

“Không, tôi nghĩ cậu dám.” James tiến lên một bước, đũa phép Snape chọc vào ***g ngực cậu.

Chung quanh im lặng, hai người đều không nói gì nữa, Snape và James nhìn đối phương như vậy, không biết đã qua bao lâu, cũng không biết làm cái gì... Một trận gió lạnh thổi qua, Snape rùng mình, cậu cảm thấy tâm tình mình bình phục lại rồi, chán nản thả cánh tay xuống.

“Người điên rồi James, ta không so đo với kẻ điên.” Snape vứt cái đũa phép màu nâu xuống, toàn bộ khí lực đã phóng thích trong màn cãi nhau vừa rồi, giờ phút này cậu chỉ có thể mỗi một ủ rũ.

Nghe vậy khoe miệng James cong lên, cậu ôm chặt Snape, dùng sức đến mức tay trắng bệch.

“Severus, tôi thích cậu.” James biết rõ Snape đã để mình ở trong lòng. Snape rất nhạy cảm, chỉ cần người khác chịu thiệt tình đời, trả giá, Snape sẽ đáp lại... Mình chiếm cứ thân thể của cha, có lẽ khởi điểm không chiếm ưu thế, nhưng vậy thì sao, cậu có nhiệt tình.

“Người đang nói cái gì, một chữ ta cũng không tin.” Snape lạnh lùng quay đầu đi, hiện tại cậu có chuyện quan trọng hơn muốn làm rồi, tuy mẹ không cần cậu nhưng cậu lại không thể xem như không có gì! Những người tổn thương cha mẹ mình, một người cậu cũng không bỏ qua!

“James, nói cho ta biết những ngừng người kia ai.” Đây không phải Snape khẩn cầu mà là mệnh lệnh.

“Severus, tôi không hy vọng cậu tham gia những chuyện đó...” James không muốn Snape mạo hiểm.

“Người cho rằng ta còn có thể không để ý sao?” Nếu như cậu không biết sự thật, cậu còn có thể lừa gạt mình mọi chuyện đều là ngoài ý muốn. Nhưng hiện tại cậu biết rõ cha mình bị giết, mẹ bị bức chết, sao cậu còn có thể bình yên sống qua ngày? Tuy hai người kia chưa từng để cậu ở trong lòng nhưng cậu lại không thể giống bọn họ. Bọn họ là cha mẹ cậu...

James do dự thật lâu, nhìn Snape, cuối cùng quyết tâm.

“Mặc kệ cậu muốn làm cái gì, đáp ứng tôi, để tôi giúp cậu.” James không thể cầu xin Snape quên thù hận, cậu muốn Snape tin tưởng mình.

25. Chương 25

Tuy đã trải qua nhiều tử vong nhưng tang lễ vợ chồng Snape là tang lễ Muggle đầu tiên James tham gia. Một cha sứ cầm kinh thánh, đổ chút nước thánh lên quan tài, sau đó quan tài chậm rãi hạ xuống, một chút một chút bị đất chôn vùi.

Cha mẹ Tobias Snape chết sớm, nhà cũng không có nhiều người, chỉ còn hai ba người, là nhà chị Tobias. Vì Snape còn chưa đầy 18 tuổi cho nên người nhà này đã trở thành người giám hộ mới của Snape trên pháp luật. Tuy nhiên bọn họ không muốn nuôi Snape, mà Snape cũng không muốn bọn họ nuôi.

“Severus, phát sinh chuyện này bác cũng rất khổ sở.” Chị Tobias, Judies mặc một bộ váy đen đi đến trước mặt Snape, tay cầm hoa hồng trắng đưa cho Snape. Cục cảnh sát đã tính chuyện này là hoả hoạn, nghe nói khi gặp chuyện không may Severus đang ở bên ngoài cùng bạn cho nên đã tránh được. Judies không có cảm tình gì với người em trai này nhưng khi nghe tin thì vẫn kinh hãi nhảy dựng.

“Cháu về sau có tính toán gì không?” Judies hỏi, không phải sẽ mang đứa bé này về nhà mình chứ. Bề ngoài Snape cũng không , giống như mẹ mình, cổ quái âm u. Lúc trước Tobias kết hôn với người đàn bà đó, nhà Snape cũng không thích, mẹ nói Eileen Prince giống như sát tinh. Về sau quả nhiên sinh ý của Tobias thất bại, phá sản, nghe nói còn nghiện rượu.

“Ý định...” Đây cũng là lần đầu tiên Snape nhìn thấy bác trên danh nghĩa, đương nhiên cậu sẽ không đến nhà Judies, dù cho đối phương hoan nghênh cậu cậu cũng không thể đi, hướng chỉ đối phương còn không tình nguyện.

“Cháu không nghĩ qua nhà bác, vẫn ở đây. Cháu đã tìm người dựng lại nhà, chờ lúc về thì có thể ở.” Trên thực tế dựng lại nhà với Snape chỉ là một câu thần chú nhưng ở thế giới Muggle không nên quá gây chú ý, chỉ có thể từ từ làm.

“Như vậy cũng tốt.” Judies thở dài, ánh mắt từ cháu trai chậm rãi chuyển dời đến thiếu niên cao gầy sau lưng cháu trai. Nghe nói tang lễ là thiếu niên này giúp Severus xử lý, nhìn hàng người áo đen đứng nghiêm chỉnh phía sau, một lão quần gia cung kính đứng chờ, chỉ biết lai lịch không nhỏ. Severus có bạn như vậy?

“Sau này nếu có khó khăn thì có thể tới tìm chúng ta.” Judies nghĩ một đằng nói một nẻo sau đó đi cùng người nhà, tình người mỏng như giấy.

“Sev...” Thừa dịp bốn phía không có người, James ôm lấy Snape từ sau lưng. Cả ngày hôm nay Snape đều dùng mặt nạ hề hững hờ đối mặt mỗi người, ngay cả James cũng không nhìn thấu Snape đang nghĩ gì. James không giống Snape, đối mặt thân nhân rời đi, James sẽ dùng phần nộ, thút thít nỉ non, các loại phương thức mình có thể nghĩ đến, nhẹ nhàng thổ lộ nỗi thống khổ của mình. Nhưng Snape thì không, Snape sẽ che dấu miệng vết thương, ở một nơi hẻo lánh dưới đáy lòng, chậm rãi chờ nó khép lại hoặc để nó sinh mủ thối rữa...

Snape giật người một cái rồi không động nữa. Từ khi James nói thích chết tiệt kia, mỗi lần James ôm cậu, cậu đều thấy không được tự nhiên... Lại cũng không chán ghét.

“Sev lại cao lớn, cứ tiếp tục như vậy sẽ cao hơn tôi.” James đặt cằm ở cổ Snape nỉ non.

“Người có thể gọi ta là Snape hoặc là Severus.” Snape đầu vô mồm với James, Sev là cái gì! Chỉ khi đối mặt James cậu mới có thể đỡ xuống lớp mặt nạ lạnh lùng.

Khách đã đi gần hết, trên đỉnh núi chỉ còn lại mộ bia vợ chồng Snape. Snape còn muốn ở chỗ này thêm một lúc, cũng không muốn đẩy ra cái ôm ấm áp ôn hòa sau lưng, cứ như vậy quan sát thành thị.

“Sev, chuyện lần trước tôi nói, cậu nghĩ như thế nào?”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện tôi thích cậu a.”

“Ta sẽ làm như chưa từng nghe qua.”

“Sao cậu có thể làm như chưa từng nghe a! Tôi rất chân thành!”

“Ta không biết.”

“Không biết thì tôi lặp lại lần nữa! Severus Snape, hôm nay ở chỗ này, tôi rất nghiêm túc thổ lộ, tôi thích cậu, hãy ở bên cạnh tôi. Tôi ôn nhu sẵn sàng lại nhiều tiền, là chọn lựa tốt nhất!”

“James Potter, chúc mừng, người điên rồi.”

“Vậy cậu có đáp ứng không?”

“Người nói xem?”

“Thì là đáp ứng nha!”

“Là không đáp ứng!”

Giọng nói hai người quanh quẩn, Snape chưa từng nghĩ tới mình cũng có một ngày bị thổ lộ. Còn là một tên cổ quái không biết từ chỗ nào thối đến chiếm dụng thân thể James Potter tự xưng là Harry Potter. James Potter bắt nạt cậu đã dần dần biến mất trong trí nhớ, giống như từ trước đến giờ chưa từng tồn tại. Khuôn mặt quen thuộc đó, người trước mắt, cười thật sự ngốc, đối tốt với cậu đến không thể tốt hơn.

Gần nhất đã xảy ra quá nhiều chuyện, mà ở lúc bết bát nhất, người này luôn làm bạn, ở bên cạnh làm Snape sinh ra cảm giác ỷ lại. Snape chợt nhớ tới cha mẹ James cũng đã mất rồi, như vậy giờ phút này, có tính là cùng sống nương tựa lẫn nhau không? Ý nghĩ này lóe lên rồi biến mất, bị Snape cười nhạo phủ định. Đối phương là thân phận gì, chính mình có thân phận gì!

Về thích, Snape tự nhận là đã đem cảm tình toàn bộ cho Lily, không có dư thừa phân cho James. Có lẽ nói như vậy với James không công bình nhưng Snape muốn nói, cậu có thể cho James ít càng thêm ít, có lẽ vĩnh viễn sẽ không đến mức James kỳ vọng —— thích. Người giống James, thiên chi kiêu tử, sẽ có người ưu tú tụ tập ở bên cạnh cậu ta, có lẽ chỉ một thời gian, James sẽ quên cảm tình ngu xuẩn này. (Thiên chi kiêu tử: đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời)

“Gió bắt đầu thổi rồi...” Snape kéo chặt cổ áo, nhìn một lần cuối cùng mộ bia dựa sát vào nhau. Hợp táng, thật tốt... Tâm nguyện của mẹ đạt thành rồi, mẹ vĩnh viễn ở cạnh người mình yêu. Thống khổ, đau khổ...

Thậm chí cả tử vong cũng không thể đánh bại mẹ, mẹ kiên trì yêu giống như mình đã từng hứa hẹn, ‘vĩnh viễn’.

Theo Snape cái gọi là vĩnh viễn, chỉ là định luận. Chỉ sau khi chết mới có tư cách nói vĩnh viễn.

“Ừ, gió bắt đầu thổi rồi... Chúng ta đi thôi.” James cầm tay Snape, truyền độ ấm của mình vào bàn tay lạnh như băng kia. Bóng dáng hai người sóng vai đi ngày càng xa...

Snape muốn báo thù, những tử thần thực tử kia, Tobias chết chỉ là ngoài ý muốn mà Eileen tự tử càng thêm ngoài ý muốn. Snape đã nhận được một phần danh sách, là danh sách tử thần thực tử ngày đó đến nhà cậu. Cầm danh sách, Snape không biết nên làm gì? Có lẽ cậu nên giết chết những người kia, nhưng cậu chưa từng giết người, trường học ở thế giới pháp thuật cũng không thể chứa một người 16 tuổi giết người.

Lúc này Snape lại nhận được một phần quà ngoài ý muốn, là Eileen trước khi chết gửi cho cậu. Là một cái bình nhỏ, bên trong là chất lỏng màu lam, Snape cũng không biết thứ này là cái gì.

Snape không biết nhưng James lại rất rõ ràng, cậu rất quen thuộc thứ đó.

“Đây là trí nhớ của mẹ cậu.” James giải thích, đã từng, cậu cũng tiếp nhận một bình nhỏ tương tự trong tay giáo sư. Khi đó giáo sư nói: Look at me and take it...

“Đổ chất lỏng đó vào tường ký, có thể gặp lại mẹ cậu, mẹ cậu muốn cậu biết một số chuyện.”

Snape cười khê một tiếng, đặt bình nhỏ xuống.

“Bà ấy muốn gì?” Người đã chết, lưu lại trí nhớ làm cái gì! Snape cảm giận nghĩ.

James cầm bình nhỏ lên, giáo sư và Eileen không hổ là mẹ con, ngay cả hành vi cũng tương tự, đều cực đoan giống nhau. Giáo sư trước khi chết giao trí nhớ cho cậu, mà Eileen trước khi chết, giao trí nhớ cho Snape...

“Xem một chút đi, Severus, có lẽ có thứ cậu không tưởng được.” Đây là kinh nghiệm của James, cậu đã từng nghĩ tới vô số lần, nếu như lúc trước mình không xem trí nhớ giáo sư, như vậy kết quả sẽ như thế nào... Đại khái hiện tại cậu đã kết hôn với Ginny a, có lẽ còn có mấy đứa con đáng yêu, trong tính mạng sẽ không xuất hiện giáo sư... Tưởng tượng cái này, James thấy vô cùng may mắn, may mắn mình quyết định chính xác. Quyết định này dẫn cậu tới bên giáo sư.

Snape do dự thật lâu, đây là món quà đầu tiên mẹ tặng cậu, và cũng là món quà cuối cùng.

“James, đi ra ngoài đi.” Snape nói một tiếng, mở cái chai ra đến gần tường ký.

Thời gian xoay tròn mang theo Snape về tới nội tâm Eileen, trí nhớ quý giá nhất. Đó là lần thứ nhất Eileen thấy Tobias, thiếu nữ 17 tuổi ở đường Muggle gặp người đàn ông làm mình vừa gặp đã yêu. Eileen kiêu căng, cô không muốn dùng chú ngữ hay độc dược để Tobias yêu mình vì ‘Yêu’ như vậy là giả. Eileen và gia tộc tranh chấp kịch liệt, cô muốn gả cho Muggle kia, cuối cùng bị cha mẹ điên cuồng đuổi ra khỏi nhà. Rất cực, cô hai bàn tay trắng, ngoại trừ người kia, cái gì cũng đã mất đi.

Eileen chưa nói với người kia mình là một phù thủy. Bởi vì cô sợ hãi, một khi Tobias biết chân tướng thì sẽ cách xa cô. Sau khi kết hôn nhân, hết thấy đều hạnh phúc. Vợ chồng chờ mong đứa con thứ nhất, Severus ra đời trong tình yêu nhưng, đáng tiếc... Tình yêu cũng không tiếp tục được bao lâu.

Sinh ý thất bại, phá sản, Tobias nghiện rượu, gia đình gặp tai họa ngập đầu. Mặc dù như thế Eileen vẫn giữ kín thân phận của mình, ở bên cạnh chồng mình. Bà yêu Severus nhưng yêu, là vì Severus là con của bà và Tobias. Vì yêu Tobias nên yêu Severus. Trong lòng bà, địa vị Severus không hơn Tobias. Đó là thế giới của bà, cố chấp của bà... rất giống con mình.

“Severus, khi con thấy cái này, mẹ nghĩ mẹ đã mất.” Đây là ký ức Eileen lưu cho Severus. Trong căn phòng trống trơn, Eileen đứng ở trước gương nói, bà nói cho Severus vì bà biết rõ một ngày nào đó, đứa bé kia sẽ thấy trí nhớ của mình trở lại chỗ này, nghe mình nói.

Người mẹ quen thuộc ở trước mặt nhưng khi Snape vươn tay lại chỉ có thể xuyên qua thân thể mẹ.

“Khi bọn họ tìm được mẹ mẹ biết mình không còn sống lâu nữa.” Eileen nói.

“Thế giới pháp thuật mẹ đã chưa về nhưng chúa tể hắc ám và tử thần thực tử mẹ đã nghe nói qua. Mẹ yêu cha con, mà anh ấy là một Muggle, cho nên mẹ sẽ không giúp bọn họ. Không vì chính nghĩa, chỉ là vì mẹ đã yêu một Muggle.” Nói đến đó Eileen rất bình tĩnh, Snape chưa từng thấy mẹ mình như vậy.

“Severus, con hãy nghe cho kỹ, những gì mẹ nói tiếp rất quan trọng với gia tộc Prince. Đó là một bí mật, bí mật quan trọng nhất trong trăm ngàn năm qua của gia tộc Prince, điển tịch trường sinh bất lão, đây cũng là thứ những người kia muốn lấy. Nó đã được khế ước ma pháp hạn chế, mẹ không thể nói ra, chỉ có thể viết ra, con phải nhớ kỹ. Sau khi mẹ chết, điển tịch kia thuộc về con. Severus, con phải đáp ứng mẹ, vĩnh viễn đừng đem thứ này cho chúa tể hắc ám, vĩnh viễn đừng giúp hắn!” Eileen đặt một tờ giấy lên bàn, Snape nhanh chóng xem, điển tịch trường sinh bất lão, không nghĩ tới thứ này tồn tại! Trên thế giới thật sự có độc dược có thể ngăn cản tử vong...

“Severus, thật có lỗi, mẹ không làm những gì mà một người mẹ nên làm.” Đôi mắt Eileen đong đầy nước mắt, phảng phất xuyên qua không khí hư vô thấy Snape đứng đối diện mình, có thể đụng đến.

“Mẹ chửi, mắng con ngu ngốc... Nhưng không phải sự thật. Con rất ưu tú, Severus, là thiên tài độc dược ưu tú nhất gia tộc Prince trong mấy trăm năm... Con nghe lời như vậy, xuất sắc như vậy... Có một câu cho tới bây giờ mẹ chưa nói với con... Hi vọng bây giờ nói còn không quá muộn.” Giờ phút này Eileen khóc, Snape cũng khóc.

“Severus, mẹ kiêu ngạo vì con, rất kiêu ngạo.”

Snape cắn chặt môi dưới, nước mắt sau khi cha mẹ chết vẫn cố nén theo hai gò má rơi xuống đất. Khuôn mặt mẹ bắt đầu mơ hồ, xung quanh không ngừng xoay tròn, thẳng đến hết thấy đều biến mất.

26. Chương 26

Ánh trăng lằng lếng chiếu lên mặt đất, đêm khuya thanh vắng nhưng Snape thút thít nỉ non vẫn không dừng lại. James chỉ có thể ôm lấy cậu, ở bên cạnh, thẳng đến nước mắt làm ướt gối đầu, thẳng đến vậy hơi thở từ mất trật tự trở nên an tường, chờ đợi Snape từ bi thương phục hồi tinh thần. Đợi đến khi suy nghĩ tỉnh táo, Snape quyết định.

“James, cậu biết điển tịch trường sinh bất lão không?” Snape hít một hơi, hiện tại, trên người cậu đeo bí mật quan trọng nhất của gia tộc Prince. Cậu đã từng cho là mình và gia tộc kia không có quan hệ gì, nhưng huyết thống, liên hệ chém không đứt đó vẫn đưa cậu về điểm xuất phát. Sau khi ông ngoại chết, căn cứ khế ước ma pháp, vậy bản điển tịch rơi xuống tay mẹ. Hiện tại, mẹ đã chết, về phần điển tịch... Dĩ nhiên là về cậu! Bây giờ cậu là người thừa kế của gia tộc Prince! Người thừa kế được khế ước bảo vệ!

“Voldemort muốn thứ đó.” Snape không muốn gọi kẻ kia là Lord, cậu đã mất đi cơ hội trở thành tử thần thực tử. Đã không thể đi theo thì hủy diệt a!

“James, ta muốn đến bên cạnh hắn.” Những gì Snape nói làm James lạnh người.

“Severus, cậu muốn làm gì!” James nhìn đôi mắt đen kiên định.

“Hắn không phải nghĩ trường sinh bất lão ấy ư, ta cho hắn.” Khóe môi Snape nhếch lên sự vui vẻ lạnh lùng, con dê nghìn mét sạt vì ổ mồi, có ai phòng bị một con kiến nhỏ như cậu.

“Nghe, James, bây giờ cậu không còn là chúa cứu thế rồi, mà vì cậu đến, chúa cứu thế nhất định cũng không thể xuất hiện. Voldemort hiện tại như mặt trời ban trưa, những gì hội Phượng Hoàng có thể làm chỉ là bộ ngựa đầu xe. Albus, cậu, ai cũng khó có khả năng ngăn cản hắn!” Snape quyết định khi đã nghĩ sâu tính kỹ.

“Voldemort cắt linh hồn làm cho ma lực trong cơ thể hỗn loạn, chỉ có thể dựa vào độc dược của ta ổn định ma lực! Ngoại trừ ta, trên đời này không có người nào có thể cứu được hắn.” Mẹ đã từng nói qua, mẹ kiêu ngạo vì mình, mà cậu sẽ không phụ phần kiêu ngạo này! Severus là người thừa kế mạnh nhất mấy trăm

năm qua của gia tộc Prince, thành lũy chắc chắn nếu như không thể phá từ bên ngoài thì để nó chậm rãi thối rữa từ bên trong!

“Voldemort cần ta, ta sẽ thỏa mãn.” Snape đã có kế hoạch, một Slytherin sẽ không ngồi chờ chết.

“Cậu có thể giúp Albus tiêu diệt trường sinh linh giá, làm những trường sinh linh giá biến mất, như vậy hắn cũng sắp chết. Độc dược, ta có thể làm không chê vào đâu được! Dù là ai cũng không tra được!” Nếu như trước kia Snape còn do dự, như vậy trí nhớ của Eileen trợ giúp phá tan một lớp gông xiềng cuối cùng trong nội tâm Snape. Nỗ lực chỉ là muốn chứng minh năng lực của mình, muốn nói cho thế giới này cậu không phải người nhu nhược! Nhưng người cậu muốn nói nhất không phải những người ngoài kia mà là mẹ cậu, người luôn không ngừng mắng, người luôn nói cậu là phế vật. Hiện tại cậu đã biết mình chưa bao giờ là phế vật... Severus Snape là kiêu ngạo của mẹ!

Snape là một người đàn ông chân chính, không thể vĩnh viễn trốn ở cánh chim người khác, không thể dựa vào James trợ giúp sống qua! Phải thay thế mẹ bảo vệ cho di sản gia tộc Prince, bảo vệ sự tín niệm và kiêu ngạo của mẹ, phải bảo vệ Lily, bảo vệ những người mình để ý. Snape muốn nhìn Lily sống hạnh phúc, kết hôn sinh con, có gia đình của mình, tuy nhiên cậu sẽ không tham dự cuộc sống của Lily. Lily nên nằm ở trên giường, ở thân nhân xung quanh an tường chết đi mà không phải giống James nói, chạt vạt chết dưới đũa phép lạnh như băng của Voldemort.

“Không! Không thể...” James không thể để giáo sư lại đi làm gián điệp!

“James, nếu như cậu muốn giúp tôi thì hãy nghe tôi.” Snape nghiêm túc nói, hiện tại Lucius rất xem trọng cậu, tháng 9 sẽ dẫn cậu đi gặp Voldemort. Độc dược ổn định ma lực Voldemort bây giờ còn cần định kỳ dùng, ưu thế của cậu rất lớn! Chờ đến khi lấy được Voldemort tín nhiệm, có thể từng chút từng chút giết chết hắn, bất động thanh sắc lấy mạng của hắn. Nếu như James hủy diệt những trường sinh linh giá kia thì Voldemort sẽ không trông cậy vào đâu được nữa. Không chiến mà thắng là phong cách của Slytherin, cũng là phương pháp bảo thủ duy nhất của cậu.

“Cậu biết cậu sẽ gặp phải cái gì không Severus!” Những lời nói lạnh nhạt, những hiểu lầm chửi rủa, một người đã từng là tử thần thực tử trong tương lai sẽ khó đi nữa bước, vĩnh viễn đối mặt mọi người hoài nghi. Giáo sư nên giống Albus, được tín nhiệm và tôn trọng mà không phải, mà không phải giống một tử thần thực tử, người người hô đánh!

“James, cậu tin tưởng tôi chứ?” Snape nhìn James.

“Đương nhiên tin tưởng.” Làm sao có thể không tin giáo sư.

“Vậy là đủ rồi James.” Snape rất bình tĩnh.

“Tối thiểu có một người, tin tưởng tôi.” Snape không cần nhiều, cậu chưa bao giờ tham lam. Một người, là đủ rồi.

Đau, để thiếu niên 16 tuổi này nhanh chóng phát triển. James bắt đầu thấy được Severus và giáo sư dần dần hợp nhất, quyết đoán, quyết tuyệt, dũng cảm! Cậu yêu mến, là giáo sư như vậy, Severus Snape như vậy... James ôm chặt Snape, cậu sắp không thở nổi.

“James, cậu còn muốn biến thành mèo sao? Hoặc khắp mặt là mụn đau nhức! Tôi sắp bị ép chết.” Snape nghiêng răng nghiêng lợi, làm sao cậu có thể quên người này trước đó không lâu còn bày tỏ! Đáng chết! Cái này xem như sở sàng sao?

“Severus, tôi thích cậu.” Giọng nói rầu rĩ truyền đến.

“Cậu đã nói rất nhiều lần rồi.” Snape xấu hổ quay đầu đi.

“Tôi không muốn cậu lại đi con đường cũ cậu hiểu chưa?” Có lẽ khi Snape quyết định này, người thống khổ nhất là James.

Snape khó được không châm chọc khiêu khích James, chậm chậm đưa tay ra sau lưng James.

“Đây không phải đi con đường cũ, James, trên thực tế, quyết định này khác một trời một vực.” Sinh hoạt, là bắt đầu mà không phải kết thúc, bản chất bất đồng.

“Cậu đã nói, sẽ giúp tôi, dù tôi làm cái gì.” Snape nhớ rõ đây là James hứa hẹn.

“Tôi sẽ giúp cậu...” James không có mưu kế như Slytherin, cậu chỉ có dũng cảm của Gryffindor. Cậu không am hiểu kế hoạch mưu lược nhưng cậu sẽ trở thành một đôi tay hữu lực để Snape không chiến đấu một mình.

“Nhưng lần này tôi sẽ không làm giáo sư.” Snape trêu ghẹo, dù thành công hay không cậu đều muốn rời xa những quái vật nhỏ kia.

James bật cười, quả nhiên, giáo sư rất chán ghét làm giáo sư...

“Vậy cậu muốn làm cái gì?”

“Có lẽ sẽ làm người lữ hành, rất nhiều độc dược đại sư ưu tú đều đi khắp nơi.” Snape có giấc mơ của mình, giấc mơ độc dược.

“Có lẽ, cậu không rảnh.” James chớp đôi mắt sáng lóng lánh.

“Severus, tôi đang thu sản nghiệp của gia tộc Prince, những người kia cũng không phát hiện.”

“Cậu?” Snape nhìn James.

“Gần nhất đang bận cái đó?”

James dùng sức gật đầu.

“Chờ lúc cậu trở lại thì là người thừa kế chân chính của gia tộc Prince rồi, rất có tiền, đến lúc đó sẽ không có thời gian chạy loạn khắp nơi.” James từng ở Muggle cho nên biết một ít thủ đoạn nhỏ mà phù thủy không biết. Đến lúc sản nghiệp của gia tộc Prince đều có ấn ký gia tộc Potter, đến lúc đó cậu còn không phải muốn thế nào được cái đó sao!

Snape bật cười, người này ngốc, cũng rất đáng yêu, cho là cậu thích tiền sao? Thôi, cậu ta muốn làm cái gì thì làm cái đó đi a. Có một người, thiết tình muốn tốt cho mình, cảm giác này còn không tệ. James luôn dùng phương thức của mình, từng giọt từng giọt chui vào tâm linh Snape, hiện tại xem ra cố gắng cũng không phải nước chảy về biển đông hoàn toàn.

Chỉ là con đường James phấn đấu vẫn còn rất dài, Snape cũng không phải là người dễ bị bắt.

27. Chương 27

Khi trở lại Hogwarts, Snape có cảm giác như đã mấy đời. Một năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, James thay đổi, cha mẹ chết, truy cầu nhân sinh của mình cũng khác. Cậu cho rằng sẽ đối địch James cả đời đến cùng, không chết không ngừng, kết quả mới một năm, James thay đổi. Kể cả chính mình cũng thay đổi, đã từng kiên định tin tưởng mình sẽ đi theo Voldemort, kết quả thay đổi... Có lẽ, chỉ có biến hóa mới là vĩnh hằng.

“Khẩn trương?” Lucius nói chuyện cũng không ngẩng đầu, nhìn như tùy ý nghịch tay cầm con rắn.

Snape hiện tại ở một trang viên cực lớn không kém trang viên gia tộc Potter, ở biên giới England, nơi này là chỗ Voldemort hiện tại ở.

“Khẩn trương là khẳng định.” Nếu như nói không khẩn trương thì sẽ làm cho người ta hoài nghi.

“Ai, cẩn thận quá mức.” Lucius không thể thấy biểu lộ gì trên gương mặt trẻ trung kia, từ khi Lucius quen Snape, đối phương chính là như vậy, không quan tâm hơn thua, hoàn toàn không giống một thiếu niên mười mấy tuổi.

Snape biết rõ những lời này cũng không cần mình trả lời cho nên chỉ dùng cung kính che dấu suy nghĩ của mình, khác James, Snape là người quản lý cảm xúc giỏi. Trong mấy ngày này cậu tăng luyện tập bề quan

bí thuật, James gà mờ từng nói cậu tiến bộ rất nhanh, Snape cũng không phủ nhận, ở phương diện này cậu có thiên phú.

“Đi theo ta.” Lucius thấy quần gia đi tới gập gập đầu với mình thì đứng dậy, dẫn Snape vào hành lang bí ẩn. Trên đường đi hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng bước chân quanh quần trong hành lang trống trải làm người áp lực không thôi.

Tiếng cánh cửa mở ra đột ngột chói tai, mượn ánh sáng mờ nhạt, bóng lưng màu đen xuất hiện ở trước mắt. Snape từng thấy Voldemort trên báo – hình dáng, cũng từng tưởng tượng qua rất nhiều lần, khi gặp Voldemort nên làm gì để được người nọ ưu ái, tranh thủ tín nhiệm như thế nào. Nhưng hết thảy tính toán đều không là gì khi nhìn thấy Voldemort. Đầu óc của cậu không thể tự hỏi giống như chưa bao giờ tồn tại! Ở trước mặt cậu là một vương giả chân chính, chỉ đứng ở đó, thậm chí còn chưa nhìn mà người cũng đã thuần phục dưới lực lượng mãnh liệt, mọi cử động đều bị đầu độc. Snape quỳ một chân xuống hôn vạt áo Voldemort, giống Lucius.

Nếu như người này không phải kẻ thù, nếu như không có hứa hẹn với mẹ, nếu như chưa biết rõ tương lai, Snape dám đánh cược mình nhất định sẽ thể sống chết thuần phục, vì Voldemort!

“Severus.” Voldemort quay mặt lại, khuôn mặt anh tuấn lại lần nữa làm Snape cứng lại.

“Độc được của người, ta rất thích.” Voldemort nói thẳng.

“Tài cán vì Lord là vinh hạnh của bề tôi.” Giọng Snape trầm thấp lặng im như nước, không có chút rối thất thố.

Voldemort nghe Lucius miêu tả cũng đã biết đứa nhỏ này không đơn giản nhưng khi tận mắt nhìn thì lại là một việc khác, hơn với mấy tên vừa thấy Voldemort đã bị dọa ngốc nhiều.

“Lucius, ta có mấy lời muốn nói với đứa nhỏ này.”

“Đúng vậy, chủ nhân.” Lucius nghe vậy cúi chào lui xuống. Trong không gian to lớn đó chỉ còn lại Voldemort và Snape. Cảm giác áp bách Voldemort phát ra làm Snape không cách nào hô hấp, lực lượng này là lực lượng cường đại nhất Snape thấy từ lúc chào đời tới nay... Không thể phủ nhận, Snape bị phong thái Voldemort thuyết phục, tin tưởng không có bất kỳ một Slytherin nào có thể kháng cự Voldemort, hẳn có hết thảy Slytherin tha thiết ước mơ! Nội tâm Snape giờ phút này sinh ra một chút dao động, người như vậy là người mình có thể ứng phó được sao? Người như vậy... Chủ nhân khó có được như vậy, mình không cần sao?

Nhưng ý niệm này chỉ là lóe lên rồi biến mất trong đầu mà thôi, vì chuyện Snape quyết định là không khả năng sửa đổi. Khi cậu đáp ứng mẹ, cậu đã không có đường quay về...

“Cho tới nay người đều phối chế độc được cho ta, tuy Lucius chưa nói với người nhưng người thông minh như người... Thân thể của ta, tin tưởng người biết một chút.” Voldemort chưa bao giờ thích nói thừa, mà Snape cung kính lại không hèn mọn cũng được Voldemort thích, đó là một nhân tài khó được.

“Đúng vậy, Lord.” Snape cúi đầu, tóc dài che mắt. Voldemort nói đến ma lực bạo động, cho dù Snape biết rõ là do ọphan liệt trường sinh linh giá nhưng cậu không biểu hiện ra chút cảm xúc nào. Snape mang mặt nạ lạnh như băng hoàn mỹ trên mặt, đồng thời còn mang một tí nghi hoặc, không chê vào đâu được.

“Người không muốn biết vì sao sao?” Bỗng nhiên Voldemort hỏi.

“Một phù thủy cường đại như ta, tại sao lại sinh ra tình huống như vậy.”

Snape cân nhắc một chút.

“Bề tôi nghĩ chuyện của Lord bề tôi còn chưa có tư cách biết rõ. Đối với những chuyện bề tôi không có tư cách biết đến, bề tôi sẽ không hiếu kỳ.” Snape trả lời.

Voldemort rất hài lòng đáp án này, với một Slytherin, quan trọng nhất là tự hiểu rõ mình. Nhưng rất đáng tiếc có quá nhiều người bị lạc trong quyền lợi và dục vọng quên mất chuyện này. Voldemort đã xử lý quá nhiều người như vậy rồi.

“Người rất thú vị, Severus.” Voldemort đã biết tin Eileen tự sát, hiện tại manh mối điển tịch trường sinh bất lão chỉ còn lại thiếu niên trước mắt này. Trạng huống thân thể của hắn đã không tốt, không nghĩ tới phân

liệt trường sinh linh giá sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, giờ phút này khát vọng Voldemort với độc dược trường sinh bất lão đạt tới độ cao mới. Hắn muốn thoát khỏi độc dược ổn định ma lực, nhất định phải tìm được độc dược trường sinh bất lão.

“Severus, đứng lên, người có thể tới gần ta một ít, có thể hiểu rõ thân thể hiện tại của ta.” Voldemort nói.

“Vâng.” Snape đứng lên, ngẩng đầu, lần thứ nhất nhìn mắt Voldemort. Snape rất kinh ngạc khi thấy mình bình tĩnh, trên thực tế, trước đây cậu cho là khi nhìn hai mắt Voldemort mình sẽ điên.

Snape tới gần một chút một, càng tiếp cận Voldemort, cảm giác áp bách càng mãnh liệt. Snape vươn tay, cố gắng không run rẩy, bàn tay chống lên ngực Voldemort. Thông qua ma lực cảm ứng, Snape hiểu tình huống Voldemort không xong thế nào, trách không được phải uống độc dược ổn định ma lực với người bình thường tương đương với độc dược chết người!

“Ta hiện tại thế nào người nói đi.” Giọng Voldemort không mang chút cảm tình, phẳng phất không phải thân thể của mình.

“Nước lũ phá tan đê đập, có lẽ hình dung như vậy là thỏa đáng nhất. Nếu như tiếp tục nữa, chỉ sợ không chỉ là ma lực, thần trí của ngài cũng sẽ bị lạc.” Snape biết trên thế giới sao có thể có chuyện tốt như vậy, tách linh hồn, hưởng thụ suốt đời mà không cần giao ra một cái giá lớn gì... Phân liệt linh hồn giống cắt tinh thần, Voldemort sớm muộn sẽ nổi điên.

“Người sẽ không để ta thất vọng Severus.” Giọng Voldemort rất nhẹ nhưng Snape lại cảm thấy lạnh lẽo, rét thấu xương, làm da đầu Snape run lên.

“Phải biết rằng, độc dược đại sư trước đây ở bên cạnh ta nghe lệnh cũng đã đi gặp Merlin trước thời gian rồi.”

Snape trấn định nhìn Voldemort, đôi mắt đen giống như miệng giếng. Nghe Voldemort uy hiếp rõ ràng như vậy nhưng không có chút bối rối, cho dù là Voldemort cũng kinh ngạc.

Thời gian yên tĩnh chảy xuôi, Snape mở miệng, giọng nói lạnh lùng vang vọng trong đại sảnh rộng lớn, chậm chậm mà hoa lệ.

“Lord, những phế vật kia, làm sao có thể đánh đồng với bề tôi.”

Chỉ là một câu đã đủ để giải đáp tất cả nghi vấn của Voldemort. Kiêu căng thuộc về gia tộc Prince, tự phụ thuộc về cá nhân Snape, đều ở câu nói kia phát huy vô cùng tinh tế.

Trong mắt Voldemort đã có chút vui vẻ, rất tốt! Đứa nhỏ này rất thú vị...

“Như vậy để ta nhìn năng lực của người.” Voldemort quyết định, quyết định làm hắn về sau mỗi lần đều hối hận không thôi.

“Ở bên cạnh ta, ta sẽ cho người tất cả những gì người muốn.”

Snape nghe vậy trịnh trọng cúi người quỳ một chân, tay phải đặt trên ngực.

“Cảm tạ Lord tín nhiệm và thưởng thức.” Giọng thiếu niên trầm thấp trẻ trung làm Voldemort thoải mái dễ chịu, khác tướng mạo, giọng Snape giống như đàn violôngxen, rất dễ nghe.

“Người có yêu cầu gì có thể nói với ta.” Voldemort cảm giác thứ đứa nhỏ này muốn sẽ không đơn giản.

Snape trầm mặc một lúc lâu, lâu đến mức Voldemort cho là Snape không trả lời thì mới nghe thấy giọng nói du dương vang lên.

“Lord là phù thủy mạnh nhất trong suy nghĩ bề tôi, trước kia khi chưa nhìn thấy ngài, bề tôi còn không xác định. Nhưng bây giờ, bề tôi khẳng định người có thể làm Severus Snape cam tâm tình nguyện đi theo cả đời chỉ có Lord. Cho nên, bề tôi chỉ nguyện ý nghe mệnh lệnh của ngài, bề tôi không phải tử thần thực tử, bề tôi chỉ là người hầu thuộc về ngài.”

Có lẽ Snape có khí chất làm cho người ta tin tưởng vài phần, có lẽ là Voldemort quá khát vọng độc dược trường sinh bất lão... Voldemort cũng không hoài nghi tính chân thật của câu nói ấy, trên thực tế, hắn cũng

có tự tin với năng lực của mình. Snape cho Voldemort cảm giác cậu giống như một con rắn chân chính, cũng chỉ có hắn có thể khống chế con rắn lạnh lùng kiêu ngạo này.

“Đó là thỉnh cầu của người?” Voldemort cười khê một tiếng, hắn cho rằng Snape muốn thân phận, thân phận người thừa kế gia tộc Prince. Tiền tài, quyền lợi, danh vọng... Kết quả đứa nhỏ này chỉ yêu cầu trở thành người hầu chỉ thuộc về hắn.

“Đúng vậy.” Snape trả lời không chút do dự, chỉ là vì bảo tồn một mảnh đất trong sạch cuối cùng bên trong linh hồn, cậu không muốn ấn ký xấu xí ở trên thân thể mình. Cậu dùng phương thức của mình đi trên con đường khó khăn này. Cậu không muốn, giống những tử thần thực tử kia, đó là kiêu ngạo của cậu!

“Nếu như đây là thỉnh cầu duy nhất của người.” Voldemort trả lời.

“Như vậy ta đáp ứng. Hi vọng người... Tự giải quyết cho tốt.”

28. Chương 28

Voldemort đi, Snape như một con cá mất nước, toàn thân bị mồ hôi lạnh thấm ướt, sức lực tiêu hao hầu như không còn trong lúc nói chuyện. Cố nén mỗi một, Snape đứng thẳng nói chuyện với Lucius, thẳng đến Lucius nhận được câu trả lời thuyết phục làm mình thỏa mãn rồi mới đưa Snape trở lại Hogwarts. Cách thật xa Snape đã thấy thiếu niên quảng khăn quảng cổ đỏ thắm đứng dưới cây...

“Severus...” James tiến lên vài bước nắm lấy tay trái Snape xốc ống tay áo lên. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy dấu hiệu kia nhưng trên cánh tay này lại vẫn trắng nõn sạch sẽ.

“Chuyện gì xảy ra?” James thở dài một hơi, cậu cũng nghi hoặc, Snape như vậy sao có thể không có bị Voldemort nhìn trúng?

“Chính là, có chuyện như vậy.” Cái mặt nạ lạnh lùng của Snape tháo xuống, có lẽ chỉ khi đối mặt người này cậu mới có thể tìm được một chút đích thực.

“Tôi bây giờ là... độc được sư của Voldemort? Có lẽ có thể nói như vậy.” Snape không thể tin được mình mà làm được. Nhớ tới Voldemort nói câu tự giải quyết cho tốt, tâm Snape dần trầm xuống. Voldemort không tin cậu, chính xác mà nói Voldemort là loại người không tin người khác trừ mình, từ nay về sau cần làm việc cẩn thận từng li từng tí.

James không nói gì, cậu biết rõ cho tới bây giờ giáo sư luôn ưu tú như vậy, chỉ cần chuyện giáo sư muốn làm thì sẽ không có chuyện không làm được. Chỉ là, vì sao cậu không mừng rỡ mà chỉ đau lòng?

“Được rồi, đừng lè mề nữa.” Snape rút tay trái của mình về, hiện tại cậu cần tắm rửa, tẩy trôi một thân mồ hôi lạnh đi. Còn có...

“James, tuy bây giờ cậu còn chưa gia nhập hội Phượng Hoàng nhưng tôi nghĩ chúng ta về sau giữ một khoảng cách, tôi thiếu muốn làm để tránh hiềm nghi.” Phải chậm rãi bắt hòa mới không làm cho người ta hoài nghi. Là Voldemort hay là Lucius, thậm chí là tử thần thực tử, mỗi Slytherin, đều không phải đèn cạn dầu.

Có trong nháy mắt, James nghĩ cùng Snape gia nhập tử thần thực tử! Nhưng là chỉ trong nháy mắt mà thôi, cậu biết rõ, tình trạng Snape đã rất nguy hiểm rồi, mình đi vào sẽ chỉ làm người khác sinh nghi mà thôi.

“Severus, tôi, tôi rất sợ hãi.” James đã biết quyết định của Snape, lại nhìn Snape từng bước một đi trên con đường kia, cậu sợ hãi.

Sợ hãi... Snape cười tự giễu một chút, sao cậu không sợ hãi a! Nghĩ đến hôm nay gặp Voldemort, mỗi một câu đối phương nói, kết cục của những độc được sư kia, có trời mới biết khi đối mặt Voldemort cậu sợ hãi thế nào, nhưng sợ thì có thể làm thế nào. Thời gian vẫn phải qua, đường, là tự mình đi.

“Sẽ có một ngày kết thúc.” Snape chỉ có thể an ủi người khác như vậy, tự an ủi mình như vậy.

“Có lẽ là thành công, có lẽ là tử vong, sẽ không kém hơn hiện tại.” Giờ Snape mới hiểu được mình lựa chọn một con đường như thế nào, đã lựa chọn, như vậy không thể lui lại nữa.

“Severus, cậu cũng biết tôi vĩnh viễn đứng ở bên cậu.” Cái ôm ôn hòa ôm ấp mang theo câu nói ôn nhu làm linh hồn mỗi mét của Snape thả lỏng.

Snape cũng không quá vui vẻ, mặc kệ Harry Potter này từ chỗ nào tới cậu đều cảm kích vận mệnh trùng hợp như vậy. Vì người này xuất hiện, cậu tránh khỏi nhân sinh vốn nên trụy lạc vực sâu. Hiện tại, James là người duy nhất hiểu cậu, với Snape, James đã ngày càng nặng.

“James, tôi rất may mắn, cậu không phải James.”

Có lẽ là không khí cho phép, có lẽ là lưỡi biếng làm cho Snape mất đi cảnh giác, thẳng đến môi James nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, Snape như mới tỉnh khỏi giấc mơ đẩy người kia ra.

Vốn nên là chuyện kinh khủng nhưng Snape cũng không thấy kinh hãi. Có thể là vì Snape vừa gặp Voldemort, đối với Snape giờ phút này không có gì kinh khủng hơn.

Nói tức cũng không được, nói chán ghét thì càng không phải, Snape phức tạp nhìn James, thấy mặt đối phương đỏ bừng, thậm chí còn lúng túng hơn mình, cuối cùng chỉ có thể nặn ra một câu.

“Về sau, đừng như vậy.”

Nhìn bóng lưng Snape đi, James không thể tin được mình không sao. Cậu cho là mình sẽ bị giáo sư châm chọc hoặc là đánh một trận, kết quả giáo sư chỉ không mặn không nhạt nói một câu: về sau đừng như vậy... Đối với James, lời này giống như chưa nói, thậm chí càng giống cổ vũ làm James kiên định, tin tưởng về sau nên tiếp tục như vậy.

Snape vinh dự trở thành trở thành độc được sư của Voldemort, còn tiếp kiến Snape, rất nhanh toàn bộ Slytherin biết tin này, Lucius biết rõ tình cảnh của Snape ở Hogwarts nên anh cố tình muốn giúp Snape truyền ra. Kể cả quý tộc như Lestrage, những người từng xem thường Snape hiện tại nhìn thấy Snape đều nghe lời giống như con mèo nhỏ. Slytherin là một nơi dùng thực lực, Snape đã nhận được Voldemort tán thành cũng giống như nhận được toàn bộ học viện Slytherin tán thành.

Lucius rất coi trọng Snape, thư từ qua lại, không nói chuyện công sự chỉ luận quan hệ cá nhân. Voldemort vì thân thể đã rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, Lucius trở thành người phát ngôn của Voldemort. Cũng bởi vậy lúc họp hoạt động định kỳ tử thần thực tử, Lucius đều mang Snape, thậm chí là lúc giết người... Đó là một ngày Snape đi theo Lucius tham gia tụ hội tử thần thực tử, Lucius nhận được nhiệm vụ đi giết một nhà văn luôn đối nghịch Voldemort. Loại chuyện nhỏ nhặt này căn bản không cần phải Lucius ra tay, anh chỉ đứng ở một nơi không xa nhìn xem mà Snape thì đứng ở bên cạnh anh.

Mùi máu tươi xông vào mũi, Snape nhìn những người mặc áo choàng đen kia xâm nhập vào căn nhà nhỏ kia, khi bọn họ tra tấn muốn moi ra tin hội Phượng Hoàng... Lucius ưu nhã đi qua, vì mang theo mặt nạ, Snape cũng không biết biểu tình của Lucius. Người nhà kia nằm trên mặt đất, chết, thương, người đàn ông cầm đầu bị giẫm trên mặt đất, biểu tình kiên nghị. Đôi mắt nâu làm Snape nhớ tới James... Nếu như James gia nhập hội Phượng Hoàng, nhất định James sẽ gia nhập hội Phượng Hoàng, như vậy có phải cậu ta cũng có một ngày như vậy? Không, nếu như là James, nhất định sẽ không để mình rơi vào thế bị động, tên kia... Vẫn còn có chút đầu óc, không phải sao!

“Cậu thử một chút xem sao?” Lucius nhìn Snape, câu nói triệt để cắt đứt suy nghĩ của Snape.

Snape rất may mắn giờ phút này mình mang theo mặt nạ nếu không nét mặt của cậu nhất định sẽ vụn vỡ.

“Ta nghe nói cậu rất am hiểu nghệ thuật hắc ám, thậm chí còn xuất sắc hơn những tên Durmstrang kia, nhưng lý luận suông là không đủ, cậu nhất định chưa chân chính sử dụng lời nguyên chất chóc.” Lucius cho rằng Snape còn chưa đủ hung ác, Slytherin không cần nhân từ dư thừa.

“Severus, giờ đưa phép.” Lucius nói xong, Snape biết mình không thể cự tuyệt, biểu hiện khác thường gần đây của Lucius nhất định là đã được Voldemort bày mưu đặt kế. Lucius luôn dẫn cậu lướt qua một ít nhiệm vụ không lớn không nhỏ nhưng chỉ để cậu ở bên cạnh nhìn, rất rõ ràng là vì thí nghiệm lòng trung thành của cậu. Voldemort không tin cậu, đây đều là khảo nghiệm cậu.

“Ba ba!”

Khi đưa phép của Snape chỉ vào người đàn ông không còn năng lực phản kháng này, trong góc truyền ra một tiếng la vội vàng, một cậu bé sáu bảy tuổi chui ra khỏi gầm tủ.

“Jack!” Người đàn ông đang nằm yên tĩnh vùng vẫy kịch liệt, hiển nhiên ông cho rằng có thể giấu kỹ con trai nhưng đứa bé kia lại bại lộ chính mình.

“Avada Kedavra!”

Ánh sáng xanh hiện lên, đứa bé kia ngã xuống đất bất động. Lucius ưu nhã thu hồi phép, không có người nào thay đổi cảm xúc như đó chỉ là chuyện bình thường.

Người đàn ông kia chửi bậy, giãy dựa trên mặt đất, nhìn Snape mang theo hận ý mãnh liệt làm Snape đau như nổ tung.

“Severus?” Thấy Snape một lúc lâu không nói gì, thậm chí cả tiếng hít thở cũng ngừng lại, Lucius nghi hoặc mở miệng, đồng thời trong ngữ điệu còn mang theo uy hiếp.

“Ta vừa rồi làm mẫu đủ rõ ràng a?” Lucius nói.

Snape bình tĩnh, sau mặt nạ mặt lạnh như băng sương.

“Đúng vậy, ngài Malfoy.” Snape không chút do dự giờ đưa phép lên, rõ ràng đọc câu thần chú ra.

“Avada Kedavra!” Hiện tại, ông có thể đi cùng người nhà làm bạn... Lại lần nữa nhìn về phía người đàn bà cảm xúc sụp đổ rúc vào người đàn ông.

“Ta cũng đưa bà lên đường đi.” Snape nói, thanh âm du dương êm tai.

Ánh sáng xanh lại hiện lên, thi thể đầy đất. Lạnh khốc, giờ phút này Snape càng thêm tàn nhẫn... Thi thể ba người một nhà ở cùng nhau... Người một nhà yêu nhau, nên vĩnh viễn ở cạnh nhau, không phải sao? Bị lưu lại, là thống khổ...

Lucius quay người để lại một đám lửa, phòng nhỏ sau lưng dần dần bị lửa vây quanh.

“Severus, làm không tệ. Lần thứ nhất sử dụng lời nguyện chết chóc mà đã thuần thục như thế.” Trên thực tế rất nhiều người sử dụng lời nguyện chết chóc lần thứ nhất sẽ có sai lầm, nghệ thuật hắc ám, cần thiên phú.

“Cảm ơn ngài Malfoy tán thưởng.” Snape bình tĩnh giống như chuyện vừa rồi chỉ là trò chơi bình thường.

Lucius vui vẻ, Lord nói linh hồn Severus quá sạch sẽ, muốn cho hai tay của Severus dính đầy máu tươi mới có thể được ta sử dụng... Có lẽ Lord quá lo lắng, thiếu niên này lạnh khốc không thua gì bất kỳ một tử thần thực tử nào.

Snape đầu phục chúa tể hắc ám, khi Lily biết tin tức này quyết liệt với Snape, Snape cũng không giải thích quá nhiều, cậu không nói câu nào, bị Lily tát cái tát, lẳng lặng nhìn cô bé kia chạy xa, thẳng đến nhìn không thấy.

Snape nắm chặt tay, đúng, Lily, cách tôi xa vào, đừng quay đầu lại... Vì, tôi cũng không quay đầu lại được rồi...

29. Chương 29

Snape bị ác mộng quấn quanh, cậu mơ thấy ba người tìm đến mình, mơ tay mình dính đầy máu đen nhánh, dù làm thế nào cũng không sạch. Đôi mắt đen trống rỗng mở ra, Snape thở hào hển. Đáy mắt lộ ra một mồi, đã vài ngày cậu không ngủ ngon rồi.

“James, tôi giết người...” Snape nằm ở trên giường, vô ý thức nói nhỏ. Cậu biết rõ tin này sẽ bị Lucius phong tỏa, không có ai biết rõ cậu làm cái gì. Nhưng không có người nào biết rõ thì cũng không có nghĩa là chuyện

này không tồn tại. Cậu giết người, thực sự giết người! Snape cười tự giấu một tiếng, mặt vui vào trong lòng bàn tay, sớm đã biết rồi... Đi theo Voldemort, làm sao có thể không giết người...

“James...” Một tiếng lại một tiếng, Snape cũng không biết tại sao mình phải gọi cái tên này, cậu chỉ biết làm như vậy mình sẽ an tâm.

Đã không có cách nào ngủ Snape cũng không miễn cưỡng mình, cậu dậy cầm sách độc dược của nhà Potter nghiên cứu làm độc dược Voldemort thế nào. Tối thiểu, hiện tại cậu cần trung tâm, chuyên tâm phục vụ Voldemort.

Voldemort lại phát tác, thời gian dài hơn lần trước, khi nổi điên hẳn lại giết một độc dược sư, hiện tại độc dược sư đã trở thành chức nghiệp nguy hiểm nhất trong mắt tất cả tử thần thực tử.

Khi Snape tới, cậu liếc thấy thi thể màu nâu xanh ghét nhủu nhủu mảy. Voldemort điên cuồng, Lucius thu thập tàn cuộc, tiêu hao ma lực trong cơ thể mình duy trì thần trí Voldemort.

“Để tôi đi.” Snape đi qua, đặt một lọ thuốc dưới mũi Voldemort, Voldemort nhắm mắt lại ngã xuống giường ngủ.

Lucius che ngực suy yếu thở hào hển, sắc mặt tái nhợt. Hiện tại nghĩ lại mà còn sợ, vừa rồi Lord thiếu chút nữa giết cả anh! Lord điên rồi sao?

“Ngài Malfoy, vì an toàn của ngài, tạm thời tránh đi.” Snape nhìn Voldemort nghiêm túc nói.

Lucius nghe vậy cũng không có động tác.

“Ta ở đây nhìn xem.” Lucius nói.

Tâm tư Snape nhúc nhích, Lucius thật trung thành và tận tâm, chẳng lẽ sợ hãi mình thừa dịp Voldemort hôn mê làm cái gì sao! Xem ra, những người này biểu hiện ra không hoài nghi gì mình nhưng trong lòng vẫn bảo trì cảnh giác. Phong cách Slytherin, Snape cũng vậy, cũng không chịu đơn giản tin người khác.

“Cũng tốt, ngài ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, sắc mặt ngài cũng không tốt.” Snape lấy ra một khối chocolate đen.

“Giúp khôi phục thể lực, yên tâm, không ngọt.” Snape đưa chocolate cho Lucius.

Lucius nghe vậy trên mặt lộ ra ý cười, Slytherin tựa hồ trời sinh ghét đồ ngọt, Severus rất cẩn thận.

“Ngài Malfoy.” Snape kiểm tra thân thể Voldemort phát hiện độc dược trong cơ thể đối phương.

“Lord dùng độc dược do người khác làm?” Câu hỏi này là khẳng định, Snape phát hiện độc dược trong thân thể đối phương.

“Chuyện của Lord, không cần cậu xen vào, cậu chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là đủ rồi.” Lucius lãnh khốc nói, nhưng thấy Snape nghe vậy sắc mặt hờ hững, đôi mắt đen nhánh như có ý sâu xa nhìn mình, áp lực trên người đứa bé kia truyền đến tràn đầy bức hiếp, không hiểu sao làm Lucius dao động, lập tức bổ sung một câu.

“Là độc dược của Borg Prince, hôm qua Lord dùng.” Lord không có khả năng chỉ có một độc dược sư là Snape, Lucius tinh tường cá tính Lord, từ trước đến nay sẽ không đặt trứng ở trên người một người.

“Về sau đừng làm như vậy, lần này không chỉ phát tác trước, hơn nữa cường độ cũng gia tăng rất có thể là vì hai loại độc dược bài xích lẫn nhau.” Giọng Snape bằng phẳng không có một tí không vui, chỉ là trần thuật sự thật.

“Phòng thí nghiệm ở chỗ nào?” Snape trực tiếp mở miệng, hiện tại cậu cần phối chế một loại độc dược trừ đi được tính dư thừa trong cơ thể Voldemort.

“Ta mang cậu đi.” Lucius nói, từ khi Lord xuất hiện tình huống này, ngay trong phòng ngủ dựng một không gian chuyên môn điều chế độc dược.

Snape hôm nay vẫn bận đến đêm khuya làm ra thành phẩm, giải trừ được tính trong cơ thể Voldemort. Snape cũng không biết Voldemort tỉnh lúc nào nên chỉ phải đợi ở bên cạnh. Đến sau nửa đêm, thật sự không kiên trì nổi, ngủ thiếp đi.

Snape ngồi dưới đất, người ghé vào đầu giường Voldemort, mái màu đen tóc chính tề rủ xuống, trên khuôn mặt tái nhợt đầy mắt quầng thâm... Khi Voldemort tỉnh lại nhìn thấy như vậy. Nắm tay cảm thụ trạng huống thân thể mình, nhẹ nhàng khoan khoái, lực lượng dư thừa...

“Lord...” Snape vốn ngủ không sâu, cảm giác động tác người trên giường thì lập tức tỉnh lại. Mê mang qua đi, hai mắt Snape khôi phục thanh tỉnh.

“Ngài cảm giác khá hơn chút nào không?”

“Ừm.” Voldemort gật gật đầu rồi nhắm mắt lại, không thể tưởng được sau một phút liền cho Snape một Curcio.

Đây là lần thứ nhất Snape bị câu thần chú đáng sợ như thế đánh vào người, cậu biết rõ phương thức trừng phạt Voldemort thích nhất chính là dùng Curcio. Voldemort lần này phát tác sớm, đã ăn đau khổ, hiển nhiên phải có người trả giá, cậu chỉ có thể chịu không kêu một tiếng. Cái đau như xé tim gan trong thân thể, Snape ngã xuống đất run rẩy, bờ môi cắn chặt, trong miệng cảm giác đến mùi máu.

“Nguyên nhân gì?” Giọng Voldemort không mang một chút cảm tình, cũng không giải thích hành vi mình, hẳn chưa bao giờ giải thích cái gì, cho tới bây giờ không thích nghe những quan tâm và lấy cớ giả dối.

“Lord...” Snape miễn cưỡng đứng lên, cắn răng kiên trì, giọng nói không thấy chút suy yếu như vừa mới chịu đựng Curcio.

“Ngài không nên đồng thời dùng độc dược do độc dược sư bắt đồng chế tác.” Vừa dứt lời, lại là một Curcio đánh vào người, Snape lại ngã xuống làm ghế đổ, tiếng vang trầm trọng truyền ra. Lần này thần chú mạnh hơn, Snape cho là mình sẽ đau chết...

Chờ thần chú chấm dứt, Snape cũng không vì vậy mà lùi bước, cậu lại đứng lên tiếp tục nói.

“Lord, không có độc dược sư nào giống nhau. Borg Prince không biết độc dược bẻ tôi làm dùng cái gì, đồng dạng, bẻ tôi cũng không biết anh ta dùng cái gì, như vậy không có cách nào tránh khỏi được tính trái ngược nhau, ngài dùng độc dược của hai người là tàn phá thân thể của mình, bẻ tôi...” Snape vẫn chưa nói xong đã cảm thấy cảnh vật trước mắt thay đổi, Voldemort đứng ở trước mặt cậu, rất gần rất gần làm Snape cứng lại.

“Lá gan của ngươi rất lớn.” Voldemort vươn tay, nghiền ngẫm lau vết máu trên khóe môi Snape đi. Không chỉ gan lớn, tính tình cũng rất bướng bỉnh, thà rằng đau chết cũng không kêu một tiếng, thú vị...

“Lord, ngài có thể không tin bẻ tôi nhưng ngài không thể uống loạn độc dược.” Snape đứng cảm nhìn thẳng Voldemort. Cậu biết rõ Voldemort vội vàng muốn khôi phục bình thường thể nào nên không ngừng dùng các loại độc dược, nhưng nhiều quá hoá dở, độc dược không phải kẹo, không thể tùy tiện ăn bậy.

“Ngươi muốn ta chỉ dùng độc dược của ngươi sao?” Giọng Voldemort cứng nhắc không có cảm xúc, Snape chỉ thấy hô hấp ầm ập phun trên mặt làm tim cậu treo lên cổ họng.

“Bất kể là ai, ngài nhất định phải dùng độc dược của một độc dược sư, đây là suy nghĩ cho thân thể ngài, cũng không nhất định phải là bẻ tôi.”

“Ngươi nói như vậy, sẽ không sợ ta giết ngươi?”

Snape biết rõ mạng mình ở trong mắt Voldemort không đáng giá bao nhiêu, sao cậu không sợ.

“Bẻ tôi sợ, nhưng bẻ tôi vẫn cần nói, bởi vì sự thật sẽ không vì sợ hãi mà thay đổi.” cứ tiếp tục như vậy, dù là cậu có bản lĩnh cũng vô pháp thay đổi. Nếu Voldemort điên, xui xẻo cũng không có một mình cậu, một phù thủy cường đại như vậy điên, toàn bộ thế giới pháp thuật sẽ xong!

Voldemort nhìn chằm chằm Snape, nhìn một lúc. Lập tức như là vừa rồi chưa từng phát sinh cái gì, quay lưng đi, đi tới cửa sổ sát đất. Snape tránh được một kiếp, hận không thể lập tức mềm nhũn ngã xuống

đất. Chịu đựng hai Curcio, hiện tại toàn thân cậu như bị kiếm đâm hàng chục hàng trăm nhát. Nhưng cậu không thể ngã xuống, tối thiểu bây giờ còn không thể...

“Như vậy, ta chỉ dùng độc được người làm thì sao.” Voldemort mở miệng.

Snape nghe vậy thì bình tĩnh lại.

“Lord, mỗi ngày dùng độc được bình thường thì có thể khống chế số lần phát tác là mỗi tháng một lần. Khi phát tác uống độc được đặc chế, có thể trong 10 phút lập tức ổn định ma lực khôi phục thần trí.” Snape dừng lại, trên thực tế, cậu đang nghiên cứu chế tạo độc được cải thiện từ gốc. Nếu như thành công, như vậy mỗi ngày uống độc được có thể triệt để tránh phát tác. Vẫn là chờ nghiên cứu thành công rồi nói cho Voldemort...

Voldemort suy nghĩ hồi lâu, Snape mới nghe đến tiếng trả lời mờ ảo như ảo giác.

“Vậy trước như vậy đi...”

30. Chương 30

Khi Snape trở lại Hogwarts cậu đã sốt cao, ngã xuống giường kéo chăn nhưng không ngăn được toàn thân lạnh buốt run rẩy. Nhiệt độ cao thiêu đốt làm Snape có cảm giác mình sinh ra ảo giác, cậu thấy thật nhiều người... Cha, mẹ, Lily, Voldemort, Lucius, còn có những người chết ở trên tay cậu, bọn họ đều đứng ở bên giường nhìn chăm chăm cậu, từng chút một tiến tới... Snape rất sợ hãi, cậu muốn lui về phía sau nhưng lại không có đường lui, cảm giác mình chạy tới bên bờ vực.

“Sev! Sev!” Tiếng kêu gọi vội vàng như truyền đến từ chân trời.

“Trời ạ! Cậu thật nóng!”

“Ja... James...” Snape vươn tay theo bản năng, ngay sau đó cảm nhận được xúc cảm khô ráo ôn hòa từ đầu ngón tay tản ra.

“Tôi ở chỗ này, tôi ở đây.” James cởi áo choàng tàng hình ra tiến lên ôm sát cái người phát run này, đau lòng hôn hôn lên trán nóng rực của đối phương. Tuyệt vọng truyền ra từ khuôn mặt bất an của Snape, khóe mắt đóng chặt có màu hồng không bình thường.

James hiện tại vạn phần hối hận, hối hận đến muốn giết mình! Cậu không nên để Snape đi mạo hiểm! Tại sao phải đáp ứng Snape! Dù cho, dù cho Snape không đi làm gián điệp thì cũng nhất định sẽ có biện pháp, vì sao lại cho phép Snape đến bên cạnh tên Voldemort điên kia!

“Nhà Wood đã chết...” Snape suy yếu nói.

Cái gì? James khó hiểu vì sao bỗng nhiên Snape nói đến nhà Wood vừa bị giết cả nhà, lập tức như là hiểu, sắc mặt buồn bã.

“Là tôi giết, James, là tôi giết...” Snape sốt, nếu như bình thường cậu sẽ không nói chuyện này ra, cho dù là James... Có lẽ có thể nói, nhất là James... Sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ sao? Snape thấy sợ hãi. Cậu biết rõ Lucius giấu diếm không chê vào đâu được, mình cũng có thể giấu diếm không chê vào đâu được, nhưng nếu như cậu không nói chuyện này ra, nhất định cậu sẽ điên, giống Voldemort, biến thành kẻ điên!

James ngừng một chút rồi cánh tay ôm chặt theo bản năng. Chuyện nhà Wood đã lan truyền ở Gryffindor... Tình huống hiện tại đã tiến vào giai đoạn gay gắt nhất, chiến tranh từ vùng trộm chuyển lên trên mặt, quan hệ của Gryffindor và Slytherin tiến nhập trạng thái đối địch, cậu vùng trộm đi vào nhìn Snape nhờ áo choàng tàng hình...

“Sev, chiến tranh, sẽ có người hi sinh...” James không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, cậu cũng không phải người máu lạnh vô tình, chỉ có điều nhà Wood với cậu chỉ là người xa lạ, mà Snape lại là người quan trọng yếu của cậu. Cậu không thể thay thế người nhà Wood phát biểu tha thứ gì vì bọn họ

đã chết, đã chết ở trên tay Snape... Cậu cũng không thể đại biểu Gryffindor vì cậu biết rõ bọn Sirius phần nộ với chuyện này thế nào! Cậu, chỉ có thể đại biểu chính mình... James Potter, Harry Potter...

“Mặc kệ người khác nói như thế nào, Sev, tôi đều tin tưởng cậu!” James kiên định, nếu như ngay cả cậu cũng hiểu lầm giáo sư, như vậy còn có ai có thể hiểu rõ giáo sư đau và ỉn nhần?

“Sev, đừng quên tôi đã từng nói, tôi đứng bên cậu... Vĩnh viễn.”

Snape trong hỗn loạn nghe được câu nói này, nghĩ mình đang nằm mơ, thật sự là một giấc mơ đẹp khó được a! Không có nhà Wood, không có tử vong và giết chóc, không có Voldemort nghi ngờ, không có Lucius bức bách, chỉ có James. Phảng phất về tới quá khứ, hai người bọn họ ngồi ở trong phòng đọc nhà Potter, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh cực lớn rơi xuống, ngẩng đầu, người nọ ngồi đối diện cậu, hai người nhìn nhau cười... Đó là đoạn thời gian vui vẻ nhất trong đời cậu... Có lẽ là vì từng có hạnh phúc như vậy, cho nên cậu có thể tiếp tục đi tới trong bóng đêm.

James lật tới lật lui trong tủ Snape tìm độc được trị sốt, Snape đã hơn 40 độ rồi! Đã xảy ra chuyện gì? Snape rất mạnh khỏe sao bỗng nhiên bị bệnh nặng như vậy? Hôm nay Snape vội vàng tới chỗ Voldemort, hừng đông mới về, xảy ra chuyện gì! Tên Voldemort đáng chết kia làm cái gì!

“Sev, uống nào.” James thử nâng Snape dậy, không biết làm sao Snape không có phản ứng gì, đại khái là là hôn mê.

James cắn răng uống rồi hôn lên môi Snape. Tuy tức một chút nhưng lúc máu chốt vẫn dùng được! Vị độc được đắng chát khi James cạy mở răng Snape biến mất, James tiếp xúc đến đầu lưỡi của Snape thì đầu ông một tiếng nổ tung. Lý trí James biết không nên lợi dụng lúc người gặp khó khăn, nhưng tình cảm lại không tự chủ được mút hôn môi Snape. Mút cái lưỡi nóng hổi, đôi môi lưu luyến cọ xát. James cũng không phải một tên ngốc không có kinh nghiệm, trên thực tế, càng thêm quá phận cậu cũng đã thử rồi. Nhưng không có người nào có thể cho cậu cảm giác như vậy, rung động không có lời nào có thể hình dung, ngoại trừ dục vọng và sung sướng thoải mái tê dại còn có ôn hòa nào đó từ tâm linh bộc phát làm James hoàn toàn sa vào trong đó, khó có thể hoàn hồn.

“Sev...” James nằm cạnh Snape, ôm chặt người nọ thở hào hển. Thân thể của cậu đã 16 tuổi rồi, mà tâm lý là 25 tuổi, đều là tuổi xúc động, người yêu trong ngực nhưng không thể làm cái gì, tra tấn chân chính a! Nhưng, nếu như có thể, cậu nên làm cái gì? Lần đầu tiên James nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, áp đảo giáo sư? Bằng lòng tự trọng cao ngạo như vậy của giáo sư, mình nhất định sẽ bị làm thịt a... Ai... Cho nên nói người yêu trước, luôn thua.

Snape cũng không biết mình bị người khác ăn đậu hũ, chỉ thấy mình được vây quanh ôn hòa quen thuộc, đặc biệt an tâm, phảng phất mọi thứ rầm rĩ đều không tồn tại, thế giới yên tĩnh trở lại.

“Đây không phải Severus sao.” Hành lang u ám, ánh lửa lập loè trên hai bên vách tường, Borg và Snape đối mặt, trùng hợp trong tay hai người đều cầm độc được...

“Ngài Prince.” Snape mang theo cung kính xa cách.

“Gọi ta Borg a, xưng hô ‘ngài Prince’ này xa cách rồi.”

Snape từ chối cho ý kiến nhìn đối phương, cậu cũng không thấy Borg thật tâm lấy lòng mình, dù sao bây giờ trong mắt đối phương mang theo chán ghét như thế nào cũng không dấu được.

“Thật không nghĩ tới chúng ta sẽ trở thành đồng sự... Ta thiếu chút nữa quên, cậu xuất thân học viện Slytherin của Hogwarts.” Borg nghiêng ngẫm xoa cái nhần của mình.

“Lần trước ta còn tưởng rằng cậu là một Gryffindor a, bên cạnh có loại bạn như Potter, phải coi chừng a. Cũng đừng vào lúc không chú ý bán mọi người cho hội Phượng Hoàng...” Borg không có ý tốt nhắc nhở.

“Ngài thật sự quá lo lắng, ngài Prince.” Snape nói.

“Hơn nữa ta phải làm sáng tỏ một điểm, ta Severus Snape chưa từng có bạn.” Snape không có ý định nhiều lời với Borg. Borg quay đầu, nhìn bóng lưng Snape lộ ra biểu tình sắc lạnh âm trầm.

Tuy Borg đã trở thành người thừa kế gia tộc Prince do Lord định ra nhưng anh lại cảm giác mình bị lừa dối, Lord càng ngày càng ít triệu kiến anh, cũng sử dụng độc dược của anh ngày càng ít... Nguyên nhân tại thiếu niên gần đây luôn đi theo Lord, thiếu niên từng làm anh đại bại, Severus Snape! Luôn là bộ mặt không biểu tình giống như không quan tâm hơn thua, phiền chán! Anh đã từng điều tra lai lịch người này nhưng manh mối bị đứt giống như có người tận lực che giấu thân phận của thằng nhóc đó, hơn nữa người giấu diếm rất có thể lực.

Trước kia Borg chỉ là chán ghét Snape, dù sao lúc đó Snape cũng không uy hiếp được địa vị của anh, Borg cũng có tâm tư chơi với Snape một chút. Nhưng bây giờ lại không giống với lúc trước, không biết vì sao Lord rất ít xuất hiện ở trước mặt mọi người. Hiện tại muốn gặp được Lord chỉ có thể chờ triệu kiến, những người không có giá trị chỉ có thể chờ đợi bị đuổi đi. Borg chưa bao giờ cho là mình là người không có giá trị, cũng chính xác, trước khi Snape đến, Lord luôn tín nhiệm anh. Nhưng Snape phá hủy hết thấy, còn có Malfoy làm chỗ dựa...

Borg không thể không đem nhăm mũi nhọn vào Snape, nếu như bên Lord chỉ có thể có một độc dược sư, như vậy người kia phải là anh! Trên thực tế Borg là người hết sức bảo trì bình thản, anh không thể tùy tiện giết Snape, ở trước mặt Lord giả vờ là ngại sống đủ. Anh chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, Lord là một người trong mắt không dung được một hạt cát, anh cũng không tin Snape vĩnh viễn không làm sai.

31. Chương 31

Ba năm sau, Munich, nước Đức

Người đàn ông nhìn thoáng qua người ngồi đối diện mình, ánh mắt chuyển dời đến hai người sau lưng người kia, đánh giá một chút, là một quý tộc bạch kim ưu nhã, chắc hẳn là Malfoy, mà một người khác... Âm trầm cổ quái, mặc đồ đen cao lớn... Đại khái là người trung thành đi theo. Lại nhìn biểu tình và ánh mắt người đàn ông đen đen, ông trầm xuống, ông nhớ tới hẳn, quả nhiên là người đi theo Voldemort, chỉ là nhìn thôi cũng đã thấy áp lực.

“Lord, có lẽ khả dĩ xưng hô ngài như vậy, Grindelwald điện hạ sẽ không hi vọng tôi làm như vậy.” Nam nhân đại khái 50~60 tuổi, đối với phù thủy tuổi này cũng không tính lớn, ông vẫn kiên nghị, màu da hơi đen, tư thái ngồi thẳng tắp chứng minh đây là một người xuất thân quân lữ,

“Ông ta đã mất tích, có lẽ đã chết.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ Voldemort cười lạnh lùng.

“Mà chuyện ông ấy không hoàn thành, ta sẽ hoàn thành.” Voldemort đã không còn thỏa mãn với cái nơi nhỏ tí như Anh, hẳn nhìn càng rộng, hẳn muốn chinh phục toàn bộ châu Âu, thậm chí... Toàn bộ thế giới... Giống như Grindelwald nghĩ, Grindelwald thua ở trên tay Albus Dumbledore, nhưng hẳn sẽ không.

“Để tôi... Suy nghĩ một chút...” Ông thở dài, kỳ thật ông đã không còn đường lui, không phải sao! Voldemort muốn tiếp nhận thế lực của chúa tể hắc ám đời trước, người đàn ông tuấn mỹ trước mắt này đã trở thành người mạnh nhất thế giới pháp thuật, đối nghịch có hậu quả gì đã rất rõ ràng rồi. Đối phương còn có thể nhìn nghe một lão già như ông nói nhảm chỉ vì trên tay ông nắm một bộ phận thế lực ở nước Đức của Grindelwald điện hạ, trước mắt còn có chút giá trị lợi dụng...

“Đương nhiên, ngài Sebastian hãy yên tâm. Hiện tại, thời gian... Với ta mà nói là nhiều nhất.” Khóe mắt Voldemort như có như không liếc qua người mặc đồ đen đứng phía sau mình.

Căn phòng yên tĩnh, Sebastian biết mình đã không còn đường lui, nhưng là một thuộc hạ trung thành, là không thể phục vụ hai chủ nhân...

Voldemort uống độc dược Snape dâng lên, thoải mái nhắm mắt lại.

“Lord, sao ngài không giết lão già kia, hẳn đã lãng phí quá nhiều thời gian của chúng ta.” Lucius đã có chút mệt mỏi với cái lão già gian ngoan Sebastian rồi, bọn họ đến Đức gần một tháng rồi.

“Lucius, an tâm một chút.” Voldemort lười biếng tựa vào ghế.

“Severus, người thấy thế nào?” Voldemort hỏi.

Bị điểm tên Snape bình tĩnh nói.

“Công tâm làm đầu, Lord, Sebastian ở trong quân Đông Đức vẫn rất có uy vọng. Quân nhân, bình thường là ngu xuẩn mà trung thành.”

“Ừ, không sai.” Chỉ có thu phục được Sebastian, những quân nhân kia mới có thể đối hấn khẳng khẳng một mực, cái này là thủ đoạn, xưng bá thế giới không thể chỉ dựa vào giết chóc, ý nghĩ và kiên nhẫn là thứ tất yếu.

Voldemort một năm trước cũng đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người, công này ở độc được Snape mới nghiên cứu phát minh ra, triệt để khống chế bệnh tình của hắn. Chỉ cần mỗi ngày dùng, hiện tại đã không còn phát tác. Thần trí hỗn loạn, ma lực không khống chế được đến nay nhớ lại giống như là đời trước. Hiện tại độc được sư ở lại bên Voldemort chỉ còn lại Snape... Mà một Snape, đầy đủ thay trên một trăm một ngàn người.

Có lẽ là thói quen, từ khi Snape tốt nghiệp liền trở thành trợ thủ đắc lực của Voldemort, Voldemort đi chỗ nào cũng mang anh.

“Lucius, ở phương diện nhẫn nại, người nên học tập Severus.”

Lucius nhìn Snape, Lucius là một quý tộc muốn gì là được, ở phương diện nhẫn nại, thật sự là anh không bằng Snape từ tầng dưới chót bò lên. Nói ghen ghét cũng chưa nói tới, chỉ là, Lord bây giờ đối với Snape đã ngày càng thân cận, thậm chí nhanh vượt qua anh làm cho tâm lý Lucius không công bằng. Cũng thế, Snape ở lúc Lord gian nan nhất xuất hiện, ngăn cơn sóng dữ thay đổi cục diện, Lord coi trọng Snape là bình thường... Đứa nhỏ này đôi khi dù là Lucius cũng không đoán ra ý nghĩ.

“Tra được là ai giết Evan chưa?” Voldemort xoay chuyển, chó của hắn, dù là bỏ, cũng không cho phép người khác tùy ý nhúng tay.

“Nhất định là thành viên hội Phượng Hoàng, đối phương làm rất sạch sẽ, nhà Rosier chết sạch sẽ, không để lại manh mối gì...” Lucius cũng thấy thất bại, gần nhất hội Phượng Hoàng có nhân vật xuất sắc gia nhập, làm việc so Slytherin càng Slytherin.

Voldemort nghe vậy có chút không vui, những tên chính nghĩa kia không phải gần đây quảng cáo rùm beng quang minh sao? Như thế nào, lúc này không dám đứng ra nhận?

“Trong một tuần, ta muốn biết hung thủ là ai.” Voldemort xuống tới hậu thư.

“Chuyện này có thể giao cho Regulus đi làm.” Anh trai Regulus, Sirius Black, không phải là một thành viên hội Phượng Hoàng sao.

“Tuân mệnh, Lord.”

Snape bất động thanh sắc nghe, giác quan thứ sáu của Voldemort thật sự là rất mạnh, giết nhà Rosier Sirius Black có tham dự... Đương nhiên, hắn không phải chủ mưu, chủ mưu là.. Ai... Anh chỉ hy vọng Lily cách những chuyện này thật xa, trên thực tế Lily Evans tên này đã bị lập hồ sơ trong lòng Voldemort rồi. Snape hi vọng Cervantes có thể bảo vệ Lily cho tốt, đừng làm cho anh lại từ trong miệng Voldemort nghe được Lily Evans thế nào thế nào, như vậy anh sẽ nhanh chóng bị bệnh tim.

“Severus.”

Nghe Voldemort nhắc đến tên mình, Snape thu liễm tinh thần nhưng bên ngoài không có chút buông lỏng.

“Người giám sát Regulus, đứa bé kia còn nhỏ.”

“Bề tôi đã biết, Lord.” Cho dù Voldemort nói không tỉ mỉ nhưng Snape hiểu được, biết rõ Voldemort lần này thứ nhất không tin nhiệm Regulus, thứ hai, không tin nhiệm chính mình... Dù sao anh trong trường học từng có quan hệ tốt với Lily, James Gryffindor....

“Người gần đây cũng khổ cực.” Voldemort cười cười.

“Xem như ban thường, Louis nhà Nikolaus, giao cho người xử trí.” Voldemort quay người trở về phòng, góc áo tung bay dưới ánh nến mờ nhạt.

A? Trên mặt Snape không biểu tình khó được xuất hiện nghi hoặc bị Lucius bắt đền. Lucius cười mập mờ, Nikolaus là quý tộc nước Đức, biết rõ Voldemort đến Đức là người thứ nhất tặng một đồng ‘quà’, Louis chính là một trong đó... Chỉ có điều Nikolaus thật sự không biết Lord, không biết Lord thuộc phái cấm dục... Hiện tại, Lord vứt Louis cho Snape, đứa nhỏ này lại ngây ra.

“Sao? Mất hứng?” Lucius vỗ vai Snape.

“Cậu bé ngọt ngào đó ta để bụng đã lâu rồi, không nghĩ tới Lord vứt cậu ta cho cậu, thật đáng tiếc a.” Lucius mặt không đổi sắc nói dối, kỳ thật anh đã sớm quên Louis thế nào rồi.

“Nếu như ngài Malfoy thích, sao ta có thể đoạt thứ ngài thích a, ban thường quá quý trọng, tôi sợ chịu không nổi.” Snape không biết Lord đang nghĩ gì? Làm sao lại vứt một tên yếu ớt cho anh?

“Lord tặng cho cậu, mặc kệ thích hay không, đều phải nhận. Cậu cũng 20 tuổi, trưởng thành. Trước kia những người tặng mỹ nữ cho cậu đều bị cậu cự tuyệt.” Lucius nói. Snape là người tâm phúc trước mặt Lord, người nịnh bợ cũng không ít, có rất nhiều quý tộc tặng Snape mỹ nữ, kết quả đều bị Snape cự tuyệt. Không thích mỹ nữ nên mọi người suy đoán Snape thích nam. Ngay cả Lucius cũng từng cho là vậy, khó trách Lord cũng hiểu lầm.

Kỳ thật ở chung lâu rồi, quan hệ Lucius và Snape lại thân, anh biết Snape là người phái cấm dục, giống Lord, mặc kệ nam nữ, chỉ là đơn thuần không thích làm tình mà thôi. Nói thật, nam nhân như vậy, thật hiếm thấy...

Snape cũng không phát biểu dư thừa, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, xem ra chỉ có thể nhận trước, đợi trở lại Anh, Lord quên chuyện này rồi thì đưa ra ngoài. Snape khó chịu, Lord đưa nam sủng cho anh, người không biết còn tưởng rằng Lord đưa tổ tông cho anh để anh mang về cung phụng.

Sebastian không có khả năng chịu được áp lực của Voldemort, mang theo quân đội chúa tể hắc ám tiền nhiệm tìm Voldemort nương tựa. Lần này đến nước Đức Voldemort chỉ dẫn theo Lucius và Snape, độ tin tưởng không cần nói cũng biết. Cho nên khi trở lại Anh, có thật nhiều người đập phá cửa nhà Snape tìm cách nịnh nọt Snape...

Địa vị Snape ở trong tử thần thực tử rất đặc biệt, ngoại trừ Voldemort đại Boss, anh không nghe lời ai, cũng không có ai dám khiêu chiến địa vị thanh niên tóc đen trong suy nghĩ Voldemort. So với Lucius lao tâm lao lực, Snape không cần làm cái gì, chỉ cần ở cạnh Voldemort làm độc được là được, thậm chí có thật nhiều người âm thầm hoài nghi Snape là tình nhân của Voldemort. Đương nhiên, suy đoán này sau khi cân nhắc về bên ngoài của Snape thì bị phủ định. Voldemort vĩ đại như vậy, thẩm mỹ quan sẽ không chênh lệch đến mức này chứ...

“Ngài Black có nghi vấn sao không trực tiếp đến hỏi Lord?” Đôi mắt Snape màu đen luôn hiện ra sáng làm người sợ, ngay cả những quý tộc thân kinh bách chiến cũng sợ hãi. Cho dù phần lớn người đến đường bàn xoay là tặng quà nhưng Orion Black đến chuyện này lại không phải vì nịnh nọt Snape. Regulus mới tốt nghiệp đã nhận được nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ điều tra ngay cả Malfoy cũng đau đầu. Làm cha, Orion sao có thể không lo lắng. Lord còn phái Snape giám sát Regulus, nói là giám sát, không bằng nói là giám thị làm Orion càng thêm lo lắng. Đều do Sirius chết tiệt! Bằng không thì nhà Black cũng sẽ không bị mất địa vị, sống nơm nớp lo sợ như thế!

Đương nhiên, nghi vấn này Orion không dám tùy tiện đến hỏi Voldemort, ông còn muốn sống thêm mấy năm nữa...

“Regulus vẫn còn rất trẻ, chuyện nhà Rosier cũng làm tôi đau đầu, hi vọng ngài Snape có thể dạy bảo Regulus nhiều hơn, nhắc nhở thẳng bẻ một chút. Có ngài Snape chăm sóc, tôi người làm cha an tâm...” Điều tra? Nói dễ dàng, Regulus không có một chút kinh nghiệm, chạy đi đâu điều tra?

Orion nghi hoặc Snape cũng hiểu, trong nhà ra một thứ như Sirius, tự nhiên là bị Voldemort đặt bên làm phần. Chuyện lần này nói dễ nghe là Voldemort coi trọng Regulus, nói khó nghe là Voldemort trác nghiệm Regulus. Voldemort hoài nghi chuyện nhà Rosier Sirius Black có tham dự cho nên muốn nhìn Regulus giữa

anh trai và Voldemort, nhà Black ở giữa thân tình và trung thành lấy bỏ thế nào... Mà Voldemort cũng hoài nghi anh... Cho nên chuyện lần này, nhất định phải làm tốt!

“Ngài Black, ý Lord tôi không dám tùy tiện suy đoán, nhưng là...” Snape nhìn Orion nói.

“Cá nhân tôi có ý này. Nếu như Regulus không có đầu mối, như vậy không ngại ra tay từ Sirius Black.”

Orion nghe vậy run lên, thấy Snape lạnh như băng thì càng kinh hãi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ Lord hoài nghi chuyện nhà Rosier do Sirius làm? Cho nên, mới giao nhiệm vụ này cho nhà Black...

“Cảm ơn ngài Snape...” Orion không nói được gì, đã có manh mối ông nên vui vẻ, nhưng... Sirius cũng là thịt của ông a, ông nuôi hơn mười năm, đứa con kiều ngạo của ông!

Đang nghĩ ngợi, trong phòng ngủ truyền đến tiếng vang, Orion bị cắt ngang suy nghĩ nghi hoặc nhìn về phía cửa phòng đóng chặt.

“Đó là?” Orion hoài nghi.

“Thí nghiệm cơ thể sống, ngài Black có hứng thú sao?” Snape cười lạnh.

Orion nghe thì lạnh cả người, Snape thật sự quái dị, thích dùng cơ thể sống làm thí nghiệm.

“Không...” Orion lúng túng nói.

“Đã như vậy, mời ngài Black về đi, tôi còn muốn tiếp tục... Thí nghiệm.”

Snape đưa Black đi, xác nhận đối phương đi xa rồi khuôn mặt không đổi xuất hiện thả lỏng, vội vàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

“Lại bị thương.” Snape nhíu mày, đỡ thanh niên trên mặt đất, toàn thân máu đen, sắc mặt tái nhợt, suy yếu tựa vào tủ thờ hỗn hển. Nhìn thấy Snape thì cười ôn hòa.

“Severus, đã lâu không gặp.” James muốn chào hỏi nhẹ nhàng, chỉ là phối hợp toàn thân là máu, thật sự không có sức thuyết phục.

“Này cái đầu.” Snape khó chịu ôm lấy James, nhẹ nhàng đặt James lên giường mình.

“Cho ta xem xem lần này lại trúng câu thần chú gì?” Snape mặt lạnh chăm chọc.

“Nga, Rách toét!? Thực may mắn tay chân của người vẫn còn, ta rất ngạc nhiên sao chúng không bị nổ bay?”

“Severus...” Ánh mắt James ủy khuất u oán rơi lên trên người Snape.

“Tốt rồi, đừng nói nhảm, người mất máu quá nhiều!” Severus bỏ qua James phàn nàn, vội vã lấy bảo bối độc được, như không cần tiền đồ xuống người James.

Chờ miệng vết thương khép lại, James dựa vào Snape, nói chính xác là chơi xấu dính lên Snape không chịu đi.

“Nếu không có khóa cổng, tôi chết chắc rồi.” James cười nói, phảng phất chiến đấu là một giấc mơ.

Snape lo lắng nhìn James sắc mặt tái nhợt, thần sáng? Trình độ này còn là thần sáng! Ngại mạng dài cứ việc nói thẳng là tốt rồi!

“Lại là khóa cổng, tốt nhất đừng để người khác phát hiện... khóa cổng chết tiệt của người sẽ mang người đến phòng ngủ của ta.” Snape nói, kỳ thật anh thấy may mắn lúc ấy James mang theo khóa cổng.

“Yên tâm, có khẩu lệnh.” James nói.

“Là Albus Severus Potter.” James nói xong còn cười hai tiếng.

“Khẩu lệnh kỳ quái này càng làm cho người khác lo lắng.” Snape không biết James thấy khẩu lệnh này ở chỗ nào.

“Đây là tên cho con tôi, làm sao lại kỳ quái...”

“Người có con?”

“Không có... Tưởng tượng không được a.”

Nhìn James, Severus cũng nhớ tới nhiệm vụ Voldemort cho mình và Regulus.

“Cẩn thận một chút, chuyện Rosier, Voldemort đã phái Regulus Black đi điều tra, là vinh dự làm người giám sát.”

James chẳng muốn nhúc nhích ngón tay, chỉ ừ một tiếng rồi không nói nữa.

“Orion Black vừa đi, ta nói cho ông ta biết để Regulus ra tay từ Sirius, cho nên... Bảo tên đó cẩn thận một chút.” Việc anh cần làm là nhắc nhở những thanh niên nhiệt huyết này, miễn cho đến lúc đó bị giết trở tay không kịp.

“Dù sao cuối cùng nhất định sẽ điều tra đến tôi, cậu buông đi làm đi, đừng làm cho tên đó nghi ngờ.” James trấn an.

Severus thở dài gật gật đầu, nếu như Voldemort biết là James làm thì sẽ ra lệnh giết James sao? Đáp án là khẳng định, cố tình muốn giấu sự thật, hết lần này tới lần khác Voldemort lại quan tâm. James sớm muộn sẽ để lộ, đến lúc đó giải quyết nhiệm vụ James sẽ rơi xuống người Lucius...

“James, mau chóng chọn một người giữ bí mật.” Hiện tại chỉ có thể dùng thần chú giữ bí mật tránh né một thời gian ngắn.

“Đừng chọn Sirius Black.” Như là đã biết ý nghĩ James, Snape bổ sung.

“Vì sao?” James rất muốn chọn Sirius, anh biết rõ Sirius sẽ không bán đứng mình.

“Người kia đủ lòng son dạ sắt nhưng cổ lác rậm rạp trong đầu rất dễ dàng trúng kế, không chơi được với Lucius.” Snape nhìn thấu triệt.

Đánh giá thật thấp a... James nghĩ, nếu Sirius biết có người nói trong đầu mình toàn cổ lác thì có nổi giận không?

32. Chương 32

Nhà Snape kỳ thật không tính an toàn, không chỉ có Voldemort phái người giám thị, càng có Borg tùy thời chờ bắt điểm yếu của Snape. Vị trí trợ thủ đắc lực của Voldemort cũng không ngồi yên, không cẩn thận là chết. James biết rõ điểm này cho nên nếu như không phải tất yếu, anh cũng sẽ không xuất hiện ở nhà Snape.

“James, ngày hôm qua đi đâu vậy!” Sirius vừa thấy người tới, lông tóc ít bị tổn thương thì mới nhẹ nhàng thở ra. Anh nghe nói ngày hôm qua James một mình đuổi theo một tên phù thủy hắc ám, về sau lại biến mất nên vô cùng lo lắng.

“Chữa thương, thực lực Fabilus không phải dùng để trưng cho đẹp, thiếu chút nữa mình đã chết ở trên tay hắn.” James cười hai tiếng, nói nguy hiểm hôm qua nhẹ như mây bay.

“Động một chút lại mất tích một thời gian ngắn, nói là chữa thương, không biết là thật hay giả a.” Sirius bắt đầu dĩ nhiên. Thường cách một đoạn thời gian đi ‘chữa thương’ một lần, nhẹ mất tích cả đêm, nặng vài ngày không thấy bóng dáng.

“Fabilus đâu?” Sirius hỏi tới chủ đề chính.

James ảo não thở ra.

“Chạy thoát, mình trúng nghệ thuật hắc ám, may tránh kịp.”

“Không có việc gì là tốt rồi, đến khi hẳn... Được rồi, đại khái đi nương tựa chúa tể hắc ám.” Fabilus là từ Russia trốn tới, ở Anh quốc ngoại trừ chúa tể hắc ám, cũng không người nào nguyện ý thu lưu hẳn.

James hồi tưởng lại Snape nói, nghiêm túc cảnh cáo Sirius.

“Sirius, gần đây đừng đi ra ngoài, bên chúa tể hắc ám đã tra được cậu rồi.”

“Rosier sao?” Sirius cũng đã nghĩ tới, nhưng anh không biết người chúa tể hắc ám phái lần này là em trai mình.

“Sirius, tôi nghĩ hai chúng ta trốn một thời gian, qua chuyện này, chỉ sợ chúa tể hắc ám quyết định phải diệt chúng ta.” James nhớ tới phương án giải quyết đêm qua Snape nói, tạm thời trốn đi, dù sao chỉ cần là kế hoạch Snape nói, James thấy tốt hết! Ngoại trừ Albus, James đều nghe Snape.

“Sirius, khả năng phải ủy khuất cậu một thời gian ngắn rồi, Voldemort muốn ra tay từ cậu, dù đỡ tôi, cho nên...”

Kỳ thật Voldemort nhằm vào James cũng không phải ngày một ngày hai, từ khi James trở thành thần sáng, chúa tể hắc ám vẫn chen ép gia tộc Potter, may mà James sớm có chuẩn bị, lại có Snape làm nội ứng cho nên đối mặt ám sát không đến mức trở tay không kịp, mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành.

Trước đây tuy Voldemort kiêng kỵ James nhưng cũng không giống trông khua chiêng phái người đối phó anh. Nguyên nhân là James cũng không làm cái gì nhằm vào Voldemort trực tiếp, cũng không gia nhập hội Phượng Hoàng, chỉ âm thầm giúp đỡ Albus mà thôi. Bên ngoài, James chính là một thần sáng bình thường, thái độ trung lập, tuân theo truyền thống gia tộc Potter không tham chiến để Voldemort muốn đối phó anh đều cẩn thận từng li từng tí. Nhưng nếu như lần này chuyện nhà Rosier bị điều tra, như vậy James là thành viên hội Phượng Hoàng đã bại lộ, Voldemort cũng có một lý do đường hoàng giải quyết James. Cho nên chân tướng chuyện Rosier không quan trọng, quan trọng là ... Có thể kéo gia tộc Potter xuống nước hay không.

Về phần Sirius, nói thật, Voldemort không nhìn quen mắt. Mất đi gia tộc Black làm điểm chống đỡ, Sirius cũng chỉ là một Gryffindor bình thường mà thôi. Cho dù có một khoản tiền chú cho cũng chỉ là một thần sáng bình thường, không có bất kỳ giá trị nào. Chết cùng không chết đều xem Voldemort tâm tình, hơn nữa Sirius xúc động cấu kính, tuy pháp thuật không tệ nhưng lại xúc động, Voldemort cũng lười so đo một nhân vật như vậy. Lần này kéo Regulus vào chỉ là muốn kéo Sirius làm đá kê chân đối phó James mà thôi.

Không phải có một câu như vậy sao, không sợ địch nhân như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Voldemort đã nghĩ tới James và Rosier. Vì vậy định đem chuyện lần này là mồi lửa, triệt để quyết liệt với gia tộc Potter. Ý của Voldemort rất khá, James sẽ trốn đi, quan hệ của Albus và James thường thường, không có khả năng trở thành người giữ bí mật. Mà James là người trọng nghĩa khí, nếu như lựa chọn người giữ bí mật thì nhất định sẽ chọn Sirius. Như vậy sẽ đổ Sirius lên nơi đầu sóng ngọn gió, chèn lệch ý nghĩ của Sirius VS thủ đoạn của Lucius không phải là một đoạn, hơn nữa còn có một Regulus lợi dụng, như vậy James để lộ là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó giải quyết James, sẽ thu thế lực gia tộc Potter dùng, hung hăng đả kích hội Phượng Hoàng.

Kế hoạch này rất tốt, đáng tiếc ý Voldemort nhất định là rơi vào khoảng không. Vì bên James không chỉ có Sirius, còn có một người nhiều mưu trí ẩn hình, Snape. Người giữ bí mật được Snape đề cập, Sirius bị nốc ao. Tương phản, Snape còn cung cấp phương pháp vớt James đi ra ngoài. James vì bảo vệ Sirius, tự động đề xuất phải làm người giữ bí mật cho Sirius, để manh mối triệt để đứt ở trên người Sirius. Cứ như vậy, khi mọi chuyện vẫn mơ hồ, Sirius đột nhiên biến mất, ngay cả hội Phượng Hoàng cũng không biết Sirius đi đâu.

Regulus điều tra Sirius thì bị cắt đứt, Regulus lo lắng cho nhiệm vụ của mình không thể hoàn thành, đồng thời tâm lý cũng nhẹ nhàng thở ra. Anh trai lần này thông minh, hiểu được tránh đi mũi nhọn, hoặc là anh đang bảo vệ người nào, vì không để chân tướng bị đưa ra ánh sáng?

Ở trong suy nghĩ của Regulus, Voldemort là người lãnh đạo mình đáng giá thuần phục nhưng Sirius thủy chung là anh của anh. Nếu như không phải gánh tồn vong gia tộc Black, anh cũng không muốn đối phó anh mình. Hôm nay Sirius chơi mất tích ngược lại cho lý do Regulus thu tay.

Đây cũng không phải là lần thứ nhất Regulus nhìn thấy Snape, anh đã từng thấy người đàn ông mặc đồ đen này bên Lord vô số lần, nhưng tiếp xúc gần như vậy là lần đầu tiên.

“Ngài Snape.” Regulus cũng là một Slytherin tiêu chuẩn, am hiểu mưu kế, muốn bảo vệ anh mình cho nên đợi Snape cảnh giác thì mang lên mặt nạ cung kính.

“Sirius Black đã mất tích, xem ra chuyện nhà Rosier thật là Sirius làm, nhưng hiện tại anh ta chạy rồi, tôi cũng vậy không có cách nào điều tra, ngài xem?” Regulus chiều này lấy lui làm tiến, anh biết rõ Lord đã phái mình xử lý chuyện này chính là muốn nghe đáp án Sirius là hung thủ, anh đi theo tâm ý Lord là tuyệt đối không sai. Regulus có ý: gia tộc Black rất trung tâm, tuyệt đối không nuông chiều hành vi Sirius nhưng hiện tại Sirius đã mất tích, gia tộc Black cũng không có cách nào. Như vậy, vừa theo ý Lord lại bảo vệ được Sirius. Nhà Black không tính bao che tội mà Sirius lẩn trốn, Lord cũng không tìm được người ngay. Tuy Regulus nhỏ hơn Sirius nhưng đầu tốt hơn anh mình nhiều.

“Ngoại trừ Sirius thì không còn người khác sao?” Snape cười cười, xem ra Regulus đoán tâm tư Voldemort vẫn còn non. Dù sao cũng là người trẻ tuổi, có thể làm được việc này đã không dễ dàng. Bọn họ làm thuộc hạ, quan trọng nhất là đoán tâm ý, anh cũng dựa vào tài này ở bên Voldemort được nhiều năm như vậy. Voldemort hiện tại không phải muốn chân tướng mà là một lý do đối phó Potter, lý do đối phó hội Phượng Hoàng, Sirius tính cái gì! Phải hai người bọn họ đến xử lý cũng là vì trải nghiệm bọn họ trung tâm hay không.

“Regulus, Black gia không bao cho làm cho người ta cảm động.” Snape nói.

“Anh cậu là người hội Phượng Hoàng, chuyện này mọi người đều biết, cậu quyết định đối phó hán ta, Lord sẽ rất hài lòng. Nhưng...” Snape còn có một phần ngoại lệ.

“Black gia định hi sinh một Sirius đối lấy Lord tín nhiệm thì cũng phải nhìn Sirius có phải người Lord muốn hay không.” Snape nói.

“Ý ngài Snape là?”

“Ngày mai cậu đi chỗ Lord, đến lúc đó cái gì nên nói cái gì không nên nói, chính cậu nghĩ đi. Cho cậu một câu, một Sirius Black bị gia tộc xoá tên, Lord còn khinh thường so đo. Hơn nữa gia tộc Rosier tính cái gì, đáng được Lord giống trống khua chiêng báo thù như vậy sao?” Snape cười lạnh lùng.

Regulus là người thông minh, một chút đã hiểu, ý Snape là muốn chuyện này liên quan đến những người khác... Có thể là liên quan đến càng nhiều người càng tốt. Lord định... tẩy trừ hội Phượng Hoàng!

Regulus khiếp sợ. Rosier chỉ một cái cố, Lord phải lợi dụng cố này, giết nhân vật chủ lực của hội Phượng Hoàng. Regulus càng nghĩ càng thấy hãi hùng khiếp vía, mấy năm trước Lord không biết nguyên nhân gì luôn ở trong phòng, quanh năm không gặp người, Snape và Lucius là hai người vẫn được Lord giữ lại. Một năm trước Lord mới xuất hiện, mà hội Phượng Hoàng phát triển lớn mạnh không ít vào lúc Lord không xuất hiện, đã là uy hiếp lớn nhất rồi. Lord ý thức được điểm ấy, ghen một năm, điều tra rõ ràng thực lực hội Phượng Hoàng, bây giờ định ra tay...

Như vậy mình nên nói như thế nào, làm như thế nào... Snape không hổ là nhân vật ở bên Lord nhiều năm, đo lường tâm ý Lord thật sắc sảo. Lord cũng chưa nói cái gì, Snape cũng đã đoán được tám chín phần tâm tư Lord. Thật không thể tin được, người như vậy, chỉ lớn hơn anh một tuổi mà thôi.

“Tôi đã biết, đa tạ ngài Snape.” Regulus cúi đầu đi xuống.

Snape suy đoán không tồi, từ khi Voldemort không còn phát tác thì bắt đầu chuyên tâm khuếch trương thế lực. Hội Phượng Hoàng tồn tại như ghen ở cổ họng, bởi vì ma lực bất ổn, Voldemort không thể không xuất hiện, hội Phượng Hoàng bắt được thời cơ phát triển lớn mạnh. Voldemort đã điều tra một năm, rốt cục nhận được một phần danh sách, những người này đều là cánh tay đắc lực của hội Phượng Hoàng. Voldemort không chỉ định kéo gia tộc Potter xuống nước, quan trọng yếu là hán định triệt để diệt trừ những người trên danh sách này.

Snape có thể cứu được James lại không thể cứu được những người này, hơn nữa, anh cũng không định cứu. Đi theo Voldemort nhiều năm như vậy, mạng người trên tay Snape cũng không ít, phát hiện mình máu lạnh.

Chỉ cần James và Lily không có việc gì là tốt rồi, những thứ khác, anh không để ý. Chuyện này làm thành sau, Voldemort sẽ càng thêm tín nhiệm anh, đến lúc đó anh có thể...

Snape nhìn bình độc được trên tay mình, vật này là tâm huyết nhiều năm, đã trải qua vô số lần thất bại đã nghiên cứu thành công! Voldemort rất cẩn thận, qua nhiều năm như vậy độc được anh dâng luôn trải qua tầng tầng thử độc, anh vẫn không có cơ hội ra tay. Nhưng chai độc được này khác, dù thử thế nào cũng sẽ không phát hiện chỗ không ổn...

Ngày kế tiếp Voldemort triệu kiến Regulus, Regulus nghe Snape nộp lên một phần danh sách, là những người liên quan đến sự kiện Rosier. Voldemort nhướng mày, trong này, không có James Potter... Voldemort bất động thanh sắc nhìn Snape.

“Severus, người thấy thế nào?” Voldemort có chút không vui, Regulus như vậy hẳn rất vui, nhưng Snape, chẳng lẽ vẫn còn giữ gìn James sao?

Snape dĩ nhiên dự kiến được Voldemort có thể hỏi mình như vậy, thông dong quỳ trên mặt đất.

“Lord, Sirius một tuần trước mất tích.” Snape nói.

“Mất tích?” Voldemort nghe tin này thì có chút nghi hoặc rồi lập tức cười lạnh, đánh giá thấp James Potter rồi, đoán được ý nghĩ của hắn, sớm dấu nhân vật mấu chốt đi, chính mình đi ra ngoài! Thông minh, cũng... Đáng chết! Voldemort càng thêm kiên định nghĩ giết James Potter.

“Đúng vậy, Sirius là nhân vật mấu chốt sự kiện Rosier. Bề tôi nghĩ... Hắn giữ gìn người nào, cho nên mới trốn.” Snape nói.

“Nga? Người nói hắn giữ gìn ai?”

“Thuộc hạ có nghĩ đến một người, tuy không phải thành viên hội Phượng Hoàng nhưng hành tung lại khả nghi.”

“Người nói xem?”

“James Potter, quan hệ của hắn và Sirius Black vẫn rất tốt. Người này làm việc rất cẩn thận, chúng ta vẫn bắt không được, nếu là có thể mượn cơ hội lần này giết hắn, như vậy không còn gì tốt hơn.”

“Chỉ tiếc là Sirius Black mất tích, bằng không thì bắt lấy hắn là có thể moi ra James Potter.” Voldemort nói. Nếu không phải thân phận James đặc thù, thế lực sau lưng khổng lồ, hơn nữa vẫn ra vẻ trung lập, hắn cũng không cần làm nhiều như vậy, trực tiếp giết người bớt việc!

“Lord, Sirius mất tích trùng hợp như vậy, nhất định là James Potter đã biết cái gì. Thuộc hạ tuổi nhỏ từng có một ít tiếp xúc với người này, James Potter mặc dù là Gryffindor nhưng cũng không lỗ mãng. Đối phó loại người này, cần dùng cách không bình thường.”

“Vì trung thành với Lord, Lord hãy giao nhiệm vụ đối phó James Potter cho thuộc hạ.” Snape nói, Voldemort có ý này, giao James cho anh biểu thị trung tâm, biết rõ là bấy anh cũng phải nhảy xuống.

Voldemort rất hài lòng, tuy lần này không bắt được James nhưng cũng làm cho hắn nhìn rõ Snape trung tâm.

“Người đã có nguyện vọng này, như vậy James Potter giao cho người. Severus, người cũng ở cạnh ta nhiều năm như vậy, vẫn trung thành và tận tâm, không để cho ta thất vọng.”

“Thuộc hạ... Đã biết.”

Rốt cục tránh được một kiếp, Snape thở dài một hơi. Khi Voldemort mệnh lệnh anh giám sát Regulus Snape đã nghĩ tới có một ngày Voldemort sẽ để mình đối phó James... Đây chân chính là một vấn đề khó khăn, nhưng cũng tốt, tối thiểu hiện tại James rơi xuống trong tay anh rồi, tốt hơn là rơi vào trong tay những người khác...

Snape nghĩ, như thế cũng chưa chắc không phải chuyện tốt, James là người giữ bí mật ẩn nấp Sirius, như vậy anh cũng có thể giấu James đi... Cho dù Voldemort nghĩ thế nào thì cũng sẽ không đoán được người giữ bí mật của James là ai...

33. Chương 33

Đương nhiên, trên đời này quan tâm Sirius không chỉ có James, Albus là một trong số đó. Sirius chính là một thành viên xuất sắc dưới tay ông. Nhưng rất đáng tiếc, nhân vật lãnh tụ như ông ở trong lòng đối phương cũng chỉ đứng thứ hai mà thôi. Đối với Sirius, người thổ lộ tình cảm là James Potter. Hiện tại không biết James nói gì với Sirius, thằng nhóc đó thả lại một đồng chuyện chơi mất tích.

Albus biết rõ Sirius sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, muốn biết chân tướng, trực tiếp nhất là tìm James hỏi một chút. James dù là thành viên hội Phượng Hoàng nhưng do thân phận, cậu ta làm việc rất cẩn thận, đối ngoại làm ra trung lập không bị ai phát hiện.

“Nói như vậy, là vì Voldemort muốn đối phó cậu nên cậu mới giấu Sirius đi.” Albus nhấp một ngụm trà, lại nói tiếp, quan hệ của ông với James rất đặc biệt... Nhớ rõ nhiều năm trước kia, đứa nhỏ này vẫn còn ở Hogwarts, giống mỗi Gryffindor bình thường, Albus cũng không có ấn tượng gì nhiều, ấn tượng ngừng ở đứa bé này là vua gặp rắc rối.

Về sau có một ngày, James chạy tới nói với ông cậu ta không phải James mà là một người khác... Lúc ấy ông còn cho James điên rồi! Kết quả đối phương dám nói ra bí mật trường sinh linh giá, mới đầu Albus còn không tin, đến khi trường sinh linh giá ở phòng theo yêu cầu tìm được ông mới nhìn thẳng vào James, đây chính là cơ hội bọn họ biết nhau.

James đã trở thành người thừa kế gia tộc Potter, luôn âm thầm giúp đỡ hội Phượng Hoàng, đồng thời cũng bày mưu tính kế cho hội Phượng Hoàng, đối với Albus, James xuất hiện bằng với một cơ hội lớn từ trên trời rơi xuống. Năng lực James nhiều lần biết trước cùng với rất quen Voldemort bố trí cũng làm Albus kinh ngạc.

“Đúng vậy, Voldemort định lợi dụng cơ hội này kéo gia tộc Potter xuống. Hắn vẫn muốn đối phó tôi, người tới giết cũng không biết phải bao nhiêu lần rồi. Hắn đối phó tôi không sao, nhưng căn cơ gia tộc Potter rất sâu, bối cảnh rất rộng, không thể không bỏ mặc cho nên tôi giấu Sirius đi.” Ngoại trừ Albus, chỉ có Sirius biết rõ anh là thành viên hội Phượng Hoàng, ngay cả Lupin cũng không biết, về phần Peter, đừng nói. Cũng không phải James đa nghi mà là anh cảm thấy chuyện này liên quan đến càng ít người càng tốt.

“Voldemort không có khả năng dừng tay, cậu hóa giải một chiêu này, hắn nhất định sẽ phái người khác đối phó cậu.” Albus hiểu rõ Voldemort.

“Không việc gì đâu, không cần lo lắng cho tôi.” James cười nói.

“Albus, chỗ tôi có một phần danh sách, người ra mặt đều gặp nguy hiểm, là đối tượng Voldemort định giết.” James giao một bức thư cho Albus, có thể làm đều làm, kế tiếp xem vận mệnh những người này rồi.

Albus tiếp nhận danh sách, nhìn James, lại là tin tức bên trong. Cho tới nay Albus cũng biết, James ở chỗ Voldemort có một nội ứng, hơn nữa địa vị nội ứng rất cao! James vẫn không chịu lộ ra thân phận người kia, ngay cả Albus cũng không biết người kia là ai, có thể thấy được James vì bảo vệ người kia thế nào. James còn đòi một hứa hẹn, sau khi chiến tranh chấm dứt, cậu ta muốn bảo vệ một người, muốn Albus hỗ trợ. Người kia, chỉ sợ sẽ là gián điệp thần bí Albus suy đoán.

“Trường sinh linh giá có cái gì mới không?” Albus hỏi.

“Tạm thời còn không có, nhưng cũng rất nhanh, gần đây phải lưu ý gia tinh Kreacher nhà Black.” James không nhớ rõ, đại khái là năm 1979, cũng là năm nay, Regulus thay trường sinh linh giá để Kreacher hủy diệt trường sinh linh giá chân chính. Nhưng Kreacher dùng mọi cách cũng không thể hủy, vẫn để đến lúc đó.

Lại biết trước? Albus cười cười.

“Có lẽ cậu nên đến trường học hưởng ứng triệu tập, James, gần đây chúng ta đang cần giáo sư tiên tri, theo tôi thấy khả năng trúng của cậu rất lớn.” Albus trêu ghẹo.

Nghe vậy James chần chừ một chút, đã tới sao? Không biết lần này Trelawney sẽ tiên đoán cái gì? Thiếu đi Harry Potter nhất định không có cách nào tồn tại, có phải sẽ có chúa cứu thế mới xuất hiện không? Trelawney kì quái, điên điên khùng khùng, nhưng có lúc tiên đoán chuẩn xác.

“Tôi sao, hay là thôi, tổ tiên gia tộc Potter cũng không có huyết thống tiên tri, cũng đừng đi dạy hư học sinh a.” James nói.

“Cậu có tác dụng hơn một trăm người tiên tri a.” Albus cảm khái, mạng Voldemort nên hết, ngay khi hội Phượng Hoàng không còn cách nào, lại toát ra một James.

James biết Hogwarts mời giáo sư tiên tri thì chú ý tiến triển, nhất là Trelawney.

Có lẽ ở trong lòng James, anh hy vọng có thể có một chúa cứu thế xuất hiện. James không biết kế hoạch Snape nhiều, Snape cũng không chủ động nói, anh cũng sẽ không hỏi. Voldemort là người được Slughorn chú ý, bản thân cũng là một chuyên gia độc dược. Muốn lừa gạt ánh mắt của hắn, chế tác một loại độc dược mẫn tính vô hình, khó như lên trời. Một khi bị phát hiện, Snape sẽ chết không có chỗ chôn.

James chỉ biết là vì làm độc dược này, ba năm qua Snape mỗi ngày dùng thân thể làm thí nghiệm! Snape nói nếu như ngay cả chính mình uống giá độc dược cũng không phát giác được, như vậy nhất định Voldemort cũng sẽ không phát hiện. Snape luôn không để ý thân thể của mình! Hiện tại James may mắn, Voldemort ở Snape trị liệu, thần trí coi như thanh tỉnh. James nhớ rõ, dựa theo phát triển trước đó, hiện tại Voldemort đã điên rồi, mất đi thần trí giết người lung tung đưa tới thế giới pháp thuật phần nọ. Nhưng lần trở lại này vì anh đến cho nên Voldemort coi trọng Snape sớm, miễn kết cục nổi điên, ngày nay còn là người lãnh đạo lý trí tỉnh táo, còn tính mở rộng thế lực đến Đông Âu.

Mà vào lúc này, Lupin xảy ra chuyện...

“Sao vậy?” James vội vã chạy tới trụ sở bí mật hội Phượng Hoàng, nếu là bình thường anh sẽ không mạo hiểm xuất hiện.

Albus thần sắc ngưng trọng, Lupin nằm trên giường bệnh hôn mê đã lâu, ánh lửa chiếu đến sắc mặt như tro tàn.

“... Tôi có một tin xấu, James.” Thái độ Albus đã nói rõ hết thảy, một tiếng thở dài trầm trọng quanh quẩn trong tầng hầm ngầm trống trải.

“Không! Không có khả năng!” James không muốn tin tưởng! Không có khả năng, làm sao Lupin có thể sẽ chết, rõ ràng... James hoảng hốt đến gần, muốn nói Lupin còn có mấy chục năm sinh mệnh a! Nhưng vì anh đến, mọi chuyện đều không giống lúc trước. Là anh sao? Là anh hại chết Lupin... James ngơ ngác ngồi cạnh Lupin, nghe đối phương suy yếu hô hấp, nhìn ***g ngực phập phồng.

“Bên ngoài có một nhóm người đuổi giết Remus, St. Mungo cũng không an toàn, cho nên tôi chuyển cậu ta đến nơi này. Nhưng vết thương của cậu ta quá nặng, chỉ sợ, không kiên trì được lâu.”

“Tại sao có người đuổi giết Remus?” James nghi hoặc, là Voldemort sao? Không! Không đúng! Voldemort sẽ không động đến Lupin! Hơn nữa, Voldemort nóng lòng tìm được Sirius, Lupin là một trong những manh mối quan trọng, hắn sẽ không ra tay với Lupin. Như vậy, những người kia, là ai?

“Tình huống bây giờ rất khó phân biệt, những người kia dường như... Cũng không phải tử thần thực tử, giống như là tử sĩ của quý tộc.” Albus hồi tưởng lại tình cảnh khi mình cứu Lupin.

James lấy lại bình tĩnh rồi bỗng nhiên đứng dậy. Tuy anh không thể cứu Lupin nhưng có một người nhất định có thể...

Regulus lạnh lùng nghe người quỳ trên mặt đất báo cáo.

“Bị Albus cứu đi?” Regulus vỗ bàn, bàn lập tức vỡ vụn một khối, rơi xuống mặt đất phát ra tiếng vang đột ngột.

“Phế vật!” Regulus cố nén lửa giận, đứng dậy đưa lưng về phía những người mặc đồ đen nơm nớp lo sợ.

“Thuộc hạ... Thuộc hạ thấy, người nọ bị thương nghiêm trọng như vậy, nhất định là không sống được.” Người mặc áo đen còn đứng vững chịu áp lực, nói đứt quãng.

“Người xác định?”

“Xác định!”

Regulus nhắm mắt lại, sắc mặt trầm tĩnh như nước không biết suy nghĩ cái gì.

“Chuyện hôm nay, làm thật sạch sẽ sao?” Regulus hỏi.

“Chủ nhân yên tâm, ngoại trừ Albus Dumbledore, không ai thấy chúng tôi.”

“Các người đi xuống đi, nhớ kỹ, đừng làm cho người thấy.”

“Vâng.”

Chờ người đều đi, Regulus về nhà Black, ly cà phê nóng trên bàn đã nguội mất, không ai phát hiện thiếu niên này đã từng rời khỏi gian phòng của mình. Regulus sửa sang lại nét mặt của mình, ánh mắt trẻ trung, thông minh, phẳng phất âm trầm cùng tàn nhẫn vừa rồi chỉ là một giấc mơ của mọi người mà thôi.

Ngồi ở trước bàn, Regulus mở ngăn kéo lấy ra ảnh chụp. Đó là bốn thiếu niên ở trong tấm ảnh đùa giỡn. Đây là bức ảnh duy nhất trong nhà có Sirius, là Regulus vụng trộm dấu đi, còn lại đã bị cha mẹ đốt. Regulus cẩn thận xem qua thiếu niên tóc đen cười tỏa sáng kia... Anh, em sẽ không để bất kì ai xúc phạm tới anh, cho dù là em, cũng không được.

Những người trong tấm ảnh Regulus đều nhận ra, đó là bạn tốt nhất của Sirius... Regulus cẩn thận cất kỹ ảnh. Lord cũng không giao nhiệm vụ tẩy trừ hội Phượng Hoàng giao cho anh mà giao cho Lucius, đích xác, chuyện quan trọng như vậy tự nhiên sẽ không đến phiên một tên vô danh tiểu tốt như anh. Nhưng Lord lại cho Regulus một nhiệm vụ càng thêm gian khổ, tối thiểu với anh là một cú đập vào đầu, Lord muốn anh tìm ra Sirius Black, còn phải một tâm phúc đến giám thị anh! Hiện tại, người ra lệnh cho anh là Severus Snape.

Tìm ra người, tiếp theo? Regulus là người thấy xa, tìm ra người rồi bước tiếp theo chính là giết, điểm đoán ấy anh vẫn phải có. Chẳng lẽ, cuối cùng nhất định phải tự tay giết chết anh mình sao? Regulus thống khổ nhắm mắt lại. Vì sao anh trai không thể giống anh là một Slytherin? Regulus không chỉ một lần hỏi mình như vậy.

Từ lúc còn rất nhỏ, anh trai vẫn là thần tượng của anh, vì anh trai mạnh hơn anh rất nhiều. Đặt ở trong nhà quý tộc khác thì rất có thể làm cho anh em trong nhà cãi cọ nhau nhưng Regulus chưa bao giờ vì anh trai quá ưu tú mà ghét Sirius hay gì khác. Tương phản anh rất sùng bái anh trai mình, tâm nguyện lớn nhất của anh là anh trai có thể nói với mình mấy câu. Đúng vậy, anh trai cũng không thích anh, anh trai không thích mỗi người nhà Black! Anh trai căm hận Slytherin... Đáng tiếc, anh là Slytherin trời sinh.

Sirius rất xúc động, lúc còn bé thường xuyên gặp rắc rối, chuyện Regulus thường làm nhất chính là đi theo Sirius giúp Sirius giải quyết tốt hậu quả... Sáu tuổi Sirius làm vỡ quả táo thủy tinh của thiếu gia nhà Maquer, đó là món đồ chơi Maquer thích nhất, Sirius rất sợ hãi bỏ chạy. Khi đó Regulus mới năm tuổi, ý nghĩ đầu tiên ngay lúc đó của cậu chính là thiết kế gia đình nhà Maquer, vụ gia đình làm vỡ quả táo thủy tinh. Về sau còn vì nguyên nhân này làm Sirius thấy anh âm hiểm xảo hoạt... Chuyện như vậy nhiều vô số kể, Sirius đánh người, anh phụ trách hàn gắn. Sirius trốn đi, anh phụ trách yểm trợ... Tuy nhiên Sirius chưa bao giờ cho rằng cách làm của anh là tốt...

Không có cách nào, Sirius là một Gryffindor, mà anh là một Slytherin... Nếu như không phải chiến tranh, rất có thể bọn họ vẫn sống như vậy, đối với Regulus, cuộc sống đó rất hạnh phúc. Nhưng sự thật rất tàn khốc, Sirius vẫn đi, đã đi ra cái nhà này... Sirius là một con chim ưng chân chính, một ngày nào đó phải bay lượn bên ngoài. Vì Sirius phản bội, nhà Black nhất định phải dâng lên một người bày tỏ trung thành, Regulus trở thành người đó. Năm 16 tuổi, Sirius tự do, mà Regulus vừa đầy 15 tuổi trở thành một tử thần thực tử, cánh tay bị dán lên ấn ký vĩnh hằng... Nếu như đây là cái giá để Sirius tự do, như vậy Regulus cũng vui vẻ chịu đựng.

Regulus sùng bái Voldemort, vì anh là Slytherin, chỉ cần là Slytherin thì không có khả năng miễn dịch Voldemort hấp dẫn. Nhưng nếu như lựa chọn Voldemort và Sirius, Regulus sẽ chọn anh mình. Cũng như mỗi một lần, anh trai gây họa, anh sẽ dùng trăm phương ngàn kế giúp anh trai giải quyết tốt hậu quả... Lần này, cũng như vậy.

Nếu như anh chọn người giữ bí mật, thì là ba người kia, Lupin, James, Peter, chỉ là không rõ ràng là ai mà thôi... Trong mắt Regulus hiện lên tàn nhẫn, chuyện anh có thể nghĩ đến những người khác cũng có thể nghĩ đến. Anh trai cho là mấy người bạn kia đáng tin nhưng... cho tới bây giờ Regulus không tin người này.

Chỉ cần ba người này chết hết Sirius sẽ an toàn, Voldemort vĩnh viễn cũng sẽ không tìm thấy anh trai! Thần chú giữ bí mật cũng không an toàn, ai có thể biết cái gọi là tình bạn trải qua khảo nghiệm như thế nào, nhân tâm có thể sinh ra biến hóa gì không! Là Slytherin, Regulus tin tưởng chỉ có người chết mới an toàn nhất! Hiện tại Lord giao chuyện đối phó James cho Snape, Snape cũng không dễ đối phó, hiện tại Snape đã thành cấp trên của anh, tạm thời không thể động James... Như vậy chỉ có thể ra tay với Lupin và Peter!

Lord ghét người bộc lộ tài năng quá mức, Snape, Malfoy đều là người hiểu giấu dốt, mà Lestrage ngu xuẩn, vĩnh viễn không được trọng dụng. Những năm này, anh cũng học xong giấu dốt, phải nói, từ rất nhỏ anh đã biết làm thế nào để người trên phớt lờ mình. Regulus không tin người giống Snape, Malfoy không có thể lực riêng cho nên anh cũng âm thầm bồi dưỡng một đám người chỉ trung thành với mình, chỉ là phòng ngừa chu đáo mà thôi, anh vẫn không cho là có một ngày mình sẽ phản bội Lord... Có lẽ, khi đó, anh cũng đã nghĩ đến có một ngày sẽ vì anh mà làm mấy chuyện bất trung bất hiếu.

Regulus cắn răng, nếu như giết hai người kia, anh trai sẽ hận chết mình... Nhưng đã ra thì không còn đường quay về.

Đối với tâm tư bên ngoài của Regulus, thành viên nhà Black khác cũng hiểu, Orion triệt để buông Sirius, khi nghe nói nhiệm vụ của Regulus ông đã bắt đầu nghĩ hết các loại biện pháp phải bắt được Sirius giữ gia tộc Black.

“Regulus.” Orion nói.

“Cha biết rõ với con là rất thống khổ, nhưng là... Chúng ta, đã thành như bây giờ rồi, đã không thể giữ rồi!” Orion nhần tâm.

“Con biết, cha.” Regulus nhàn nhạt trả lời.

“Con từ nhỏ đã có chủ ý, tâm tư nặng, người khác chỉ biết là nhà chúng ta có một con lớn nhất thiên phú tốt, thường xuyên không để ý đến con, nhưng ta người làm cha lại biết rõ, thiên phú của con ra kém Sirius nhưng ý nghĩ lại tinh tường hơn nhiều, là người làm chuyện lớn!” Orion khuyên.

“Hiện tại nhà chúng ta chỉ có thể dựa vào con, lần trước nói Snape với cha là rất xem trọng con, con phải có quan hệ với cậu ta, cậu ta và Malfoy đều là người Lord coi trọng nhất. Hiện tại Lucius cưới chị con, cha cũng yên tâm. Về phần Snape, tuy người này rất quái dị nhưng rất có địa vị. Hiện tại con bị phân đến chỗ bọn họ, gặp chuyện phải nói với cậu ta. Nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ...” Orion không phát hiện Regulus không yên lòng, vẫn liên miên cắn nhẩn.

Giờ phút này chuyện Regulus nghĩ hoàn toàn không liên quan với những gì Orion nói, anh đang suy tư bước hành động tiếp theo, cho dù Lupin không chết nhưng cũng là phế nhân, không đủ gây sợ. Kế tiếp là tìm ra Peter như thế nào, tên Peter kia là người nhất gan a, loại người này cũng xứng đứng ở bên anh trai sao!

Hiện tại anh đã mạo hiểm động Lupin, như vậy Snape có thể phát giác không? Nếu như phát hiện, vậy phải giải thích với Voldemort như thế nào, gia tộc Black... Thậm chí Regulus nghĩ nếu như Voldemort tức giận, như vậy đánh bạc cái mạng này cũng được.

Nhìn cha già tóc trắng xoá, Regulus áy náy, anh biết rõ lợi ích gia tộc rất quan trọng nhưng ... Anh đã trưởng thành, anh cũng có người mình muốn bảo vệ. Anh không có năng lực như anh trai, anh không cho được người khác hứa hẹn, anh chỉ có thể thể với mình, đưa phép của anh vĩnh viễn không chỉ vào anh trai, thà rằng tự sát anh cũng sẽ không để anh trai gặp nguy hiểm!

34. Chương 34

Borg cho tới bây giờ cũng không buông thành kiến với Snape, cho dù Snape đã ở bên Voldemort ba năm, nay là một trong tâm phúc chạm tay có thể bỗng của chúa tể hắc ám. Vinh sủng rồi sau đó thất sủng làm tính tình Borg càng thêm tối tăm phiền muộn. Đôi khi Borg thấy có lẽ Severus Snape này từ nhỏ tương khắc với mình, bằng không sao anh lại chán ghét người này như thế! Ông nội một năm trước đã qua đời, mắt thấy Snape càng được sủng ái mà ở bên cạnh anh lại không có người nào để thương lượng đối sách.

Nhưng kiên nhẫn vẫn có tác dụng, Borg quan sát Snape ba năm, cho tới bây giờ mới xem như có chút thu hoạch. Snape rất cẩn thận, ba năm qua ở trước mặt Lord, đừng nói là sai lầm lớn, mà ngay cả nói cũng chưa từng nói quá một lần. Hơn nữa biết rõ Lord vì bản thân ghét người sinh hoạt cá nhân thoải mái nên đến nay còn không có người cùng ngủ, giống như là đi theo Lord cấm dục. Đương nhiên Borg sẽ không cho là Snape thật sự như vậy, ở trong mắt Borg Snape là đối trá.

“Đây muộn một giờ?” Borg nghe người dưới báo cáo, đoạn thời gian trước Snape cùng Lord đi Đức một chuyến, sau khi trở về Lord lại đột nhiên nói Snape khổ cực, muốn cho Snape nghỉ ngơi một thời gian ngắn, không cần mỗi ngày đến trước mặt Lord hầu hạ. Đương nhiên, Borg cho rằng chuyện sẽ không đơn giản như vậy, Lord khi nào lo lắng người hầu vất vả khổ cực, đại khái là Lord phân công nhiệm vụ bí mật gì để Snape đi làm.

Snape sinh hoạt rất có quy luật, mỗi ngày sáng sớm sáu giờ rời giường, buổi tối mười một giờ ngủ, ba năm qua chưa từng đổi nửa phút, còn chuẩn hơn đồng hồ báo thức. Mà buổi sáng hôm nay lại muộn một giờ, vì sao?

“Đúng vậy, sau khi rời giường Snape đi ra ngoài, đi tiệm Borgin mua tài liệu độc dược, đây là danh sách.” Người hầu dâng tấm da dê, Borg quét mắt. Phía trên rất tạp, chắc là vì che dấu tai mắt, lẫn lộn những tài liệu hắc muộn cho nên mua mỗi loại tài liệu một tí.

Nhưng Borg cũng không phải là đèn cạn dầu, bản thân Borg là một chuyên gia độc dược, nghiên cứu cẩn thận, rất nhanh phát hiện vài loại tài liệu hiếm thấy, nhưng tổ hợp lại thì không nhìn ra là loại độc dược gì.

“Sắc mặt ngày hôm nay như thế nào?” Borg hỏi, chắc hẳn những tài liệu này là vội vã muốn dùng bằng không thì Snape cũng sẽ không vội vã chạy tới mua lúc cửa tiệm vừa mở.

“Sắc mặt?” Người hầu lắp bắp, hẳn đã theo dõi Snape ba năm, quen thuộc thói quen cuộc sống của Snape như lòng bàn tay nhưng sắc mặt người nọ... Từ đầu đã là bộ mặt quan tài, cho tới bây giờ cũng chưa thấy thay đổi.

“Cái này thuộc hạ không nhìn ra nhưng hôm nay rèm cửa phòng Snape không kéo ra.” Đây cũng là một điểm khác thường.

Borg nhớ rõ phòng Snape có một cây lan, Snape rất yêu quý, mỗi ngày đều kéo rèm để bồn cây trên quý phơi nắng...

“Đi.” Borg kiêu căng đứng lên, khoe môi cong lên, tự đắc sửa lại tay áo.

“Chúng ta cũng đã lâu không vấn an Lord rồi, hôm nay thời tiết tốt, nên đi.” Borg không biết Snape đang giở trò quỷ gì nhưng Borg hẳn cảm nhận ra đây là một cơ hội tuyệt hảo để Snape xuống.

Snape trở lại đường bàn xoay, vừa vào cửa đã thấy ánh nắng lạnh như băng xuống, thấy được người lòng như lửa đốt trên ghế, lại tức không đánh được, nhú mào.

“Đừng ở chỗ này chướng mắt, theo ta vào phòng thí nghiệm, ta cần một trợ thủ.” Snape một đường gào thét vào, một đường phát phát đưa phép, cửa phòng thí nghiệm được giấu trong không gian mở rộng.

“Thật có lỗi...” James đã bắt đầu hối hận, mình dẫn Lupin tới chỗ Snape, không nói đến Snape vốn cùng Lupin có thù, chỉ cần tình cảnh Snape ngày nay, mình không nên không để ý trước sau như vậy mới đúng.

“Được rồi, cho tới bây giờ ta sẽ không ôm kỳ vọng gì với chỉ số thông minh của ngươi.” Snape cắt cổ long nha để chỉnh tề ở một bên, chỉ huy James cắt miếng đồng tài liệu độc dược sau đó chính mình bắt đầu châm lửa.

“Trực tiếp mang người tới có phải lại thêm phiền toái không...” James chỉ sợ Snape giống như bây giờ không thêm nói chuyện vì kinh nghiệm nói cho anh biết, Snape càng biểu hiện mây trôi nước chảy thì lại càng tức giận.

“Hừ!” Snape hừ lạnh một tiếng.

“Ba năm qua người thêm phiền toái cho ta còn thiếu sao.”

James nghe vậy chỉ trầm mặc đứng ở một bên giúp đỡ, Lupin lần này trúng Avada Kedavra nhưng may đổi phương sử dụng câu thần chú này không... thuần thực lắm, năng lực cũng không mạnh, Lupin tránh thoát một bộ phận, lại có cơ thể người sói trời sinh mạnh mẽ, cuối cùng có thể còn sống. Mặc dù như thế nhưng lại bị thương nặng, cho dù còn sống cũng sống không quá hai ngày. Lúc ấy James không có thời gian lo lắng nhiều như vậy, anh chỉ biết không thể để Lupin chết, mà trên thế giới này, người duy nhất có thể cứu được Lupin là Snape.

Đối với Snape, Lupin có chết hay không không có quan hệ gì với anh nhưng không biết làm sao khi thấy James thống khổ bắt lực tìm đến mình, ý chí sắt đá của Snape mềm nhũn. Snape mềm lòng chỉ có James Potter có được đãi ngộ đặc biệt.

“Bị thương nặng như vậy, ta cũng chỉ có thể nỗ lực hết sức...” Snape sớm đã nói rồi, anh không phải chúa tể nắm sự sống cái chết trong tay, anh chỉ là một độc dược đại sư, lúc này Lupin có thể qua hay không thì phải nhìn vận mệnh của anh ta.

“Là ai muốn giết Lupin?” Snape cũng sẽ không ngu xuẩn cho rằng tử thần thực tử sẽ đuổi giết một người sói nghèo rớt mùng tơi.

“Không biết...” James lắc đầu, chuyện này quá kì quái, rất quỷ dị.

“Nhưng tôi sẽ điều tra ra, chuyện này hẳn là không liên quan đến Voldemort.”

Snape không đáp lời chuyên tâm làm độc dược, James ở bên cạnh nhìn, một lúc lâu sau mới thở dài, tiếng nhỏ gần như không thể nghe thấy quanh quẩn trong không gian của phòng thí nghiệm.

“Sev, xin lỗi...” Biết rõ làm như vậy có thể sẽ làm Snape nguy hiểm, nhưng, anh cũng không thể nhìn Lupin chết.

Snape phẳng phất như không nghe được, sắc mặt như thường tiếp tục công việc trên tay...

Bất động thanh sắc làm cho người ta ăn một là một môn học cao thâm, Borg mấy năm này cũng cải biến rất nhiều, cởi đi lớp áo ngoài thiếu niên trẻ trung, từ trong ra ngoài đều giống như một quý tộc thân sĩ chân chính. Chỉ cần người chú ý quan sát thì sẽ phát hiện Borg bắt chước Lucius, cũng bắt chước Snape. Tất cả mọi người cho là vì lấy được Lord yêu thích, đeo lên cái mặt nạ không giống sắt thép lại càng hơn sắt thép.

“Loại độc dược mới thay đổi này ưu điểm ở chỗ hiệu quả nhanh hơn mà lại không màu không vị, giống như nước, như vậy sẽ không dễ dàng bị phát giác.” Do Snape mà Borg hiện tại phải chịu trách nhiệm nghiên cứu phát minh một ít độc dược, đối với Borg nghiên cứu độc dược vớ vẩn là vũ nhục! Borg chỉ có thể chuyển dời phần hận đến trên người Snape.

“Ừ, không tệ.” Voldemort xem bình nhỏ trong tay, chất lỏng bên trong nước tinh khiết vô hại như nước, mở ra ngửi một chút, Voldemort nhăn mày một chút. Không màu không vị sao? Ở trước mặt hắn, thứ này hoàn toàn không có khả năng lừa dối.

“Borg, còn có một chút cay đắng.” Voldemort nói, thả bình nhỏ sang một bên.

“Người ngày thường nên nói chuyện nhiều với Severus, ta nhớ Severus cũng nghiên cứu độc dược rất sâu.”

Borg vụng trộm hừ lạnh một tiếng, hắn chỉ biết Lord nhất định sẽ nói Snape. Borg giả vui vẻ, phẳng phất không thêm để ý phụ họa Voldemort.

“Đúng vậy, Severus coi như là chuyên gia độc học rồi, bề tôi đi nhà Snape còn thấy Snape nuôi rất nhiều cây độc, ngay cả mèo diệt lan trân quý tính cách bốc đồng như vậy Snape cũng có thể nuôi sống.” Borg nói rất thành khẩn.

“Thành phẩm của thuốc hạ làm ra còn định mang đến cho Snape xem, không biết làm sao gần đây Snape lại luôn đóng cửa từ chối tiếp khách cho nên chỉ phải trình lên cho Lord, sợ làm trễ thời gian của Lord.”

Lucius từ khi bắt đầu đã hiểu, Borg chuyên môn tới đâm chọc Snape. Lord rất đa nghi, cho dù Snape ở bên cạnh hắn ba năm, còn nhiều lần có công lớn nhưng cũng không có nghĩa là Lord rất tin tưởng Snape.

“Đóng cửa từ chối tiếp khách, vì sao?” Quả nhiên Voldemort hoài nghi.

Borg làm bộ không hiểu nguy hiểm ẩn chứa trong giọng Voldemort, mặt không đổi sắc mỉm cười.

“Thuộc hạ cũng không biết, vốn còn muốn biết một chút về bồn cây mê diệt lan, kết quả rèm cửa cũng kéo hết, không phải là sợ thuộc hạ bỏ cửa sổ trộm đi bồn hoa bảo bối kia chứ?” Borg cười nói.

Voldemort nghe vậy trầm mặc lúc lâu rồi quơ ống tay áo mệnh lệnh Borg lui ra, chỉ để lại Lucius.

“Phái người đi nhìn nhà Severus.” Voldemort âm trầm nói, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cằm.

“Không, Lucius, người đi.” Voldemort biết rõ Snape giảo hoạt, người bình thường sợ là không đối phó được.

“Lord, hiện tại sao?”

“Đúng vậy, hiện tại.”

Lucius trầm mặc, anh biết rõ lần này Borg xem như thành công. Lucius biết rõ Borg và Snape có ân oán cho nên đối với Borg cũng là có giữ lại, nhưng tra một chút luôn tốt.

Snape cũng không biết mình đã bị người khác tố cáo, anh vẫn còn cứu chữa Lupin, khi vạc bốc khói trắng, Lucius đã đến gần nhà Snape.

Lucius vung bột Floo vào lò sưởi, miệng nói đường bàn xoay, ngọn lửa xanh bốc lên, lò sưởi nhà Snape phát ra tiếng vang.

“Ai?” Snape kinh hãi, mắt nhìn James, hai người căng cứng giống điêu khắc, Lupin... Còn trong phòng ngủ...

Tro bụi trong lò sưởi nhà Snape bốc lên làm Lucius ho khan.

“Severus, cậu cần rửa lò sưởi đi... Tôi hay đi Floo a.” Lucius lấy khăn tay lau mặt, rất quen thuộc ngồi ở trên ghế.

Snape vút James ở trong phòng thí nghiệm, cảnh cáo anh không được phát ra tiếng rồi mới trấn định đi ra phòng thí nghiệm thì thấy người đàn ông có tóc dài bạch kim đang ngồi trên ghế.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Snape hỏi, anh biết rõ Lucius sẽ báo một tiếng rồi mới tới nhà mình.

“Borg hôm nay tới đâm chọc, nói cậu mấy ngày nay đóng cửa từ chối tiếp khách, ban ngày cũng không kéo rèm cửa.” Lucius giống như vui đùa nhưng chỉ có Snape mới biết được Lucius nói có bao nhiêu phần là vui đùa, có bao nhiêu phần là nghiêm túc.

“Xem ra thật đúng là như thế a. Chẳng lẽ cậu bắt đầu chơi giấu tình nhân?” Lucius cũng không đặt chú ý ở phòng thí nghiệm, anh trực tiếp nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Snape sốt ruột, Lucius đã cho rằng trong nhà anh ẩn dấu người, như vậy không tìm ra người này Lucius tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Nếu như anh hiện tại không cho Lucius xem xét như vậy hoài nghi sẽ tăng lên! James Potter chết tiệt! Lucius muốn tìm ra anh giấu người nào? Mà Lupin, một hội thành viên Phượng Hoàng, hiện tại đang nằm trên giường anh, không có cái gì tồi tệ hơn cái này!

Khi Snape không biết nên làm gì thì cửa phòng ngủ Snape bị mở ra, một người Snape không quen biết từ bên trong đi ra. Một thiếu niên chừng 15 16 tuổi, tóc vàng, đôi mắt xanh thẳm, đáng yêu giống như một con mèo Ba Tư nhỏ. Chỉ mặc một cái áo sơ mi đen to của Snape, vừa vặn tới đùi, bộ dạng xấu hổ làm cho người nhìn sinh ra ý muốn bảo vệ. Snape vội vàng che dấu kinh ngạc dưới đáy mắt mình.

“S... Ngài Snape, em, em mang đến thêm phiền toái cho ngài sao...” Thiếu niên kia còn chưa nói hai câu nước mắt đã chảy xuống trước rồi.

Lucius giờ phút này không thể tỉnh táo hơn Snape bao nhiêu, anh nghĩ tới vô số khả năng nhưng chưa từng nghĩ tới Snape thật sự có tình nhân... Đây, đây, sao lại thế này! Lucius nhìn Snape và thiếu niên, về mặt xem cuộc vui.

“Sao không ở trong phòng nghỉ ngơi.” Snape cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, làm bộ rất quen thuộc nói, anh đã nghĩ đến thân phận thiếu niên này. James Potter học biến hình học tốt nhất, hoặc là độc được đa dịch? Trời ạ! Anh sắp điên rồi!

“Em, em nghe thấy tiếng...” James khóc nức nở cúi đầu, lúc này mới khiến người phát hiện cậu không đi giầy làm cho người nhìn sinh ra cảm giác yêu thương.

Snape thấy thái dương mình đang nổi lên, chẳng lẽ tên James chết tiết không thể nghĩ ra cái khác sao! Mèo cũng được a! Tốt hơn bộ dáng này nhiều! Đang nghĩ, James lại nhào vào ngực anh.

“Ngài, ngài đừng trách tội ngài Snape, là ngài ấy cứu tôi...” James khóc thê thảm.

“Tôi biết, bọn họ gọi tôi máu bunn, nhưng...” James càng khóc thương tâm hơn. Snape mặt không biểu tình mặc James ôm, đây đã là trình độ lớn nhất anh có thể phối hợp.

Lucius đã hiểu, thiếu niên tóc vàng là máu bunn, không biết lúc nào được Snape cứu... Cứu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là ở trong danh sách người bị giết sao?

“Không thể giữ lại, Severus.” Lucius nghiêm túc nói, thích người gì không tốt lại đi thích một máu bunn. Nếu như Lord biết chuyện này thì nhất định sẽ trừng phạt Snape.

“Tôi biết...” Snape thở dài, anh biết James xem như từ hiểm cầu thắng, dùng một sai lầm nhỏ che dấu sai lầm lớn! Anh cứu một máu bunn, vấn đề này tuy rước lấy Voldemort ghét nhưng không phải sai lầm lớn!

“Tôi muốn chờ vết thương tốt hơn một chút rồi đưa đi khỏi Anh.” Snape giải thích.

“Là người trên danh sách sao?” Lucius hỏi.

“Không phải, chỉ là một người bị liên quan.”

Lucius lựa chọn tin tưởng Snape, dù sao loại mềm yếu này còn chưa đủ tư cách có tên trên danh sách.

“Mau giải quyết đi... Lord, tôi sẽ giải thích giúp...” Lucius dùng ánh mắt nhìn thiếu niên trượt chân nhìn Snape, làm sao lại khí tiết tuổi già khó giữ được nha! Vì một con quỷ nhỏ thích khóc như vậy, thật không có giá trị! Nhưng bộ dạng không tệ, nhưng cũng quá yếu! Chẳng lẽ Severus thích loại này?

“Tôi đã biết, tôi sẽ... Mau chóng...” Snape lúng túng nói.

Lucius nhìn hai người rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Cho dù ẩn dấu người thì cũng không cần kéo rèm kín như vậy a. Ban ngày làm cũng không hay, chú ý ảnh hưởng một chút, Lord ghét nhất cái gì cậu cũng biết.”

Ban ngày làm! Sắc mặt Snape tái nhợt, từ này từ lúc nào dùng để hình dung anh!

“Ta trở về, cậu cẩn thận một chút, Borg đâm đó! Sớm biết cậu ưa thích loại hình thô con này như vậy ta sẽ sai người nhiều đưa mấy cái đến.” Lucius vừa đi vừa nói, Snape tức giận nắm tay vang khục khục.

Đến lúc Lucius đi, Snape mới đập James!

“Severus, rất đau!” Vừa rồi James cũng là cái khó ló cái khôn, từ cửa ngấm vào phòng ngủ Snape, trong túi anh tùy thân mang theo độc được đa dịch có thể biến thành các loại hình tượng, tùy tiện chọn một thiếu niên uống vào, giấu Lupin xuống giường sau đó đổi áo Snape chạy ra giải vây.

Lucius cho rằng trong phòng ngủ có người, nếu như không tìm được người thì sẽ càng hoài nghi! Anh chỉ có thể mạo hiểm!

“James Potter, ta hiện tại trình trọng cảnh cáo người! Về sau, người còn làm loại chuyện phiến toái này ta sẽ biến người thành bông thoa lùn, vĩnh viễn!”

35. Chương 35

Snape triệt để hận Borg, anh có thể không so đo Borg cướp đi thân phận người thừa kế của mình nhưng anh lại không thể tha thứ Borg tính toán mình, trở ngại con đường báo thù của mình. Về James, nguy cơ vì lỗi mẫn của cậu ta tuy được sách lược vớ vẩn kia hóa giải rồi nhưng Snape còn cho James độc được nôn mửa cho bấy ngày, thời gian này James khổ không thể tả.

Vết thương của Lupin chuyển biến tốt, hội Phượng Hoàng bắt đầu điều tra những người ngày đó giết anh là ai phải ra. Snape cũng điều tra chuyện kia, từ trước đến nay anh không thích bên cạnh mình xuất hiện nhân tố không xác định. Đám người tới giết Lupin không phải người Voldemort, vậy là ai?

Thời gian này người điều tra Lupin chỉ có Lucius, nếu như không phải anh ta thì nhất định là người tham dự hành động trước đó. Vì sao làm như vậy? Có mục đích gì?

Voldemort bày mưu đặt kế nên Snape có thêm một thủ hạ, là Regulus Black, xét thấy Sirius tồn tại, Snape cũng không có cảm giác đặc biệt gì với thiếu niên này. Hơn nữa trực giác nói cho Snape người này cũng không vô hại giống biểu hiện bên ngoài.

Ngày hôm đó Snape dẫn người áp chế một nhà thành viên hội Phượng Hoàng, là một tiểu quý tộc Gryffindor, Regulus đi cùng. Snape hiện tại đã thói quen thời gian thè lưỡi ra đầu dao liếm máu, mới đầu còn sợ sẽ giết người, nhưng hiện tại đã không còn cảm giác.

“James Potter cũng là một quý tộc Gryffindor.”

Khi ánh sáng xanh Avada qua đi, Snape chợt nghe Regulus nói như vậy. Snape hoài nghi, gương mặt giấu ở dưới mặt nạ nâng đuôi lông mày.

“Rất nhiều người đều cho rằng như vậy nhưng thực tế cũng không phải như thế.” Snape lạnh lùng nói, lịch sử gia tộc Potter cũng đã lâu lắm sao có thể mấy trăm năm qua tất cả thành viên gia tộc đều xuất thân Gryffindor.

“Gia tộc Potter rất phức tạp, cũng có thành viên từng học Slytherin hoặc là học viện khác, hơn nữa không chỉ là Hogwarts, thậm chí còn có người xuất thân Durmstrang.” Chỉ có điều vài thập niên gần đây thành viên Gryffindor chiếm đa số mà thôi. James Potter là một ví dụ rất điển hình, đương nhiên Snape chỉ James Potter hiện tại, có Gryffindor đứng camp, Hufflepuff đích thành, Ravenclaw thông minh, Slytherin thiên phú, có lẽ người như vậy xứng được xưng là thành viên của gia tộc Potter cổ xưa. Thì ra cái kia... Snape khinh thường nghĩ, còn kém hơn lão quần gia Potter gia.

“Trách không được rất giáo hoạt.” Regulus bỗng nhiên nói, anh biết rõ James cứu sống Lupin rồi, trúng Avada còn có thể cứu sống, thật là giỏi a! Gần đây anh tra xét rất nhiều chuyện về gia tộc Potter, đôi khi Regulus không hiểu sao chán ghét James Potter, là người này xuất hiện, còn đoạt anh đi rồi. Regulus ghen ghét James, nếu như không có anh ta thì thật tốt.

Snape không bỏ qua tàn nhẫn trong mắt Regulus, thiếu niên này, quả nhiên không vô hại như vẻ đơn thuần bên ngoài.

“Gia tộc Potter có rất nhiều chi nhánh, James Potter là người thừa kế, bản thân anh ta cũng là một người lãnh đạo rất ưu tú. Không giống gia tộc khác rách toét, lục đục, gia tộc Potter rất đoàn kết, các nhà liên tiếp nhau, hơn ngàn người, còn có quan hệ với quân đội phù thủy, nếu không Lord cũng sẽ không kiêu kỳ như vậy.” Do sau lưng James có lực ảnh hưởng như vậy nên Voldemort mới chỉ có thể ám sát, không thể rõ rệt đối nghịch.

Nhiệm vụ kết thúc, thái độ Snape khác thường mời Regulus đến nhà làm khách, Regulus tự nhiên không cự tuyệt.

Một cốc chịu nóng với chất lỏng màu xanh lá đặt trước mặt Regulus.

“Thật có lỗi, nhà ta không có cốc bình thường. Đây là nước trái cây không phải độc dược, cậu có thể yên tâm uống.”

“Cảm ơn.”

Snape ngồi đối diện Regulus, trực giác nói cho anh biết thiếu niên trước mắt mình có vấn đề cho nên anh quyết định bắt đầu thăm dò.

Nhìn Regulus có chút âm lãnh, Snape nghĩ đến trước kia cậu ta cũng tham dự hành động đuổi bắt Sirius. Trong đầu bỗng nhiên nhớ lại James đã từng đã nói với anh một câu, một câu rất kỳ quái, James nói Regulus rất sùng bái Sirius, thậm chí còn hơn cả Voldemort, đến thời khắc mấu chốt Regulus rất có thể vì Sirius mà phản bội Voldemort.

Trước đây thật lâu James có nhắc tới, lúc ấy nghe xong thì quên, nay nhớ tới lại thấy lạ lạ.

“Đến nói chuyện anh trai cậu đi.” Snape thuận tay cầm nhật báo tiên tri hôm nay, thần thái tự nhiên đọc.

“Gần nhất Lucius luôn phàn nàn nói không biết Sirius trốn đi nơi nào làm anh ta nhưc đầu.”

“Anh trai rất thông minh nhưng từ nhỏ không hợp người nhà, về sau còn vào Gryffindor thậm chí trở thành thành viên hội Phượng Hoàng, tôi nghĩ tôi chỉ có thể nói những điều này.” Regulus bất động thanh sắc nói, anh trai và người nhà đều là những điều quan trọng trong lòng anh.

“Quan hệ của anh ta và người nhà không tốt tôi cũng đã nghe nói qua, dù sao tôi từng là bạn học tròn bảy năm.” Snape lật ra một tờ báo.

“Nhưng tôi cũng nghe người nào đó đề cập tới một ít chuyện. Sirius và cậu, quan hệ không tệ.”

Regulus nghe vậy tay xiết chặt, Snape thu hết vào mắt, nội tâm thầm than dù sao vẫn là quá trẻ tuổi, vẫn chưa đến nơi đến chốn.

“Chỗ nào chứ, anh tôi ghét tôi còn không đủ đâu.” Regulus tự giấu, anh nói sự thật.

“Cậu biết Remus Lupin không?” Snape tiếp tục hỏi.

“Nghe nói qua.” Regulus cúi đầu xuống.

“Nhưng anh ta là manh mối quan trọng tìm kiếm Sirius nhưng gần đây có người nhận được tin tức nói Lupin bị ám sát thiếu chút nữa mất mạng. Chuyện này không chỉ làm người hội Phượng Hoàng phẫn nộ, nó cũng làm cho Lucius rất khó làm, dù sao manh mối thiếu một cái là thiếu một phần hi vọng cậu nói đúng không?”

Regulus giờ phút này tim đập như trống, vì sao Snape lại nói với cậu những lời này, nói chuyện đơn thuần hay là còn chỉ cái gì? Người đàn ông này thật là đáng sợ, anh không ngừng nghĩ như vậy. Chẳng lẽ anh ta biết mình làm? Anh ta có nói cho Voldemort không? Nghĩ tới đây, Regulus càng bất an, có trong nháy mắt anh còn muốn giết Snape.

Thấy Regulus thật lâu không nói gì, Snape biết mình đã đoán đúng! Chính là trước mắt người này làm, làm anh ngày đó thiếu chút nữa để lộ. Snape phân tích, mục tiêu của Regulus rất rõ ràng, thủ đoạn cũng đơn giản tàn nhẫn, làm cũng rất sạch sẽ, đến bây giờ Lucius cũng không phát hiện. Nếu như không phải quan hệ Snape của James, anh cũng sẽ không dễ dàng đoán được là Regulus.

“Regulus, nếu Lord đã giao cậu cho ta, như vậy hiện tại ta chính là thầy của cậu. Cậu còn rất trẻ, nhiều lúc cần động não ít động thủ, giấu lại hậu quả hiểu chưa?” Snape như vô ý nói.

Regulus ngăn người, Snape có ý gì? Không có ý định tố giác sao? Hoặc là vừa rồi chỉ là nhàm chán thăm dò?

“Đa tạ ngài Snape dạy bảo.” Regulus nói.

Regulus làm Snape thấy được mình của ba năm trước đây, tuy tư chất hơi yếu nhưng bồi dưỡng cho tốt thì vẫn có thể thành tài. Huống hồ căn cứ James nói, Regulus có khả năng bị xúi giục, chỉ bằng vào chấp nhất với anh trai cậu ta, Snape cũng có nắm chắc thu thiếu niên này để dùng.

Thời gian cách lúc Voldemort chế tác trường sinh linh giá đây chuyện không còn dài, Regulus lên lấy trường sinh linh giá và chết, chuyện này James đã sớm nói với anh, Snape cũng không muốn đứa nhỏ này hi sinh vô dụng. Hơn nữa tư chất đứa nhỏ này không tệ, ngoan độc, đủ thông minh, lại rèn luyện tư duy chính xác.

Có khi mọi chuyện sẽ quanh đi quẩn lại trở lại nguyên điểm, lần trước Albus đã nói qua Hogwarts muốn mời giáo sư môn tiên tri, James vẫn chú ý tiến triển mọi chuyện. Trong tâm trí, James chờ mong sẽ có một cứu thế chủ xuất hiện... Nhưng James không hề trông cậy vào nhưng lại không nghĩ rằng Trelawney lại tiên đoán, hơn nữa, còn bị Voldemort biết.

“Lời tiên đoán?” Snape cường chế kinh ngạc trong lòng, bảo trì khuôn mặt hơi nghi hoặc nhưng không mất tỉnh táo.

“Đúng vậy.” Voldemort khó được nhú mày, biểu hiện không vui.

“Lord, là lời tiên đoán gì làm ngài lo lắng như thế?” Snape bắt động thanh sắc hỏi.

“Có quan hệ ta bị diệt...” Voldemort nhìn Snape, rồi sau đó cười, cười đến cực lạnh.

“Như thế nào, người có hứng thú sao?”

Snape vội vàng quỳ xuống.

“Lord là không thể chiến thắng, có lẽ là âm mưu của hội Phượng Hoàng.” Snape không biết mình nói như vậy có phụ họa tâm ý Voldemort không nhưng anh cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Âm mưu...” Voldemort không mẫn không nhạt nói một câu.

“Thuộc hạ nói lỡ.” Snape nhẹ nhàng thở ra. Giống như anh lường trước, tuy Voldemort không nhất định tin tưởng nhưng chuyện này truyền ra, hơn nữa người Phượng Hoàng còn dùng tin tức này chèn ép Voldemort làm tử thần thực tử bàng hoàng... Mặc kệ lời tiên đoán này là thật hay giả, Voldemort đều cần làm chuyện gì đó.

Snape hiểu kỳ nội dung tiên đoán nhưng anh cũng biết bây giờ không phải là lúc đặt câu hỏi.

“James Potter có cái gì tiến triển sao?” Giận chó đánh mèo, nhưng Voldemort trực giác lời tiên đoán chết tiệt này không thể thiếu hội Phượng Hoàng và những người kia thêm mắm thêm muối.

“Ám sát vẫn còn tiếp tục nhưng năng lực James Potter rất mạnh, người của chúng ta gần như không tiếp cận được trong vòng 100m. Nhưng vẫn có chút tiến triển, gần đây thuộc hạ thành công cướp được trang viên gia tộc Potter ở Romani, bắt được một tí thành viên gia tộc Potter.” Snape đã sớm nghĩ kỹ, chuyện James, Lucius không thành công không sao, nếu như mình không có công gì thì không được nên anh nhất định phải làm gì đó.

Voldemort nghe vậy rất vui vẻ, dù sao Lucius chưa từng có nhổ được nửa sợi lông trên người tên Potter vất chày ra nước kia, tên kia rất giỏi hoạt, mỗi lần đều có thể toàn thân trở ra.

“Rất tốt, người tiếp tục xử lý Potter, kinh tế hội Phượng Hoàng cơ bản đều dựa vào Potter gia quyên tặng, nếu như Potter gia sụp đổ, hội Phượng Hoàng cũng sẽ bị thương lớn.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Snape lui ra ngoài, trực tiếp dùng Floo về nhà. Không biết vì sao hôm nay anh có chút không tập trung. Bỗng nhiên anh rất muốn gặp James, có lẽ hỏi một chút... tiên đoán chết tiệt kia là sao. Đến khi thiếu chút nữa nổ vạc anh mới hơi tỉnh táo lại.

James luôn tìm đến anh không phải sao... Người kia luôn không hề dấu hiệu xuất hiện ở trong phòng ngủ của anh.

Giờ phút này James cũng không hiểu gì! Trelawney tiên đoán anh không ở đó, về phần nội dung lời tiên đoán là gì? Vì sao Voldemort biết anh cũng không biết, chỉ có thể tìm Albus hỏi rõ.

“Tôi đã sớm nói cậu nên đến nhận lời mời giáo sư tiên tri Hogwarts.” Albus tiếc nuối nói.

“So với Trelawney, tôi càng thích cậu.”

“Albus, nếu như tôi chỉ có thể so sánh với Trelawney thì mời hiện tại cho tôi một Avada Kedavra.” James cũng không có tâm tình pha trò với Albus.

“Trelawney lại nói cái gì.”

“Nội dung cũng vậy, cậu còn muốn tôi nói lại một lần?” Albus cũng thấy ngạc nhiên, ông hoài nghi Trelawney tiên đoán là mèo mù đụng chuột chết.

“Ông nên để ý những đứa bé sinh tháng bảy.” James nói, chỉ là lần này sẽ không còn Harry Potter. Nhưng không có Harry Potter cũng sẽ có cứu thế chủ khác. Có lẽ, chỉ có cứu thế chủ mới là chủ đề không thay đổi, mà cứu thế chủ có phải Harry hay không là rêu rĩa. Mất đi ánh sáng cứu thế chủ, hiện tại, Harry chỉ là Harry.

“James, cậu cũng biết, ngày sinh Lily dự tính tới gần.” Albus không muốn cố ý cường điệu điểm ấy nhưng là...

“Merlin... Đừng nói cho tôi ở tháng bảy.” James nhú mày.

“Tôi đã là người giữ bí mật của Sirius, không có khả năng thêm nữa!” Anh là người không phải thần.

“James cậu quá khẩn trương, không nhất định chính là đứa bé kia, không phải sao, tháng bảy đứa bé nhà Longbottom cũng sinh. Cậu nên ngồi xuống, uống chén nước bí đỏ bình tĩnh một chút.”

“Được rồi, tôi còn có việc, đi trước.” James cầm áo khoác của mình...

Thẳng đến thật lâu về sau, Albus đều nghĩ nếu như ngày đó mình kiên quyết giữ lại James uống một chén nước bí đỏ là tốt rồi. Bởi vì ngày đó là lần cuối cùng ông nhìn thấy James...

“Fabilus...” Snape nói lại cái tên lạ lẫm này, ở trước mặt một đám cấp dưới duy trì mặt nạ lạnh như băng. Anh không thể lộ ra sơ hở nhưng bên tai chỉ còn lại tiếng tim đập của mình.

“Đúng vậy, ngài Snape, tên kia là phù thủy chạy trốn từ Russia đến châu Âu, trước khi từng bị Potter đuổi theo.”

Đôi mắt Snape tối đen sâu như đường hầm, không ai thấy rõ anh suy nghĩ cái gì.

“Ta không nhớ rõ ta có mệnh lệnh hấn tự tiện hành động đánh lén Potter.” Giọng Snape vẫn bình tĩnh mà hoa lệ như vậy.

“Người kia vẫn không thích ở chung với mọi người, thường xuyên một mình hành động như vậy.” Người nói chuyện do dự một chút.

“Khi đuổi tới, hiện trường đã bị nghệ thuật hắc ám phá hủy, chúng tôi chỉ tìm được mảnh nhỏ thì thể có thể chứng minh là Fabilus, còn có một chút của những người khác, đều lẫn vào nhau, không còn rõ.”

Bên tai Snape quanh quẩn một ít thanh âm.

‘Cho ta xem xem lần này lại trúng câu thần chú gì?’

‘Nga, Rách toét!? Thực may mắn tay chân của người vẫn còn, ta rất ngạc nhiên sao chúng không bị nổ bay?’

“Một ít người khác là ai?” Snape hỏi.

“Không biết, có khả năng là Potter, hiện trường có hơn mười người bị nổ chết, có Muggle, có phù thủy. Khi chúng tôi tới hội Phượng Hoàng và bộ pháp thuật cũng nhận được tin tức cho nên chúng tôi chỉ có thể thăm dò một chút rồi nhanh chóng rời khỏi.”

‘Nếu không có khóa cổng, lần này tôi chết chắc rồi.’

‘Lại là khóa cổng, người tốt nhất đừng cho người khác phát hiện...cái khóa cổng chết tiệt kia sẽ trực tiếp mang người đến phòng ngủ của ta.’

“Vậy sao... Nói như vậy, Fabilus là người lập công lớn rồi.”

Nghe Snape nói như vậy, người kia thở ra một hơi.

“Ta thật vui khi nghe được tin tức này, chôn cất cho Fabilus thật tốt. Chuyện này ta sẽ mau chóng báo cáo Lord, mỗi người đều được khen thưởng.”

“Cảm ơn ngài Snape!” Mọi người cũng rất kích động.

“Xin tha thứ, ta còn cần chế tác độc dược mới cho Lord, xin lỗi không tiếp được rồi.”

Snape không biết mình về đến nhà như thế nào, anh mở cửa phòng ngủ, chỗ đó hoàn toàn yên tĩnh, không có dấu vết người nào đó tới. Mặt Snape không biểu tình, chỉ yên tĩnh ngồi ở đầu giường, từ ban ngày đến đêm tối, lại từ đêm tối đến sáng sớm. Anh ngồi một chỗ, một đầu ngón tay cũng không động đậy. Giống như đang trầm tư lại giống như chờ đợi, chờ đợi bỗng nhiên có người từ trên trời rơi xuống, nói một tiếng ‘Sev, đã lâu không gặp’ ...

Một đêm chưa ngủ, Snape nhìn đồng hồ, anh nên đi đưa độc dược cho Voldemort. Snape đứng lên, rửa mặt, uống một chai độc dược làm cho mặt mình bình thường.

Cuối cùng, anh đứng ở tủ độc dược một lúc lâu, cầm một lọ đặt ở vị trí đặc thù lên, anh nhìn nó, không do dự lâu đặt nó ở trong túi áo rồi đi.

“Lord, ngài hôm nay cảm thấy thế nào?”

Voldemort uống xong độc dược, đang nhắm mắt thì nghe Snape hỏi như vậy.

“Thân thể của ta ngày càng tốt, đều là công lao của người.” Voldemort nói, thân thể sáng khoái, đây là chuyện tốt.

“Lord, thuộc hạ có một việc chắc hẳn sẽ làm ngài càng thêm vui sướng.” Giọng Snape như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, hoa lệ trầm thấp.

Voldemort mở mắt nhìn Snape.

“Người hôm nay thoát nhìn không tồi, có chuyện gì vui sao?” Đại đa số thời gian Voldemort thấy mắt Snape mang theo quang thâm, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên Snape hôm nay đặc biệt không giống bình thường làm hắn hiếu kỳ.

“Lord, hôm qua thuộc hạ đã phát động một hành động đặc biệt với James Potter, hiệu quả không tồi.” Snape nói.

“Tiếp tục.” Voldemort nghe tên James Potter thì càng thêm hào hứng.

“Ngày hôm qua, người thuộc hạ phụ trách ám sát Potter đã nhận được hành tung Potter, hắn thường xuyên ẩn trong Muggle, Fabilus và hắn tranh đấu kịch liệt ở thế giới Muggle, tuy hủy cả con đường, đồng thời cũng để lộ một bộ phận thành viên nhưng chúng ta đã kích hội Phượng Hoàng nghiêm trọng, hơn nữa James mất tích. Hiện trường máu thịt xen lẫn, chúng ta có thể phân rõ tứ chi một số người, trải qua thuộc hạ phân tích, có lẽ James có trong đó.”

Đây là một bất người vui vẻ với Voldemort, hắn không ngờ Snape đã nhanh chóng giúp mình giải quyết Potter như vậy. Buồn cười là ngay cả Snape cũng không nghĩ đến...

“Đó là một tin tốt.” Voldemort đứng lên, hai mắt lóe sáng, chậm rãi bước.

“Severus, người luôn có biện pháp làm ta kinh ngạc. Dù là tài năng độc dược hay hiệu suất làm việc, rất tốt, làm ta thỏa mãn vô cùng.” Voldemort giao nhiệm vụ đối phó James cho Snape, nội tâm cũng không chờ mong Snape có thể hoàn toàn vứt bỏ cảm tình đối hận giết tuyệt James, nhưng hắn không nghĩ rằng Snape ác hơn mình nhiều, có lẽ, hắn chưa từng chân chính thấy rõ Snape.

“Lord, tuy James đã mất tích nhưng gia tộc Potter vẫn là gia tộc Potter, chúng ta nên thừa thắng xông lên, khi bọn họ không kịp thở dốc mau chóng thu phục lãnh địa gia tộc Potter.” Snape tỉnh táo, hoàn toàn không có một tí cảm tình nói.

“Người nói đúng!” Voldemort vuốt cằm, giết James chỉ là bước đầu tiên chiếm đoạt gia tộc Potter.

“Lord, chuyện này, thỉnh giao cho thuộc hạ đến xử lý. James thích dùng thủ đoạn Muggle quản lý lãnh địa và sản nghiệp gia tộc, mà thuộc hạ trước kia cũng sinh hoạt tại Muggle, rất quen thuộc phong cách làm việc

của Potter, thuộc hạ nghĩ mình thích hợp nhiệm vụ này hơn bất cứ ai.” Phảng phất biết rõ Voldemort càng thêm hướng vào Lucius, Snape khó được đưa ra yêu cầu.

Quả nhiên Voldemort thâm trầm, phảng phất là đang suy đoán vì sao Snape tích cực với Potter như thế? Có lẽ Snape đang tranh giành với Lucius cái gì đó?

“Snape, người bắt đầu có dã tâm rồi.” Đây là lần đầu tiên Voldemort ở trong mắt Snape thấy ‘Xâm lược’. Là cái gì mở ra xiềng xích nhốt mãnh thú trong nội tâm Snape?

“Cũng tốt, Potter gia, giao cho người toàn quyền phụ trách.” Voldemort nói.

“Severus, nhớ rõ mình đang làm cái gì, đừng làm ta thất vọng.”

36. Chương 36

Hốt hoảng, rời khỏi chỗ Voldemort, sau đó... Snape không biết nên đi đâu, có lẽ, nên về nhà, người kia có thể ở trong phòng ngủ chờ không?

Snape chưa từng nghĩ tới James sẽ đi, tha thứ Snape không nghĩ tới sử dụng cái chữ kia hoặc là anh không tin tưởng James sẽ... Vì James luôn luôn ở, sự hiện hữu của James mãnh liệt như vậy, không ai có thể xem nhẹ, tựa như ánh mặt trời.

James nói thích anh, cho tới bây giờ anh chưa từng để ý tới cũng chưa từng nghĩ qua cảm tình của mình với James là gì. Lúc này Snape có một ý nghĩ hoang đường nếu như giờ phút này James có thể xuất hiện ở trước mặt anh, muốn anh làm gì anh cũng nguyện ý, cho dù là đáp ứng James cũng được...

Nhưng James không xuất hiện, trong phòng ngủ của mình có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không có thân ảnh người kia. Nhưng sinh hoạt còn phải tiếp tục, báo thù còn cần tiếp tục, Snape sẽ không bị đánh gục, hiện tại trên vai của anh lại thêm một người, ngoại trừ cha mẹ, bây giờ còn thêm James.

Có lẽ Snape điên rồi, tóm lại kế hoạch của anh đã được thực hiện. Ngày đầu tiên sau khi James rời đi, anh thay thuốc lần thứ nhất, anh cho Voldemort dùng loại độc được mình tốn sức khổ tâm thay đổi. Từ giây phút đó, không thể quay đầu lại nữa. Một khi báo thù bắt đầu thì không thể dừng lại, anh đang ép mình đi lên phía trước.

Cô độc làm người điên cuồng...

Albus sẽ không nghĩ tới một tháng sau James mất tích, ông lại thấy được tín hiệu liên lạc của James. Khi ông đến chỗ mình và James gặp mặt, người xuất hiện là một người ông không tưởng được.

“Severus, thì ra... Có lẽ tôi sớm nên nghĩ đến.” Albus bật cười.

“Hiện tại cũng không muộn.” Giọng Snape lạnh như băng mất đi ôn hòa.

“Bề quan bí thuật của cậu không tồi.” Albus thăm hỏi vòng thứ nhất bị đối phương nhẹ nhõm cản lại, bề quan bí thuật của Snape đã đạt tới đỉnh cao.

“Tôi cũng không muốn nói nhiều, đây là danh sách mới, Voldemort đang tìm những đứa trẻ sinh vào tháng bảy, những đứa bé này hiện tại cũng gặp nguy hiểm.” Nhất định là về lời tiên đoán kia, Snape cũng không hỏi Albus những đứa bé này hoặc là nội dung lời tiên đoán, căn cứ phân tích của anh mặc kệ lời tiên đoán là cái gì, Voldemort chỉ muốn nhổ cỏ tận gốc mà thôi. Anh không có hứng thú với lời tiên đoán, cũng sẽ không ký thác hi vọng vào một đứa bé, anh muốn gì bình thường đều quen dùng hai tay của mình tranh thủ.

“Cậu vẫn luôn là gián điệp?” Albus thấy kỳ quái, loại người giống Snape hẳn là càng thêm thích hợp hắc ám.

“Ông có thể lựa chọn tin tưởng tôi hoặc là không tin, nhưng đừng hỏi vấn đề dư thừa.” Snape không thích Gryffindor, ngoại trừ James.

“Tôi nghe nói là người của cậu giết James.” Albus dùng ‘Giết’, tuy tiếc nuối nhưng đại đa số người của Albus tin tưởng James đã chết.

Snape trầm mặc hồi lâu rồi nói một câu làm Albus khó hiểu.

“James không chết.” Snape đứng dậy đi.

Đúng vậy, không chết, chỉ là đi một nơi người khác không tìm thấy mà thôi. Cuối cùng sẽ có một ngày James sẽ trở lại. Có lẽ chỉ có nghĩ như vậy Snape mới có thể làm cho mình thoải mái một chút. (Giáo sư đoán thật chuẩn)

“Severus.” Albus gọi lại Snape.

“Có lẽ tôi nên nói cho cậu biết con Lily Cervantes sẽ sinh ra vào tháng bảy, đây cũng là chuyện James phức tạp khi còn sống, nếu như trí nhớ của tôi không tệ, đây cũng là chuyện cậu thấy phức tạp.” Về Lily, James, Severus ba người này ở Hogwarts, Albus hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe nói qua một ít.

Snape dừng lại một chút nhưng chỉ là dừng một chút mà thôi, anh đi tiếp.

Snape thay đổi không ai nhìn ra được, nội tâm trong trầm mặc dần trở nên điên cuồng, giống Voldemort. James không biết, ai cũng không biết.

“Đáng chết!” Trên người không có một chỗ không đau, mở to mắt, James muốn ngồi xuống nhưng cuối cùng nhất cũng chỉ giật giật ngón tay mà thôi.

“Fabilus chết tiệt, đừng để tao nhìn thấy mày, tao sẽ thưởng mày một trăm Curcio.” James lẩm bẩm, lúc này mới chú ý thân thể mình.

Nơi này là nơi nào? James đánh giá bốn phía, là một sơn động nhỏ, đen kịt, bốn phía có những điểm sáng.

Đợi đã...! Có động tĩnh!

Tiếng động từ cửa động truyền đến, James nín thở tập trung tư tưởng nhìn, thẳng đến một sinh vật nhỏ nhắn xinh xắn đi đến.

“A anh đã tỉnh lại! Anh đã hôn mê một tháng, tôi còn tưởng rằng anh đã chết.” Là một tinh linh nhỏ, trên tay cầm một ít hoa quả kỳ quái, James chưa bao giờ thấy.

James sợ hãi, sinh vật trước mắt hẳn là tinh linh?

“Hey, đừng nhìn tôi như vậy, anh còn sống là nhờ tôi.” Tinh linh kiêu ngạo nói.

“Xin tha thứ, tôi chưa từng thấy tinh linh nhỏ như vậy.” James nói. Anh từng thấy yêu tinh Gringotts và gia tinh, nhưng hình dáng, thật không dám nói. Tinh linh này ngoại trừ dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, những chỗ khác càng thêm đáng yêu. Quan trọng nhất là, nó có tóc.

“Đây là bình thường.” Tinh linh nói.

“Nơi này là thế giới tinh linh, anh phải cảm ơn người anh gặp được là ta, nếu là tinh linh khác, bây giờ đại khái anh đã chết.” Tinh linh nói liên miên.

“Chỗ ta không thường có khách, mọi người đều nói ta là quái thai nhưng không sao, từ một góc độ khác mà nói ta rất thích phù thủy. Anh biết đó sau đại chiến giữa phù thủy và tinh linh, chúng ta giấu dùi, đại đa số tinh linh đều chán ghét phù thủy. Anh nên biết chứ?”

James nghe xong nửa ngày, lại nghĩ nửa ngày mới xác định mình không biết nên lúng ta lúng túng mở miệng.

“Thật có lỗi, lịch sử pháp thuật của tôi không tốt lắm? Cuộc thi O. W. Ls tôi chỉ được T... Tôi tin từ khi Hogwarts mở ra cho đến nay đại khái không có ai kém hơn tôi.”

Tinh linh cũng không hiểu cuộc thi gì, vì vậy hai người đối mặt một lúc lâu.

“Ta nghĩ chúng ta nên tăng tiến giao lưu một chút.” Ánh mắt tinh linh phức tạp.

“Hermione nói chuyện rất hợp với cậu... Cậu ấy học tốt nhất.” James đồng dạng phức tạp nói.

“Chào anh, ta là Chiega.”

“Tôi tên James Potter.” James nghỉ ngơi nửa ngày rồi cố ngồi dậy, thuận tay cầm một quả găm.

“Chiega, cậu biết không, từ trước đến nay tôi đều rất có duyên với tinh linh, rất nhiều tinh linh đều yêu thích tôi.” James cảm giác vận khí mình không tệ, như vậy cũng không chết được.

“Nếu như anh nói rất gia tình, như vậy ta khuyên anh câm miệng lại.” Chiega xem thường những gia tình nhất, chúng là phản đồ của tinh linh!

“Được rồi...” James bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Cậu có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao tôi lại đến thế giới tinh linh?” Đây là điểm James thấy nghi hoặc nhất, nếu như Chiega nói đều thật thì anh cũng đã mất tích một tháng. Merlin, Severus đáng thương không có anh sẽ điên mất!

“Ta cũng không biết, ta sống một mình, không hợp mọi người nên ở chỗ này một mình. Ngày đó anh từ trên trời rơi xuống vườn hoa của ta, hoa ta nuôi năm mươi năm, kết quả bị anh đặt móng đập nát rồi, anh biết ta tức giận thế nào không!”

Chiega oán giận nhìn James, James nhẩn nhẩn nửa ngày mới nói.

“Thực xin lỗi...”

“Được rồi, ta rất khoan dung.” Chiega nói.

“Có lẽ là không gian vận vẹo, ta ngày đó đang luyện tập không gian chuyển di, trải qua phân tích của ta, ta nghĩ đại khái là ta kéo anh vào cho nên ta không trách anh.” Chiega chợt dạ nói.

James nghe vậy thì cười khổ.

“Vậy nên cảm ơn cậu rồi...” Ngày đó anh và Fabilus quyết đấu, hai người nổ cả con đường, thật vất vả anh thắng hiểm một bậc, kết quả bỗng nhiên bị một lực lượng kỳ quái kéo đi, sau đó nặng nề ngã xuống đất, đập đầu sau đó ngất...

“Như thế nào tôi mới có thể về?” James hiện tại quan tâm vấn đề này nhất, Severus nhất định vội muốn chết.

“Tạm thời không đi được, cánh cửa ba tháng mở một lần, anh còn phải đợi thêm hai tháng mới đi được.” Chiega giải thích.

“Hai tháng! Merlin tát!” Hai tháng, quỷ biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Chiega có chút áy náy, được rồi, nó thừa nhận người này như bây giờ đại đa số đều là nó làm hại, nhưng nó cũng không cố ý nha.

“Được rồi, khó được có phù thủy vào thế giới tinh linh, ta sẽ dạy cho cậu mấy pháp thuật phù thủy không có làm quà.”

James ai oán nhìn Chiega, anh không muốn pháp thuật, anh muốn Sev...

Chiega bị nhìn thì sợ hãi.

“Được rồi được rồi, vậy anh muốn thế nào?” Chiega không được tự nhiên nói.

“Tôi có một người bạn, hiện tại rất nguy hiểm... Tôi muốn gặp cậu ấy.” Cho dù không thể ra thì tối thiểu cho anh biết Severus an toàn.

“Ta nghĩ biện pháp... nhưng không nhất định làm được.” Chiega nhớ rõ tinh linh có cái gương có thể nhìn chuyện bên ngoài. Nhưng rất khó lấy, vạn nhất bị phát hiện, nó sẽ thê thảm...

Severus lại vạch lên tường một đường, quay đầu đếm, 1, 2, 1... 33, 33 ngày, James mất tích 33 ngày rồi... ANh báo thù cũng bắt đầu 33 ngày rồi.

Anh hiện tại chỉ có thể kiên trì không thể để gia tộc Potter rơi vào trong tay Voldemort, đây cũng là nguyên nhân anh kiên trì muốn xử lý gia tộc Potter, đó là thứ duy nhất anh có thể nhớ lại. Trang viên mỹ lệ, những phù thủy nhiệt tình sinh hoạt trong trang viên, ngựa bay, gia tinh và sách vĩnh viễn không xem hết, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ sắt đất, không khí ôn hòa.

Voldemort cảm thấy gần nhất vận khí của mình không được tốt, hành động của hắn luôn gặp đến hội Phượng Hoàng phá làm cho hắn đau đầu. Có lẽ, không quan hệ đến vận khí...

“Lucius, Severus, gần nhất đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, các người thấy thế nào?” Hội Phượng Hoàng điên cuồng phản công phảng phất bọn họ đã biết kế hoạch của tử thần thực tử, mỗi lần đều có thể đánh tới.

“Lord, tuy không muốn nghĩ như vậy, nhưng... Tử thần thực tử xuất hiện nội ứng.” Lucius khẳng định một loạt hành động gần đây thất bại đều là vì có người để lộ.

Snape nghe vậy thì không có cảm giác gì, báo thù đã bắt đầu rồi, Voldemort phát hiện hay không với anh không quan trọng. Anh thay đổi độc dược không chỉ là độc dược, nó càng giống thuốc phiện Muggle, nghiện, mà loại nghiện này, không cách nào từ bỏ.

Độc dược từ từ ăn mòn thân thể thậm chí cả linh hồn, mà đáng buồn nhất là biết rất rõ ràng nhưng không cách nào từ bỏ. Voldemort đã liên tục dùng 33 ngày, rất thú vị không phải sao? Để chúa tể hắc ám vĩ đại nhất thế giới pháp thuật biến thành kẻ nghiện!

Snape phục hồi tinh thần chuyên tâm vào hội nghị.

“Thuộc hạ cũng đồng ý với Lucius, Lord.” Snape nói.

“Chỉ ngồi ở chỗ này suy đoán hữu dụng sao!” Voldemort bắt mắt làm mọi người run rẩy.

“Tìm ra người kia cho ta!”

“Dạ, Lord, thuộc hạ nhất định hết sức.” Lucius vội vàng quỳ xuống.

“Không phải hết sức, là nhất định!”

“Vâng...”

Lucius thở dài, hồng trà trên bàn còn bốc hơi.

“Severus cậu phát hiện chưa, gần nhất Lord lại như trước.” Lucius có thể miễn cảm phát giác Voldemort biến hóa rất nhỏ.

Snape không nói, phân liệt vì trường sinh linh giá, cùng lúc, là vì độc dược của mình, Snape rất rõ ràng.

“Lucius anh có nghĩ tới tương lai không?” Snape hỏi.

“Tương lai?”

“Đúng vậy, tương lai, tôi từng nghĩ.”

“Nghĩ cái gì?”

“Sau khi chiến đấu kết thúc, anh biết đó, chúng ta sẽ không vĩnh viễn chiến đấu.” Snape nói.

“Chính xác, một ngày nào đó, thành công hoặc thất bại.” Lucius cười.

“Sev, cậu rất ít khi tâm sự với tôi, chưa từng.” Bọn họ quan hệ cá nhân không tệ nhưng Snape lại chưa từng chủ động nói qua chuyện của mình với Lucius, tử thần thực tử hay là người ngoài thấy thì Severus Snape đều là một người thần bí năng lực mạnh.

“Tương lai cậu tưởng tượng là dạng gì?” Lucius hỏi.

Snape nhìn trang viên Malfoy tinh xảo rồi sau đó khó được mỉm cười.

“Rất đẹp... Nhưng khả năng đã không lớn, sự thật luôn tàn khốc hơn nhiều.”

“Điểm ấy cậu giống tôi.” Lucius cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi người đều có một giấc mơ, dù là người sinh sống trong bóng tối thì cũng như vậy.

“Thôi, nói đến nội ứng đi, nếu không thể giải quyết chuyện lần này tôi nghĩ tôi sẽ phải chịu Lord trừng phạt nghiêm khắc. Narcissa sắp sinh, tôi không thể gặp chuyện.” Lucius biết rõ điểm ấy, tính Lord biến hóa làm anh nhớ tới ba năm trước.

“Tôi rất muốn giúp anh nhưng với mấy chuyện này, tôi không rõ lắm.” Snape nói.

“Cậu a, vĩnh viễn là như vậy, một câu dễ nghe cũng sẽ không nói.” Lucius bật cười.

“Regulus Black, đứa nhỏ này thoát nhìn rất sót ruột muốn chứng minh mình, đi theo tôi một người cũ kỹ cũng không hợp thích, anh xem cậu ta có thể giúp đỡ hay không.”

“Cũng tốt, tôi sẽ xem xét.”

37. Chương 37

Vương tử trở về

Borg nơm nớp lo sợ tới gần Voldemort, vươn tay ra kiểm tra rồi cầm bình màu đen trên bàn xem xét.

“Nói!” Voldemort nhắm mắt lại, giọng điệu đông cứng nghiêm khắc.

“Lord, thuộc hạ... bây giờ còn không cách nào biết rõ thành phần những độc dược này, còn có thân thể ngài gần nhất biến hóa có quan hệ với những độc dược vật này không, nhưng... nếu như ngài nguyện ý cho thuộc hạ một ít thời gian...”

“Phế vật!” Voldemort mắng.

Borg kinh sợ quỳ trên mặt đất, nội tâm hận nghiêng rằng, anh cũng không tin! Snape làm được mà anh không tìm ra được thành phần!

Voldemort cũng không nói gì, hắn đang tự hỏi. Đã bao lâu? Như là một tháng này, Snape đã biến hóa một ít, mà thân thể của mình cũng bắt đầu xuất hiện một ít vấn đề nhỏ. Voldemort đa nghi mà miễn cưỡng, chỉ là biến hóa rất nhỏ cũng đủ để hắn cảnh giác càng không nói đến bên trong tử thần thực tử cũng liên tiếp gặp chuyện không may.

“Ta đã chán ghét mỗi ngày uống độc dược.” Voldemort hướng tới lực lượng nhưng hắn bây giờ chỉ có thể kéo dài hơi tàn như người bệnh nan y, sống dựa vào độc dược của người khác.

“Lord, một khi đã có độc dược trường sinh bất lão, mọi thứ có thể giải quyết.” Borg nói, hiện tại thân thể Lord đã vỡ nát, Snape có thể miễn cưỡng trấn áp nhưng Borg không thể không thừa nhận mình không có cách nào... Chỉ có độc dược trường sinh bất lão của gia tộc Prince!

“Như thế nào? Người có tin tức?” Voldemort hỏi, hắn định phân liệt một trường sinh linh giá mới, dùng dây chuyền Slytherin, nhưng cuối cùng không phải con đường lâu dài, nếu có độc dược trường sinh bất lão, vậy mọi thứ...

“Lord, ba năm này thuộc hạ đã tìm tòi trên lãnh địa gia tộc Prince phát hiện dấu vết pháp thuật không gian! Thuộc hạ nghĩ nhất định là tổ tiên gia tộc Prince dùng để bảo vệ di tích trường sinh bất lão. Năng lực hiện tại của thuộc hạ còn không vào được không gian đó, chỉ sợ chỉ có Lord có thể vào.” Ma pháp trận là mấy đời người thừa kế gia tộc Prince không ngừng củng cố hình thành không gian siêu mạnh, loại phù thủy cấp bậc như Borg của vào cũng không tìm thấy. Có lẽ chỉ có Lord thiên tài trăm năm khó gặp mới có thể đánh vỡ kết giới không gian.

“Không phải còn có một người sao.” Voldemort cũng không có ý định mạo hiểm vào gia tộc Prince đánh vỡ không gian có lẽ không có khả năng đánh vỡ, không gian phần lớn có bảo vệ, cường ép đánh vỡ rất có thể làm không gian biến mất.

“Lord?” Borg không rõ Lord nói như vậy là có ý gì.

“Ý của ta là người thừa kế gia tộc Prince.” Voldemort cười lạnh.

“Lord, ngài, ngài đang nói đùa sao? Thuộc hạ là người thừa kế gia tộc Prince...” Mỗi người đều có máu chốt, với Borg, so chết đáng sợ hơn, so Voldemort đáng sợ hơn là có người chửi bới thân phận của mình! Borg Prince là người thừa kế Prince!

“Không phải người, ta nói là Prince ‘chân chính’, không phải tên ngu ngốc như người.” Voldemort đã nghĩ kỹ, không gian đã tìm được, như vậy người có thể vào trong đó nhất định là Severus Snape, không cần nghi ngờ.

“Lord, người đã, đã tìm được người kia?” Borg chưa bao giờ cho rằng đứa bé kia tồn tại uy hiếp đến mình, hẳn nghĩ tới người kia giống người cha Muggle là một Muggle, cũng nghĩ qua mặc dù người kia là phù thủy cũng là một tên ngu ngốc tầm thường, tóm lại, hẳn chưa từng nghĩ tới có một ngày người kia trở về tranh đoạt gia tộc Prince.

“Không liên quan đến người. Về đi, nghiên cứu độc dược của Severus Snape tìm ra thành phần.” Voldemort mắng Borg đang run rẩy, thân thể không khỏe làm hắn cáu kỉnh.

Voldemort ngày hôm qua thử không đi uống bình độc dược màu đen nhưng kết quả là thất bại, hắn càng thêm thống khổ, cuối cùng chỉ có thể dùng đôi tay run rẩy cầm bình độc dược kia lên. Chuyện này với Voldemort là sỉ nhục, thậm chí là... Sợ hãi! Chẳng lẽ về sau phải ý lại Severus Snape sống sao? Nhận thức đáng sợ này làm Voldemort sinh ra cảm giác thất bại mà trước nay hắn chưa từng có.

“Đi gọi Severus, đừng để cậu ta đợi quá lâu.” Voldemort khôi phục bình tĩnh nhắm mắt lại.

“Dạ, Lord!”

Tiếng mở cửa truyền đến, Voldemort mở to mắt, thanh niên cao lớn xuất hiện ở trước mắt. Từ lúc nào thiếu niên gầy yếu tái nhợt biến thành người lòng dạ sâu đậm hiện nay, tuy vẫn tái nhợt nhưng thoát nhìn cao lớn mạnh mẽ, phảng phất không có cách nào chiến thắng.

“Lord, ngài tới giờ uống thuốc rồi.”

Lại là câu nói này, Voldemort nhìn chằm chằm Snape, hiện tại hắn ghét nhất hai chữ ‘Uống thuốc’.

“Để đó.” Voldemort nói.

Snape nghe vậy cũng không nóng nảy, chỉ nghe lời đặt độc dược ở trước mặt Voldemort vì anh biết rõ cuối cùng Voldemort vẫn phải uống.

“Gần đây ta có rất nhiều nghi vấn.” Voldemort bỗng nhiên nói.

“Thuộc hạ nguyện phân ưu cho Lord.” Snape nói.

“Ta chưa từng nghe người nói chuyện của mình, gia tộc và cha mẹ người.” Voldemort có hoài nghi Snape nhưng hắn lại không thể xử trí Snape vì trước mắt người này là hi vọng duy nhất tìm được điển tịch trường sinh bất lão. Đồng thời hắn không thể không thừa nhận, trước mắt hắn bị quản chế bởi độc dược của đối phương.

“Cha mẹ của thuộc hạ... Người khôn khéo như Lord, trên đời này không có chuyện gì có thể dấu diếm được con mắt của Lord.” Snape bắt đầu cảnh giác, Voldemort nhắc đến gia tộc, cha mẹ, như thế nào đây? Snape biết rõ Voldemort sẽ không nghĩ tới mẹ trước khi chết lưu lại thứ kia, để ký ức cho anh cho nên anh có thể giả bộ như mình không biết bí mật điển tịch trường sinh bất lão.

“Người hận mẹ của người?” Voldemort hỏi như vậy, Voldemort rất hận mẹ mình, là hậu nhân Slytherin, truyền nhân một trong ba gia tộc lớn mà gả cho một Muggle! Quá buồn cười! Đều là vì người kia cho hắn thân phận con lai xấu hổ này!

“Hận?” Snape cúi đầu xuống.

“Lord, thuộc hạ không biết. Trước khi thuộc hạ tìm được đáp án thì bà ấy đã chết. Giết cha thuộc hạ rồi tự sát.” Không sai, đây là đáp án của phía chính phủ, nếu như không có James, anh sẽ tin tưởng, vẫn hận, hận người kia, hận tất cả mọi người.

“Người là một đứa trẻ đáng yêu, đôi khi, ta cảm thấy người rất giống ta.” Voldemort không phải lần đầu tiên có cảm giác này, Slytherin có điểm chung, nhưng trong đó chỉ có Snape tương tự mình nhất. Con lai, thiên phú trăm năm khó gặp, thông minh trí tuệ, tỉnh táo, tự kiềm chế... Nhưng vẫn có chút gì đó, Snape thiếu động lực không tiếc bất cứ giá nào bò lên trên, không đủ máu lạnh. Thậm chí có lúc, Voldemort cảm thấy Snape mềm mại, ôn hòa.

Nhưng mà người luôn biến hóa, Snape cũng vậy. Dường như đều là gần đây mới bắt đầu. Đúng vậy, gần đây, hẳn ở trong mắt Snape thấy được lãnh khốc và dã tâm, điều này làm cho Voldemort thấy được quá khứ chính mình.

“Ta chưa bao giờ cảm thấy Borg có năng lực kế thừa gia tộc Prince, hẳn có chút thông minh nhưng so với người, thật sự không đáng giá nhắc tới.” Voldemort rút cục vào chuyện chính.

“Lord muốn thuộc hạ làm cái gì sao?” Snape biết rõ Voldemort sẽ không vô duyên vô cớ nói với mình những lời này.

“Diễn tịch trường sinh bất lão ngủ say trong không gian gia tộc Prince, tìm được nó, chế tạo ra độc được trường sinh bất lão, mọi thứ của người ta sẽ trả lại cho người.”

“Lord, Borg cực kỳ ghét thuộc hạ. Hơn nữa, đây là chuyện gia tộc Prince, không liên quan đến thuộc hạ. Cho dù thuộc hạ đi, bọn họ cũng sẽ không cho thuộc hạ vào không gian kia.” Snape ra vẻ khó hiểu nói.

“Borg là một tên ngu ngốc, làm sao tổ tiên gia tộc Prince có thể để một tên ngu ngốc kế thừa Prince? Bọn họ còn không thể vào được, chỉ có người.” Voldemort kích động.

“Chẳng lẽ người không biết sao? Severus, người mới là người thừa kế chính thống của Prince gia, người mới là chủ nhân được diễn tịch trường sinh bất lão tán thành. Prince gia, vốn là của người. Không muốn cầm lại thứ thuộc về mình sao? Không nghĩ thử cuộc sống trong nhung lụa sao? Không muốn được mọi người chú mục tôn trọng sao?”

Snape trầm mặc, anh nhìn Voldemort, trong mắt bắt đầu xuất hiện chút rục rịch.

“Đa tạ Lord chỉ dẫn, thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ cần Borg cùng với người gia tộc Prince phối hợp hành động.” Nghe Snape nói như vậy Voldemort thỏa mãn gật đầu.

Snape nghĩ nếu như mình là Snape không gặp được James, chỉ sợ anh sẽ vì câu nói kia của Voldemort xông pha khói lửa cũng không chối từ. Nhưng, đây cũng không phải là lần đầu tiên Snape nghe như vậy rồi, đã từng có người nói giống vậy, chỉ là thằng ngốc kia không muốn Snape vì mình làm bất cứ chuyện gì đổi lấy, cũng là khi đó, anh bắt đầu hiểu được cảm giác được quý trọng, thật tốt... So với James, những vật kia, như đồ bỏ đi...

Tinh linh, động nhỏ vắng vẻ nào đó trong núi, một người nào đó và một tinh linh nào đó mất to trừng đôi mắt nhỏ, trong tay là một tấm gương phủ đầy tro bụi.

“Thứ này có dùng được không a?” James đã mệt mỏi.

“Đợi một chút tôi thử lại lần nữa, hình như không phải ‘vùng ới mở ra’, chẳng lẽ là đậu đỗ mở cửa?” Chiega nỗ lực nhớ lại mật mã mở kính quan sát, tha thứ nó, nó đã thật lâu không sử dụng thứ này rồi. Kính quan sát với tinh linh là vật phẩm vi phạm lệnh cấm, nó đi vài nhà cũng không mượn được, cuối cùng mới nhớ tới nhà mình hình như có vật kia, tìm trong không gian nửa ngày mới tìm được, nó không nhớ rõ mật mã là cái gì a! Bởi vì nó rất xác định nó cũng không biết mật mã kia!

“Cậu đã suy nghĩ một ngày... Ngày hôm qua cũng đã suy nghĩ...” James tỏ vẻ khó có thể tin trí nhớ của tinh linh nhỏ này.

“Được rồi được rồi, là sâu riêng mở cửa!” Chiega đã không còn ôm hi vọng.

“Sâu riêng mở cửa sâu riêng mở cửa sâu riêng mở cửa!”

Két! Rắc rắc két! Tấm gương lắc lư rồi bay lên.

Chiega và James nhìn nhau, trời ạ! Đoán đúng rồi! Không thể nào...

“Chi, Chiega, nó động!”

“Động nha!” Chiega cảm giác mình là thiên tài!

“Anh nhanh nói tên người mình muốn nhìn.”

“Được rồi!” James khẩn trương nuốt nước miếng.

“Severus Snape.”

Tấm gương lại động động, mặt kính đầy tro bụi bắt đầu xuất hiện một người áo đen, cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu rõ ràng.

James cẩn thận từng li từng tí đích lau sạch tro bụi trên mặt kính, hình ảnh càng thêm rõ ràng, thật là Severus, nơi này là đường bàn xoay.

Severus lại vẽ một đường thẳng trên tường rồi sau đó cởi áo khoác đi vào phòng thí nghiệm độc dược. Thời gian là hai giờ chiều, hôm nay anh không muốn ăn trưa cho nên miễn. Những ngày này anh luôn điên cuồng thí nghiệm độc dược, không ngừng thay đổi loại độc dược này. Đợi đến bảy giờ buổi tối, anh đi vào phòng tắm cởi cúc áo...

“Tốt rồi tốt rồi! Chỗ này không cho cậu xem!” James gấp gấp rống lên ôm tấm gương vào ngực, đẩy Chiega ra, phòng bị nhìn chằm chằm Chiega giống như Chiega là người quay lén.

“Stop! Không nhìn thì không nhìn, người kia cũng không đẹp mắt.” Chiega khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt còn nhìn James vẽ mặt vẽ mặt bỉ ổi nhìn tấm gương, trong gương thỉnh thoảng truyền ra tiếng nước, nghĩ cũng biết đối phương đang làm gì.

“Này! James.” Chiega nhìn James từ trên xuống dưới.

“Không phải anh nói người này gặp nguy hiểm sao?” Chiega khó hiểu, người kia rất bình thường a, có nguy hiểm gì chứ?

“Sev đã thí nghiệm độc dược cả ngày, còn vẽ lên tường, còn không ăn gì, hơn nữa! Sev còn đi tắm! Tắm a! Chuyện này không nguy hiểm ư!” James cho rằng những điều này đều là dấu hiệu nguy hiểm!

Chiega liếc James, bó tay rồi...

Tám giờ tối, một người mặc áo choàng xa lạ xuất hiện. Cùng lúc Snape làm khô tóc, thay quần áo, nhìn đồng hồ, anh thầm nghĩ Borg đến muộn...

“Severus Snape...” Ánh mắt Borg nhìn Snape rất phức tạp, anh chưa từng nghĩ tới thì ra là hắn!

“Lần sau ta nên biến ngươi thành đồng hồ báo thức cho ngươi rõ cái gì là đúng giờ.” Snape châm chọc.

“Eileen Prince, là mẹ của ngươi?” Hắn sớm nên nghĩ đến, tóc đen mắt đen, biểu tượng của gia tộc Prince, thiên phú và thuộc tính ma lực gia tộc Prince...

“Bởi vì ngươi muộn cho nên ta nghĩ chúng ta không còn thời gian nói việc nhà.” Snape cầm áo khoác lên, anh đã chuẩn bị xong.

“Có thể đi rồi chứ? Lord nói hành động lần này ngươi phải nghe lệnh ta, hiểu?”

Tuy không cam lòng nhưng Borg thừa nhận Lord từng nói như vậy.

“Xe ở bên ngoài.”

“Rất tốt.”

James sốt ruột! Bọn họ đang làm gì vậy? Muốn đi đâu? Vì sao giáo sư lại đi cùng tên Borg mặt người dạ thú kia, còn có cái gì Lord và hành động, rốt cuộc là gì?

Đúng lúc hình ảnh trên gương có chút lắc lư, hơn nữa mơ hồ, đứt quãng, cuối cùng không nhìn được gì nữa.

“Có chuyện gì vậy?” James hỏi Chiega.

“Là từ trường ma pháp quấy nhiễu...” Chiega nói.

“Đại khái bọn họ đến nơi có rất ma pháp trận mạnh cho nên kính quan sát bị ảnh hưởng.”

Ma pháp trận? Borg! James đã hiểu.

“Merlin, Voldemort muốn Sev đi lấy điển tịch trường sinh bất lão!”

“Điển tịch trường sinh bất lão?” Chiega cũng đã được nghe nói.

“Là thứ Geber Yemen và Vensen Prince sáng lập?”

“Cậu cũng biết?” James có chút kinh ngạc.

“Ừm, lịch sử tinh linh lâu hơn nhân loại và phù thủy nhiều, rất nhiều sách vở ghi lại.” Chiega nói.

“A, lúc đầu tôi cũng không biết.” James sở dĩ biết rõ cái gọi là Everlasting Elixir là nhìn trong trí nhớ giáo sư.

“Người Ả Rập Geber Yemen là một luyện kim sư vĩ đại, ông đi du lịch, đến châu Âu, gặp một độc dược đại sư vĩ đại, Vensen Prince, hai người mới quen đã thân. Geber đưa một hòn đá pháp thuật cho Vensen, Vensen dùng hòn đá đó chế tác độc dược, nghiên cứu chế tạo ra một loại độc dược có thể trường sinh bất lão, đó là Everlasting Elixir.” Chiega khinh bỉ nhìn James.

“Đây là thưởng thức, James Potter.”

“Được rồi, cậu lợi hại!” James bị phần không cam lòng khen một tiếng.

“Tôi chỉ biết độc dược đại sư vĩ đại tên Severus Snape, luyện kim sư vĩ đại tên Nicolas Flamel.” James hiện tại vô cùng hoài niệm Hermione Granger vĩ đại, nếu như là cô ấy, cô ấy nhất định cái gì cũng biết...

Snape nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ dần rõ ràng, một trang viên cực lớn được đêm tối bao trùm nên có chút âm trầm. Đây vốn phải là nhà của anh, anh nên vì thế mà kích động, nhưng không hiểu sao Snape bắt đầu hoài niệm nơi có ánh chiều tà kia.

“Anh cũng không kinh ngạc nhiều.” Borg nhìn Snape nói.

“Prince là một thần kỳ, có tất cả những thứ độc dược sư tha thiết ước mơ.” Borg cho là mình hoặc nhiều hoặc ít sẽ thấy thứ gì đó trên khuôn mặt quan tài của Snape.

“Tha thiết ước mơ?” Snape cười châm chọc.

“Người sẽ không biết ta tha thiết ước mơ cái gì.” Độc dược gì có thể làm người chết linh hồn cũng biến mất sống lại? Nếu như Prince có thể làm được, vậy anh nguyện ý buông mọi thứ.

Borg thừa nhận mình không hiểu Severus Snape.

“Tốt rồi, chúng ta phải bắt đầu, ma pháp trận ở nơi nào?” Snape không muốn tốn nhiều nước bọt.

“Đừng gấp gáp, người cũng không nhất định vào được.” Borg hừ lạnh một tiếng.

Snape không đáp, đi và không đi, đáp án đã sớm rất rõ ràng rồi, lúc này anh chỉ là tới cảm thứ của mình mà thôi.

Khi Snape bước vào Prince gia, ma pháp trận bắt đầu sinh ra phản ứng mãnh liệt, đất rung núi chuyển, ánh sáng màu lam lập loè đầy trời, Borg cũng không nghĩ tới. Snape biết rõ, đây là nghi thức chứng thực, gia tộc Prince mất đi chủ nhân đã quá lâu...

“Đây là cái quỷ gì!” Borg lại chợt phát hiện mặt đất bắt đầu nứt ra một khe hở cực lớn, mấy tử thần thực tử không phòng bị kêu thảm ngã vào vực sâu không đáy, Borg chặt vật tránh ra, ngã ngồi dưới đất.

Snape tỉnh táo đi đến khe hở, khe hở tối đen vừa thần bí vừa khủng bố.

“Người muốn làm gì? Người đừng nói cho ta người nhảy vào!” Borg cảm giác mình đã xem thấu độc hành động tiếp theo của Snape.

“Nơi này là cửa vào ma pháp trận, người muốn đi cùng ta không?” Snape bình tĩnh nói.

“Người có huyết thống Prince thì không cần lo lắng.” Cửa vào là không gian vắng vẻ, người bình thường rơi vào thì chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu như là người gia tộc Prince thì sẽ thông qua chứng thực đến không gian pháp thuật.

Borg đứng dậy, được rồi! Snape còn không sợ, vậy hắn sợ cái gì! Hai người một trước một sau nhảy vào, cảm giác thật mãnh liệt, thân thể rơi xuống dưới, khe này phẳng phất không có cuối cùng. Khi Borg sắp nôn mửa, mọi thứ dừng lại, giống như bỗng nhiên trôi nổi giữa không trung. Ánh sáng dần rõ ràng, ánh mắt cũng dần rõ ràng.

“Chúng ta đã đến.” Lại tới đây, Snape không có cách nào hình dung tâm tình của mình.

“Ở đây là?” Borg cũng ngạc nhiên.

Một cung điện to lớn dưới lòng đất! Bọn họ đang ở trên một hành lang gấp khúc thật dài, ngọn lửa màu xanh da trời bốn phía, cột đá màu đen chĩnh tề ở hai bên.

“Hắn là tể đàn của gia tộc Prince, người thừa kế gia tộc Prince sau khi chết, linh hồn đều trở lại chỗ này.” Snape nghe mẹ nhắc qua.

“Anh cũng biết không ít...” Tâm tình Borg rất phức tạp, ở trước mặt Snape hắn luôn thấp hơn.

“Đi thôi, đi xem điển tịch trường sinh bất lão.” Snape vững vàng bước, tiếng bước chân quanh quẩn trong cung điện trống trải.

Borg theo sát Snape.

“Anh biết vật kia ở nơi nào?”

“Đương nhiên.”

“Vì sao?” Borg nghi hoặc, Snape hẳn là lần đầu tiên tới nơi này! Vì sao lại biểu hiện như là cái gì cũng biết!

“Không tại sao, đây chính là ta và người khác nhau.” Snape ngay cả nhìn cũng không nhìn Borg.

Borg ngẩn người, chỉ có thể cảm giận bất bình làm mặt quỷ.

Snape đi từ từ, phẳng phất như đang hưởng thụ. Mẹ, mẹ ở đâu? Nếu như linh hồn của mẹ trở lại nơi này, vì sao không đến gặp con một lần? Hay là, mẹ cũng không trở về, bởi vì linh hồn cha, không cách nào đi qua tầng tầng chướng ngại kia cho nên mẹ không trở về.

“Tiếng gì!”

Phía trước có chút không đúng, Borg dừng bước, mặt đất đang chấn động, có chút đá vụn từ nóc phòng rơi xuống, còn có một tiếng quỷ dị, như là có cái gì đó thức tỉnh, Borg hoảng sợ nhìn Snape.

“Hắn là... tiếng dã thú rống.” Snape cũng có chút hoang mang, thanh âm kia đình tại như ốc trong cung điện trống trải, hơn nửa ngày càng gần. Snape nhìn những cột đá màu đen, hình như được điêu khắc đồ án, nhưng cột đá lại có màu đen cho nên anh không nhìn rõ được.

“Merlin! Anh còn có thời gian nghiên cứu cột đá!” Borg rất muốn qua đời luôn!

“Có cái gì đó.” Snape quay đầu nghiên cứu.

“Thần thú thủ hộ...”

“Snape, chúng ta cần tìm một chỗ trốn đi! Tôi thấy không an toàn!” Borg rất sợ.

“Borg, người biết thần thú thủ hộ của gia tộc Prince không?” Snape hỏi.

“Là rồng ma, chẳng lẽ anh chưa thấy biểu tượng gia tộc Prince ư!” Biểu tượng gia tộc Prince là một con rồng ma. Nếu như gia tộc Prince có thần thú thủ hộ thì sẽ là rồng ma, không cần nghi ngờ, vì những gia tộc có thần thú thủ hộ bình thường đều dùng hình tượng thần thú thủ hộ làm biểu tượng gia tộc.

“Vậy, cái gọi là rồng ma là vật kia?” Snape bỗng nhiên chỉ phía sau Borg, Borg quay đầu lại thì bị dọa suýt nữa đá ra quần. Một con thú to lớn màu đen cao khoảng 10m đứng đó, một đôi mắt như là đèn ***g nhìn hai người.

Giờ khắc này ai cũng không nói gì thêm, Borg đã im bật, há to mồm không biết nên phản ứng thế nào.

“Nó đại khái sẽ không dả thương chúng ta đúng không? Snape...” Borg từng thấy nó rên biểu tượng nhưng cũng không có nghĩa hấn từng thấy rồng ma chân chính! Đáng chết!

Con rồng ma này toàn thân đen nhánh, đen thuần túy, đôi mắt cũng đen, hoàn toàn là biểu tượng gia tộc Prince! Snape cười cười, lập tức nói với Borg.

“Người sai rồi, không phải chúng ta, mà là ta, chỉ có ta.” Rồng chỉ nhận một chủ nhân, chính là người thừa kế gia tộc Prince, đây là đặc tính của thần thú thủ hộ. Gia tộc có được thần thú thủ hộ cũng không nhiều, Slytherin là tử xà, Prince là rồng ma và Gryffindor phượng hoàng lửa.

“Merlin a!” Con rồng vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm Borg, Borg không dám động đậy, đó là một con rồng a a! Không phải một con thỏ trắng nhỏ xinh!

“Người tốt nhất đứng yên đừng nhúc nhích, ta không thể bảo chứng an nguy của người.” Snape đi đến trước mặt con rồng, xem ra, những người kia không có ác ý với anh.

Nhìn Snape, con rồng cung kính cúi đầu xuống, sừng long ở trước mặt Snape. Snape vươn tay sờ cặp sừng uy phong.

“Nhìn hấn.” Snape lặng lẽ nói bên tai con rồng, thu được mệnh lệnh, nó rất cẩn trọng nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục hung thần ác sát nhìn chằm chằm Borg đang chuẩn bị xoay người chạy trốn.

“Snape chết tiệt, người nói gì với nó!” Borg lúc này đi cũng không được ở lại cũng không xong, duy trì một tư thế quỷ dị tiếp tục cứng ngắc đứng đấy đối mặt với con rồng.

“Ta nói với nó người là một tên khốn kiếp.” Snape nói.

“Borg, lần trước người thiết kế ta, rất thỏa mãn đúng không, hôm nay ta cũng cho người vui vẻ.” Snape cười lạnh quay người tiếp tục đi vào chỗ sâu trong, chỗ đó có mục tiêu cuối cùng ngày hôm nay của anh — diễn tịch trường sinh bất lão.

38. Chương 38

Một phòng nghỉ hoa lệ, lửa trong lò sưởi đang cháy to làm căn phòng ấm áp. Snape thấy rất nhiều bức họa đang mỉm cười với anh, có người mặc trường bào phù thủy màu đen, có người mặc lễ phục thời Trung Cổ, người gần nhất là một người trung niên tóc lộn xộn mặc đồ vét. Thấy Snape xuất hiện thì ánh mắt rất phức tạp, ngay sau đó một vật trong suốt từ bức họa bay ra lơ lửng trước mặt Snape.

“Con là con Eileen.”

Đây không phải nghi vấn mà là khẳng định, có thể thông qua rồng ma tán thành thì mới được tiến vào, ngoại trừ người thừa kế gia tộc Prince thì không còn ai khác.

“... Ông ngoại...” Snape không xác định mình có thể gọi như vậy không, linh hồn trước mắt hấn là là ông ngoại, Circe Prince...

“Mẹ của con, có khỏe không?” Circe nói đến đây, thần sắc rất phức tạp.

“Mẹ đã qua đời, cho nên con đã trở về, tới lấy thứ thuộc về mẹ và con.”

“Eileen đã chết?” Circe hoảng hốt.

“Linh hồn của con bé chưa trở về, không có.”

“Trong dự liệu.” Snape cũng chẳng nghĩ gì nữa, có lẽ hiện tại anh đã hiểu mẹ, ở bên cạnh người mình yêu sâu đậm vĩnh viễn, thật hấp dẫn.

“Ánh mắt của con, rất giống Eileen.” Linh hồn Circe lại trở lại trong bức họa.

“Chỉ có mắt giống, con, hẳn là càng giống cha.” Snape nói.

“Con bé nên trở về... Nên trở về...” Circe vẫn còn tiếc nuối lắm lắm.

“Mẹ đã nói với con một ít chuyện về gia tộc Prince và điển tịch trường sinh bất lão nhưng quá khi mẹ còn sống, vì khế ước mà không thể nói được nhiều, con nghĩ ông ngoại hiểu rõ hơn.”

“Là ai cho con đến?” Circe miễn cưỡng hỏi.

“Nếu như ngài nghe qua Lord Voldemort, là hẳn tìm con về. Đồng thời, còn có hậu đại Clare, nhưng đáng tiếc, Lord và con đều cho rằng nhà Clare dù là thuần huyết nhưng là những tên ngu ngốc.” Snape không chút lưu tình phê phán.

“Con đang làm việc cho chúa tể hắc ám! Hẳn cũng không phải là một người lãnh đạo hiền hoà?” Circe thấy khó có thể tin, dù là vì Eileen giữ gìn Muggle cũng tốt hay là vì Snape là con lai cũng tốt, chúa tể hắc ám, với mấy cái này đều không thích.

“Đừng nói như vậy ông ngoại. Có lúc Lord rất đáng yêu.” Nhất là khi hắn phát bệnh, chật vật, vươn tay ra, nói: độc được của ta... Snape cười tàn nhẫn.

Snape biết rõ mình sinh bệnh rồi, vạn vạn biến hình, đây là một loại bệnh nan y, nhưng người có thể trị bệnh nan y đó, đã đi rồi.

“Tính con, rất giống Eileen, càng giống người Prince gia.” Circe thất lạc than một tiếng, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình còn tàn nhẫn hơn, truyền thống Prince gia.

“Con tên là gì?” Circe hỏi, có lẽ về sau ông cũng rất khó có cơ hội nhìn thấy đứa cháu ngoại này rồi, không thể để tên cũng không biết.

“Severus, con họ Snape, nếu như ông nguyện ý gọi con Severus Prince, con rất vinh hạnh.”

“Được rồi, Severus, con phải nhớ kỹ. Điển tịch trường sinh bất lão không phải một quyển sách, nó là vô hình, ngay trong đầu con. Người thừa kế như một cái chìa khóa, trừ con ra, không ai có thể mở ra điển tịch trường sinh bất lão, mặc dù là Lord kia cũng vậy. Chỉ cần con muốn nhìn, quyển sách này tùy thời rộng mở cho con, nhưng chỉ có tìm được đáp án nó mới có thể cho con đi.” Circe khuyến bảo.

“Con có thể dùng nó làm chuyện xấu nhưng nhớ kỹ, hết thấy, đều báo ứng gấp 10 lần lên trên người con. Chế tác độc được trường sinh bất lão cần thiên phú đặc thù, ông chưa làm được, mẹ của con cũng không, nhưng ông nghĩ... Con có thể.” Circe thấy được lực lượng không ngừng lưu chuyển trên người đứa bé kia, Severus là hi vọng của Prince gia. Đôi mắt đen trống rỗng kia, nhìn như lạnh lùng vô tình nhưng là đa mưu túc trí như Circe cũng thấy được tình cảm chất chứa trong đó. Circe cười.

“Cuối cùng ông muốn nói, Severus, ông không thấy con có thiên phú làm người xấu.”

Snape từ chối cho ý kiến hừ lạnh một tiếng, anh đã đối thoại với ông ngoại mình xong.

Rất nhanh, Snape đã hiểu ông ngoại nói gì, điển tịch trường sinh bất lão, không phải một quyển sách bình thường... Bầu trời đen nhánh lóe ra vô số viên bi với ánh sáng nhạt màu xanh da trời, như là bầu trời đêm làm đẹp ánh sao sáng, mà anh bước chậm giữa những vì sao. Tổ tiên gia tộc Prince vô cùng thông minh, vì phòng ngừa những người không có tư cách tìm được vinh quang thuộc về gia tộc Prince, bọn họ phát minh phương thức này lưu truyền tài phú, một đời tiếp một đời.

Snape không biết mình đi đến nơi cuối cùng vũ trụ hay là linh hồn bước đi, hết thấy trước mắt đều không chân thực, chân như giẫm phải bông, mỗi một bước đều đạp xuống hư không, mà những ngôi sao sáng màu xanh da trời càng lúc càng lớn, càng lớn càng giống chữ cái, không ngừng biến ảo, mỗi một lần biến ảo đều là một tổ hợp bất đồng, nếu không phải Snape có khả năng đã gặp qua là không quên được thì chỉ sợ không chú ý được tổ hợp những chữ cái kia.

Đây là một quyển sách, mà anh hiện tại, tuy khó có thể tin, thật sự là anh đang ở trong sách. Snape không biết mình vào trong sách như thế nào, trung tâm tế đàn gia tộc Prince là một căn phòng lớn với ma pháp trận, bên trên làm bằng thủy tinh, ánh trắng chiếu vào trung tâm ma pháp trận. Anh đi vào, khi ánh trắng chiếu vào người anh thì anh phát hiện mình tới chỗ này.

Làm sao tới, không biết, ra ngoài như thế nào, càng không biết.

Snape ý đồ nhìn hiểu tổ hợp những chữ cái, có lẽ có thể cho mình một ít nhắc nhở. Thời gian đang không ngừng trôi qua, những chữ cái không ngừng xếp đặt, tản ra, xếp lại rồi lại tản ra, tốc độ thật nhanh, mặc dù có sức quan sát cùng trí nhớ kinh người như Snape, nếu muốn bắt lấy hàm nghĩa những chữ cái nhảy lên này cũng là cố hết sức.

Nhắm hai mắt lại, Snape quyết định cho mình một chút thời gian thở, nếu tiếp tục, mắt anh sẽ mù. Trong đầu không ngừng hiện lên những tổ hợp, lần lượt, đối với những phù thủy bình thường, những tổ hợp chữ cái là lộn xộn. Nhưng Snape có thể phát hiện quy luật nào đó, những chữ cái này thủy chung là theo quy luật tổ hợp. Người gia tộc Prince, năng lực suy luận logic luôn hơn phù thủy bình thường. Làm được nếu không có tư duy logic thì dứt khoát không đi làm được độc được nữa.

Suy tư một lúc, trong đầu lóe lên ý tưởng, Snape mở mắt ra.

“Thì ra là thế.” Snape cảm thấy mình đã biết.

Lại nhìn những chữ cái như tia chớp vẫn không ngừng toát ra, Snape cười yếu ớt, nếu là như vậy thì anh đã hiểu. Snape xếp đặt lại những tổ hợp dựa theo quy luật một lần nữa thì anh đã nhận được thứ mình muốn.

Nhiệt tình yêu nghiên cứu, Snape với tri thức giống như đói, ở dưới bầu trời sao rất lâu, lâu đến mức anh cảm thấy mình đã ở đây cả đời...

Mọi thứ lại biến hóa, khi hai chân Snape đứng vững dưới mặt đất thì anh bị choáng một chút. Khi anh bình thường lại, ma pháp trận kia đã biến mất, trần phòng thủy tinh cũng đã biến mất, thậm chí cả căn phòng lớn cũng biến mất. Snape lại nhớ tới phòng nghỉ treo đầy bức họa, kim đồng hồ dừng lại ở hai rưỡi sáng, củi lửa trong lò sưởi còn chưa đốt xong, phẳng phất hết thấy đều là Snape nằm mơ...

Bức họa Circe bị Snape đánh thức, ông ngáp một cái.

“Bốn tiếng rưỡi, Severus, cháu thực nhanh, lúc đầu ta ở chỗ đó ba ngày mới suy nghĩ cẩn thận được.”

“Là sự khác nhau giữa thiên tài và ngu ngốc.” Snape lấy lại bình tĩnh ngồi xuống ghế cạnh lò sưởi nghỉ ngơi.

“Đứa nhỏ này, nói chuyện thật là vô lễ.” Circe bị đả kích.

Snape nhớ lại những gì mình vừa nhìn qua, trách không được rất nhiều người đều nói gia tộc Prince toàn quái thai, có thể nghĩ ra biện pháp tra tấn người kiểu đó. Nhưng với Snape, anh rất ưa thích biện pháp đó.

“Cháu cần phải về.” Snape nhắm mắt nửa giờ, ba giờ sáng, anh đứng dậy định về nhà nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện đã xảy ra buổi tối hôm nay đã tiêu hao tinh lực một tháng của anh, anh cảm thấy mình có thể ngủ ba ngày.

“Con, sẽ trở lại.” Circe vẫy tay chào Snape.

“Có lẽ.”

Borg cảm giác chân mình nhất định là đã gãy... Snape chết tiệt vì sao vẫn chưa trở lại? Vì sao con rồng này nghe lời như thế chứ! Đã bao lâu Borg không biết nhưng hẳn vẫn duy trì tư thế vận vẹo đối mặt với con rồng chưa động dậy.

Rốt cục khi Borg cảm giác mình sẽ đi đời nhà ma thì hẳn đã nghe được tiếng bước chân quen thuộc trầm ồm kia, ngày càng gần.

Rồng ma chứng kiến chủ nhân mới trở về thì có vẻ rất hưng phấn, chuyển mắt, Borg ngã ngồi xuống đất.

“Good Boy.” Snape lại sờ lên sừng con rồng.

“Nghe nói người tên Seraphim, ta rất thích.” Snape biết đến từ điển tịch trường sinh bắt lão thần bí kia.

Con rồng gầm nhẹ một tiếng, trong lỗ mũi phun ra tia lửa, điều này đại biểu nó rất vui.

“Ngài Borg Prince, nếu như chân của ngài còn có thể động, ta nghĩ chúng ta cần phải đi, một đêm dài dòng buồn chán.” Snape ưu nhã thông dong đi đến cạnh Borg vô cùng chặt vật.

“Đây là câu hay nhất ta nghe được trong cả buổi tối hôm nay, chúng ta cần phải đi.” Borg chờ mong những lời này đã lâu rồi.

“Diễn tịch trường sinh bắt lão đâu?” Borg đuổi kịp bước chân Snape, có chút khó hiểu nhìn Snape, hẳn là anh ta đã lấy được vật kia.

Snape không trả lời cũng không dừng lại, mặt không biểu tình giơ tay lên, chỉ chỉ đầu của mình. Ở chỗ này, ngu ngốc.

Khi Snape trở lại nhà mình, James ở thế giới tinh linh đang ôm kính quan sát ngủ gà ngủ gật. Theo trong gương truyền ra động tĩnh đánh thức anh, James kích động bật dậy.

Rốt cục đã trở lại, rất muốn hỏi Snape một câu buổi tối hôm nay đã xảy ra chuyện gì. Đáng tiếc kính quan sát chỉ có thể nhìn đến đối phương nhưng không có cách nào đối thoại.

Snape rất mệt mỏi, điều này làm cho James đau lòng.

Ngày hôm sau, Snape và Borg cùng đi đến báo cáo với Voldemort, kỳ thật những gì Borg có thể nói cũng không nhiều lắm, căn cứ pháp tắc kế ước gia tộc Prince quy định, hẳn thân là người Prince gia không thể lộ ra cho Voldemort chuyện có liên quan đến thần thú thủ hộ và không gian pháp thuật nên hẳn chỉ có thể yên lặng đứng cạnh Snape, may mà Voldemort cũng không có hứng thú với những thứ đó lắm, hẳn chỉ muốn biết diễn tịch trường sinh bắt lão mà thôi.

“Lord, đó không phải một quyển sách.” Snape giải thích.

“Không sao cả.” Voldemort quan tâm cũng không phải sách vở.

“Người có năng lực hoàn thành nó không?” Voldemort trực tiếp hỏi.

“Nếu như thuộc hạ không nắm chắc thì hôm nay sẽ không trở về gặp Lord, thuộc hạ sẽ trực tiếp lựa chọn chạy thoát thân.” Snape vẫn tự tin như vậy làm Borg đứng bên cạnh càng thêm thua chị kém em.

Voldemort nhíu mày lại, cho dù hẳn đã không còn tín nhiệm Snape như vậy, nhưng trong chuyện độc dược trường sinh bất lão, người duy nhất hẳn có thể dựa vào cũng chỉ có Snape. Loại người giống Snape làm cho người có được hẳn vừa yêu vừa hận, muốn giết lại không thể giết.

“Người cần gì cứ việc nói thẳng ra, mọi thứ, ta đều có thể thỏa mãn.” Voldemort nói, trong lòng hẳn, hết thấy công việc đều phải nhượng bộ cho con đường trường sinh.

“Lord, thuộc hạ cũng không có nhu cầu cá nhân gì, nếu như xuất phát từ độc dược thì thuộc hạ cần hòn đá pháp thuật.” Hòn đá pháp thuật cũng không dễ tìm, anh biết người có hòn đá pháp thuật là bạn cũ của Albus Nicolas Flamel, mà người kia còn cao tuổi hơn cả Albus.

Quả nhiên, Voldemort trầm ngâm.

“Hòn đá pháp thuật, ta biết...” Voldemort đã sớm tìm kiếm hòn đá pháp thuật, thời gian dài như thời gian hẳn tìm diễn tịch trường sinh bất lão. Mọi người đều biết chế tác độc dược trường sinh bất lão, thứ đầu tiên cần chính là hòn đá pháp thuật. Nhưng biết là một chuyện, tìm được lại là một chuyện khác. Nicolas Flamel quá khó chơi, đến bây giờ bóng dáng đối phương hẳn cũng chưa thấy đâu.

“Hòn đá pháp thuật, ta sẽ nghĩ biện pháp, lần này tìm được diễn tịch trường sinh bất lão, không thể bỏ qua công lao của người, muốn được khen thưởng gì, cứ việc nói thẳng ra.” Cảm tình bây giờ của Voldemort với Snape ngày càng phức tạp, mỗi lần nhìn thấy Snape, ý nghĩ đầu tiên chính là giết, nhưng hẳn lại tình tường biết rõ mình không có Snape không được...

“Lord, thuộc hạ không muốn gì.” Thứ ta thật sự muốn người cũng không cho được...

“Người muốn được nghỉ một thời gian không?” Voldemort bỗng nhiên nói.

“Hơn một tháng đến nay người quá mệt mỏi rồi, vốn là giúp ta trừ James Potter, thu lãnh địa gia tộc Potter, lại giúp ta tìm được diễn tịch trường sinh bất lão, chế tác độc dược, quá mệt mỏi đúng không?”

Snape cũng không biết Voldemort nói như vậy là có ý gì nên anh chỉ có thể quy củ trả lại.

“Lord, thuộc hạ đã quen, công việc với thuộc hạ là toàn bộ sinh hoạt.”

“Có lẽ người nên thử thả lỏng một chút, ví dụ như... Ví dụ như người có thể để Borg giúp đỡ, gần đây Borg vẫn rất hứng thú với độc dược người nghiên cứu phát minh, có lẽ người có thể dạy hắn.” Voldemort rất ghét cảm giác bị quản chế mà lại không thể không nhận xuống.

Quả nhiên, vẫn khiến hắn hoài nghi sao? Snape cười lạnh, muốn thoát khỏi độc dược của anh sao? Nằm mơ đi!

“Lord, cũng không phải là thuộc hạ giấu hat tự phụ, độc dược thuộc hạ nghiên cứu ra chỉ có thuộc hạ có thể làm được. Trong điển tịch trường sinh bất lão có nói, gia tộc Prince phân chia năng lực đẳng cấp chế tác độc dược ra, gọi là ma giai. Thuộc hạ ở đỉnh, phù thủy bình thường ở sơ giai, chỉ có thể chế tác một ít phúc linh tề, thuốc đa dịch các loại độc dược bình thường. Mà một ít phù thủy bình thường vượt qua phạm vi thì có thể làm một ít độc dược đặc thù, ví dụ như Lord trước kia đã dùng qua những độc dược kia, nhất định phải là độc dược sư chuyên nghiệp thì mới có năng lực làm ra. Về phần Borg, anh ta có được huyết thống gia tộc Prince nên ở đẳng cấp cao. Nhưng với thuộc hạ, năng lực của anh ta còn quá yếu, ma lực của anh ta không đủ để chèo chống hoàn thành toàn bộ quá trình phối chế.” Snape nói đến đây thì nhìn Borg đang cầm giạn bất bình.

“Nhưng nếu như ngài Borg Prince khiêm tốn thỉnh giáo, thuộc hạ có thể thử dạy, có lẽ để anh ta tự làm thí nghiệm là anh ta có thể hiểu rõ những gì thuộc hạ nói.” Kỳ thật lời này là nói cho Voldemort nghe, những gì anh nói, Borg hiểu hay không là rêu rĩa, quan trọng là ... Voldemort có hiểu hay không.

Voldemort lý trí biết rõ Snape nói như vậy là có đạo lý nhưng trên tình cảm hắn còn muốn thử một lần, Borg sẽ không làm được, hắn biết rõ! Nhưng... Voldemort nghĩ, có lẽ, mình có thể! Đúng vậy, Voldemort cũng là một thiên tài độc dược. Chỉ cần hắn biết tài liệu cùng phương pháp độc dược, như vậy hắn có thể tự thí nghiệm.

“Borg, người nên cảm ơn Severus, tuy cậu ta cùng tuổi với người nhưng cậu ta là một người thầy tốt. Regulus được cậu ta chỉ đạo đã có thể đảm đương một phía rồi, cậu có cơ hội ở bên cạnh học tập, đó là một cơ hội rất khó được.”

Borg nghe Voldemort nói như vậy thì cũng không thể cự tuyệt, hắn chỉ có thể không cam lòng đi theo Snape trở về làm độc dược.

Đến lúc Snape và Borg rời khỏi, Voldemort lại trầm tư. Rất sớm trước kia, hắn đối đãi Severus như đối đãi một con rệp, khi đó Severus vừa mới tới bên cạnh hắn. Hắn xem thường con lai, đối với Voldemort lúc đó, Severus chính là một con chó của hắn, hắn có thể tùy ý vũ nhục đánh chửi. Cho nên khi đó hắn có thể không chút do dự dùng Curcio lên Severus, có thể tùy ý làm bất cứ chuyện gì mà không cần băn khoăn cái gì.

Nhưng là dần dần hắn bắt đầu để ý thiếu niên ẩn nhẫn kia, thường thức thiên phú, độc dược, đầu óc, cá tính của thiếu niên kia. Cho nên hắn bắt đầu ủy thác trách nhiệm cho Severus, cũng sinh ra một chút tôn trọng, không còn nhục mạ, không còn tùy ý trừng phạt, giống như Lucius. Lúc đó hắn rất yên tâm Severus, xem Severus như một thầy thuốc giỏi, mỗi ngày ở bên cạnh hắn dặn dò, mà hắn cũng sẽ nghe hắn nói đi làm. Đó là một thời gian ngắn tốt đẹp nhất...

Là lúc nào bắt đầu? Bỗng nhiên có một sáng sớm, hắn thấy Severus đi tới, trong nội tâm sinh ra uy hiếp và bất an mà trước nay chưa có. Thiếu niên gầy gò đã cao lớn cường tráng, đôi mắt thâm trầm nhìn hắn giống một con rồng to lớn ngủ say sắp thức tỉnh. Thứ độc dược hắn đã từng yên tâm giữ trở nên giống kịch độc khó có thể nuốt xuống. Severus bắt đầu thể hiện năng lực xuất sắc, bất cứ chuyện gì chỉ cần giao, cậu ta cũng có thể hoàn thành hoàn mỹ. Những tử thần thực tử bình thường sợ hãi hắn giống như sợ hãi chính mình. Đôi mắt lạnh như băng giống như một con rắn chân chính, một con rắn tên là Slytherin.

Mà những điều đó đều là những điều Voldemort tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Khi hắn bắt đầu muốn đánh Severus vắng vẻ thì hắn lại phát hiện mình không thể cách xa Severus. Độc dược, chỉ cần một ngày không uống thì toàn thân sẽ đau đớn, nổi đau khi cố gắng không dùng độc dược kia phảng phất còn ở trong thân thể. Mà phân liệt trường sinh linh giá căn bản là uống rượu độc giải khát, phương pháp duy

nhất có thể giải quyết vấn đề là độc dược trường sinh bất lão, cũng chỉ có thể dựa vào Severus... Severus, tựa như một khối u ác tính sinh trưởng ở trong trái tim của hắn, khoét không đi cắt không xong.

Voldemort hiện tại mới bắt đầu hối hận, đây cũng là lần thứ nhất hối hận trong cả đời hắn, sao lúc đầu hắn lại lưu Severus...

39. Chương 39

Thời gian không ngừng trôi qua khi Voldemort mâu thuẫn, từ khi Borg bắt đầu học tập độc dược với Snape thì hắn bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của mình...

Phanh!

Trong phòng truyền đến tiếng nổ vạc cực lớn, Snape nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường.

“Không tệ, so với lần trước có tiến bộ, thời gian nổ dờ lại ba phút.” Snape tự thuật.

Borg mặt đen tóc bị đốt trụi đi ra phòng thí nghiệm, nhìn Snape nhàn nhã ngồi ở trên ghế dùng cốc thí nghiệm chịu nóng uống trà.

Không nói đến có thể chế tạo ra độc dược thành phẩm hay không, hắn đến nay cũng không thể nguyên vẹn kiên trì quá trình chế tác, đối với Borg là đã kích cực lớn! Vì sao Snape có thể sử dụng những động tác gần như thần kinh hoàn thành toàn bộ quá trình chế tác độc dược mà hắn lại không thể làm được?

Ngay tại lúc đó, vạc nổ hiển nhiên không chỉ có Borg.

Phanh!

Từ nơi sâu trong trang viên truyền đến động tĩnh kỳ quái làm những tử thần thực tử hoạt động ở phụ cận run lên.

Voldemort đen mặt đi ra phòng thí nghiệm của mình... Đáng chết! Khuất nhục! Từ năm thứ hai ở Hogwarts hắn cũng không bị nổ vạc! Đây là sỉ nhục quá lớn trong nhân sinh hoàn mỹ của hắn!

Snape cũng không biết Voldemort giờ phút này nghĩ vậy, đương nhiên, anh cũng không muốn biết. Lại gạch lên tường một gạch, Snape bắt đầu chuyển tâm đắc lấy, chậm rãi đến, một, hai, ba... 52.

“Snape, những vết gạch là cái gì?” Borg từ trong phòng tắm đi ra, rửa sạch một thân cận độc dược, nhìn Snape lại đang đếm những vết gạch nên mở miệng hỏi.

Snape trầm mặc rất lâu, khi Borg cho là Snape không trả lời thì hắn nghe thấy giọng Snape nguội lạnh trước sau như một.

“Kỷ niệm.” Kỷ niệm James rời đi ngày thứ 52, Snape cho rằng mình đã qua 52 năm.

Borg thật sự không hiểu người giống Severus Snape, sinh hoạt như vậy có ý nghĩa gì? Càng hiểu Snape, nghi hoặc càng mãnh liệt. Snape không có người thân, không có bạn bè, không có tình nhân, thậm chí chó cũng không có đến một con. Mỗi ngày sinh hoạt ba điểm trên một đường thẳng, gặp Lord, hoàn thành nhiệm vụ, về nhà... Mỗi ngày chỉ làm ba chuyện, gặp Lord, hoàn thành nhiệm vụ, làm độc dược.

Giải trí sinh hoạt không có, trong tủ lương thực dự trữ cũng không có, y phục chỉ có thuần một sắc đen, đều là một kiểu dáng, người không biết còn tưởng rằng Snape chỉ mặc một bộ quần áo không tắm rửa. Mà ngay cả ngủ cũng là nằm ngửa quy củ, hai tay đặt ngang trước ngực không nhúc nhích, người không biết còn tưởng rằng sắp hạ táng. Borg khó có thể tin người này có quan hệ huyết thống với mình.

“Đã đến giờ rồi, ngươi cần phải trở về.” Snape nhìn đồng hồ treo tường, cuộc sống của anh luôn nghiêm khắc dựa theo bảng giờ giấc.

“Đợi một chút!” Borg thật sự mệt mỏi với thời gian của Snape.

“Snape, tôi thấy chúng ta cần tâm sự.” Borg ngồi xuống ghế Snape, căn phòng này thật đúng là đơn sơ.

Borg đánh giá mọi nơi, chỉ có một cửa sổ kéo xuống một nửa, mặc dù bên ngoài có ánh mặt trời chiếu vào thì ánh sáng trong phòng cũng luôn lơ mơ. Sàn nhà bằng gỗ rất cũ nát mà lại cao thấp không đồng nhất, giá sách gắn vào bức tường đen loang lổ, tất cả đều là sách, tất cả! Nó chiếm lĩnh cả căn phòng. Trên tường có một đồng hồ treo tường, một ghế sofa, một bàn trà, một bàn học, một cái ghế, a đúng rồi, trong phòng ngủ còn có một cái giường đôi... Đợi đã nào...! Giường đôi!

Borg cảm giác được mình bắt được một tin quan trọng! Trên thế giới này sẽ không còn người ngủ quy củ hơn Snape cho nên tại sao là giường đôi?

“Snape, anh thường xuyên khách qua đêm sao?” Thuận tay cầm một quyển sách bên ghế lên nhìn.

“Ta không biết người muốn nói cái gì, còn nữa, mời cất kỹ sách của ta, đừng tùy ý động đồ đạc của ta.” Snape nghiêm túc đứng tại chỗ, mặt không biểu tình nói.

Borg tức giận ném sách xuống, cái gì a! Một cuốn sách mà thôi, cũng không phải bảo bối!

“Ta nói ‘Cất kỹ’ thì ý là để xuống chỗ cũ.” Snape nhắc nhở.

“Merlin đồ lót!” Borg không kiên nhẫn thả sách xuống ghế, chứng bất buộc! Snape nhất định có chứng bất buộc!

“Trở lại vấn đề vừa rồi của chúng ta, Snape, anh có khách thường xuyên ở lại qua đêm sao?” Borg rất tò mò, chỉ sợ đây là điểm đáng ngờ duy nhất có thể lấy ra tìm niềm vui trong sinh hoạt cá nhân cần cỗi của Snape rồi.

“Ta đã trả lời, ta nói ta không biết người đang nói cái gì.” Snape không rõ đối phương vì sao hỏi thế.

“Hey, tôi cũng là người gia tộc Prince, người gia tộc Prince đều có thiên phú suy luận. Anh ngủ giống như cương thi, hơn nữa chỉ ngủ bên trái giường nhưng phòng ngủ của anh có một cái giường đôi, còn có hai gối đầu cùng một cái chăn đôi.” Biểu tình của Borg giờ phút này như đang nói đừng đem tôi là người ngu.

“Đây là sinh hoạt cá nhân, dù là giường, gối đầu hay là chăn.”

“Nói như vậy là có.” Bộ dạng Borg như nói tôi là nam tôi hiểu.

“Yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác biết. Tôi càng hiếu kỳ với người có thể vừa ý anh.” Đối với Borg, thích Severus Snape, là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

“Nghe nói anh thích nam nhân, lần trước Lord còn đưa một bé trai cho anh. Lần trước tôi nói với Lord, Lucius nói anh chỉ thích hợp phát tiết mà thôi, lúc ấy tôi còn chưa tin đó. Chắc chắn, xem ra là sự thật.” Borg vẫn để trong lòng lần cáo trạng trước.

Biểu tình Snape triệt để chìm xuống, anh đã từng nói qua mình thích nam nhân lúc nào?

“Đừng như muốn giết người chứ, đúng rồi, anh thích gì dạng nam nhân nào?” Borg rất hứng thú với khiêu chiến cực hạn lực nhẫn nại của Snape.

“Không liên quan tới người.” Snape không muốn trả lời vấn đề này.

“Đừng lạnh lùng như vậy nha, tôi cũng là nam nhân, hơn nữa về ngoài không tồi, không thể kiên nhẫn một chút với tôi sao.”

Trả lời Borg chính là một câu thần chú màu xanh, Borg cố gắng tránh.

“Nếu như không muốn bị ta nổ thành mảnh nhỏ thì câm miệng.” Mặt Snape đen như đất nồi.

Borg ảo não, quá chặt vật! Nhưng... tốc độ Snape ra tay thật nhanh, nếu bọn họ quyết đấu thì thật không biết ai có thể thắng. Borg thường xuyên không tự chủ so mình với Snape, phương diện độc dược, hẳn đã thua quá rồi, vậy chú ngữ?

“Người cần phải đi, đã qua nửa giờ rồi.” Snape cất đũa phép nhắc nhở.

“Được được tốt, thật đáng ghét.” Borg nói vậy nhưng lại mỉm cười. Đôi khi Snape rất thú vị, mạnh như vậy mà rất cần cỗi, rất mâu thuẫn.

Borg không biết có cảm giác thích thường thường đều bắt đầu từ cảm thấy hứng thú, mà thích thường xuyên bắt đầu từ ‘cảm thấy thú vị’.

Gần đây chuyện làm Voldemort phiền ngày càng nhiều. Hòn đá pháp thuật, nội ứng, trường sinh linh giá, còn có lời tiên đoán cứu thế chủ sinh ra vào tháng bảy.

Cho dù Voldemort vốn mặc kệ hội lời tiên đoán hư ảo nhưng không thể không thừa nhận, đại đa số người kính sợ mù quáng lời tiên đoán. Lời tiên đoán kia đã nghiêm trọng ảnh hưởng tới tử thần thực tử, mọi người bắt đầu bàng hoàng, không làm nhiệm vụ, giống như thằng nhóc sắp sinh ra tượng trưng cho tận thế, tất cả mọi người bắt đầu đếm ngược đến hủy diệt, cái gì cũng không muốn làm.

Dưới loại tình huống này dù Voldemort có không thoải mái thế nào hoặc là hẳn có chuyện quan trọng nào còn chờ hoàn thành thì đều phải ưu tiên xử lý đứa bé trong lời tiên đoán kia.

Được Snape báo nên Albus đã chuẩn bị rất kỹ, gia đình những đứa bé sinh ra vào tháng bảy đều sử dụng thần chú giữ bí mật nên Voldemort chỉ có thể tìm kiếm tất cả gia tất cả những người giữ bí mật, đây là một công việc rườm rà nhàm chán.

Mà nói đến người giữ bí mật, Sirius rất phiền muộn, người giữ bí mật của anh mất tích! Anh chỉ có thể kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Đúng vậy, mất tích! Hiện tại chỉ có Sirius tin tưởng vững chắc James còn sống vì thần chú, nếu như James đã chết, anh sẽ biết.

Cho nên Sirius nghiêng răng nghiêng lợi, đợi James về, anh nhất định phải cho cậu ta biết tay!

Đã không có James biết trước, Albus cũng có chút sứt đầu mẻ trán, ông có cả đồng lớn chuyện. Vừa phải tìm đứa bé trong lời tiên đoán, vừa phải bảo vệ hòn đá pháp thuật, vừa phải che giấu tất cả người giữ bí mật, còn phải đối phó hành động của Voldemort. May mắn có gián điệp Snape điên cuồng truyền lại tin tức, Albus cảm thấy vận khí của mình cũng không tệ lắm, lực lượng chính nghĩa luôn chiến thắng!

Vì sao lại nói là gián điệp điên cuồng? Vì Albus cảm thấy Severus Snape như không muốn sống nữa, mặc kệ tin gì, mặc kệ thời gian gì địa điểm gì, chỉ cần là Voldemort nói, dù không rõ chi tiết, cậu ta luôn tiết lộ cho hội Phượng Hoàng, còn kém báo cáo bữa tối của Voldemort. Giống như cậu ta không thèm để ý vấn đề để lộ, không thèm để ý sống chết của mình. Có một gián điệp quá phạm tội tận chức tận trách như vậy, Albus không biết mình nên vui vẻ hay nên lo lắng.

Phương thức Albus tỏ vẻ phiền muộn chính là ăn rất nhiều rất nhiều đồ ngọt, mà phương thức Voldemort phát tiết cảm xúc chính là —— phân liệt trường sinh linh giá. Vì kiêng kỵ Snape, gần nhất Voldemort bắt đầu trọng dụng Regulus Black do Snape tự tay dạy. Cá tính Regulus có rất nhiều chỗ giống Snape, không thể không nói Voldemort thích một thứ gì đó trên người Snape, mà Regulus và Snape khác nhau lớn nhất là, năng lực của Regulus rất bình thường nên Voldemort rất yên tâm.

“Gia đình?” Regulus không rõ ràng ý Lord.

“Có chút tác dụng, chỉ cần một ngày là đủ.” Voldemort nghĩ tới một nơi che giấu trường sinh linh giá nhưng là cần một vật hi sinh. Hiển nhiên nếu như chỉ vì che giấu một trường sinh linh giá mà hi sinh Regulus còn dùng được thì có chút không đáng, như vậy không bằng đổi một gia đình để tiện.

“Tuân mệnh, Lord. Black có một gia đình ưu tú, Kreacher, nếu như Lord cần, ngày mai thuộc hạ cho nó tới đây.”

“Rất tốt.”

Lúc ra ngoài, Regulus ở hành lang đụng phải Snape.

“Ngài Snape.” Regulus rất tôn kính Snape.

“Gần đây cậu làm không tồi.” Snape khó được khen người nào, đứa nhỏ này tính một, đáng tiếc cậu ta có một tên anh trai ngu xuẩn như Sirius.

“Là ngài Snape dạy bảo có phương pháp, ngài cho tôi rất nhiều trợ giúp.”

“Bây giờ cũng học được cách nói rồi, Lord giao cho cậu nhiệm vụ mới?” Snape nói khách sáo, thoát nhìn như đang nói chuyện.

“Đúng vậy, cũng không hẳn là nhiệm vụ, Lord muốn một gia tinh.” Regulus còn đang nghi hoặc vì Lord từ trước đến nay đều không thích sinh vật ‘đê tiện’ như gia tinh.

Severus nghe xong thì cảnh giác, nhớ tới mình từng nghe James nhắc tới, chỉ là không hiểu rõ, hình như có liên quan đến trường sinh linh giá. Anh không nhớ rõ lắm, Voldemort lợi dụng gia tinh Black gia giấu một trường sinh linh giá, cuối cùng...

“Regulus, bây giờ cậu đã có thể đảm đương nhiều chuyện rồi.” Snape nói.

“Regulus, cậu biết sự tử cùng xà đích khác nhau sao?”

Regulus ngẩn người? Có ý gì?

“Đôi mắt sự tử ở phía trước cho nên nó chỉ có thể nhìn phía trước. Mà mắt rắn ở hai bên cho nên nó có thể thấy rõ bốn phương tám hướng. Đây chính là vì sao Slytherin chưa bao giờ trực tiếp đấu tranh anh dũng.”

“Đã đến giờ rồi, ta nên đi đưa độc dược cho Lord, chúc cậu hết thấy thuận lợi.”

Regulus nhìn bóng lưng Snape ngẩn người, sự tử? Rắn? Regulus bật cười, phương thức ngài Snape nói chuyện thật tương phản với phong cách cá nhân, người có vẻ cứng nhắc nhưng nói chuyện lại luôn một câu cong ba bốn lần, không trực tiếp cho thấy mục đích. Có lẽ, có lẽ đây mới thực sự là Slytherin.

Regulus tôn kính Snape là từ lần nói chuyện kia, ngày đó anh nghĩ rất nhiều, cũng thu lại những người đuổi giết Lupin. Ngài Snape nói không sai, động não, ít động thủ, nghĩ hậu quả rồi hãy làm.

Mục đích bọn họ tìm anh là để vu oan gia tộc Potter, mà sự thật dù cho không có anh, bọn họ cũng sẽ vẫn hành động. Như vậy, Lord giống như giống trống khua chiêng làm như thật tìm Sirius Black, bọn họ chỉ đang tìm một lý do danh chính ngôn thuận che dấu dã tâm trần trụi trắng trợn của mình.

Cho nên tìm Sirius Black và tìm được Sirius Black là hai chuyện. Bọn họ tìm nhưng không nhất định phải tìm được! Cái này là trọng điểm! Lucius nhất định biết rõ Lord tâm tư cho nên anh ta biểu hiện rất tốt, rất dụng tâm, cũng là vì quá dụng tâm cho nên có sơ hở. Ngẫm lại, Sirius Black là một thành viên bình thường nghèo kiệt xác của hội Phượng Hoàng, người như vậy cũng đáng được Lucius Malfoy mất hết tâm tư đi tìm?

Kỳ thật hết thấy đều là làm cho người ta xem, đây là Voldemort mượn Sirius Black tạo áp lực lên gia tộc Potter! Lúc ấy Lucius điều tra Lupin, nếu như khi đó Lupin đã chết, chết ở trên tay người khác, như vậy là làm Lucius mất mặt, như thế chẳng khác nào không đem Voldemort để vào mắt!

Đến lúc đó Voldemort tức giận, mục đích tìm Sirius biến hóa, Lucius sẽ nỗ lực tìm ra Sirius và giết Sirius để dẹp lửa giận của Voldemort... Regulus suy nghĩ cẩn thận rồi dừng lại thủ đoạn gây thơ của mình. Khi đó anh mới bắt đầu hiểu ý ngài Snape nói, thật sự là anh quá trẻ... Buồn cười chính là trên thực tế ngài Snape chỉ lớn hơn anh một tuổi mà thôi.

Từ đó về sau Regulus kính trọng Snape không chỉ ở mặt ngoài, anh học tập Snape. Học tập Snape thái độ sinh hoạt nghiêm cẩn, học tập cách xử sự, hình thức tư duy. Với anh chúng quá hữu ích, trong đoạn thời gian làm dưới tay Snape anh thoắt cái thành thực mười tuổi. Snape là người Regulus kính trọng nhất ngoại trừ anh trai và Voldemort.

Ngày hôm sau Regulus đưa Kreacher đến bên người Voldemort, cũng dặn dò nó nhất định phải nghe Lord nói, trước tám giờ tối về nhà, anh sẽ để bữa tối cho Kreacher. Kreacher rất nghe lời gật đầu, Kreacher là một gia tinh đáng yêu, Lord sẽ thỏa mãn.

Severus lại gạch lên tường một gạch, đã 60 gạch rồi.

“James, tôi có chút bận tâm Regulus Black.” Snape cảm giác mình rất ngu xuẩn, lại đi nói chuyện với vết gạch trên tường, buồn cười nhất là anh không muốn dừng lại hành vi điên cuồng này.

“Tôi nhớ cậu đã nói cậu ta sẽ chết, cậu cũng đã nói cậu phải cứu cậu ta, nhưng cậu nuốt lời rồi.”

“Cho nên tôi cứu cậu ta thay cậu, coi như cậu thiếu tôi, tương lai phải trả...”

“Voldemort đang đề phòng tôi, tôi nghĩ hẳn đã bắt đầu cảm thấy không bình thường.” Snape cười lạnh.

“Hắn còn phái Borg tới thăm dò tôi, coi tôi là ngu ngốc. Tôi lừa bọn họ, đảo ngược trình tự đem chế tác độc được nói cho Borg, nếu như thứ đó có thể thành công, tên tôi Severus Snape sẽ ghi ngược lại.”

“Nếu như Voldemort thí nghiệm thì thật thú vị, vạc chứa tử hắc ám nổ, mọi người nhất định rất nguyện ý xem khuôn mặt lúc đó của hắn.”

“James, cậu luôn nói tôi là anh hùng, là thiên tài... Nhưng vì sao tôi không cứu được cậu...” Không cứu được mẹ, cũng không cứu được James... Anh hùng cái gì? Thiên tài cái gì?

Snape úp mặt vào hai tay, không có ai biết anh đang nghĩ gì.

Snape cho là mình lắm bầm lều bầu nhưng anh cũng không biết lần này mình chân tình lắm bầm lều bầu tất cả đều bị người nào đó ở thế giới tinh linh xa xôi nhìn hết toàn bộ.

“Sev, tôi thật không nghĩ tới anh coi trọng tôi như vậy a! Quá cảm động!” James rơi nước mắt, thì ra Severus gạch lên tường là vì mình! 60 cái, mình đến thế giới tinh linh đã hai tháng, 60 ngày!

“Sev, nhất định phải bình tĩnh! Chờ tôi trở về! Đừng khiêu khích chứa tử hắc ám, phải bình an chờ tôi trở về!”

“Tôi xin anh được không! Đừng tái rống nữa!” Chiega bịt lỗ tai, nó sắp qua đời, ai tới mang nhân loại này đi đi!

Thời gian là 8h15' tối, Regulus nghi hoặc, đã qua thời gian nhưng Kreacher còn chưa về nhà, cho tới bây giờ Kreacher đều rất đúng giờ, loại chuyện này chưa từng phát sinh. Regulus bận tâm nên anh sử dụng gọi về.

Khi anh gọi về Kreacher thì trong nháy mắt đó không gian trong phòng vặn vẹo, Kreacher nặng nề ngã xuống đất, mặt Kreacher đã biến thành màu xanh đen, nó thấy Regulus, suy yếu gọi một tiếng: chủ nhân...

40. Chương 40

Món quà cho hội Phượng Hoàng

Regulus bắt an đi qua đi lại trong phòng, Kreacher trốn ở trong tủ bếp của nó, Regulus nói cho nó biết không có mệnh lệnh của nó thì đừng đi ra. Kreacher rất nghe lời, luôn trốn trong đó, Kreacher luôn nghe lời...

“Merlin!” Anh đã nghe được cái gì!

Regulus hiện tại từ đáy lòng hi vọng mình cái gì cũng không biết, nội tâm của anh đang giãy dụa! Anh sùng bái Voldemort, từ nội tâm hy vọng có thể phụ tá Voldemort, trở nên nổi bật... Đây cũng là hi vọng của cả nhà Black.

Nhưng anh cũng biết mình là phù thủy, là người thừa kế của gia tộc Black nhưng trước tất cả thân phận, anh là một con người... Khi nội tâm tín ngưỡng và lương tri xảy ra xung đột nghiêm trọng thì anh nên làm cái gì? Không ai nói cho anh biết.

Anh đi theo Voldemort vì anh trai rời khỏi gia tộc Black, gia tộc Black nhất định phải trả một cái giá cực đắt, cái giá lớn đó là anh. Anh chưa từng nghĩ tới chuyện gì khác, như phục tùng Voldemort, thành một tử thần thực tử là chuyện toàn bộ cuộc đời này anh phải làm. Anh muốn bảo vệ anh trai, bảo vệ Black gia, đây là một chút tư tâm của anh, nhưng cho tới nay anh cũng chỉ có một chút tư tâm đó mà thôi. Anh chưa từng nghĩ tới phản bội Voldemort, chưa từng.

Anh hiện tại bắt đầu có cách nghĩ đáng sợ này... Trường sinh linh giá, đó là một loại nghệ thuật tử hắc ám bị cấm, cực kỳ tàn nhẫn. Regulus cảm thấy mình có thể phân tích cách nghĩ của Voldemort, Voldemort khát

vọng sống mãi, cũng đã bắt đầu thay đổi. Căn cứ Kreacher nói, Voldemort rất thuần thục phân liệt trường sinh linh giá, miêu tả hang động bên bờ biển kia thì có thể chứng minh đây không phải lần đầu tiên chúa tể hắc ám làm loại chuyện đáng sợ này.

Voldemort đã làm ra bao nhiêu trường sinh linh giá, mục đích Voldemort xưng bá thế giới pháp thuật là gì? Vì thống nhất Muggle để phù thủy khôi phục vinh quang hay là vì hắn có thể trở thành đế vương vĩnh hằng? Vậy tử thần thực tử thì sao? Là tiên phong trên đường cách mạng hay là đao phủ?

Regulus có thật nhiều nghi vấn, đời này cũng không có nhiều nghi vấn như vậy.

“Regulus, tỉnh táo lại.” Regulus ngồi ở trước cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài. Anh nhắm mắt lại muốn làm mình dung nhập cảnh trí ngoài cửa sổ. Trước kia anh đã từng thấy mỗi lần gặp vấn đề khó thì ngài Snape đều làm như vậy. Khi tự hỏi, Lord cũng thường xuyên nhắm mắt.

Regulus cũng không cho rằng mình có năng lực so sánh với Snape hay Lord Voldemort, nhưng là rất thần kỳ, đầu anh đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu tự hỏi sâu hơn.

“Kreacher.” Regulus gọi Kreacher.

“Chủ nhân.” Bởi vì chuyện ngày đó đến bây giờ Kreacher còn có chút thần kinh, nó trừng lớn đôi mắt tràn ngập tơ máu đỏ khảm trương nhìn bốn phía.

“Cái hang động ngày đó Lord mang người đi người còn nhớ rõ không?” Regulus hỏi Kreacher.

“Nhớ rõ...” Kreacher có loại dự cảm không tốt, chủ nhân hỏi như vậy là có ý gì, mà Regulus nói nghiêm chỉnh dự cảm của nó.

“Kreacher, mang ta đi chỗ đó, hiện tại!” Regulus cảm thấy mình phải làm cái gì đó, Voldemort dấu trường sinh linh giá ở đó, nếu như Voldemort có thể bỏ thứ đó vào thì anh cũng có thể dùng phương pháp đó lấy trường sinh linh giá kia... Đúng vậy! Cầm đi! Giống như anh hùng, anh hùng mà anh trai hay nói.

Kreacher cái hiểu cái không, nó không rõ vì sao chủ nhân muốn đến nơi đáng sợ kia? Nhưng là nó chỉ là gia tinh, đối với gia tinh, mệnh lệnh của chủ nhân thì không thể vi phạm!

Bọn họ đi, trong đó buổi chiều sương mù mờ lung đó, Kreacher mang Regulus đi tới hang động bên bờ biển. Chưa đến gần Regulus cũng đã cảm thấy nghệ thuật hắc ám mãnh liệt, anh chưa từng trải qua tình huống này.

“Chính là trong chỗ này.” Kreacher lạnh run, dù sao nơi đây lưu lại ấn tượng quá khắc sâu với nó.

Đi vào trong, Regulus phát hiện chung quanh đen kịt, Regulus lấy đèn phép ra nói một tiếng Tỏa sáng! Cái động rất sâu, anh và Kreacher đi thật lâu mới tới cái hồ đen Kreacher đề cập tới.

Nơi đây quá tối, Regulus cũng không thể nhìn rõ mọi thứ. Nhưng anh có thể tưởng tượng, giống như Kreacher đã nói với anh, trong đầu anh xuất hiện hình ảnh: cái hồ màu đen như cái miệng khổng lồ của quái vật, trong hồ có một đảo nhỏ, trên đảo có một chậu đá lớn với đầy độc dược màu đen.

“Có thuyền nhỏ có thể đến đảo nhỏ... Kreacher có thể mang nó ra...” Kreacher chân thành hi vọng chủ nhân đừng sinh ra ý nghĩ đáng sợ như vậy, hồ nước, độc dược, vô cùng khủng bố.

Regulus nhìn Kreacher đi đến bên hồ, Kreacher định mang thuyền nhỏ ra. Ánh sáng từ đèn phép cũng không thể để Regulus nhìn thêm xa một ít, bóng lưng Kreacher giờ phút này thật mơ hồ.

Kreacher đang tìm thuyền nhỏ, giống như Voldemort lúc ấy... Đợi đã...!

“Kreacher!” Regulus bỗng nhiên lên tiếng.

“Chủ nhân?” Kreacher khó hiểu trở lại bên cạnh Regulus.

“Chúng ta trở về thôi.” Regulus kéo tay Kreacher.

“Trở lại Black gia, hiện tại.” Regulus ra lệnh.

Kreacher cũng đang ước được trở về! Nó kéo chặt tay chủ nhân lập tức độn thổ về nhà Black, phòng Regulus.

Regulus cố gắng bình tĩnh, anh thở phào rồi ngồi xuống bàn, lật một quyển sách, mọi chuyện đều giống bình thường. Điều này làm cho Kreacher bất an vì chủ nhân không giống lúc trước, lúc trước chủ nhân như rất hỗn loạn, nhưng hiện tại... A, chủ nhân còn rót một ly hồng trà bá tước chuẩn bị uống.

“Chủ nhân?” Thần kinh Kreacher hỗn loạn.

“Ngài không sao chứ?” Kreacher thích nhất chủ nhân Regulus, nó cũng không hy vọng chủ nhân Regulus gặp chuyện không may.

“Không có việc gì.” Regulus nhìn Kreacher.

“Người yên tâm, ta rất tốt.” Regulus cười, cười châm chọc, nhưng lại như là thoải mái. Anh nhìn quyển sách trong tay, đây là ngài Snape cho anh mượn xem «Hướng dẫn đọc tên khoa học độc được thời Trung Cổ».

“Cho nên rõ ràng là một con rắn, đừng học người ta làm sư tử... Ngài Snape, ngài lại cứu tôi một lần.” Regulus thấy rất buồn cười cho nên anh vẫn dứt quãng cười hai tiếng cùng với lắc đầu và thở dài.

Cảm thấy cái gì buồn cười? Đương nhiên là cảm thấy chính mình buồn cười.

Nhiều động não ít động thủ, nghĩ hậu quả rồi mới làm, rắn là rắn cũng là vì nó có thể nhìn thấy những nơi người khác không nhìn thấy. Nhất định là ngài Snape đã sớm biết, dù sao ngài Snape là độc được sư của Lord. Regulus có thể khẳng định độc được ngài Snape làm cho Lord tuyệt đối có liên quan tới di chứng phân liệt trường sinh linh giá. Khó trách ngày đó ngài Snape nhắc nhở mình...

Một trường sinh linh giá, mặc dù là anh tìm được thì có thể thế nào? Có thể hủy diệt hay không còn chưa nói được. Mặc dù hủy diệt rồi thì có thể kìm thế nào? Còn có rất nhiều cái nữa. Mặc dù không có những trường sinh linh giá khác, mình đánh nát âm mưu của Voldemort trở thành anh hùng thì có thể làm thế nào? Có thể còn không có biết đâu. Cho nên, không đáng a!

Nhưng có thể dự đoán nếu như mình đã chết, gia tộc Black sẽ gặp nạn. Không có ai biết mình hi sinh, cho dù Voldemort thất bại, mình cũng chỉ là một anh hùng vô danh không có người biết đến, không có người vì cái chết của mình mà tha thứ gia tộc Black. Mặc kệ Lord có thất bại hay không, gia tộc Black đều sẽ xuống dốc vì trụ cột gia tộc Black chỉ còn lại có mình.

Hi sinh nếu như không thể đổi lấy vinh quang thì không thể gọi là hi sinh, chỉ có thể gọi là tử vong. Chẳng bằng lợi dụng bí mật này đổi một ít vật thật. Anh hùng, quả nhiên chỉ có anh trai làm được. Minh a, vẫn là thanh thần ổn định làm một con rắn giáo hoạt là tốt rồi. Nhưng hiện tại nhất định phải tìm một chỗ giấu Kreacher đi, không thể để Lord biết rõ Kreacher chưa chết. Chỉ có như vậy gia tộc Black mới không gặp nguy hiểm.

Nhớ tới Voldemort nói với bọn họ tương lai tốt đẹp, bây giờ nhìn lại như trên ảo ảnh sa mạc, nhìn rất đẹp mà thôi. Có nhiều thứ, chỉ cách một lớp khăn mỏng, người cảm thấy rất thần bí nhưng là một khi thấy rõ thì không còn thấy vậy nữa.

Regulus đang trầm tư, tự hỏi giống một Slytherin chân chính. Thân thể Lord, ngài Snape nhất định rất rõ, Snape sớm biết trường sinh linh giá tồn tại, nhưng vì sao không có hành động gì... Ừ, quả nhiên gừng càng già càng cay!

Cho nên Lord mới kiêng kỵ ngài Snape như vậy, đúng vậy, Regulus dùng từ kiêng kỵ. Anh luôn thấy kỳ quái, tử thần thực tử làm sai chuyện thì đều sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc, kể cả Malfoy. Chỉ có một người, Snape, có mấy lần anh rõ ràng nhìn ra Lord rất tức giận nhưng cuối cùng lại không làm gì. Hơn nữa ngài Snape là người duy nhất trên cánh tay không có dấu hiệu hắc ám. Có phải nó đại biểu cho ngài Snape không tôn trọng Lord giống mặt ngoài.

Di chứng phân liệt trường sinh linh giá, tính Lord lúc tốt lúc xấu, nói không chừng lúc nào đó sẽ điên. Đương nhiên là có ngài Snape, Lord sẽ không dễ dàng điên như vậy, nhưng nếu như ngài Snape rút khỏi? Không có dấu hiệu hắc ám, ngài Snape có thể muốn đi thì đi, không có người làm khó.

Regulus nghĩ, có lẽ mình nên lo lắng trợ giúp anh trai. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không tổn hại lợi ích của gia tộc Black, giúp hội Phượng Hoàng, như vậy cũng có thể lưu lại một đường lui vì mình. Hai

cái đùi đi đường vĩnh viễn bảo hiểm, ngấm lại, vạn nhất Lord xong, vậy kết cục của bọn họ những tử thần thực tử sẽ như thế nào? Chính mình, tuổi tác cha mẹ đều đã lớn rồi, không chịu được giày vò.

Nhà Snape có khách, Snape nhường ghế sofa, mình thì ngồi ở trên ghế, trong cốc chịu nóng trên bàn là hồng trà bốc hơi nóng.

“Thật vui nhìn thấy cậu, Regulus.” Snape rất hài lòng, thấy Regulus còn sống, điều này nói rõ cậu ta có tài.

“Ngài Snape, tôi tới trả sách, đây là một quyển sách hay, lợi ích không nhỏ.” Regulus cười ôn hòa, thoát nhìn khác vài ngày trước không lớn.

“Không có gì, «Hướng dẫn đọc tên khoa học độc được thời Trung Cổ», hướng dẫn đọc, chỉ là một mục lục mà thôi, thứ cần học thì còn cần mình tự tìm kiếm.”

“Nhưng nếu như không có xem qua mục lục thì rất khó biết mình cần học cái gì, không phải sao ngài Snape?”

Snape nhường mày, quả nhiên không giống trước.

“Cậu, thoát nhìn có một chút biến hóa nhỏ.”

“Nhờ ngài, gần nhất tôi đại nạn không chết, tin tưởng nhất định sẽ có phúc.” Regulus trải qua quyết định sống chết kia thì đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cũng càng có tự tin. Không còn là thiếu niên đuổi theo nhìn lên anh trai, thể hiện phong thái thuộc về Regulus.

“Thực không dám đầu điểm, lần này tôi đến là có chuyện muốn nhờ. Chuyện này trong những người tôi quen biết thì chỉ có ngài có thể làm cho nên tôi mặt dày tới đây.” Regulus nói.

“Chuyện gì?” Snape cũng rất tò mò, Regulus sẽ có hành động gì.

“Tôi cần một ít lang được.”

...

Tối gần đêm trăng tròn, Lupin đều tìm một nơi yên tĩnh vắng vẻ trốn, đây là xấu hổ mà thân phận người sói mang đến cho anh. Anh đã từng nghĩ rất nhiều lần, nếu như bên cạnh anh có độc được sư như Severus Snape có thể làm lang được thì tốt rồi.

Lupin gần nhất rất không may, lần trước thiếu chút nữa bị giết, may mắn James cứu được anh. Khó khăn dường như tốt thì ai biết James lại chết. Đối với đi thể người bạn tốt, Lupin rất đau khổ, Sirius lại mất tích, tâm tình Lupin rơi xuống vực thẳm.

Đi thể giới Muggle mua một tí vật dụng hàng ngày, Lupin dọn chỗ về tới nơi mình ẩn thân. Nơi này là rừng rậm nguyên thủy của Romania, hiếm có người qua lại, địa điểm tránh né không thể tốt hơn.

“Remus Lupin.”

“Ai?”

Lupin nghe thấy một giọng nói lạ lẫm gọi tên mình thì kinh ngạc mở to hai mắt tìm xung quanh, cuối cùng tập trung vào góc bị bóng bao trùm.

“Là tôi.” Người của Regulus khó khăn lắm mới tìm được tung tích Lupin, người này rất biết trốn, lần này anh cho tất cả người đi tìm thì mới được dấu vết để lại. Nhưng cũng có thể lý giải, lần trước thiếu chút nữa bị giết, về sau nếu còn không cẩn thận thì chết cũng chết vô ích.

“Anh còn nhớ rõ tôi không?” Regulus hỏi.

Regulus so với khi còn ở trường học thì đã thay đổi rất nhiều, Lupin mấy chút thời gian mới nhận ra anh.

“Regulus Black... Anh tới nơi này làm gì?” Lupin trừng người tới.

“Hey, đừng khẩn trương như vậy Wolffy.” Regulus mỉm cười.

“Wolffy? Anh có ý gì?” Lupin nheo mắt.

“Còn trường học tôi đã biết bí mật nhỏ đêm trăng tròn, Chân Nhồi Bông, Đuôi Trùn, Mộng Mơ, Gạc Nai, mật đạo trong trường học, còn có lều hét.” Anh nói.

“Thật có lỗi, không phải tôi nhằm vào anh, tôi chỉ vụng trộm đi theo anh trai cho nên mới nhìn thấy. Mấy người không biết, tôi chỉ.. Rất yêu anh trai mà thôi, cho dù anh ấy ghét tôi như vậy. Đôi khi tôi muốn biết hành động của Sirius, khát vọng nhìn bí mật của anh ấy, giống như biết thì tôi sẽ có khả năng gần anh ấy hơn một chút. Tôi cũng không có ý định uy hiếp anh, xin hãy yên tâm.” Tương phản với anh trai Sirius phóng đảng, Regulus ưu nhã quý tộc, gần nhất còn thêm một ít cấm dục cùng loại Snape.

Lupin im lặng nghe đối phương nói, như thế nào cũng là em trai Sirius, tuy không buông cảnh giác nhưng anh cũng không rút đũa phép ra công kích. Chỉ cất kỹ những đồ dùng rồi sau đó ngồi lên trên một tảng đá lớn để nói chuyện với người khách mới tới.

“Nói đi, cậu tìm tôi có chuyện gì?” Lupin cũng không biết thanh niên xinh xắn này chính là người ra lệnh hại mình thiếu chút nữa chết. Trên đời này biết rõ chuyện này chỉ có Snape và Regulus, hơn nữa hai người rất biết giữ bí mật này cũng không có ý định nói chân tướng ra.

“Tôi là tới lấy lòng anh.” Regulus cười tủm tỉm cảm lang được ra.

“Thứ này không thông thường, quả thực mất một chút thời gian.” Tài liệu làm lang được khan hiếm nhưng quan trọng nhất là người có thể làm ra nó rất ít, Severus Snape là một.

“Lấy lòng tôi?” Lupin cảm thấy là mình nghe nhầm.

“Đừng nhìn tôi như vậy, chỉ là sáng sớm ngày nào đó rời giường tôi bỗng giật mình hiểu rõ Voldemort chính là một tên khôn kiếp mà thôi.”

Lupin nghe vậy thì choáng váng, trời ạ, chẳng lẽ ảo giác của mình lại tăng thêm? Mình vừa nghe được cái gì! Voldemort! Regulus không chỉ gọi thẳng tên người kia mà còn mắng, nói người kia khôn kiếp...

“Anh biết bây giờ tôi ở trước mặt Voldemort coi như không tệ. Nhưng để liên hệ với mấy ‘Anh hùng’ như mấy người, tôi nghĩ tôi vẫn còn cần chút trợ giúp.” Regulus vào chính đề.

“Tôi muốn giúp hội Phượng Hoàng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không để lộ gia tộc Black. Tôi sẽ tận lực cung cấp trợ giúp, nhân lực vật lực, còn có một chút tin tức bên trong, còn chân thành chúc phúc mấy người nhanh chóng xử lý Voldemort, hi vọng anh có thể thay tôi ân cần thăm hỏi ngài Dumbledore một cách chân thành nhất.”

“Merlin a! Nếu như Sirius ở chỗ này, nhất định cậu ta sẽ điên mất!” Miệng Lupin há to, có thể nhét một quả trứng ngỗng vào.

“Để biểu đạt thành ý, tôi sẽ tặng hội Phượng Hoàng món quà thứ nhất. Đương nhiên không phải lang được, đó là quà của em trai Sirius tặng anh.”

“Cậu muốn nói cái gì?”

“Một bí mật, Peter Pettigrew và Lily Evans, ừm, hình như hiện tại cô ta sửa họ Cervantes rồi, có liên quan hai người kia, tôi nghĩ anh sẽ rất hứng thú.”

Lupin không thể không thừa nhận Regulus đâm chọt vào điểm uy hiếp của mình.

Nhìn Lupin, Regulus cười, giống một đóa hoa anh túc mỹ lệ.

Anh, tuy bây giờ em còn không hiểu nhiều lắm chính nghĩa anh kiên trì nhưng em đã bắt đầu hiểu thế giới mới Voldemort kiên trì rồi... Thấy rõ rồi mới phát hiện vật kia, thật sự không được tốt lắm.

41. Chương 41

Lupin vốn nên ăn nấp bỗng nhiên giống như không có việc gì về hội Phượng Hoàng làm Albus đang dùng trà chiều bị ghen bởi một cái bánh.

“Albus, tin lớn, trang đề! A, Albus, đây là một bí mật lớn! Ngài phải đáp ứng tôi giữ kín.” Lupin xách Albus đến phòng giặt quần áo, hai người mặt đối mặt, mà trong cổ họng Albus còn có một cái bánh bao...

“Khụ, khụ!” Albus đáng thương cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Remus, trước khi nói cho tôi biết bí mật lớn của cậu thì có thể cho tôi một cốc nước trước không? Tôi sắp không được...”

Uống một ly hồng trà, Albus thoải mái thở phào một hơi.

“Được rồi, Remus, nói bí mật lớn của cậu đi, cậu sắp điên rồi sao?” Albus cười.

“Không! Tôi xác định thần trí mình rất bình thường, tin tưởng tôi, vì tôi có cái này rồi!” Lupin lấy một bình lang được ra đặt ở trước mặt Albus.

“Nhìn, món quà đến từ quý tộc!”

“A, Remus, thì ra cậu phát tài.” Albus không biết khi nào mà Remus lại mua được thứ tốt này.

“Không, Albus, tôi còn là một tên nghèo kiệt xác, nhưng hội Phượng Hoàng sắp phát tài.” Từ khi James mất tích, hội Phượng Hoàng đã đổi một tháng.

“Ngài biết em trai Sirius không?” Lupin hỏi.

“Regulus, đứa bé kia cũng không tệ lắm, nếu như cậu ta không phải một tử thần thực tử thì còn tốt hơn.” Albus còn không hiểu ý Lupin.

“Ừ, hiện tại thì không còn tính.” Lupin gật gật đầu.

“Khụ, khụ!” Đáng thương, Albus lại ghen...

“Albus, chúng ta có nội ứng, tuy không thể tin được nhưng là Lily và Eso gặp nguy hiểm vì người giữ bí mật nhà Cervantes là Petter, mà vừa rồi Regulus lộ ra Petter đã vào bên chứa tế hắc ám rồi, cậu ta từng thấy Petter ở đó.” Cái này là tin Lupin vừa nghe được, cũng là món quà của Regulus.

Albus có chút sững sờ, chợt nhớ tới ngày hôm qua gặp Severus, đối phương từng nói qua một câu ông không hiểu: mặc kệ Remus Lupin nói gì không thể tưởng tượng nổi, mời ông tin tưởng.

“Tôi hiểu!” Albus cảm giác mình bắt được trọng điểm.

“Thì ra Regulus là bị cậu ta xúi giục...” Trách không được, Albus gật gật đầu.

“Nhanh! Truyền tin tức cho nhà Cervantes gọi bọn họ chuyển đi.”

Snape xuất hiện ở một trần nhỏ của Hà Lan, đứng đằng sau cối xay gió, anh thấy được người con gái tóc đỏ mình đã từng vô cùng ái mộ, hiện tại cũng vẫn thích. Hiện tại cô ấy đã là một người mẹ, bên cạnh có một người đàn ông cao lớn anh tuần ôn hòa nhìn cô.

Nhưng giờ phút này, một nhà ba người thoát nhìn hạnh phúc đang khẩn trương, bọn họ chờ ở cửa. Trong chốc lát sau có một người đàn ông cười chối mặc bộ cũ nát đồ vết trên mặt trần đầy tàn nhang, mái tóc đỏ lộn xộn đến đón bọn họ. Bọn họ nhiệt tình ôm nhau, mỉm cười ân cần thăm hỏi rồi sau đó những phù thủy dừng cảm chính nghĩa lại bắt đầu một cuộc viễn chinh mới.

Snape cứ như vậy nhìn bọn họ, nhìn bọn họ bay lên trời xanh, bóng lưng dần mờ hồ... Theo Regulus bị xúi giục mãi cho đến Petter phản bội hội Phượng Hoàng rồi cho tới hôm nay Regulus mất báo, anh vẫn thủ hộ người nhà này. Hiện tại anh biết rõ bọn họ đã an toàn.

Snape không thể nghi ngờ là ác ma, mà Lily vĩnh viễn thiên sứ của anh.

Nhưng người ở cạnh ác ma cũng vĩnh viễn không phải là thiên sứ, có lẽ là một con rồng ác độc, có lẽ là tiểu quỷ nào đó từ tương lai không cách nào dự đoán không hiểu sao trở về địa ngục, nhưng, không phải là thiên sứ. Cho nên, Lily, tôi muốn chào tạm biệt, gặp lại sau, đồng thời tôi muốn nói thật có lỗi. Tôi từng yêu em, hơn nữa sẽ vẫn bảo vệ em, vẫn nhớ nụ cười ôn hòa, nhưng tha thứ tôi không thể tiếp tục yêu em. Vì, tôi đã tìm được một tiểu quỷ. Tiểu quỷ nói dù cho thân thể của tôi ở địa ngục, cậu ta cũng sẽ vĩnh viễn yêu tôi, tin tưởng tôi, cho tôi lực lượng. Tôi đã từng nói với tiểu quỷ đó, cái gọi là vĩnh viễn chỉ có thể là định luận che hòng quan tài. Mà bây giờ tiểu quỷ đó đã chết, cậu ta làm được hứa hẹn cho nên tôi cũng vậy nguyện ý cho cậu ta vĩnh viễn của mình.

Snape quay người đi, trên khuôn mặt ngạo lạnh phẳng phất lướt qua cái gì, dưới ánh mặt trời lóng lánh lưu lại dấu vết nhàn nhạt.

Hãy cho tôi một điểm tựa và tôi sẽ nhắc bóng cả Trái Đất ——Archimedes

James ngồi nhìn chằm chằm vào giáo sư trên gương. Trước đây thật lâu, hoặc là có thể nói là từ khi Harry biến thành James đến nay, anh vẫn tồn tại một nghi hoặc là anh quay về quá khứ làm gì?

Không có quang sáng chúa cứu thế, Harry đồng thời cũng là James lần thứ nhất sinh ra nghi hoặc với giá trị tồn tại của mình. Số phận cứu thế chủ, đối kháng Voldemort, những gì anh làm như là châu chấu đá xe, Albus và các thành viên hội Phượng Hoàng luôn phấn đấu nhưng lại không thể rung chuyển Voldemort. Anh cũng có thể nói là một lần nữa nhận thức Voldemort, Voldemort này với anh rất lạ lẫm. Không phải một kẻ điên đầu trọc không mũi mắt đỏ, vận vẹo biến thái không lí trí, hiện tại, anh tuân tiêu sái, thâm trầm cơ trí, phẳng phất tên của hắn chính là ‘Hấp dẫn’.

Cho nên James luôn rất phiền muộn, anh không có cách nào đối phó Voldemort... Người khác có thể nói anh không đủ thông minh, anh thừa nhận thật sự là anh không đủ thông minh, lúc anh có thể đã bại Voldemort là dựa vào là dũng khí, quan trọng hơn, là vận mệnh! Vận mệnh đại biểu chính nghĩa! Nhưng bây giờ, vận mệnh kia không thuộc về anh cho nên, vận may của anh chấm dứt.

Trong một thời gian rất lâu, James mất đi mục tiêu phấn đấu, điều duy nhất anh có thể bắt lấy cũng chỉ có giáo sư Snape. Đúng vậy, anh không thể thay đổi lịch sử nhưng có thể thay đổi vận mệnh người nào đó, không phải sao! Cho nên anh đặt toàn bộ trọng tâm trong cuộc sống lên Severus, phẳng phất cải biến cậu ta là có thể thay đổi thế giới này.

Mà bây giờ, James thấy mình đứng!

Anh cải biến vận mệnh giáo sư, mà giáo sư thay đổi vận mệnh Voldemort, vận mệnh Regulus, vận mệnh Lily, vận mệnh tất cả mọi người. Trải qua thực tế kiểm nghiệm, dù cho không có số mệnh chúa cứu thế, anh cũng có tác dụng. Hãy cho tôi một điểm tựa và tôi sẽ nhắc bóng cả Trái Đất. Giáo sư, chính là điểm tựa của anh! Anh cải biến giáo sư, mà giáo sư cải biến cái thế giới này!

James vô cùng kiêu ngạo và tự hào, Severus Snape là người anh yêu mến nhất, anh hùng, là thiên tài! Thân là người yêu (tự phong), anh cũng rất vinh dự.

James mỗi ngày nhìn gương giống như anh đang ở bên giáo sư. Vì độc dược, Voldemort không điên, hành vi còn thu liễm, cũng không đại quy mô giết hại làm xác chết ngổn ngang khắp nơi. Được giáo sư chỉ đạo, Regulus không chết, còn biến hóa nghiêng trời lệch đất, hiện tại đã bị xúi giục rồi, đều là công của giáo sư. Voldemort muốn giết đứa trẻ sinh tháng bảy nhưng giáo sư để lộ bí mật, những đứa bé sinh ra vào tháng bảy và cha mẹ đều dùng thân chú ‘Lòng son dạ sắt’, Voldemort hận nghiêng răng ngựa cũng không làm được gì. Ngay cả Petter mặt báo cũng vì Regulus đi mặt báo mà mất đi uy lực vốn có, Lily và chồng, con, nhà Cervantes an toàn!

Điều duy nhất làm James bất mãn là giáo sư khóc, là vì thấy Lily sao? Giáo sư còn yêu Lily... James có chút thất bại nhưng rất nhanh anh lại đứng lên! Stop! Lily hiện tại tuy không phải mẹ nhưng cũng làm mẹ rồi, còn cái gì đáng sợ! Minh dừng cảm, tiếp tục hướng tới trước, như giáo sư đã từng nói qua, con mắt sư tử nên ở phía trước!

A! Cạn chén vì định luật Archimedes! Cho tôi một giáo sư, tôi có thể đảo loạn thế giới pháp thuật!

Ba tháng, thời gian từng ngày qua, nỗi nhớ mong của James cũng càng thêm nhiều, Snape trong thời gian

mất đi James cũng không ngừng nghĩ lại và đã rõ, tuy cảm tình với James không nhất định là tình yêu đối phương chờ mong nhưng cảm tình đó cũng tuyệt đối không kém tình yêu, James là trụ cột tinh thần của anh, là động lực sống và hướng tới mục tiêu, dù cho James không ở bên cạnh, anh cũng có ảo giác kỳ thật James chưa từng đi xa. (Giáo sư, ngài đã đoán đúng! James mỗi ngày đều nhìn lên ngài!)

Voldemort gần nhất không thuận lợi tới cực điểm, hắn tỉnh táo phân tích rồi cảm thấy ngọn nguồn phiền não đều ở trên người một người —— nội ứng! Đúng vậy! Nội ứng chết tiệt! Sao hắn cái gì cũng biết? Vì sao hắn cái gì cũng biết? Hắn đã từng hoài nghi tới Severus là nội ứng cho nên hắn đưa nhiệm vụ điều tra cho Lucius, còn phái Regulus đi giúp, gạt Severus. Nhưng... Đáng chết! Lại để cho nhà Cervantes thần kỳ biết trước, biến mất trước tầm mắt của hắn!

Thở dài một tiếng, Voldemort chỉ có im lặng hỏi trời xanh, vì sao a!

Rốt cuộc ai là nội ứng? Voldemort bắt đầu trở nên thần kinh, nhìn ai cũng giống phản đồ. Vì thế Snape không thể không nghiên cứu chế tạo độc dược mới ức chế cảm xúc vô cùng kích động, thần kinh vô cùng khấn trương của Voldemort, giúp hắn thả lỏng, bằng không thì tử thần thực tử sẽ biến mất sớm.

Đồng thời Snape cũng rất tò mò cứu thế chủ trong dự ngôn là ai? Trước kia anh có thể khẳng định nói đứa bé kia là con Lily tên Harry Potter! Bởi vì cái tên đáng chết kia ở bên cạnh anh, còn thường xuyên tới cạ giường nhà anh.

Nhưng hiện tại Snape mờ mịt... Con Lily tên Mariah Cervantes, còn là một cô bé, tuy tên là Mariah nhưng đó là thánh mẫu, không phải chúa cứu thế. Thật đáng buồn là nếu như cứu thế chủ không xuất hiện, Voldemort sẽ phải bị anh giải quyết. Snape còn nghĩ có lẽ sự thực giống như James một lần nào đó nói giỡn, cái gì giáo sư Trelawney tiên đoán bất quá là người có thói quen vung lời tiên đoán diệt vong mà thôi, về phần xác suất thành công, thỉnh tham chiếu mèo mù đụng chột chết.

Thân thể Voldemort được Snape vô cùng dụng tâm chăm sóc ngày càng ‘Tốt’. Hiện tại Voldemort nhìn giống như không sao, mỗi ngày ngoại trừ tính khí táo bạo một chút thì cũng không ốm đau. Nhưng chỉ có Snape biết rõ đó chỉ là hiện tượng mặt ngoài mà thôi. Một khi ngừng không uống độc dược, tình huống Voldemort sẽ không có cách nào đánh giá, đúng vậy, ngay cả Snape cũng không biết Voldemort sẽ có biến hóa gì. Vì Snape chưa từng dùng người sống thí nghiệm, huống chi là phù thủy mạnh như Voldemort, khả năng của độc dược có liên quan đến năng lực phù thủy, chính là phù thủy càng mạnh, cản trở sẽ càng thống khổ. Đây là Snape trả thù Voldemort vì Voldemort cướp đi người quan trọng nhất của anh, hai lần! Cho nên trả thù cũng phải nhân đôi!

Nhưng người không may đến một cảnh giới nhất định thì cũng sẽ vật cực tất phản, ví dụ như Voldemort. Thất bại lâu như vậy rốt cục có một việc làm hắn vui vẻ.

“Severus, có một tin tốt, ta tìm được hòn đá pháp thuật rồi.” Vì giờ phút này Voldemort rất vui nên ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng mang theo vui vẻ.

“Thật sự là quá tốt, Lord, thuộc hạ có thể bắt đầu làm độc dược trường sinh bất lão.” Không thể phủ nhận khi nghe tin này, Snape vui sướng đại bộ phận là giả vờ nhưng còn một phần nhỏ là thật! Vì ý định làm độc dược trường sinh bất lão không phải gạt Voldemort mà làm độc dược trường sinh bất lão vốn là một bộ phận trong kế hoạch của anh. Đây cũng là lí do lúc trước anh phối hợp Voldemort chỉ dùng một buổi tối để lấy điển tịch trường sinh bất lão.

“Gia tộc Potter thế nào rồi? Tình huống nhà bọn họ người đã nắm rõ ràng rồi?” Voldemort cũng không biết là tâm huyết dâng trào hay là làm sao lại đột nhiên hỏi gia tộc Potter, dù sao James Potter cũng đã từng là nhân vật làm đầu hắn đau.

“Thuộc hạ đã khống chế được.” Tuy nói như vậy nhưng trên thực tế, Snape ẩn nấp tất cả thành viên trung tâm của gia tộc Potter, dùng rất nhiều cảm chú bảo vệ trang viên Potter. Đồng lại đại bộ phận sản nghiệp của gia tộc Potter, chuyển dời đến Gringotts hoặc là đổi thành tiền Muggle, gửi vào ngân hàng Muggle giữ lại thực lực. Đối ngoại tuyên bố gia tộc Potter xuất hiện khủng hoảng kinh tế, không còn tiền luân chuyển, tạm thời phong bế sinh ý kết toán, cũng mời kế toán viên cao cấp Muggle làm giả sổ sách hoàn mỹ. Đường nhiên anh dám xử lý như vậy chính là định liệu Voldemort tuyệt đối không hiểu cái gì đồng lại, các loại

danh từ kinh tế Muggle, Lucius cũng sẽ không hiểu, bọn họ chỉ cần biết kết quả, nhưng những thứ bọn họ lấy được không đẹp bằng những gì trong tưởng tượng của họ...

“Rất tốt, người có thể chuyển giao công việc còn lại cho Lucius sau đó chuyên tâm nghiên cứu chế tạo độc được trường sinh bất lão.” Voldemort nói.

“Độc được trường sinh bất lão quan trọng nhất, người nhất định phải buông hết kinh tế làm tốt độc được trường sinh bất lão.” Voldemort nói cùng lúc thật là để Snape bình tĩnh toàn tâm toàn ý nghiên cứu độc được trường sinh bất lão. Cùng lúc suy yếu quyền lợi của Snape, làm Snape dần thoát ly trung tâm tử thần thực tử.

“Đúng vậy, Lord, mặc dù là ngài không nói thuộc hạ cũng đang định dỡ xuống hết chức vụ chuyên tâm nghiên cứu độc được trường sinh bất lão.” Snape không nói sai, anh có quyết định này.

“Không chỉ là đối với ngài, đối với thuộc hạ, độc được trường sinh bất lão cũng quá quan trọng. Đây là giấc mơ của thành viên gia tộc Prince, thậm chí là giấc mơ của mỗi độc được sư, vô hạn hướng tới, không phải dùng ngôn ngữ có thể hình dung.” Snape nghĩ rồi, thứ nhất sau khi anh đi, người có năng lực tiếp được vị trí của anh chỉ có Regulus, mà Regulus cũng là gián điệp của hội Phượng Hoàng nên mặc dù không có Severus Snape, hội Phượng Hoàng cũng sẽ không có nguy hiểm. Thứ hai, Voldemort có hoài nghi anh, nếu anh không bỏ quyền lợi thì chỉ thu được hiệu quả ngược lại, nói không chừng còn liên lụy Regulus và thuộc hạ. Thứ ba, anh cần chú tâm nghiên cứu độc được trường sinh bất lão nhưng không phải là vì Voldemort, anh muốn nhờ nhân lực tài lực cùng vật lực của Voldemort để hoàn thành thí nghiệm mà chỉ dựa vào chính anh thì không có khả năng hoàn thành! Đến lúc thí nghiệm thành công thì chính là lúc anh rời khỏi Voldemort.

Voldemort không hiểu nổi Snape, trước đây hắn từng lo lắng Snape sẽ phản đối đề nghị của mình, dù sao Snape hiện tại đã là người cùng một đẳng cấp với Lucius, hơn nữa Voldemort cho rằng trong suy nghĩ tử thần thực tử, Severus thần bí cường đại hơn cả Lucius, dù sao người luôn kính sợ với những gì mình không biết. Cho nên Voldemort lo lắng Snape không đáp ứng giao quyền lợi ra. Nhưng sự thật Snape lại lần nữa làm hắn kinh ngạc.

Hoàn toàn không giống giả vờ, là phát ra từ nội tâm.

“Severus, có lẽ... Người vốn nên đi làm học giả trong tháp ngà voi.” Đây là lần thứ nhất Voldemort có cảm giác này, trước kia hắn cảm giác Snape quá mạnh mẽ cứng rắn quá hiệu quả và lợi ích, mà bây giờ... Buông hết thủy sau, Snape lại mềm mại ôn hòa.

“Lord, ngài là người thứ hai nói như vậy.” Snape khó được mỉm cười.

“Vậy người thứ nhất là ai?” Voldemort hỏi, từ trước đến nay hắn đều chỉ làm thứ nhất không làm thứ hai.

“Yên tâm, Lord, người đầu tiên đã chết.”

...

James biết GS nói mình vậy thì sẽ khóc ròng =))))))

42. Chương 42

“Vì sao bảo tôi chết, tôi còn sống a! Oa oa oa! Giáo sư, tôi mới đi hơn 80 ngày, giáo sư đã quên tôi!” James khóc thê thảm.

“Tốt rồi... còn hơn 10 ngày anh có thể trở về, còn khóc cái gì?” Chięga ôm trán, vì sao nó sống cùng người này hơn 80 ngày rồi mà nó lại có cảm giác giống hơn 80 năm? Thực hoài nghi cái người tóc đen mắt đen bị gọi ‘Giáo sư’ chịu được James như thế nào.

“Tôi thương tâm a! Giáo sư mấy ngày hôm trước còn khóc vì mẹ tôi, vài ngày sau lại nói với tình địch của tôi tôi đã chết! Tôi có thể không thương tâm ư!” James tranh luận.

“Lúc nào thì anh ta khóc vì mẹ anh? Còn nữa, tình địch của anh là vị nào a?” Chiega thần kinh thác loạn do đối phương nói bừa bãi.

“Nói cho cậu cậu cũng không hiểu.” James tại sao lại đột nhiên cho rằng Voldemort là tình địch của mình? Có hai nguyên nhân, thứ nhất, chính là thứ nhất. Có ý gì? Xem, Voldemort nói tất cả, hẳn nghĩ làm thứ nhất trong lòng giáo sư! Đây không phải là khiêu khích địa vị quyền uy của anh trong lòng giáo sư sao! Thứ hai, cũng là vì giáo sư cười với Voldemort, giáo sư cười, còn hiếm thấy hơn hòn đá pháp thuật a! Vậy mà giáo sư còn cười với Voldemort, không phải cười lạnh, không cười nhạo, không phải giả cười, giáo sư thật sự cười, còn cười ấm áp như vậy, thật sự là tức chết đi được!

“Ai u, tôi cũng không muốn hiểu đâu. Tôi hiện tại rất hối hận, lúc trước tại sao lại mang anh tới chỗ này, lại hối hận vì sao không bóp chết anh khi anh đến đây.” Chiega ngồi trên thêm đá cửa động nhìn lên trời.

Cùng lúc đó, nhà Snape, một ngwoif khác cũng tên là ‘tình địch’ cũng đến tìm hiểu.

“Snape!” Borg nhận được tin tức thì chạy đến nhà Snape.

“Tôi nghe nói anh từ chức? Còn viết đơn từ chức?” Borg hôm nay nghe người khác nói thì còn cảm thấy là nói giỡn, tử thần thực tử cũng có thể từ chức sao? Nhưng tưởng tượng Snape cho tới bây giờ cũng không phải tử thần thực tử, cánh tay của anh ta không có dấu hiệu, như anh ta chỉ là cổ vấn thân thể Lord thuê đến, cho nên mặc dù là từ chức cũng không người nào dám ngăn đón. Nghĩ tới đây Borg tìm Snape xác nhận.

“Ta viết báo cáo chuyển giao công việc, nếu như người thích nói là từ chức thì cũng được. Ta có ý định rời khỏi tử thần thực tử, huống chi ta chưa bao giờ là tử thần thực tử.” Snape mở cửa rồi quay người vào nhà.

“Có người dám vứt bỏ Lord? Còn toàn thân trở ra rồi!” Borg đặt mộng ngồi ở trên ghế sa lon duy nhất trong nhà Snape giống như đây là nhà mình.

“Dùng từ cho đúng, ta cũng không vứt bỏ Lord, ta chỉ là đi ra.”

“Đều giống nhau.”

“Trên thực tế, còn có một việc mọi người không biết.” Snape nửa tựa vào bàn sách bưng cốc chịu nóng đựng cà phê của mình.

“Ta đi là vì Lord đã tìm được hòn đá pháp thuật, bây giờ còn là tin tức bên trong, Lord cũng không có ý định công bố tin tức này ra ngoài cho nên người đừng tiết lộ bí mật.”

Hòn đá pháp thuật!

“Nói như vậy anh là vì, vì cái kia, buông hết thấy chuyên tâm nghiên cứu sao?” Đối với năng lực của Snape, Borg nổ vô số vạc đã không có bất kỳ nghi vấn nào rồi! Người này rất mạnh, mạnh nhất trong mấy thế hệ gần đây của gia tộc Prince.

“Đúng, dù sao đó là độc được trường sinh bất lão không phải phần ngựa linh tinh, ta cần tập trung.” Snape nói.

“A, anh thật là một quái thai!” Borg tựa vào ghế thở dài. Vị trí người bên cạnh Lord anh ta nói buông là buông, giống như đối đãi một miếng bánh ngọt quá thời hạn.

“Anh có biết có người phấn đấu cả đời cũng không thể đến vị trí bây giờ của anh không, anh lại ném đi nhẹ nhàng vậy. Tôi có cảm giác giống như là anh cho chúng tôi những tử thần thực tử suốt ngày tranh đồ mắt tía tai mỗi người một cái tát vang dội.”

“Cách hình dung rất mới lạ, nhưng mỗi người một ý.” Snape từ chối cho ý kiến.

“Nếu là tin tức bí mật thì sao anh nói cho tôi biết?” Borg nói, sợ anh để lộ bí mật thì dứt khoát đừng nói chứ.

“Lý do có hai. Thứ nhất, người là người Prince gia, có quyền lợi biết rõ. Thứ hai, ta cần một trợ thủ, tuy người là ngu ngốc nhưng tối thiểu tốt hơn những quái vật bên ngoài, dù sao còn ở phạm trù người.” Lời nói ác độc của Snape trước sau như một.

“Anh!”

“A, đúng rồi, người không có quyền cự tuyệt vì ta đã báo cáo với Lord, Lord đã đồng ý cho nên thân phận đội trưởng của người hiện tại đại khái cũng đã nhường cho người khác.”

Cái gì! Borg thở hổn hển, ai u, ai u thật sự là tức chết! Sao lại có người như vậy!

“Severus Snape! Coi như anh lợi hại!” Borg thở phì phì chỉ vào Snape, cuối cùng cũng chỉ có thể ghen ra một câu uể oải như vậy. Ở cạnh Snape cũng nhiều ngày, hẳn sớm muộn gì sẽ mắc bệnh tim!

“Làm trợ thủ của ta thì phải phục tùng tất cả mệnh lệnh của ta, phối hợp hành động của ta, hơn nữa, quan trọng nhất là phải đúng giờ, tốt nhất người làm được, nếu không... Ta không thể bảo chứng bình thường.” Snape bình tĩnh nói ra quy tắc.

“Còn nữa, nghiên cứu cần kiên trì, phải chịu được tịch mịch, nghiên cứu có khả năng trả giá mười năm, hai mươi năm thậm chí cả đời, kết quả cũng chưa chắc có thể thành công, người hiểu chưa?”

“Cả, cả đời?” Borg kêu lên!

“Merlin, anh đang trêu chọc tôi ư! Không bằng dứt khoát cho tôi một Avada là được rồi, như vậy còn trực tiếp.”

Snape nhìn Borg mặt mũi đỏ bừng thì cười lạnh.

“Kích động như vậy làm gì? Ta chỉ nói vậy mà thôi. Người cho ta là những tên ngu xuẩn kia sao? Ta đã nghiên cứu, mặc dù là khó hơn nữa, cũng chưa từng có ví dụ vượt qua ba tháng không thành công.”

“Ta mười một tuổi nhập học cũng đã tự học chương trình học độc dược và bùa chú của năm thứ 7 Hogwarts, nhập học rồi ta dùng 2 năm đọc một lượt tất cả sách độc dược và chú ngữ trong thư viện Hogwarts, phát minh chú ngữ đầu tiên là ở năm thứ ba, phát minh nghệ thuật hắc ám không thể nghịch chuyển đầu tiên là ở năm thứ tư, năm thứ năm ta đã tự học câu thần chú nghệ thuật hắc ám tất cả hiện có.”

“Nhưng trên thực tế ta cũng chẳng hứng thú với bùa chú, ta yêu nhất là độc dược, ta phát minh rất nhiều độc dược dùng để trêu người, dùng ở trên người đối thủ một mắt một còn của ta, chúng ta đấu năm năm, thắng đến khi ta đến bên Lord... Lần thứ nhất ta sử dụng Avada Kedavra là 17 tuổi, giết một nhà ba người...” Nói đến đây bỗng nhiên Snape có chút hoảng hốt.

“Lúc trước Geber và Vensen phát minh độc dược trường sinh bất lão cũng chỉ dùng ba tháng, ta không tin ta chênh lệch bọn họ, tốt rồi! Chúng ta nên bắt đầu.”

Snape quay người đi vào phòng thí nghiệm chuẩn bị, chỉ còn lại Borg trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, hoảng hốt rất lâu. Lâu đến mức Snape đã xem qua diễn tịch trường sinh bất lão một lượt, trở lại thế giới bình thường, lại uống ly cà phê, Borg mới hồi phục tinh thần đi đến bên Snape.

“Snape, anh nói thật đi, kỳ thật anh, rốt cuộc có phải là người hay không?”

“Borg.” Snape nhìn Borg đột nhiên hỏi.

“Người giết người chưa?”

“Đương nhiên.” Borg bật cười, thân là tử thần thực tử chưa từng giết người, vui đùa cái gì vậy.

“Đầu năm nay rối loạn, trên tay ai không có vài mạng người. Anh đi hỏi hội Phượng Hoàng, bọn họ cũng giết không ít tử thần thực tử.” Tất cả mọi người đều giống nhau, giết người chính là giết người, có ai chính nghĩa ai tà ác.

“Ta năm nay đã 22 tuổi, năm năm, ta giết 36 người. Khuôn mặt mỗi người, ánh mắt, ta đều nhớ rõ. Ta nghĩ ta cũng thật không phải là người.”

Borg cảm thấy rất phức tạp, lần thứ nhất nhìn đôi mắt Snape giống như đá quý, tin tưởng bất luận là ai cũng có lý do tin tưởng người trước mắt là một người vô cùng tà ác.

Nhưng nếu như tử tế nhìn lại thì sẽ phát hiện bên trong không còn cái gì nữa, trống rỗng, mà người vốn là người tà ác đã khô khan cứng ngắc, như một thi thể còn sống.

Nhưng nếu như nguyện ý càng thêm tử tế nhìn thì sẽ phát hiện nó cải biến, đôi mắt kia cơ trí bình thản, thậm chí có lúc rất ôn hòa mềm mại nhưng lại cô độc, rất cô độc. Con người vốn chỉ khô khan, kỳ thật như một con tầm mua dây buộc mình.

Tầm khóa mình trong kén, mơ hồ nhìn bên ngoài, không liên hệ gì. Người bên ngoài cảm thấy đối thủ của mình rất mạnh vì tầng xác bảo vệ thoát nhìn như không thể phá vỡ. Nhưng chỉ tầm tự mình biết kỳ thật nó rất ôn hòa mềm mại. Co rúc ở trong lớp vỏ bảo vệ tuy cô độc nhưng tối thiểu sẽ không bị thương.

“Snape, đột nhiên tôi cảm thấy tôi đã bắt đầu hiểu anh rồi.” Borg có vẻ rất hưng phấn, thì ra người đàn ông này là như vậy! Trước anh còn cảm thấy đối phương rất thần bí mạnh mẽ.

“Hử?” Snape nhướng mày, không để ý tới Borg vẫn cười ngây ngô đi vào phòng thí nghiệm.

“Ta cũng không muốn nghe kết luận tự cho là đúng của người.”

“Hey, chờ một chút! Tôi cho anh biết lần này chuẩn không sai! Anh xong đời, anh bị tôi xem thấu rồi, chờ xem! Tôi nhất định sẽ cho anh đẹp mặt!”

Borg hoa chân múa tay vui sướng đi theo sau lưng Snape nhưng lại không nghĩ qua, khi anh bắt đầu cẩn thận từng li từng tí đi hiểu một người, vì một chút tiến triển vui sướng thì đó là lúc anh đã thích người kia.

Cho nên? Rốt cuộc là ai xong đời?

43. Chương 43

Thời gian là sáu giờ sáng, Borg hoàn toàn không thể thích ứng thời gian của Snape ngáp đúng giờ xuất hiện trong nhà Snape. Mà Snape chỉnh đốn xong đang làm một chuyện mỗi ngày anh cần làm, chăm chú gạch một gạch trên tường rồi đếm.

“Ai u.” Borg lại ngáp, mỗi ngày hắn đều nhìn người này gạch gạch rồi chăm chú đếm tâm đếm, cảm giác động tác còn thần kinh hơn lúc Snape làm độc dược.

“Những cái gạch kia của anh ‘kỷ niệm’ cái gì vậy?” Borg rất hiếu kỳ, hắn từng nghe Snape nói ‘kỷ niệm’ nhưng kỷ niệm cái gì? Người hay công việc?

Tiếp xúc Snape gần như vậy thì sẽ phát hiện cấm kỵ của Snape rất nhiều. Không được cái này không được cái kia, không được uống trà khi làm độc dược, không được nói chuyện khi thí nghiệm, không được đụng loạn bảo bối sách, không được di động vị trí đồ dùng trong nhà, không được ngồi ở trên ghế ăn, không được kéo rèm, không được tiến vào phòng ngủ, không được... Khắp nơi đều là không được! Quan trọng nhất là hàng vạn hàng nghìn không cho phép nhúc nhích gạch chéo bảo bối Snape vẽ trên tường.

“Này! Anh đã đếm xong chưa? Những vết gạch ngày càng nhiều rồi, về sau nếu có mấy ngàn mấy vạn cái, anh cũng không thể đếm tới sang năm.” Borg không kiên nhẫn.

87, 88, 89, 90.

“90.” Snape nhìn tường một chút rồi rời quay người bắt đầu làm việc.

“Không có ngày có mấy vạn cái.” Snape nói.

“Ta đã 22 tuổi, tính lên cho dù ta có thể đủ sống đến 70 tuổi thì cũng chỉ là 17642 ngày mà thôi. Huống chi, không nhất định có thể sống lâu như vậy. Làm người xấu nhiều năm như vậy, có lẽ ngày mai ta sẽ bị giết chết ở đầu đường.”

Borg nghe xong thì nghĩ thế nào cũng không thoải mái, cái gì là ngày mai sẽ bị người giết chết ở đầu đường a? Chỗ nào có nhiều kẻ địch như vậy? Huống hồ, cho dù kẻ thù tìm tới cửa thì cũng là đối phương bị Snape giết chết mới là sự thật.

“Anh yên tâm đi, người tốt sống không lâu, tai họa sống ngàn năm, anh sẽ sống đến 99, tôi cũng không học toán tốt như anh, 99 tuổi hẳn là 20000 dấu gạch đi, đến lúc đó anh chậm chậm đếm, từ buổi sáng đến tối, ngày đã trôi qua rồi.” Borg nói.

“Vậy thì mượn lời hay của người rồi.” Snape nói.

“Này, anh vẫn chưa trả lời tôi? Những dấu này kỷ niệm cái gì a? Người hay chuyện?” Borg thật sự là hiểu kỳ đã chết, tựa như 100 con mèo đang gãi gãi.

“Cả hai.” Snape không kiên nhẫn trả lời.

Bên này Snape bị Borg phiền chết, bên kia có người tâm lý thật buồn bực, cắn góc áo.

“Chiega, cậu có thể đưa tôi về đúng không!” James hai mắt đắm lệ rưng rưng nhìn Chiega.

“Yên nào, yên nào, khẳng định sẽ đưa anh về, cho dù anh không muốn đi tôi cũng đá anh đi!” Chiega hai ngày này nhanh bị phiền đã chết, người này mỗi ngày đuổi ở phía sau nó hỏi, mỗi ngày hận không thể hỏi 100 lần.

“Tôi có một đối thủ mạnh mẽ xuất hiện! Nếu như tôi còn không quay về, trái cây thắng lợi sẽ bị cướp đó.” Nếu như nói trước kia Lily và Voldemort chỉ làm anh được ăn dấm chua, như vậy Borg Prince xuất hiện làm James cảm giác được sợ hãi.

Đúng a! Borg hèn hạ, dám học anh, dùng chiêu quần chặt lấy! Đã xong, nếu giáo sư trúng chiêu thì làm sao bây giờ? Hai người bọn họ mỗi ngày sớm chiều ở cạnh nhau, Borg lại có nghiên cứu độc được, hai người đều là người gia tộc Prince, quan trọng nhất là tên kia thiết tình với giáo sư!

James tự nhận là hiểu rõ giáo sư, bạn cho giáo sư ôn hòa giáo sư trả lại bạn thù lao gấp trăm lần. Lúc trước giáo sư khẳng định một mực với mẹ như vậy không phải vì Lily cho giáo sư ôn hòa sao! Vì Lily không ngại giáo sư lời thôi xấu xí, nguyện ý làm bạn, có lẽ chỉ là một nụ cười, có lẽ chỉ là một câu ân cần thăm hỏi, chỉ là vì chút ôn hòa này mà giáo sư bỏ cả cuộc sống của mình a! Loại chuyện này James không thể tưởng tượng, lúc trước anh cũng có lúc rất bất lực, lúc đó cũng có rất nhiều người cho anh ôn hòa, kể cả Hermione, Ginny, thậm chí rất nhiều cô gái anh không nhớ tên, an ủi anh, cổ vũ anh, tặng anh quà... Nhưng anh cũng không yêu mến ai.

Cho nên James sợ hãi, anh sợ vị trí của mình sẽ bị cái tên hèn hạ vô sỉ kia thay thế. Người kia không sợ giáo sư, không ghét giáo sư, giáo sư nguy trang mất đi hiệu lực rồi, người kia thấy nội tâm giáo sư rồi, dưới tình huống không chú ngữ trợ giúp. Không thể không thừa nhận, thứ làm James mất mát nhất không cam lòng nhất chính là người kia dựa vào cố gắng từng chút từng chút tiếp cận giáo sư, nhưng anh, dựa vào là tưởng ký...

“Này, anh đừng như vậy.” Chiega ngồi cạnh James, luôn nghe James riu ra riu rít đích, bỗng nhiên an tĩnh lại thì rất không quen.

Thấy James buồn bực không trả lời, Chiega còn nói thêm.

“Không thì anh nói cho tôi một chút chuyện của anh đi. Anh đến lâu như vậy, mỗi ngày hô giáo sư giáo sư nhưng tôi cũng không biết anh với giáo sư kia thế nào?”

James liếc Chiega.

“Câu chuyện rất dài, cậu xác định muốn nghe?”

“Dù sao tôi mỗi ngày cũng rất nhàm chán, dù dài cũng không dài quá ba ngày ba đêm đúng không?”

“Được rồi, câu chuyện này rất hoang đường, giới thiệu sơ lược một câu chính là câu chuyện con biến thành cha...”

Cùng lúc đó, đường bàng xoay vốn yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến những tiếng động không tầm thường, như là một thứ gì đó nổ tung, hàng xóm có những bà lão tai điếc lẫn lộn đích về ra ngoài cửa sổ, cũng không phát hiện gì, cuối cùng cảm thấy là mình xuất hiện ảo giác.

“Borg, không cần giải thích.”

“Không phải, tôi thật không phải là...”

“Ta nói không cần giải thích.”

Borg cúi đầu xuống, hẳn thật không cố ý. Giương mắt nhìn Snape một chút, sắc mặt rất thối nha...

“Đây chính là vì sao ta kiên trì không cần dùng hòn đá pháp thuật mà chỉ là dùng tinh thạch có cùng thuộc tính với hòn đá pháp thuật thí nghiệm. Người sáng lập độc được trường sinh bất lão là hai người, Everlasting Elixir là tác phẩm hai người bọn họ bắt tay hoàn thành, chỉ có một mình ta là không được cho nên ta cần người tới giúp ta.” Snape giờ phút này rất nghiêm túc. Tuy nhiên Snape vẫn cường điệu mình cũng không thích làm giáo sư, nhưng lại không cách nào phủ nhận mình trời sinh có khí chất làm cho người khác sợ hãi, làm cho người khác không thể không yên tĩnh ngồi xuống chuyên tâm nghe.

“Người không phải một đứa trẻ, nếu như dựa theo tuổi và bối phận, người là anh ta, ta hi vọng người có thể lấy ra chút khí thế của gia tộc Prince ra. Không phải dùng đùa nghịch uy phong mà dùng ở làm độc được! Nếu như cái mũi của người ở trên mặt không có tác dụng mà nó nên có thì không bằng cắt bỏ nó ném đi!”

“Nhưng cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên tôi làm độc được trường sinh bất lão, anh không thể ngay từ đầu yêu cầu tôi làm hoàn mỹ a!” Borg cũng khó chịu, chỉ là gia nhập tài liệu thứ ba mất thêm năm giây, chưa kịp thêm loại thứ tư vạc đã nổ tung. Lần thứ nhất không có kinh nghiệm, không thể kịp thời thấy được mùi độc được biến hóa, điều này cũng không thể toàn bộ trách hẳn a! Chỉ có Snape quái thai mới có thể lần thứ nhất làm là được!

“Ta nói rồi, không được phản bác ta!” Snape một chữ một chữ nói rõ ràng lời này, trên mặt lộ uy hiếp. Nếu như là James thì anh sẽ nói là quái vật nhỏ sẽ bị dọa khóc.

Borg bị Snape nói thì nghẹn, rụt trở về, lại lúng ta lúng túng không nói.

“Cho tới bây giờ bộ phận của người mới thành công đến loại tài liệu thứ ba, Everlasting Elixir tổng cộng có vài chục loại tài liệu, chẳng lẽ người định mỗi ngày thêm một loại, mỗi ngày hơn một loại sao? Nếu như người là người gia tộc Prince mà chỉ có thể làm được như vậy, ta chỉ có thể nói ta rất thất vọng! Rất thất vọng!” Snape nói, lắc đầu.

Borg cắn môi dưới, vành mắt cũng đỏ lên, hẳn chưa từng bị người mắng như vậy. Từ nhỏ đến lớn không ai nói với hắn thất vọng. Trên thực tế, mỗi người đều nói hắn là thiên tài, dù cho có sai lầm rất nhỏ nhưng cũng không có ai nói cái gì, lại làm lại một lần là tốt rồi. Đối với một người tự nhận là thiên tài, ta rất thất vọng, là cách nói nặng nhất rồi, làm tim Borg lạnh lẽo giống như ở Bắc Cực.

“Người có thể kế thừa tư thế làm độc được ưu nhã, khoảng cách ưu nhã, hết thấy ưu nhã! Nhưng đừng quên người còn có mũi! Hơi nước bốc lên không phải dùng để nhìn, chỉ dùng để ngửi, có hiểu không?” Snape lợi dụng ưu thế 1m90 tóm cổ áo Borg, mang hắn đến chỗ vạc mình, bắt đầu làm mẫu, Snape cũng là lần đầu tiên tiến hành bộ phận của Borg. Anh cắt tài liệu, mãi cho đến chỗ Borg làm vạc nổ tung, thành công gia nhập loại tài liệu thứ tư, rồi sau đó đến loại thứ năm, loại thứ sáu... Cuối cùng biến thành chất lỏng bên trong cốc chịu nóng.

“Mỗi một chủng độc được tài liệu ở trong vạc thêm một giây đồng hồ, mỗi một phần biến hóa của lửa, mùi sẽ không giống nhau. Tới gần nó, người có thể cảm giác được sao? Nếu như tài liệu của người đốt trội rồi, vậy nổ tung! Biến hóa nghiêm trọng như vậy cũng không ngửi thấy được, vậy người đừng làm độc được sư nữa, bởi vì người không xứng!” Snape dùng ngữ điệu lãnh khốc nhất hờ hững nhất nói. Rồi sau đó đẩy cửa phòng thí nghiệm đi ra ngoài, để một mình Borg ở bên trong.

Nước mắt Borg ục ục rơi, 22 tuổi mới bị mắng khóc, quả thực rất mất thể diện... Borg lau khô nước mắt, không được! Không thể bị đánh gục! Snape làm được, nhất định hắn cũng làm được! Không phải là ngửi mùi ấy ư, hẳn cũng biết!

Borg châm lửa cắt tài liệu, bắt đầu một lần nữa. Dùng mũi, chú ý mùi Snape đề cập tới, biến hóa nhỏ bé nhất, thử đi bắt chúng, tổng kết quy nạp, phân tích ra hàm nghĩa của mỗi mùi khác nhau... Kết quả a, mặt, cách vạc, ngày càng gần, ngày càng gần... Borg đang cố gắng đấu tranh với độc được nên không phát hiện động tác của mình bây giờ ngày càng giống Snape, mà cách phong cách quý tộc ưu nhã hẳn kiên trì ngày càng xa.

“Hừ!”

Snape ngồi đọc sách, Borg kiêu căng hừ lạnh một tiếng, gơ cái đầu cao quý, thô lỗ để một lọ chất lỏng màu lam nhạt trong vắt trước mặt Snape. Nhưng không khó phát hiện Borg nhìn Snape, bề ngoài giống như kiêu ngạo nhưng đáy mắt có chờ mong. Giống như một con chó nhỏ chờ chủ nhân khẳng định, ngậm xương, rung đuôi đặc ý vẫy đuôi, nói: khen đi, khen đi, nhanh khen đi.

Snape nhìn tỉ lệ bình độc được, lại nhìn Borg một chút, khóe môi xuất hiện mỉm cười.

“Này, đừng cười không a! Thế nào!” Borg là một đứa bé quen được ca ngợi.

“Ừm, không tệ.” Snape gật gật đầu, kỳ thật người hiểu rõ anh đều biết đây là ca ngợi tốt nhất anh có thể đưa ra rồi.

“Chỉ có không tệ mà thôi a...” Borg ủ rũ cụp đuôi ngồi xuống nhìn Snape trên bàn sách, quay mắt nhìn Snape.

“Ta nói không sai chính là không tệ.” Snape chưa bao giờ đi nghiên cứu khen ngợi, đối với anh, những cái đó đều là nói nhảm.

“Anh thực không biết nói chuyện...” Borg thở phì phì, hần bị mắng khốc, lại cố gắng một buổi chiều... Dù sao cũng phải sờ sờ đầu của hần, nói với hần: Cháu giỏi quá, cháu là thiên tài, ông chưa từng thấy đứa bé nào có thiên phú như vậy. Đây đều là cơ bản nhất.

“Trước kia khi ông dạy tôi làm độc được, mỗi ngày đều khích lệ tôi thật nhiều thật nhiều lần.” Nói ông nội, Borg rất nhớ ông, ông đã qua đời, hiện tại gặp chỉ là nhìn bức họa, đôi khi tâm sự, nhưng hần cũng biết, đó chẳng qua là bức họa mà thôi, ông đã chết, linh hồn đã bay đến bên người Merlin rồi.

“Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên ông dạy tôi phối chế độc được, vốn là tay cầm tay dạy, học độc được vệ sinh tổ tiên chúng ta phát minh, cười đã đúng không, đơn giản như vậy. Khi đó tôi chỉ có sáu tuổi, dùng ba giờ học xong, ông mua cho tôi một cái xe đồ chơi đời mới nhất, còn nói tôi là thiên tài.”

Snape nhìn Borg, đúng là một đứa trẻ bị làm hư... Snape bỗng nhiên nhắc lên ống quần mình. Borg khó hiểu nhìn Snape, thẳng đến khi thấy được bấp chân Snape thì mới lơ mơ hiểu ý Snape. Vết thương chồng chất, hần có thể phân biệt, có vết sẹo là bình thường đánh lưu lại, có vết thương dùng công cụ, có chút.. là vết cháy nghệ thuật hắc ám lưu lại!

Borg giật mình, trên người Snape sao có nhiều thương như vậy? Hơn nữa còn là vết thương cũ! Mà đây chỉ là một bấp chân!

“Những vết sẹo toàn thân ta, là mẹ ta lưu lại, trước kia, là bà dạy ta làm độc được.” Giọng điệu Snape bình tĩnh không chút phập phồng nói.

“Ta gần như là mới ra sinh ra đã được tiếp xúc độc được, bà đặt ta ở trong đồng độc được tài liệu, để ta tách độc được tài liệu với những thuộc tính khác nhau ra giống phân chia những tấm bài màu sắc rực rỡ, nếu như ta làm không đúng, bà sẽ đánh ta. Mặc dù là đúng, bà cũng sẽ đánh ta. Lần đầu tiên ta làm độc được là năm năm tuổi, bà cũng không dạy ta, chỉ nói cho ta biết cần tài liệu là lá thủy Tiên, lá ngải cứu, cây nữ lang và đậu ngự, cùng với tỉ lệ và công hiệu độc được, cũng nói cho ta biết hôm nay nhất định phải hoàn thành.”

Borg kinh ngạc khi nghe Snape tự thuật! Đó là cái gì! Nhiệm vụ không thể hoàn thành a!

“Kết quả?” Borg rất khẩn trương hỏi.

“Ta nghĩ vài loại phương án có khả năng nhất, từng bước từng bước chậm rãi thử, thí nghiệm thật lâu, gần như là cả ngày, trước khi tối mới hoàn thành. Thẳng đến thật lâu về sau, ta từ từ đọc sách mới biết được ngày đó ta làm sinh tử thủy.” Có thể nói Snape còn không học nói đã học làm độc được trước rồi.

“Đã rất lâu, ta cảm thấy ta đối với độc được có loại bản năng, ta có thể nghe được độc được tài liệu nói với ta, ta làm bạn với độc được, ta chỉ phải ngủ, sờ là có thể biết chúng nó nói gì, chúng nó nói cho ta biết rất nhiều thứ. Rất nhiều thứ mẹ không dạy cho ta nhưng ta lại phải biết.”

Borg nghe Snape nói như vậy, vành mắt bắt đầu hiện đỏ lên. Merlin, quả thực là bi thảm...

“Vậy ngày đó mẹ anh nói thế nào?” Đối với người như Borg từ nhỏ sống ở trong cổ tích thì luôn chờ mong từng câu chuyện đều có một Happy Ending, nhưng không biết trên thế giới này chỗ nào có nhiều Happy Ending như vậy?

“Ngày đó a.” Snape suy nghĩ một chút.

“Kết quả ngày đó bà và ba ta lại cãi nhau, khi ta cầm sinh tử thủy phối chế thành công đi tìm bà, bà đang giận. Ngay cả nhìn cũng không nhìn, đập vỡ lọ độc dược, còn đánh ta. Mắng ta là phế vật, ngu ngốc, nói muốn đánh chết ta, nói tại sao lại sinh ra thứ như ta... Ta lúc ấy ngồi dưới đất ôm đầu, đau, ta sẽ nhìn độc dược trên mặt đất, nghĩ đến nếu vừa rồi không lấy ra cho bà xem mà trực tiếp uống hết thì tốt rồi rồi, tôi thiếu còn có thể ngủ ngon.”

Hức hức, hức hức, nghe đến đó, Borg đã khó kìm lòng nổi bắt đầu thút thít, nước mắt lác lác lòng vòng trong hốc mắt. Merlin, sao lại như vậy?

Thấy miệng Borg dẹt giống như con vịt, Snape bật cười.

“Ta còn chưa từng khóc, người khóc cái gì?”

“Chính là, ta rất khó chịu... Vì sao mẹ anh... Hư hỏng như vậy?” Borg trước kia cũng luôn phàn nàn vì Lord trọng dụng Snape, vì độc dược Snape làm tốt hơn hẳn, vì Snape đoạt đi thân phận người thừa kế của hắn, tóm lại, phàn nàn rất nhiều rất nhiều, cảm thấy sinh hoạt đặc biệt không như ý. Nhưng là hiện tại so sánh với Snape, hắn cảm giác mình lúc trước thật nhàm chán!

“Không, ta đã thành quen, hơn nữa như vậy cũng không xấu, chỉ là cuộc sống của bà cũng rất khốn khổ, không có chỗ phát tiết mà thôi. Ta rất cảm kích mẹ ta, vì bà nuôi dưỡng ta, tuy không tốt nhưng kết quả là tốt. Hơn nữa ta biết rõ ta vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của bà.” Snape nói, khi anh bắt đầu hiểu mẹ, cũng dần tìm về tình yêu của mình với mẹ, anh bắt đầu thích cảm giác có thân nhân, cho dù ở một đoạn thời gian rất dài trước 16 tuổi, anh dùng hết toàn bộ khí lực hận cha mẹ và thân nhân. Cũng chính là vì như thế, anh cũng bắt đầu thích cậu bé trước mắt này, thân nhân duy nhất còn sót lại trên thế giới, máu mủ tình thâm, có lẽ là huyết mạch gia tộc Prince, bắt đầu sinh ra tác dụng.

“Snape, tôi quyết định về sau không bao giờ bắt nạt anh nữa.” Borg trịnh trọng nói, Snape bị kích hơn hẳn nhiều.

Snape bắt đầu đi lắc đầu.

“Người không cần cảm thấy ta đáng thương, ta nói với người không phải muốn cho người về sau không bắt nạt ta mà là ta nghĩ nói cho người biết phương pháp giáo dục của ông người sai lầm! Ông ấy quá sủng ái người cho nên luôn để người đi đường tắt, để người không để ý đến độc dược.” Snape nói.

“Người chưa bao giờ cố gắng hiểu tài liệu độc dược, cũng không trao đổi với vạc, thậm chí ngay cả mình mũi và lỗ tai cũng sẽ không dùng, chỉ dùng ánh mắt nhìn mặt ngoài, từng lỗ chân lông độc dược sư đều cần cảm ứng độc dược! Nhưng người chỉ xem làm độc dược như làm đồ ăn dựa theo thực đơn, hoặc là tư thế khiêu vũ, hành vi như vậy, trong mắt ta là vũ nhục độc dược. Thiên phú chỉ dùng để trả giá, không phải dùng để lãng phí.” Snape biết Borg có thiên phú, bằng không cũng sẽ không còn trẻ như vậy vang danh Durmstrang, nếu như không có Severus Snape bỗng nhiên xuất hiện, thiếu niên này sẽ trở thành độc dược đại sư được kính ngưỡng một đời.

Nhưng trên đời không có nếu như, anh xuất hiện, cho nên Borg nhất định bại trên tay anh, đây không phải thiên phú độc dược mà là thái độ hai người bọn họ với độc dược. Snape cảm giác mình sẽ thành công, không cần khiêm tốn vì với anh, thái độ quyết định hết thảy. Anh nhiệt tình yêu độc dược, xem là sinh mệnh, cho nên anh nhất định sẽ thắng.

Nếu như thái độ Borg với độc dược thay đổi, một ngày nào đó anh ta sẽ thành công. Có khi người mạnh cạnh tranh, có khả năng thất bại ở 1% thiên phú, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn phải có 99% trả giá làm cơ sở, không phải sao?

Borg chớp mắt, không biết vì sao nghe Snape nói vậy, Borg bỗng nhiên rất muốn ‘tâm sự’ với tài liệu độc dược...

44. Chương 44

Chiega cần khăn lau nước mắt. Đừng hiểu lầm, không phải nghe câu chuyện James biến thành như vậy mà là nghe lúc nhỏ Snape bị thảm, cảm động khóc ròng.

“Hiện tại biết rõ vì sao tất cả mọi người thích giáo sư đi!” James nói, lúc nhỏ giáo sư mặc kệ xem mấy lần đều cảm thấy bị thảm.

“Ừm, tôi hiện tại hiểu kỳ vì sao giáo sư sẽ thích anh?”

“Chiega, đừng đả kích tôi...” James thủy chung không cảm thấy giáo sư thích ,om, nhiều lắm là quen? Nhưng thói quen luôn dễ dàng bị thay thế, không phải sao?

“James, anh nên có lòng tin với giáo sư, nếu như ngay cả chuyện cơ bản như vậy cũng không làm được, vậy anh không có tư cách nói thích giáo sư.” Chiega là người ngoài cuộc, nhìn tình huống hơn James nhiều.

“Nhưng Chiega, có khi tôi nghĩ, vì sao lúc đầu tôi không hiểu giáo sư? Vì sao tôi chỉ có thể biết rõ hết thấy từ tường ký? Đây là vấn đề phức tạp nhất khi tôi còn là Harry.” James bắt đầu nói đến con đường mình trải qua.

“Tôi vẫn không cho phép mình đi hối hận, bởi vì biết rõ nó vô dụng, cho nên dứt khoát không nghĩ nữa. Giáo sư lạnh lùng cay nghiệt, tôi tự nói với mình, mình hiểu lầm hoàn toàn bình thường, dần dà, tôi cũng cảm thấy như vậy rồi. Nhưng vì sao Borg có thể không thấy giáo sư tốt mà không có pháp thuật giúp? Thậm chí trước kia bọn họ vẫn đối chọi gay gắt.” James rất để ý vấn đề này, vì anh cảm thấy mình không có tư cách thích giáo sư.

“Bởi vì anh dẫn a.” Chiega đơn giản trực tiếp nói.

“Chỉ số thông minh của anh và Borg không ở cùng một đẳng cấp, vấn đề làm phức tạp của anh không có chút liên quan tới chuyện anh có tư cách thích giáo sư, đó là chỉ số thông minh.” Chiega phân tích, Borg là tình anh của Durmstrang, James thì là dựa vào kiếp trước trợ giúp mà lịch sử pháp thuật vẫn ngu ngốc, không liên quan đến không có tư cách thích hoặc là trình độ thích, là vấn đề về chỉ số thông minh, nó tin tưởng không có tường ký, cho dù một lần nữa cho James vài cuộc đời, anh ta cũng sẽ không phát hiện mặt thật của giáo sư.

“Nhưng giáo sư chưa từng nói thích tôi...” James đến bây giờ cũng không dám khẳng định mình không phải là một bên tình nguyện.

“Ai u, hai người sao không được tự nhiên như vậy a? Nhân loại không phải đều nói cái gì, cái gì thẳng thắn sao?” Chiega đỡ trán.

“Anh cho rằng giáo sư không có việc gì rồi đi gạch lên tường sao? Anh cảm thấy giáo sư mỗi ngày gạch lên tường, mục đích đơn thuần là đếm ngày sao?” Chiega có cảm giác mặc dù mình chưa yêu nhưng đã vô sự tự thông (không thầy cũng tự thông tổ) trở thành chuyên gia.

“Mỗi khi gạch một gạch là nhớ anh một lần, mỗi ngày gạch chứng minh mỗi ngày giáo sư đều nhớ. Chỉ có tên ngu ngốc như anh không rõ, còn tưởng rằng giáo sư thật là đếm mấy ngày!”

James vốn chính là sư tử với chính mình có tự tin mù quáng, nghe Chiega cũng nói như vậy thì tinh thần lập tức tăng lên.

“Đúng thôi, nghe cậu nói như vậy tôi thoải mái hơn nhiều. Tên hèn hạ vô sỉ sao so được với tôi a! Chiega, ngày mai đưa tôi về! Tôi muốn thu lại đất đai bị mất!” James nắm tay.

“Ừ ừ! Thu lại đất đai bị mất!”

Đường bàn xoay, nhà Snape, hôm nay, những dấu gạch trên tường đã có 92 cái rồi, đồng hồ treo tường vẫn chuyển động, trong phòng thí nghiệm dứt quãng truyền đến tiếng đối thoại.

“Lúc này lửa phải bé... Bạch tiên, giúp ta cắt...”

“Làm gì mà màu hơi thâm?”

“Ta xem xem... Ủ... Đó là hành ma quỷ cho nhiều hơn nữa li.”

Phanh!

Tiếng động không tầm thường truyền đến làm Snape và Borg đồng thời ngẩn người. Đừng lo lắng, không phải vạc nổ tung, tiếng hình như là từ phòng ngủ Snape truyền đến.

“Đi xem đi.” Borg đẩy Snape bỗng nhiên thất thần, Borg có chút nghi hoặc, làm sao vậy?

Rầm, lúc này như là có một thứ gì đó rơi xuống đất. Snape giật giật, càng thêm thất thần. Vội vàng bước ra như quên Borg vẫn còn ở phía sau mình. Borg cảm thấy không đúng lắm, trước tiên hấn sử dụng phong bế thời gian lên vạc rồi đuổi kịp Snape.

Snape nghe trong phòng ngủ có động tĩnh quen thuộc truyền đến thì phản ứng đầu tiên là sững sờ, anh không thể tin được mình nghe thấy cái gì. Ngẩn ngủ thất thần xong, anh xúc động lập tức đi điều tra, thậm chí quên cái vạc vẫn còn thiêu đốt. Đi đến phòng ngủ của mình, Snape như thường ngày đẩy cửa phòng ra thấy thứ trong phòng, sau đó...

Phanh! Snape đóng cửa phòng lại.

James tươi cười cứng ngắc đọng ở trên mặt, anh trừng mắt nhìn, có ý gì? Vì sao nhìn thấy anh không xông đến ôm mà lại đóng cửa!

Biểu tình Snape không có chút sơ hở, bình tĩnh, tỉnh táo, hết thấy bình thường, Borg vừa đến, chỉ kịp thấy Snape mở cửa phòng nhìn thoáng qua rồi lập tức đóng cửa lại mà thôi.

“Làm sao vậy?” Borg dò hỏi.

“Borg, hôm nay nghỉ ngơi.” Snape rất nghiêm túc nhìn Borg.

“A?”

“Hôm nay nghỉ ngơi, người cần phải trở về.”

“Nhưng...” Borg hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Không có gì, hôm nay nghỉ ngơi.” Đẩy đến phòng khách.

“Nhưng tôi...” Đẩy đến cửa.

“Không có gì, người cần phải trở về.” Mở cửa.

“Cái kia...” Phanh! Cửa nhà đã đóng lại.

“Cái kia, vạc còn chưa tắt lửa.” Borg nói với cửa phòng câu nói mình không có cơ hội nói, dù sao hấn cũng đã nhắc nhở đúng không. Borg bắt đầu dứ nhún nhún vai, đi đến đường phố, mở xe.

Đưa Borg về, Snape dưới bàn chân sinh gió, thoáng cái mở cửa phòng ngủ ra, thoáng cái đến trước mặt James, hung dữ nhìn chằm chằm James.

“Severus...” James đột nhiên cảm giác có chút lúng túng bắt đầu, vì biểu tình của Snape, thoát nhìn quá kinh khủng.

“Nói!” Snape giờ phút này xác định ánh mắt của mình không có vấn đề, cái tên như da trâu không chết! James đã trở lại!

“Nói?” James không hiểu, nói, nói cái gì?

“Nói cái tên nên xuống Địa ngục xảy ra chuyện gì!”

“Em...” James cũng biết mình lần này làm lớn chuyện, không có cách nào kết thúc xong nhẹ nhàng nhưng anh cũng là người bị hại a!

“Em đến thế giới tinh linh không có cách nào trở về, em không muốn đi. Có một tiểu tinh linh dùng pháp thuật, vừa vận trùng hợp cửa thế giới tinh linh mở ra, lại vừa vận trùng hợp em ở phụ cận, cho nên...”

James còn chưa nói hết thì đã bị mạnh mẽ kéo một phát, ôm chặt lấy, nhanh đến mức James hoàn toàn không thể di động. James ngửa đầu, ngơ ngác nhìn trần nhà.

“Giáo, giáo sư...”

“Đừng nói!” Snape cúi đầu xuống, mặt chôn ở bờ vai James, mùi hương quen thuộc tràn ngập, trái tim thoáng cái bình an. Snape cảm thấy giống nằm mơ, anh không rõ hạnh phúc trước mắt là mơ hay đoạn thời gian đáng sợ kia mới được là mơ.

James có thể cảm nhận được Severus sợ hãi thống khổ, từ cánh tay ôm chặt, từ đôi vai rung rung, anh nhẹ vỗ về lưng giáo sư.

“Tốt rồi tốt rồi, không phải em đã trở về sao. Em không bỏ được nhìn anh khổ sở, anh không biết mỗi ngày em nhìn gạch đau lòng thế nào...”

Lời này mới đầu Snape nghe còn cảm thấy rất ảm áp, nhưng sao anh cảm thấy lạ lạ? Cái gì mỗi ngày nhìn gạch? Snape có loại cảm giác thẹn khi bị người khác nhìn bí mật trong nội tâm, sắc mặt đỏ hồng, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi. Hừ, trước hết nghe nghe, về sau chậm rãi trừng trị.

James hoàn toàn không hiểu tâm lý hoạt động của giáo sư, cái đuôi còn đang vểnh lên trời.

“Ai, Severus, anh yêu em như vậy thì nói sớm đi, làm hại chúng ta lãng phí nhiều thời gian thanh xuân như vậy. Anh xem, bây giờ anh còn cao hơn em, nhưng không sao em thật sự không ngại.”

Không ngại? Tốt a! James Potter. Snape giận quá lại cười rồi, ừ, rất có đạo lý, thì ra mình cao cường tráng không đáng giá a. Tốt, vậy anh cũng không có gì băn khoăn. Đã bị người áp đến đỉnh đầu rồi, như vậy anh bạo lực trấn áp khởi nghĩa cũng sẽ không có ai phản đối đúng không.

Ôm người còn nói liên miên cẩn thận, không dấu vết di động đến bên giường...

“Em còn tưởng rằng anh không nói là không thích em đâu. Nhưng Chiega, chính là tiểu tinh linh kia. Cậu ta nói cho em biết nên tin tưởng tình cảm của anh với em. Cậu ta... Sev?” Giọng James trở nên cổ quái.

“Em nói, anh đang nghe.” Snape đưa tay cởi ra áo sơ mi vướng bận vèo một tiếng bay đi.

“Ừm, cậu, cậu ta nói, chúng ta nên thẳng thắn... Sev anh cởi quần của em làm gì thế?” (Làm chuyện nên làm =)))))

“Không phải phải thẳng thắn à.” Snape kéo cái quần lót màu trắng cuối cùng ảnh hưởng bọn họ ‘thẳng thắn’.

“Sev, anh, anh không phải ý kia a?” James cảnh giác lui về phía sau, đã xong, theo thể trạng hiện tại chống lại thực lực Severus không khác châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá a. Thật sự là anh rất muốn làm chuyện quan trọng không thuần khiết với giáo sư nhưng sao không giống tưởng tượng a...

“Không phải em nói sao?” Snape nhìn đối phương lui đến đầu giường thì trực tiếp đè ép.

“Chúng ta hiện tại đã ‘thẳng thắn’ rồi, kế tiếp nên làm rồi.”

“Giáo ô... Ô... A dừ ư ậy a (anh đừng như vậy a).”

“Hôn phải há mồm, không nói, đây là thưởng thức.”

“Nhưng...”

“Lúc này đừng nói chuyện.” Ừ, tuy trước kia không thử qua nhưng trình tự đại khái thì hiểu. Một thiên tài như anh, độc được trường sinh bất lão cũng có thể làm, việc đơn giản này, hẳn là cũng không khó.

“Đừng, giáo sư, đừng kích động như vậy, như vậy tiến đến là không được, không được, không! A!”

Hoa rơi tiêu điều gió bắc thổi, quạ giương cánh bay, tiếng kêu thê lương thấm thiết quanh quẩn ở đường bàn xoay, thật lâu không tiêu tan. Snape chính là loại người đó, nghĩ mãi mà không rõ, nói cái gì cũng vô dụng, khi Snape suy nghĩ cẩn thận... Ai, không cần nói cái gì... Cho nên, James a, nhận đi, ai bảo yêu trước là không may.

45. Chương 45

James nằm ở trên giường, trên trán còn có túi chườm đá... lướt qua di chứng thống khổ hiện tại, anh và giáo sư, xem như sinh ra bay vọt về chất sao?

“Uống thuốc, rất nhanh sẽ tốt.” Snape cau mày.

“Không! Em muốn giữ lại cho anh xem, muốn cho anh biết, hậu quả bắt buộc em rất nghiêm trọng, ảnh hưởng ác liệt, chết tiệt, không có kỹ thuật.” James ôm góc chăn, toàn thân trần đầy oán khí.

“Hậu quả cùng ảnh hưởng là vì em không chịu uống thuốc, về phần kỹ thuật, chỉ cần luyện tập nhiều hơn thì nhất định có thể giải quyết.” Snape tin tưởng vững chắc có nhiều thứ chính là quen tay hay việc, hơn nữa... loại ‘vận động’ này rất thoải mái, tối thiểu anh thoải mái.

Sắc mặt James tái nhợt, đã xong! Giáo sư còn muốn ‘luyện tập nhiều hơn’. Vậy cái mộng của anh không phải lại gặp tai ương sao.

“Giáo sư, không thể ôn nhu một chút với em a, tốt xấu em cũng vậy là lần đầu tiên.”

“Ôn nhu? Đó là cái gì?” Trong từ điển của Snape không có hai chữ này.

A! Gà nói với vịt!

“Nếu như em cảm thấy có thể động rồi thì tốt nhất nên đi. Dù sao chỗ này của anh thuộc về địch, em ở đây rất nguy hiểm.” Snape nhắc nhở, anh đã hoàn toàn khôi phục thành Snape bình thường rồi.

“Em rất không may a!” James dùng chăn che kín mặt, giáo sư, chúng ta vừa mới làm xong được không, không phải nên nhu tình mật ý một chút sao?

Lúc này James lòng nhớ thương nhu tình mật ý có lẽ đã quên còn có một ông bạn già đang chờ đợi mình cứu rồi —Sirius Black.

Nhưng lúc này lò sưởi nhà Snape bỗng nhiên truyền ra tiếng động. Snape cảnh giác nheo mắt, James cũng thò đầu từ trong chăn ra. Snape làm một dấu hiệu im lặng rồi bình tĩnh như không có việc gì ra ngoài phòng ngủ. Trong những người anh quen biết thì chỉ có một người sẽ bỗng nhiên xuất hiện từ lò sưởi —Lucius Malfoy.

Quả nhiên Snape thấy người đàn ông với mái tóc dài bạch kim đi ra từ lò sưởi. Anh có chút tiếu tụy, chỉ sợ không chỉ là tiếu tụy, thật không bình thường, là chuyện gì làm quý tộc bạch kim ưu nhã... Lôi thôi?

“Lucius, đừng nói cho ta nhà Malfoy phá sản.” Snape trêu ghẹo hỏi.

Lucius cười khổ, ngồi lên người, anh cũng không có chú ý tới trong nhà Snape còn có một người khác, trên thực tế chuyện của mình cũng đã đủ làm cho anh sút đầu mẻ trán, làm gì còn tinh lực chú ý mặt khác?

“Severus, lần này chỉ có cậu có thể giúp tôi rồi.” Lucius nhú mày, dáng vẻ rất bất lực.

Snape nghiêm mặt, anh chưa từng thấy Lucius lộ ra vẻ mặt này.

“Nói đi, nếu như ở trong phạm vi năng lực của ta.” Snape kéo ghế ngồi xuống.

“Tôi cần... độc dược giảm tuổi...” Lucius cúi đầu, trong căn phòng lờ mờ, Snape nhìn không rõ lắm biểu tình của Lucius.

“Tăng tuổi rất thông thường, giảm tuổi, hình như vẫn chưa có người nào nghiên cứu chế tạo.” Tăng linh tề là một loại độc dược sơ cấp, khái niệm giảm tuổi anh từng nghe, cũng có người ở hội nghị nghiên cứu và thảo luận độc dược thảo luận nhưng trước mắt thế giới pháp thuật chưa có người đề cập tới cần loại độc dược này cho nên không ai thử. Nghĩ tới đây Snape sinh ra một ít cách nghĩ đáng sợ.

“Lucius, con anh sinh ra ngày hôm qua, ngày 31 tháng 8, nghe nói Lord còn chuẩn bị tắm cho đứa bé này, đây thật sự là vinh quang lớn lao.”

Lucius nghe Snape nói như vậy thì mặt chôn ở trong lòng bàn tay, Snape nghe thấy tiếng thở dốc trầm trọng áp lực của Lucius.

“Severus, cậu thật thông minh, giống như trên đời này không có gì có thể dấu diếm được cậu.” Lucius ngắt đầu, thở phào. Anh nhìn chằm chằm Snape, trong ánh mắt màu lam xám tràn ngập sợ hãi.

“Severus, con tôi sinh ra vào ngày 31 tháng 7.” Lucius bắt lực, rõ ràng ngày sinh dự tính là ngày 31 tháng 8, sinh non, mà trước đó lại không có dấu hiệu nào, giống như là trời cao đã định sẵn. Ngày đó Lucius thấy Narcissa thống khổ, Narcissa rất dũng cảm, bọn họ vẫn kiên trì tới lúc mặt trời xuống núi, Narcissa cũng muốn kiên trì đến sau 12h nhưng... Lucius biết rõ, nếu như con không sinh thì sẽ chết ở trong bụng Narcissa, cho nên...

Snape ngậy ngẩn nhưng anh lập tức bình thường, Lucius nói tiếp.

“Là tôi đỡ đẻ cho Narcissa, trừ vợ chồng chúng tôi không có người biết rõ. Ngày hôm sau tôi dùng chú ngữ lên Narcissa để cô ấy tiếp tục ngủ trang sau đó trộm giấu con đi. Tôi nghĩ chỉ cần kiên trì một tháng, chỉ cần một tháng là tốt rồi. Ngày hôm qua, tôi nói cho Lord con của tôi sinh tôi, Lord nói muốn ngày thứ ba sẽ tự tay làm lễ...”

“Chính là ngày mai, Severus, tôi thật không có biện pháp nào rồi. Dùng chú ngữ gì trước mặt Lord đều là múa rìu qua mắt thợ, Lord sẽ nhìn ra được! Một khi nhìn ra, Lord sẽ giết con tôi, là con tôi a! Nhiều năm như vậy tôi đối Lord trung thành và tận tâm, tôi có thể trả giá hết thấy thậm chí cả tính mạng vì Lord, nhưng tuyệt đối không kể cả con của tôi.” Lucius rất đau khổ.

“Chỉ có độc được! Chỉ có độc được cậu làm Lord không nhìn ra! Severus, cậu biết tôi rất yêu thích đứa bé này không? Tôi và Narcissa đặt tên cho con là Draco, là một con rồng, Draco là một cục cưng khỏe mạnh, trắng rậm đã mười cân rồi, mái tóc bạch kim sắc, đôi mắt màu lam xám, giống tôi như đúc...”

Snape trầm mặc nửa ngày, nói trấn định, giọng nói đó giờ phút này với Lucius như tin mừng.

“Lucius, buổi tối hôm nay tôi nhất định sẽ làm ra độc được. Nhớ kỹ con anh sinh ra ngày 31 tháng 8, ngày mai sẽ rất thuận lợi, đứa bé sẽ khỏe mạnh lớn lên.” Snape quyết định giúp Lucius, tuy nhiên thời gian gấp gáp, nhưng anh có đề án báo cáo về độc được co tuổi, cho anh một ngày nghiên cứu phương án tốt nhất, anh nhất định có thể hoàn thành.

Lucius không biết giờ phút này mình nên nói cái gì, hiện tại anh cảm kích trên đời còn có một Severus Snape.

“Severus, cảm ơn...”

Lucius hốt hoảng đi, Snape trở lại phòng ngủ, thấy James vẽ mặt mờ mịt ngồi ở chỗ kia, hiển nhiên đối thoại James nghe thấy.

“Hey, em không sao chứ?” Snape vươn tay, vuốt vuốt mái tóc màu đen mất trật tự.

“Severus, sinh nhật của em là ngày 31 tháng 7, Draco hẳn là tháng 6 nhưng em không nhớ rõ ngày vì quan hệ của em và cậu ta không tốt.”

“Thật buồn cười, cũng thật đáng sợ...” James nghĩ tới rất nhiều, đứa bé kia có khả năng là con Lily, có khả năng là Longbottom, có khả năng là con của hội thành viên Phượng Hoàng nhưng tuyệt đối không thể nào là Malfoy.

“Severus, có lẽ nội dung lời tiên đoán khác trước kia, anh biết em không trực tiếp nghe được lời tiên đoán, Albus chỉ nói với em lời tiên đoán không khác lắm, nhưng... Cái này cũng chênh lệch nhiều lắm? Albus đang làm cái gì? Cái này là không khác lắm? Em hoàn toàn không nghĩ tới...” Draco, là Draco sao? Merlin a!

“Có lẽ em nên đi tìm Albus, hỏi ông ấy nội dung lời tiên đoán, ông ấy cũng không hồ đồ.” Snape nói.

James cười, đúng vậy, ở chỗ này xoắn xuýt thì làm được cái gì, hướng hồ không nhất định là Draco... Draco vừa ra đời đã có một chỗ trong tử thần thực tử dự định. Lúc này còn là Voldemort tự mình làm lễ, vậy Voldemort chính là cha đỡ đầu của Draco.

“Được rồi.” Snape nói.

“Em cần phải đi.” Anh còn phải nghiên cứu chế tạo co linh tề, hơn nữa ngày mai Borg cũng tới, không thể nghỉ ngơi.

“Về sau tốt nhất buổi tối đến, sau chín giờ ời vì ban ngày Borg cũng sẽ ở, hiện tại anh ta và anh cùng nghiên cứu độc dược trường sinh bất lão, anh sợ anh ta phát hiện em.”

“Anh cách tên Borg kia xa một chút cho em, em thấy hần ta thích anh.” James tức giận nói.

“Thích anh? Em điên rồi sao? Em cho rằng mỗi người đều là em?” Snape lắc đầu, anh thủy chung cảm thấy James có thể thích mình là đôi mắt có vấn đề, ở phương diện cảm tình, Snape luôn luôn tự ti, giống như người khác sẽ thích anh là chuyện rất khó tin khó có thể xảy ra.

Hừ, chỉ biết giáo sư không tin. Cũng tốt... James cười thầm, như vậy Borg trong mắt giáo sư vĩnh viễn là anh họ phiền toái có quan hệ huyết thống mà không phải một người theo đuổi.

“Severus, Voldemort tìm được hòn đá pháp thuật?” Đây là một vấn đề James quan tâm.

Snape cười lạnh, vào phòng thí nghiệm lấy ra một hộp gỗ đỏ trang trí hoa lệ. Mở ra, ném hòn đá màu đỏ cho James, James tiếp được.

“Đây là hòn đá pháp thuật?” James suy nghĩ nhìn tảng đá trong lòng bàn tay, anh từng thấy vật này, đỏ đỏ, như một bảo thạch.

“Đây là giả.” Snape bình tĩnh nói ra sự thật.

“Không phải nói Voldemort đã tìm được sao?” James khó hiểu.

“Em thấy hần sẽ đưa thứ thật cho anh sao?” Snape cười lạnh, ngay cả Borg cũng không biết hòn đá pháp thuật bọn họ cầm là giả, hàng giả cao cấp, đại khái là Voldemort tự tay làm nhái, anh cũng suýt bị lừa.

“Em không hiểu, hần muốn anh làm độc dược, lại cho anh một hòn đá pháp thuật giả...” Mâu thuẫn.

“Anh hiểu.” Snape hiểu, Slytherin hiểu Slytherin.

“Hòn đá pháp thuật rất quý hiếm, không thể lãng phí. Hần cần nghiệm chứng xem anh có năng lực làm ra độc dược trường sinh bất lão không rồi mới đưa hòn đá pháp thuật cho anh. Không, chính xác thì không phải ‘cho anh’.”

“Mà là anh đến đó làm. Hần sẽ không để anh ở ngoài phạm vi tầm mắt của hần, cũng sẽ không để ai ngoài anh và hần chế tạo độc dược trường sinh bất lão.” Chuyện này, Voldemort đều thích tự làm.

“Hiện tại chỉ là thăm dò, hần muốn xem anh có năng lực chế tác độc dược trường sinh bất lão không, có thể cầm hòn đá pháp thuật giả trốn không hoặc là chế tạo ra độc dược trường sinh bất lão rồi độc chiếm, dù sao đối với Slytherin, những tình huống này cũng có thể phát sinh.” Snape hiểu rất rõ Voldemort, có thể phân tích ra ý nghĩ đối phương.

“Chế tác độc dược trường sinh bất lão cần hai phù thủy có thiên phú, hần muốn là anh và chính hần mà không phải anh và Borg Prince.” Đúng vậy, nói thiên phú, ai có thể vượt Voldemort!

“Severus, anh muốn làm độc dược trường sinh bất lão?” James không hiểu, rõ ràng trước đó giáo sư không quyết định, ba năm, giáo sư biết rất rõ ràng chỗ bí ẩn của gia tộc Prince tồn tại nhưng chưa từng muốn ‘cầm’ điển tịch trường sinh bất lão đi ra.

“Vốn không có nhưng về sau Voldemort nói hần đã tìm được hòn đá pháp thuật, đã như vậy thử cũng không thiệt thòi.” Snape không muốn thừa nhận nguyên nhân mình bỗng nhiên cuồng nhiệt với độc dược trường sinh bất lão là mình muốn James Potter ‘sống lại’ ... Nga, thật quá ngu xuẩn! Chỉ sợ đó là hai chuyện ngu xuẩn mà cả đời này anh làm, gạch trên tường và làm độc dược trường sinh bất lão, đương nhiên, anh sẽ vĩnh viễn không nói ra!

“Độc dược trường sinh bất lão là tổ tiên anh sáng tạo, hơn nữa đối với độc dược sư, có thể hoàn thành nó là vinh quang suốt đời, anh cũng muốn thử xem, không được sao?” Snape mặt không đỏ tìm không đập nhanh nói dối, James hoàn toàn không nhìn ra, còn tưởng rằng Snape thật là vì vinh quang độc dược sư.

“Đi! Giáo sư muốn là được! Cố gắng lên! Anh nhất định làm được!” Dù sao chuyện giáo sư làm anh đều ủng hộ.

Ngu ngốc! Snape trộm căn răng...

46. Chương 46

James trở lại hội Phượng Hoàng đi giải thích một vòng, tất cả mọi người thật vui mừng, nhất là Sirius, cảnh báo của anh được giải trừ.

“James, nhất định phải làm thịt cậu!” Sirius đánh vào bụng James nhưng không khó phát hiện kích động trên mặt anh.

“Merlin! Tôi rất lo lắng cho cậu!” Sirius đánh xong thì mở hai tay cho đối phương một cái ôm chặt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sirius hỏi.

James xoa bụng cười khở.

“Câu chuyện này rất dài, chỉ sợ cậu phải mời tôi uống bia bơ, chúng ta chậm rãi trò chuyện...”

“Cũng là cậu mời tôi, người giàu có.”

“Cậu nhất định phải so đo một cốc bia bơ với tôi sao?”

...

Mà đối với một người ở lâu trong ***g chim nay được tự do, Sirius hiện tại như một con ngựa hoang thoát cương. Một Sirius cấu kính biết bộ phận nhỏ tử thần thực tử tụ hội sẽ phát sinh chuyện gì...

“Mau nhìn! Cây chổi kia!”

“Merlin! Sirius điên cuồng! Hắn đã trở lại!” Mấy tử thần thực tử cầm đũa phép run giống như chim cú.

“Nhanh! Thông tri ngài Black!”

Sirius cần quấy quấy rồi đám tử thần thực tử kia một trận, quấy tiệc rượu đối phương nghiêng trời lệch đất rồi mới cảm thấy thoải mái.

“Ha ha! Xem ra thân thủ của ta cũng không lui bước a!” Sirius cũng không trực tiếp giết những người kia bởi vì xử lý hậu quả rất phiền toái cho nên anh chỉ đánh những người nửa sống nửa chết, cởi hết quần áo vứt ở đầu đường mà thôi.

Khi Regulus nhận được tin đuổi tới hiện trường thì Sirius đã cười chổi bay đến giữa không trung, trên đường còn có thật nhiều Muggle, đương nhiên, cũng đã bị ‘hóa đá’, hiện trường hỗn loạn, đồ ăn rơi lả tả khắp nơi... Ừm, Regulus cười nhàn nhạt, rất giống phong cách Sirius, trên đường nhiều Muggle như vậy, xem ra bộ pháp thuật lần này lại có chuyện bận rộn rồi.

Sirius thấy người chạy đến hiện trường thì không vui nhướng mày. Xem ra tên kia hiện tại không tệ lắm, ăn mặc xa hoa, sau lưng một đồng thủ hạ, còn có người giúp mở cửa xe.

“Hắc, Black, y phục và đũa phép của bọn chúng đã bị ta thu rồi, xem ra người trở về phải chi trả cho bọn chúng.” Sirius cần quấy hồ to.

“Nga? Vậy thì thật là đáng tiếc, những y phục đó không đáng tiền, hôm nay anh thu hoạch có lẽ không đủ dùng cơm, cần em quyền giúp bữa tối không Black?” Regulus ngẩng đầu, dụng âm lượng giống vậy hồ.

“Đáng chết! Đi ăn con sên a Black!”

“Cũng là anh đi ăn đi, em nhớ chúng nó là món khoái khẩu của anh, Black!”

...

“Cậu đang ở cười cái gì?” Albus hiểu kỳ quay đầu hỏi.

“Không có gì.” Hai mắt Regulus giống trăng lưỡi liềm cong lên, đôi môi màu nhạt cong lên.

“Một ít... chuyện buồn cười mà thôi.” Regulus nói, dẫn chủ đề lên quỹ đạo.

“Ông biết người lần trước đi Đức, đã có Sebastine, hẳn ở nước Đức đứng vững rất dễ dàng, chỗ đó bây giờ là thiên hạ của bọn họ rồi.” Regulus ưu nhã để ly cà phê đen trong tay xuống, cười yếu ớt nhìn Albus. Regulus dùng bọn họ mà không phải chúng tôi. Có lẽ trong lòng anh, tử thần thực tử đã sớm trở thành bọn họ.

“Người kia đã hoàn thành bố trí ở Đức, ba ngày sau sẽ có hành động nhằm vào hội Phượng Hoàng nước Đức.” Tay Regulus nhẹ nhàng xẹt qua cổ: giết.

“Thật đau đầu a, hiện tại hẳn ngày càng điên cuồng.” Albus cảm thấy Voldemort đã biến hóa, thủ đoạn ngày càng trực tiếp tàn nhẫn, giống như bị kích thích.

Regulus đồng ý với Albus, từ khi ngài Snape rời khỏi, Voldemort càng không có lý trí, có khi sẽ giống người điên vô duyên vô cớ phát giận tùy ý giết người, mệnh lệnh một ít thứ không thể tưởng tượng nổi. Dĩ vãng tử thần thực tử phần lớn là cuồng nhiệt sùng bái mà bây giờ tử thần thực tử phần lớn là điên cuồng sợ hãi hẳn. Regulus cảm thấy ngài Snape giống như là cái khóa trong lý trí Voldemort, hiện tại khóa mở, phóng ra con dã thú trong lòng Voldemort.

“Rey, cậu có đề nghị gì không?” Albus nhìn Regulus, ông cảm thấy rất thần kỳ, Regulus rất giống anh mình, giờ phút này Albus phảng phất thấy được Sirius ngồi đối diện mình, giống một quý tộc ưu nhã uống cà phê, làm ông bật cười.

“Đề nghị của tôi là đừng lấy trứng chọi đá, hội Phượng Hoàng ở Đức không mạnh, tốt nhất tránh đi mũi nhọn. Tuy tôi biết rõ để những anh hùng Gryffindor không đánh mà chạy rất gian nan nhưng tốt nhất ông nên lo lắng ý kiến của tôi, giảm bớt thương vong không tất yếu, bảo vệ thực lực. Dù sao...” Regulus nhượng mảy.

“Dù sao thắng bại cuối cùng quyết định ở Anh, không phải sao?”

Albus thở dài.

“Rey, nếu như tử thần thực tử đều là người thông minh giống cậu thì hội Phượng Hoàng gặp phiền toái lớn.”

“Ngài Dumbledore cứ yên tâm, người bình thường mù quáng theo đuổi cũng sẽ không thông minh đến đâu, trong tử thần thực tử chỉ cần phải chú ý Voldemort, Lucius Malfoy và Severus Snape, mặt khác đều là mấy con chó dữ không có đầu óc chỉ biết vẫy đuôi nghe mệnh lệnh chủ nhân mà thôi.” Regulus cũng không biết Snape là gián điệp cho nên anh nói cần phòng bị Snape.

“Hơn nữa gần nhất Voldemort mất đi một giúp đỡ, hình như ngài Snape đã ra đi cho nên tôi mới có cơ hội vượt lên trước.” Dù sao nếu như đối thủ là ngài Snape, Regulus tự giác không có năng lực thắng.

“Cậu nói chuyện ngày càng giống một Slytherin chân chính.” Albus thích cách nói này, chó dữ.

Hiện tại Regulus như Lucius và Snape tổng hợp, có Lucius quý tộc ưu nhã và Snape tỉnh táo và lời nói ác độc.

“A đúng rồi.” Albus nhớ tới một việc, ông cảm thấy Regulus muốn biết.

“Anh trai cậu đã trở lại, James Potter không chết, hiện tại Sirius đã không còn nguy hiểm.”

Nghe vậy Regulus trầm mặc một lúc.

“Tôi đã gặp anh ấy...” Về cuộc gặp gỡ ‘thú vị dạt dào’ kia, Regulus không muốn nhiều lời.

“Cậu... cần tôi nói cái gì không?” Albus hỏi, có lẽ nếu như ông nói chuyện của Rey cho Sirius thì Sirius có thể thay đổi thái độ với em trai mình.

“Không ngài Dumbledore, chuyện của tôi, xin ngài và anh Lupin tạm thời giữ bí mật, không nói cho ai, đương nhiên cả anh trai tôi.” Regulus cảm thấy xử lý như vậy tốt hơn, dù sao...

“Sao? Cậu không muốn cho Sisius biết sao?”

“Ngài Dumbledore nhất định biết rõ quan hệ của chúng tôi không tốt lắm, hơn nữa tính Sirius cáu kỉnh.”

“Đúng, tính Sirius đủ thối, nhưng tôi cũng biết cậu không ghét cậu ta, cho nên cậu mới tận tâm giúp chúng ta như vậy, không phải sao?” Albus trêu ghẹo nháy mắt với Regulus, lão hồ ly.

“Ngài nói đúng, tôi vĩnh viễn không ghét anh trai tôi, ngài Dumbledore. Tôi từ nhỏ đã rất sùng bái anh tôi, tinh thần Gryffindor ảnh hưởng tới toàn bộ lúc nhỏ của tôi, thậm chí tôi từng một lần mơ có thể trở thành người như Sirius.” Regulus nhớ tới quá khứ thì ngày vui vẻ.

“Vậy bây giờ?” Albus hỏi.

“Ngài Dumbledore, Slytherin là Slytherin vì chúng tôi mặc dù có giấc mơ nhưng chưa bao giờ cho là mình sống ở trong mơ.” Regulus đã nghĩ thông suốt, anh và Sirius khác nhau, mặc kệ anh hâm mộ, khát vọng ánh sáng chói mắt trên người Sirius như thế nào, anh cũng vĩnh viễn không có khả năng thành Sirius, Slytherin là Slytherin.

Gặp Albus xong, Regulus về nhà Black, cách bữa tối còn một thời gian ngắn, anh quyết định tắm trước. Cởi áo ra, lộ ra da thịt có chút tái nhợt, đối mặt một mặt gương to, dấu hiệu màu đen trên nổi bật cánh tay tái nhợt.

Regulus nâng cánh tay lên, hôn cái ấn ký kia. Khóe miệng mang nụ cười mê người, không sai, ký hiệu này xấu đến không thể xấu hơn nhưng anh cũng không ghét nó. Bởi vì đây là cái giá anh trả cho Sirius, đàn ông gia tộc Black phải có một người có nó. Anh là con chim tự do dưới ánh mặt trời cho nên, để Sirius tiếp tục tự do bay lượn, anh phải ở lại địa ngục. Ấn ký này, chính là một cái giá lớn để Sirius tự do, anh cam tâm tình nguyện.

Nước chảy xuống thân thể Regulus, cuối cùng hội tụ trên mặt đất, Regulus nhắm mắt lại, ở trong bóng đêm là Sirius...

“Merlin, tớ ghét chết người kia rồi!” Sirius uống cạn Rhum trong ly, nặng nề đặt ly xuống bàn.

“Cậu biết không nó dám nói tớ đi ăn sên! Remus, nó rất nghe lời a, tớ nói đồng nó tuyệt đối không dám đi tây, tớ nói ăn nó tuyệt đối không dám dừng.”

Lupin ngồi đối diện Sirius cố nén cười ý, nỗ lực làm ra biểu tình cùng chung mối thù với Sirius.

“Cho nên? Sirius, cậu muốn biểu đạt cái gì?” Lupin không hiểu nổi, Sirius kéo cậu đến quán bar để phàn nàn đứa em trai đáng yêu của mình trưởng thành, không còn nghe lời sao?

Sirius có chút thất lạc, Rey từ nhỏ đã thích đi theo móng anh, đánh cũng không đi, mặc dù thái độ của anh với Rey không tốt nhưng Rey vẫn rất sùng bái anh trai này. Anh cho rằng Rey vẫn sẽ đi theo phía sau mình, mặc dù anh là Gryffindor mà Rey là Slytherin, mặc dù anh gia nhập phượng hoàng mà Rey đã trở thành tử thần thực tử. Khi anh trốn nhà, Rey là người duy nhất ủng hộ anh... Về sau anh gia nhập hội Phượng Hoàng, chúa tể hắc ám trừng phạt Black gia, gia tộc Black hiến Rey cho chúa tể hắc ám...

“Tớ cho rằng nó không thích làm tử thần thực tử, tuy tớ cũng biết nó sùng bái chúa tể hắc ám, nhưng nó càng sùng bái tớ, không phải sao?” Tâm lý Sirius rất không công bằng, anh đi không lâu, khi trở về lại nghe nói Rey được chúa tể hắc ám ưu ái, hơn nữa đã trở thành người đứng đầu sau Severus Snape Snivellus ở bên người chúa tể hắc ám.

“Sirius, tin tưởng tớ, cậu ta càng sùng bái cậu.” Lupin trình trọng vỗ vỗ bả vai Sirius.

“Nhưng là nó bảo tớ đi ăn con sên!” Sirius bị đả kích.

“Là cậu muốn cậu ta đi ăn trước.” Lupin cảm thấy bọn họ không nên dây dưa vấn đề ngu xuẩn đó lâu như vậy.

“Được rồi! Là tớ muốn Rey ăn con sên trước, nhưng bình thường Rey hẳn là ăn hết mà không phải nói tớ ăn! Hơn nữa... Hơn nữa tớ cũng không nói thật muốn Rey ăn...” Sirius lại rót cho mình ly rượu.

“Sirius, Regulus đã trưởng thành, bây giờ em cậu là người trưởng thành, có tư tưởng của mình rồi. Cậu ta dùng phương thức của mình sáng tạo nhân sinh. Cậu cũng không thể trông cậy em cậu vĩnh viễn theo đuôi cậu, cậu ấy không chỉ thuộc về cậu Sirius.” Lupin thoát nhìn giống một người trên, chuyện của Rey Albus nói không thể nói cho Sirius, anh cũng đồng ý, Sirius rất kích động, nói cho cậu ta biết kết quả không nhất định tốt.

Nghe Lupin nói, Sirius trầm mặc, lông mày xoắn xuýt lấy nhau. Trong lòng của anh Rey vĩnh viễn là Rey. Bỏ thân phận tử thần thực tử, vinh quang người đứng đầu bên cạnh chúa tể hắc ám, như cũ là đứa trẻ thích đi theo phía sau anh. Nếu như chỉ nói một câu Rey trưởng thành, vậy hết thấy sẽ tan thành mây khói, vậy Sirius thật hy vọng người kia vĩnh viễn không lớn...

47. Chương 47

Anh quốc London, tổng bộ hội Phượng Hoàng

“Albus, tôi thấy chúng ta cần nói chuyện.” James rốt cục có thể bình tĩnh, ngồi xuống nói mấy chuyện mình không hiểu với người mình sùng bái.

“Xem ra cậu đã biết cái gì.” Albus cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

“Albus, ông tin tưởng lời tiên đoán kia không?” James vẫn cảm thấy lời tiên đoán rất hư ảo, tuy nhiên anh đã từng dựa vào một lời tiên đoán đánh bại Ma Vương, nhưng James càng khuynh hướng sang đó là rất nhiều người hi sinh cố gắng có được, không liên quan tới tiên đoán quá nhiều.

“Tại sao lại không chứ?” Albus là một người sống đã lâu, có hiểu biết lời tiên đoán, hướng hồ James cũng đã nói tính chuẩn xác của lời tiên đoán kia.

“Ông lừa tôi? Lừa tất cả mọi người?” James bội phục công lực nói dối của ông 200%.

“Không thể nói là ‘lừa’. Đây là thiện ý nói dối.” Albus cười, biểu lộ như đang nói: cậu còn quá non.

“Được rồi, vậy ông nên nói cho tôi biết, tôi đã từng cung cấp cho ông nhiều tình báo như vậy.” James cảm giận bất bình.

“Kỳ thật mới đầu tôi cảm thấy lời tiên đoán sẽ không xuất hiện, dù sao cậu đã ở đây, trên đời không cùng lúc xuất hiện hai cứu thế chủ.” Albus bắt đầu nói chuyện đã trải qua.

“Ừ, đồng ý.” James cũng từng nghĩ như vậy.

“Ngày đó Sibyll đến nhận lời mời, tôi và Minerva đều ở đó, Bartemius Crouch ngày đó cũng ở Hogwarts, ông ấy đến nói chuyện về Bonn. Đương nhiên cậu cũng biết chuyện Bonn, xung đột của hội Phượng Hoàng ở Đức và tử thần thực tử, ảnh hưởng rất ác liệt, bộ pháp thuật nước Đức dường như rất không hài lòng với hành vi của hội Phượng Hoàng cho nên ông ấy đại biểu Bộ Hợp tác Pháp thuật Quốc tế đến nói chuyện với tôi. A! Nước Đức bị ai, Sebastine đã khống chế bộ pháp thuật nước Đức!”

“Trọng điểm.” James cảm thấy tư duy Albus phát tán quá cường hãn, làm sao lại nói tới Sebastine.

“Được rồi, trọng điểm là Bartemius Crouch con ngày đó đi theo cha tới Hogwarts. Mới bắt đầu tôi cũng không chú ý tới, cậu đã nói đứa bé kia là tử thần thực tử, nhưng cha cậu ta hiện tại cũng không biết. Cậu biết không? Khi cậu nhắc nhở tôi, tôi đã từng nghĩ tới trực tiếp giam cậu ta lại, nhưng tôi lại nghĩ tới cha cậu ta. Bartemius Crouch cũng không phải người kiên định, nếu như ông ta biết rõ con mình tử thần thực tử, có khả năng ông ta chọn giữ gìn, như vậy chúng ta ở bộ pháp thuật sẽ thiếu một người bạn, vì một tử thần thực tử không quan trọng lắm mà mất đi một người bạn, không đáng đúng không?”

“Albus! Nói điểm chính!” James nghiêng răng nghiêng lợi, anh sắp điên rồi.

“Được rồi.” Albus nhấp trà, nói lâu như vậy miệng khô hết rồi.

“Sibyll là một người có chút thần kinh, mà Hogwarts là trường học, có rất nhiều người tiên tri lý trí thích hợp làm giáo sư hơn đến nhận lời mời cho nên tôi uyển chuyển nói chúng ta không có ý định nhận cô ta.” Albus nhớ về ngày đó, nhớ tới phản ứng của Sibyll khi nghe xong, không phải là một kí ức tốt đẹp.

“Có lẽ là tôi còn chưa đủ uyển chuyển, tóm lại Sibyll thấy mình bị vũ nhục cho nên cô ấy đi vào thế giới của mình, khi cô ta vội vàng hấp tấp đánh nát cái ly thứ chín của tôi, cô ta bắt đầu lời tiên đoán...”

“Nội dung lời tiên đoán là?” James hết sức chuyên chú, đây mới là nội dung anh quan tâm.

“A, nghe như một khẩu lệnh, có bốn câu: Người có được năng lực chinh phục chúa tể hắc ám sắp đến, sinh vào đêm ánh trăng kết thúc, cánh chim chúa tể hắc ám bao phủ trên người người đó nhưng người đó vẫn có năng lượng chúa tể hắc ám không biết.” Albus đẩy kính.

“Lúc ấy cô ta không ngừng lặp lại người có được năng lực chinh phục chúa tể hắc ám sinh ra vào cuối tháng, toàn thân run rẩy khiến tôi cũng rất buồn rầu, Minerva phát hiện Bartemius Crouch con vội vàng đi qua khe cửa.”

“Cho nên?” James trừng Albus.

“Ừ, căn cứ những gì cậu từng từng nói, tôi can đảm suy đoán Bartemius Crouch con chỉ nghe được Sibyll lặp lại nên tôi quyết định phải nói dối Voldemort. Tôi tin tưởng thể chủ sinh cuối tháng bảy ra ngoài để tử thần thực tử tự loạn. Những người kia tập trung ánh mắt ở hội Phượng Hoàng, tập trung ở trên người bạch phù thủy, ra tất cả những đứa trẻ sinh ra vào tháng bảy, ngoại trừ tử thần thực tử!” Kính Albus dưới ánh mặt trời lóe ánh sáng màu bạc, đây, là trọng điểm.

“Voldemort sẽ không nghĩ đến đứa bé mình tìm lâu như vậy kỳ thật ở ngay bên cạnh mình. Ai cũng không biết, tôi cũng không biết đứa bé kia là ai, ở nơi nào? Như thế nào? Cậu tìm được đứa bé kia? A, đứa bé kia hiện tại đã được một tháng.” Chiêu này của Albus rất cao, làm Voldemort sứt đầu mẻ trán, lại để tử thần thực tử hỗn loạn, bảo vệ đứa trẻ kia.

“Merlin a, Albus, vậy mà nói với tôi nội dung lời tiên đoán không khác lắm?” James dở khóc dở cười.

“Đừng nói như vậy James, có một số việc nói ra là mất linh. Cậu xem, nếu như tôi nói cho cậu biết ngay từ đầu, cậu cũng không hưởng thụ vui thú bị tôi đả kích rồi.” Nhìn James kinh ngạc, Albus cười vui vẻ.

“Dù cho ông để rất nhiều gia đình có con sắp sinh gặp nguy hiểm?” James hỏi.

“James, chiến đấu, cần phải có hi sinh. Bọn họ sẽ gặp nguy hiểm, Bartemius Crouch con sẽ nói nội dung mình biết rõ cho Voldemort. Hơn nữa, hiện tại kết quả chứng minh những gia đình kia đều rất tốt, không phải sao? Hội Phượng Hoàng bảo vệ bọn họ toàn diện nhất, hơn nữa, lúc ấy chúng ta không phải còn có gian điệp ở bên Voldemort sao?” Albus cảm giác mình chỉ là làm chuyện thích hợp nhất.

“Albus, ông là người có tinh thần hi sinh.” Nhấn nhẹn một lúc lâu James mới nói câu mà đời trước mình không nói.

“Bất kể là đối với người khác hay là với chính mình.”

“Tôi vẫn nói, chiến đấu, cần hi sinh, James.” Nhưng Albus luôn tin tưởng vững chắc hi sinh, sẽ có hồi báo.

James thở dài nặng nề.

“Albus, ông nói đúng, đứa bé kia sinh ra rồi, ông sẽ không thể tưởng được là ai.” Sinh cuối tháng, ngoại trừ Draco thì không còn ai. Cánh chim Chúa tể hắc ám bao phủ ở trên người cậu bé nhưng cậu bé vẫn có được năng lượng chúa tể hắc ám không biết. Hừ! Đúng a! Chúa tể hắc ám đều làm cha đỡ đầu của Draco, cánh chim này đủ kiên cường toàn diện chứ!

“Đứa bé kia là con đỡ đầu của chúa tể hắc ám, Merlin tất.” James đau đầu.

“A, thật kinh ngạc, Voldemort cũng sẽ làm lễ cho một đứa bé sao!” Albus kinh ngạc.

“Ai biết, lúc đó nhất định là hấn trúng bùa lẫn lộn nên mới quyết định như vậy.” Trước kia Voldemort cũng không chú ý Draco nhiều, sao bây giờ lại nhớ tới a? Chẳng lẽ là định mệnh?

“Tóm lại Voldemort sẽ không đuổi giết đứa bé kia cho nên mặc dù lời tiên đoán là thật, Voldemort cũng sẽ không giống lần trước vì muốn giết đứa bé kia mà bị tiêu diệt, bây giờ chúng ta phải làm gì?” James biết rõ giờ đã hoàn toàn khác trước. Không có đuổi giết, không có bán đứng, không có tình yêu của mẹ, cũng sẽ không có Voldemort ngoài ý muốn tử vong.

“Albus, chúng ta không có ưu thế.”

“Không, James, chúng ta có ưu thế.” Albus chậm rì rì trả lời.

“Ý ông là?” James nhìn Albus.

“Severus Snape.” Albus cười tủm tỉm giống một con cáo.

James cứng lại, Albus lại định làm cái gì? Anh hiện tại cũng sợ Albus rồi.

“Đừng cảnh giác như vậy James, lúc này tôi không định làm gì, trọng điểm là cậu ta định làm gì.” Albus tiếp xúc với Severus một thời gian, trên người đứa bé kia có khí tức màu đen rất dày đặc, hận thù và cô độc, giống dã thú tuyệt vọng. Khi đó tất cả mọi người cho rằng James đã chết, khi nói chuyện với đứa bé kia ông phát hiện Severus quyết định làm gì đó, hơn nữa đã thay đổi hành động, Albus dám khẳng định tuyệt đối liên quan đến Voldemort.

“Albus, ông quá giao hoạt...” James thừa nhận, Albus suy đoán, đều trúng...

“Nếu như cậu tin tưởng tôi thì có thể nói cho tôi một chút.” Albus cũng rất tò mò, đứa bé kia nghĩ tới biện pháp gì đối phó Voldemort. Đây là điều Albus mới phát hiện gần đây, Gryffindor đối phó Slytherin là một trận đánh ác liệt, máu chảy thành sông nhưng Slytherin đối phó Slytherin thì như đánh cờ, lực lượng ngang nhau, rất thú vị.

“Đương nhiên tôi tin tưởng ông nhưng Sev cũng không nhất định tin tưởng ông cho nên tôi không thể đại biểu Sev nói cái gì.” Tuy James cảm thấy một mình giáo sư chiến đấu hăng hái nhìn thì rất gian khổ nhưng đó là giáo sư kiên trì, anh không sẽ phá.

“A, vậy thì thật là đáng tiếc.” Albus chỉ biết James sẽ không nói, tiếc nuối lắc đầu.

“Không sao, chờ xem kết quả cuối cùng cũng vậy. James, nếu như cần tôi giúp cái gì, cậu biết làm sao tìm được tôi.” Albus cười nói.

Giống như Albus cáo già đoán trước, hành động của Snape như tên đã trên dây.

Snape đang chờ đợi Voldemort gọi đến, anh biết rõ Voldemort trước khi mặt trời mọc nhất định sẽ tìm mình. Vì, độc được, đã hết...

Severus ngồi ở trên ghế, tay có tiết tấu gõ. Khi kim đồng hồ chỉ hướng ba giờ sáng, Voldemort gọi...

Đẩy ra cánh cửa hoa lệ, Snape lại đi tới chỗ này, hơn một tháng sau khi tạm biệt, anh lại thấy người quen.

“Lord, buổi tối tốt lành.”

Voldemort cũng không có tâm tình duy trì lễ phép vì hắn quá thống khổ, thống khổ đến mức hắn không thể không cắn răng nửa đêm gọi Snape đến.

“Severus, độc được... Độc được của ta...” Voldemort cũng không muốn mình quá vô lực như vậy nhưng hắn đứng lên cũng không nổi, mỗi một chỗ trên cơ thể đều điên cuồng co rút như là có ngàn vạn cây kim không ngừng đâm vào rút ra ở trong đầu hắn. Hắn có thể nghe được tiếng tim đập của mình như motor vận chuyển siêu tốc, cơ thể giống ở bị thiêu đốt, hơn nữa hắn thỉnh thoảng xuất hiện nghe nhầm và ảo giác.

“Lord, đừng gấp gáp như vậy.” Snape rất thích Voldemort như vậy, thật đáng yêu.

“Đến, bệ tôi đỡ ngài.” Snape chậm rãi đi đến bờ qua nón nóng Voldemort.

“Không cần!” Thống khổ như thế cũng không thể khiến Voldemort buông một chút tôn nghiêm, hắn không cần người đỡ.

“Độc được ở nơi nào?” Voldemort không cách nào tự hỏi cho nên hắn không phát hiện hôm nay Snape không bình thường.

Nghe Voldemort gấp khó dần nổi hỏi thăm, Snape cười, anh mở miệng.

“Lord, ngài biết không? Bề tôi có chút mệt mỏi.” Snape định kết thúc, vì độc được trường sinh bất lão, anh định nhìn Voldemort một thời gian ngắn nữa. Nhưng hiện tại không cần rồi, vì giờ anh không còn cần độc được trường sinh bất lão, người anh muốn, đã trở lại.

Voldemort bên tai xào xào, hần cổ hết sức nghe, muốn nhìn Severus Snape nói cái gì.

“Bề tôi ở bên ngài đã năm năm rồi, bề tôi hiểu cá tính, tư tưởng, hết thảy của ngài... Nhưng ngài hiểu ta sao?” Snape bỗng nhiên trò chuyện với Voldemort.

Trong căn phòng trống trải yên tĩnh chỉ có tiếng Voldemort thống khổ thở dốc thỉnh thoảng vang lên.

“Lord, mẹ của ta tên Eileen Prince, ngài cũng biết. Ngài đã từng hỏi ta có hận bà ấy không. Hiện tại ta có thể trả lời ngài, ta không hận bà ấy. Vì bà ấy là mẹ ta, bà ấy cho ta tính mạng, dẫn ta vào thế giới độc được, dạy ta chân lý độc được, kiêu ngạo và tự hào vì ta. Ta không hận bà ấy... Nhưng mẹ ta đã chết, Lord, là ngài giết...” Snape nhìn Voldemort. Anh muốn dùng độc được mẹ dạy báo thù.

Nghe đến đó Voldemort trợn to hai mắt, ánh mắt phần hận như kiếm sắc bắn về phía Snape. Thông minh như Voldemort đã hiểu.

“Lord, đừng nhìn ta như vậy, ta không nợ ngài cái gì, là ngài thiếu ta.” Snape cũng không sợ ánh mắt Voldemort, cho tới bây giờ anh chưa từng sợ hãi Voldemort.

“Là người...” Voldemort cố hết sức vịn bàn đứng lên, muốn bảo trì kiêu ngạo và tôn nghiêm của mình trước mặt kẻ thù.

“Nội ứng là người, biến ta thành như vậy chính là người, hết thảy đều là người!” Giọng Voldemort run rẩy vì thân thể thống khổ đã đạt cực hạn nhẫn nại nhưng hần không muốn yếu thế.

“Không, không phải ta, là chính người.” Snape chỉ nói sự thật.

“Là người dối trá, là người phân liệt trường sinh linh giá, là người tàn nhẫn.” Snape nói rõ ràng mỗi chữ mỗi câu.

“Nếu như người không phân liệt trường sinh linh giá, ta cũng không có cơ hội này, nếu như người không giết cha mẹ ta, ta cũng không báo thù.” Voldemort có tốt, có xấu, giống như những người bình thường trên thế giới này. Voldemort cũng không phải không thể chiến thắng, hần cũng có nhược điểm, không có người nào có thể chứng minh thế giới hoàn mỹ hần kiên trì là sai lầm hoàn toàn.

“Slytherin ích kỷ, Lord, là người tàn nhẫn sáng tạo ra ta hiện tại, là giấc mơ trường sinh của người tạo nên người bây giờ, đừng nói ai đúng ai sai, chúng ta đều ích kỷ.”

“Ta muốn giết người...” Voldemort rút đũa phép ra, dùng ma lực hỗn loạn tới cực điểm của mình sử dụng Avada.

“Người không giết được ta.” Snape cũng rút đũa phép đánh trả, đây là lần thứ nhất anh giống một Gryffindor, chiến đấu như một dũng sĩ.

“A!” Trải qua ma chú kịch chiến, Voldemort thống khổ gào rú, vì cưỡng ép sử dụng pháp thuật, ma lực trong thân thể hần càng thêm hỗn loạn. Đũa phép Voldemort rơi xuống đất, hần ôm đầu sắp nổ tung phát tiết giống người điên.

“Lord, ta phải đi.” Snape cất đũa phép, anh đã báo thù xong, không cần ở lại nữa.

“Severus Snape, vì sao người không dùng đũa phép giết ta? Người sợ sao? Người có thể giết chết thân thể của ta nhưng người không có cách nào phá hủy linh hồn của ta! Ta sẽ trở lại!” Voldemort như dùng tất cả năng lượng trong thân thể hận người trước mắt này, giọng nói lạnh lẽo của hần làm người khác sởn gai ốc, không có người hoài nghi giờ phút tính chân thật trong giọng hần.

“Lord, ta không dùng đũa phép giết người vì hai mạng người người thiếu ta ta đã dùng độc được đòi lại. Đương nhiên, không có độc được của ta, người cũng không sống được bao lâu nữa, không ai có thể cứu người. Có lẽ người sẽ có ngày nào đó góc đầu trở lại, ta cũng vậy tùy thời hoan nghênh người tới báo thù, đây là

tôn nghiêm Slytherin. Chỉ là tới lúc đó, đối phó người đã không còn là sứ mạng của ta rồi.” Snape không biết có thể có ngày nào đó hay không, lúc trước anh sùng bái Voldemort, hơn nữa đến bây giờ cũng vẫn có chút hướng tới, thế giới hoàn mỹ Voldemort kiên trì. Nếu như không vì hận thù, Snape rất muốn nhìn thế giới kia, có tốt đẹp tự do như Voldemort hình dung không.

Voldemort tử vong là tất nhiên nhưng cũng như Voldemort nói, linh hồn của hắn rất mạnh, Snape có thể hủy diệt thân thể Voldemort nhưng không có cách nào tiêu diệt linh hồn của hắn. Linh hồn có lẽ không trọn vẹn không được đầy đủ, có lẽ vết thương chồng chất, nhưng rất mạnh, mạnh như trước.

Snape đi, anh từng đi một mình vào đây, hiện tại cũng từng bước một ra khỏi nơi đây, đi ra thế giới hắc ám làm anh vô cùng mâu thuẫn này.

“Snape...” Borg đứng ở ngoài hành lang, ánh mắt phức tạp nhìn Snape. Hắn không cố ý nghe lén, lần trước Lord lại mệnh lệnh hắn nghiên cứu độc dược của Snape, hắn chỉ được gọi đến báo cáo kết quả mà thôi, hắn không có cách nào nghiên cứu ra thành phần và phương pháp làm độc dược của Snape, thử mấy lần cũng giống nhau. Đi tới cửa, nghe bên trong có tiếng đánh nhau, nghe kĩ, lại phát hiện...

“Borg, nếu như người quyết định ngăn cản ta thì nhanh lên, ta không có thời gian.” Snape rút đũa phép ra bình tĩnh nhìn Borg. Đũa phép màu đen do tinh linh chế tạo, ẩn chứa lực lượng biển cả, dưới ánh lửa mờ nhạt lóe ra ánh sáng chói mắt.

Borg không do dự quá lâu, hắn nghiêng người nhường đường.

“Đi thôi, rất nhanh sẽ có người tới.” Borg cúi đầu, hắn cảm giác mình nhất định là điên rồi nên mới có thể làm chuyện này.

Snape khó hiểu lý do Borg làm như vậy, khi đi qua Borg thì thấp giọng nói cảm ơn.

Borg phức tạp nhìn bóng lưng cao lớn dần dần dung nhập vào bóng tối trước mắt hắn... Borg hô hấp gấp gáp, hắn vụng trộm từ khe cửa nhìn Voldemort. Lord ngã trên mặt đất, thống khổ run rẩy, gào thét, hắn chưa từng thấy Lord như vậy. Borg nhìn bình độc dược trên tay, thì ra là vì vật này sao? Một bình độc dược... Borg cười khổ, thì ra, hủy diệt Lord nhìn như hoàn mỹ chỉ cần một bình độc dược phù hợp mà thôi. Xem ra, trên đời này quả nhiên không có tồn tại cường đại tuyệt đối...

“Lord, xem ra ta cũng nên nói chào tạm biệt gặp lại sau.” Borg nhẹ giọng lầm bầm, một Voldemort không cường đại sẽ bị xa lánh là kết quả có thể đoán trước. Hắn không phải học sinh Hogwarts, không biết cái gọi là tôn nghiêm Slytherin là cái gì, hắn là người Durmstrang, mà ở Durmstrang chỉ có một quy tắc, được làm vua thua làm giặc.

Hắn, muốn đi theo người càng mạnh hơn nữa, người có thể đả bại Voldemort.

48. Chương 48

Lucius từ trong giấc ngủ tỉnh lại, Narcissa ở bên cạnh anh, tiếng hít thở an tường tản ra. Lucius cảm giác mình cảm ứng được cái gì, anh tùy ý phủ thêm áo ngủ, đi xuống đại sảnh. Một cái ghế đơn đưa lưng về phía anh, ngọn lửa trong lò sưởi còn chưa tắt. Lucius ngừng thở, từng bước một đến gần cái ghế kia, anh cảm thấy có người nào đó đang ngồi ở chỗ đó, mà kết quả là...

Snape dựa vào ghế lặng im nhìn ngọn lửa thiêu đốt trong lò sưởi.

“Severus?” Lucius kinh ngạc, hơn nửa đêm không mời mà tới cũng không phải là phong cách của Snape.

“Lucius, thật có lỗi, muộn như vậy tới quấy rầy anh.” Snape nói.

“Severus, hôm nay cậu không sao chứ?”

“Lucius, cho tới nay anh đều là bạn của tôi, tuy nhiên phương thức kết bạn của Slytherin và Gryffindor vô cùng giống nhau. Hôm nay tôi tới là nhắc nhở anh sớm quyết định.” Snape đứng dậy quay lại nhìn Lucius.

“Không đến một tháng, thời đại của Lord sẽ kết thúc.” Snape mặt không biểu tình bỏ xuống quả boom tấn này, nổ hân Lucius bay ra ngoài.

“Thân phận Draco anh biết tôi biết, có lẽ Albus Dumbledore cũng biết, nhưng đừng để người khác biết. Đương nhiên, có Draco, Albus Dumbledore cũng sẽ ủng hộ Malfoy, dù sao ông ta cũng không muốn trở thành kẻ thù của giết cha cứu thế chủ.”

“Merlin, Severus, cậu là nội ứng?” Lucius đã hiểu, cho dù anh rất kinh ngạc. Là anh dẫn dắt Severus trở thành tử thần thực tử, là anh mang Severus đến trước mặt Lord, nhiều năm như vậy anh nhìn thiếu niên trẻ trung từng chút một trưởng thành trở thành nhân vật làm người nghe tin đã sợ mất mật như ngày nay, anh và Severus thân nhau như thế, nhưng anh nhưng không biết hết thấy đều là âm mưu.

“Đúng vậy, không chỉ là nội ứng mà thôi, Lucius... Tôi ‘giết’ Lord, dùng độc được tôi am hiểu nhất. Không đến một tháng, hân sẽ chết.”

“Vì sao cậu nói cho tôi biết?” Lucius trừng lớn hai mắt, Snape có thể mặc kệ, không nói gì. Nhưng Snape đã đến, Lucius đã biết chân tướng, nhưng thế nhưng lúc này anh cũng không biết mình nên hận Snape hay là nên cảm ơn Snape...

“Tôi đã nói, vì anh luôn là bạn tôi.”

...

Đi trên đường phố quen thuộc, bước chân Snape thong dong nhàn nhã, nhẹ nhõm. Điều đã xong, hoặc là giờ mới bắt đầu, bóng đêm qua đi, ánh sáng xuất hiện.

“Sev.”

Người nọ đứng ở đầu đường bàn xoay, thở hồng hộc, dưới đèn đường chiếu rọi như tan ra dưới ánh sáng. Snape dừng bước nhưng không lên tiếng.

“Anh nói em tốt nhất buổi tối tới tìm anh nhưng hiện tại cũng sắp sáng...” James có chút co quắp, nói như thế nào đây? Anh nửa đêm bỗng nhiên bừng tỉnh, cảm thấy giáo sư đã xảy ra chuyện cho nên gấp gấp đến nhà giáo sư, lại phát hiện giáo sư không ở nhà cho nên sốt ruột lao đi tìm người...

“Đã trễ thế như vậy, anh, anh đi đâu vậy?” James cảm thấy giáo sư có chút... khác.

Snape cười nhàn nhạt rồi đi đến bên James, cầm tay đối phương, giống như rất nhiều năm trước ở đầu đường London James cầm tay anh.

“Đi thôi, chỉ sợ sắp tới anh phải tới chỗ em ở.” Snape nói xong nắm tay James đi về.

“Vì sao?” James đi theo Snape, nghe vậy kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Bởi vì anh ‘giết’ Voldemort, hiện tại đã thành đối tượng truy nã của tử thần thực tử.” Tuy không phải ‘giết’ thật. Nhưng cũng không khác nhau, không phải sao?

“Anh! Anh làm! Chuyện kia, anh...” James há to miệng, Merlin, chẳng lẽ giáo sư không thể nói với anh một tiếng rồi mới đi sao? Khó trách nửa đêm mình bỗng nhiên tỉnh lại! Nếu như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Anh còn không biết giáo sư đã lâm vào nguy hiểm! Vừa nghĩ tới có khả năng này, James rét run.

“Yên tâm đi, anh chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.” Vì báo thù, Snape chuẩn bị năm năm, sau đó lại dùng ba tháng đến hoàn thành, hôm nay chỉ là lấy kết quả mà thôi, thời gian nguy hiểm nhất đã qua.

“Vậy, Voldemort hiện tại?” Tha thứ James thật sự không phản ứng kịp, quá đột ngột, giờ thì anh cảm nhận được tại sao khi Harry Potter trong một đêm tiêu diệt chúa tể hắc ám mọi người lại kinh ngạc như vậy, ngoài ý muốn như vậy. Anh hoàn toàn không chuẩn bị sẵn sàng, mỗi bộ phận trên thân thể đều kêu gào: đây không phải là thật, không thật chứ?

“Sev, anh quá vĩ đại!” James thật vất vả khép lại miệng, anh mừng rỡ như điên hô to.

Hai người chạy tới nhà Snape. Snape nhớ lại lúc trước chính là ở nơi này, James ôm ấp anh vừa mất đi cha mẹ, nói mình thích anh. Snape nghĩ, có lẽ từ lúc đó anh cũng đã...

“James, anh chỉ nói một lần, em phải nghe rõ, nhớ kỹ.” Giọng Snape du dương trầm bổng trong bóng tối.

Tim James đập thình thịch, anh nhìn vào đôi mắt đen của Snape, không dời được mắt.

“Anh thích em, vĩnh viễn ở bên nha, đến ngày che quan tài.”

James say, anh cảm thấy vì giờ khắc này, chết cũng đáng giá...

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu xuống, quanh quẩn tiếng đối thoại của hai người...

“Sev, về sau... anh có tính toán gì không?”

“Ý định? Anh muốn đến nhà em đọc sách.”

“Lại đọc sách a... Vậy được rồi, anh đọc sách, em ngắm anh.”

Trang viên gia tộc Potter ẩn nấp ở trong rừng rậm, bình tĩnh giống thường ngày. Lão quản gia run rẩy kích động nắm chặt vai James, ông nhìn thoáng qua Snape đi theo James, tuy nghi hoặc nhưng lại chưa từng có nhiều địch ý. Snape lễ phép gật đầu, đáy mắt mang theo chút nhu hòa.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.” Kevin còn cho rằng thiếu gia đã chết.

“Kevin, thật vui khi gặp lại ông! Hết thấy đều đã xong!” James nói rồi anh thoải mái cầm tay Snape, hình ảnh hai người sóng vai dắt tay rất đẹp...

Kevin cảm thấy mình đã hiểu cái gọi là ‘Kết thúc’, cũng đã hiểu chân tướng, nhưng ông chỉ là quản gia mà thôi, chiến tranh cũng tốt, hòa bình cũng thế, những cái đó không liên quan đến ông.

“Hoan nghênh về nhà thiếu gia, ngài Snape.”

Trong tôn giáo Ấn Độ có một loại biểu tượng rắn, rắn cắn lấy cái đuôi của mình hình thành một hình tròn trọn vẹn. Đầu lại là đuôi, đuôi lại là đầu, bắt đầu là kết thúc, kết thúc chính là bắt đầu.

Mọi chuyện thường thường không có kết thúc chân chính, cũng không có cái gọi là bắt đầu. Giống như Voldemort, trong một đêm biến mất trong tầm mắt của mọi người, phẳng phất cho tới bây giờ hắn chưa từng xuất hiện. Voldemort rời đi không có dấu hiệu, hắn cũng không để lại câu nào, không có người biết rõ hướng đi của hắn của kẻ cả Lucius, hắn cứ như vậy sống không gặp người, chết không thấy xác biến mất trên thế giới này. Tử thần thực tử, Kim Tự Tháp đã từng vô cùng huy hoàng, từ đỉnh bong ra từng mảng, từng chút từng chút một sụp đổ...

Bộ pháp thuật chúc mừng, hội Phượng Hoàng chúc mừng, toàn bộ thế giới pháp thuật chúc mừng, bọn họ cho rằng đã xong. Nhưng cũng có những người thông minh như Albus biết rõ, hết thấy giờ mới bắt đầu... Mà câu chuyện tương lai, thuộc về linh hồn mạnh mẽ kia và cậu bé bạch kim.

Tử thần thực tử chân chính sụp đổ tan rã thì đến thời gian thẩm phán từ chiến tranh. Lucius bằng vào địa vị siêu nhiên của mình ở bộ pháp thuật, hy sinh rất nhiều lợi ích bảo vệ gia tộc Malfoy. Nhưng Lucius cũng biết thứ chân chính bảo vệ nhà Malfoy không phải địa vị của anh, là cậu bé giờ phút này đang uốn ở trong ngực anh ngáy oo... Anh quyết định bảo vệ bí mật này, đây cũng là ý kiến của Albus.

Draco hiện tại đã bốn tháng rồi nhưng tất cả mọi người biết cậu bé mới ba tháng, được rồi. Draco hiện tại vẫn không rõ chuyện phức tạp như vậy, cậu bé đang vì khỏe mạnh phát triển mà nỗ lực ăn rồi ngủ. Nhưng gần đây Draco ngủ không yên, mới tí tuổi đã học được bực bội, có thể thấy được tương lai tính tình cũng không tốt.

Bởi vì có một tên đáng ghét không xấu luôn mặc đồ đen thừa dịp cậu ngủ chạy vào trong đầu cậu nói liên miên cần nhẫn, phiền chết đi được. Draco ghét nhất người khác quấy rầy cậu khi cậu ngủ cho nên cái tên tự xưng ‘cha đỡ đầu’ bắt đầu để lại ấn tượng rất xấu rất xấu trong lòng của cậu bé.

Ngoại trừ Malfoy gia, còn có rất nhiều quý tộc bị sờ đến, đương nhiên cả Black gia... Albus ở toà án làm chứng chứng minh Regulus là gián điệp hội Phượng Hoàng, Regulus thoát được, tất cả mọi người hắn là đi xem mặt Sirius, quá đặc sắc.

Kỳ thật Regulus đã nghĩ qua mình tuyệt đối có thể bảo vệ chính mình. Nhưng cha mẹ anh, người nhà chị họ thì sao? Cho nên Regulus quyết định dùng chuyện mình biết đến bảo vệ toàn bộ gia tộc Black! Anh biết

rõ tình báo của mình tuyệt đối đủ giá trị! Vì vậy anh tìm cao tăng bộ pháp thuật và hội Phượng Hoàng nói chuyện.

“Tôi có thể nói cho mấy người biết một trường sinh linh giá của Voldemort ở đâu và phương pháp xử lý nó, thậm chí tôi có thể mang mấy người tới đó.” Regulus nói.

“Nhưng mấy người phải thả gia tộc Black, toàn bộ gia tộc Black. Nếu mấy người muốn vượt qua cái hồ đen sì thành công lấy bắt được vật trở về thì cần một tế phẩm sống, tôi sẽ trở thành tế phẩm sống.” Ưu nhã thông dong, nhưng Regulus lại dùng nó tự thuật tử vong của mình. Anh đã từng nói hi sinh nếu như không thể đổi lấy vinh quang vậy không thể gọi hi sinh, chỉ có thể gọi là tử vong. Mà bây giờ, tử vong của anh có thể chuyển thành hy sinh...

“Tôi phản đối!” Sirius nhảy dựng lên, vui đùa cái gì! Sao phải là em trai anh đi chịu chết!

Albus kinh hãi nhảy dựng khi thấy Sirius lớn giọng.

“Bình tĩnh một chút.” Albus thở dài.

“Rey, cậu nghĩ kĩ chưa?” Albus đã từng nói chiến đấu cần hi sinh. Ông cũng không ngại Rey tự đề cử mình hi sinh, nếu như có thể cầm một trường sinh linh giá của Voldemort, hi sinh là đáng giá.

“Ngài Dumbledore, trên thực tế khi tôi phát hiện cái chỗ kia và trường sinh linh giá, tôi đã nghĩ kỹ.” Regulus cười.

“Khi đó Voldemort như mặt trời ban trưa, tôi biết rõ hắn làm như vậy thì đã từng nghĩ tới làm anh hùng một lần, vụng trộm mang thứ đó đi hủy diệt. Đương nhiên, hiện tại tôi làm anh hùng cũng không muộn đúng không?”

“Mấy người có đang nghe tôi nói hay không a! Tôi nói tôi phản đối! Chẳng lẽ các người không nghe thấy sao!” Sirius cau ginh, Merlin đồ lốt! Làm sao không ai nghe anh nói!

“Vậy được rồi, Rey, nếu như cậu kiên trì, gia tộc Black sẽ cảm kích cậu hi sinh, thế giới pháp thuật sẽ cảm kích cậu hi sinh.” Albus gật gật đầu, hiển nhiên người bộ pháp thuật cũng đồng ý cách làm này, dù sao ai cũng không hy vọng người một nhà đi làm kẻ chết thay.

Sirius không nhận được nữa! Đám người kia xem anh không tồn tại sao?

Cá tính, tư duy, ý nghĩ, cách làm của Sirius bình thường đều là đơn giản nhất trực tiếp nhất, mà giờ phút này anh cũng vậy, Sirius kéo Regulus đang nói chuyện đi ra cửa.

“Đi! Về nhà!” Sirius tức giận trầm mặt nói.

“Anh...” Regulus đỏ khốc đỏ cười, bỗng nhiên anh vươn tay ôm lấy Sirius, ôm thật chặt.

“Anh, anh nên về nhà, ba mẹ đều rất nhớ anh, em cũng rất nhớ anh.” Giọng Regulus ôn hòa nhẹ như gió. Vì thế Sirius bỗng nhiên run rẩy.

“Em chết, anh phải thay em hiếu thuận cha mẹ, dù sao hiện tại đã xong, Voldemort mất tích, tử thần thực tử cũng không đối địch hội Phượng Hoàng rồi. Ba mẹ đã lớn tuổi, đã đến tuổi hưởng phúc rồi.”

Sirius cau mày, trầm mặc một lúc rồi hỏi.

“Em nhất định phải đi?”

Regulus gật gật đầu, chỉ có như vậy bộ pháp thuật mới bỏ qua Black.

“Vậy anh đi cùng em.” Sirius nói.

“Anh!” Regulus kinh hãi.

“Được rồi!” Sirius không kiên nhẫn nói.

“Không phải nói hai người cùng đi sao? Chúng ta đều họ Black, anh không đi với em ai đi!” Không phải là chút độc được thổi sao...Quyết định xong, Sirius cũng không sửa đổi. Giống như lúc anh quyết định muốn gia nhập hội Phượng Hoàng thì liều lĩnh dũng cảm tiến tới.

Regulus cũng không biết Sirius nghĩ gì giờ phút này nhưng anh không muốn anh trai chứng kiến tử vong của mình, quá chật vật.

“VẬY CỨ QUYẾT ĐỊNH NHƯ VẬY ĐI.” Albus nói trước khi Regulus phản đối.

“Sirius, cậu và Rey đi cầm vật kia về.” Albus rất ngạc nhiên, hai anh em này ai sẽ trở về, ai sẽ trở thành vật hi sinh? Có lẽ... Albus cười, có khả năng a.

49. Chương 49

Severus Snape mất tích ở thế giới pháp thuật cũng nhắc lên cơn sóng không lớn không nhỏ. Tử thần thực tử cũng biết anh ta, thế giới pháp thuật cũng biết, cái tên đáng chết số một từng ở bên cạnh chúa tể hắc ám. Anh ta không phải tử thần thực tử vì trên cánh tay anh không có dấu hiệu đầu lâu nhưng anh ta còn ghê tởm hơn tử thần thực tử!

Nhất định phải trừng trị anh ta, nhốt anh ta vào Azkaban! Tiếng hô một lớp hơn một lớp, dù sao bọn họ cũng phải trừng phạt người nào đó để phát tiết phần nộ với Voldemort, không phải sao? Lucius Malfoy thoát, Regulus Black thoát, hiện tại nhân vật đứng đầu bên cạnh Voldemort chỉ còn lại Severus Snape, cho nên bắt Snape, để giám ngục hôn anh ta! Toàn dân thế giới pháp thuật phấn khởi.

Ánh nắng sáng sớm hôn trang viên Potter, nhô đầu ra nhìn lên cảnh tượng trong phòng tử cửa sổ sát đất cực lớn.

Va chạm vội vàng mà nặng nề, tiếng thở dốc của Snape quanh quẩn bên tai James, James nắm chặt ga giường, tiếng rên rỉ mê người thoát ra từ cái miệng nhỏ nhắn.

“Severus, nhanh, nhanh lên...” James khó nhịn, không biết anh thống khổ hay hưởng thụ.

Snape nghe vậy thì rất vui, nhanh lên! Tốt! Anh còn để ý thân thể James, ‘hơi chút’ thông cảm đối phương là bên nhận. Từ trước đến nay Snape trầm mặc khi làm cũng yên tĩnh, anh không nói một lời nhưng trong mắt đã hiện lên một tia dã tính, rồi sau đó...

“A!”

Bi thảm a! Nghe tiếng kêu quen thuộc, thảm thiết vang vọng chân trời, Kevin run rẩy, thiếu gia... Ngài nghỉ ngơi a...

James vịn eo, khập khiễng đi ra phòng, nhìn Snape ưu nhã ngồi uống cà phê thì hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em muốn anh nhanh kết thúc mà không phải bảo anh tăng tốc độ!”

“Em không nói rõ ràng.” Snape nói, dù sao đối phương cũng ra nhiều lần chứng minh rất hưởng thụ, vậy còn phàn nàn cái gì?

“Anh!” James bó tay, quen tay hay việc, quen tay hay việc? Đã bao nhiêu lần? ‘Quen’ đến cũng không thể ‘quen’ hơn được rồi, nhưng ‘hay’ ở đâu a? Vì sao đến bây giờ anh cũng không thấy Snape ‘hay’ a?

Snape cười cười từ chối cho ý kiến, sau đó lật báo ngày hôm nay, đầu đề trang đầu vẫn là lệnh truy nã Severus Snape.

“Ừ, bọn họ lại có hình của anh, anh cũng không biết mình có.” Snape thấy ngoài ý muốn, anh chưa bao giờ thích chụp ảnh.

James đi tới xem, tiêu đề trên báo vẫn là ‘Truy nã nanh vuốt chúa tể hắc ám’. Chỉ là hôm nay khác là tặng kèm một bức hình giáo sư, rất rõ ràng, chỉ là không biết cụ thể là lúc nào. Trong hình giáo sư âm lãnh, mái tóc đen nhánh mềm mại chặn nửa bên mặt, trên tay còn cầm đũa phép, sau lưng là một ngôi nhà bị ngọn lửa vây quanh và một hàng thủ hạ tử thần thực tử cung kính, như là giáo sư vừa mới hoàn thành nhiệm vụ gì đó đang định đi.

“Ừ, ảnh này không tồi.” James bình luận, hoàn toàn bắt được cái thần của giáo sư!

“Ảnh này làm anh nghĩ anh sẽ đi đốt tòa soạn ngay bây giờ.” Snape lắc đầu, tiếp tục đọc. Nội dung báo hôm nay cũng có biến hóa rõ ràng hơn hai ngày trước, tiêu đề là ‘Vương tử lai—Severus Tobias Snape (Prince) sinh hoạt’, chết tiệt. Theo báo, anh là tên biến thái từ nhỏ bị cha mẹ đánh đập làm tâm lý vụn vẹo, còn viết ra thân phận người thừa kế gia tộc Prince!

“Bọn họ viết tên anh, sao bọn họ biết? Không thể tha thứ!” Snape hung hăng vút báo xuống ghế.

James nhặt chỉ lên báo, chú ý tới kí danh, quả nhiên...

“Bài báo và ảnh do phóng viên Rita Skeeter đặc biệt đưa tin độc nhất... Ha...! Lại là cô ta!” James có thể hiểu.

“Cô ta là Animagú phi pháp, biến thành bọ cánh cứng, em cũng từng bị cô ta viết vớ vẩn.” James không muốn đi nhớ lại ‘Trong mắt cậu bé vàng lóe ra nước mắt’.

“Xem ra cô ta nhìn chăm chăm vào anh rồi, ai bảo bây giờ tin tức của anh có giá trị.” James thấy giáo sư biến mất đủ lâu rồi, nên ra ngoài làm sáng tỏ những chuyện kia, đoạt lại gia tộc Prince.

“Để bọn họ sốt ruột thêm một thời gian ngắn nữa, anh cảm thấy hiện tại không tồi.” Snape còn không có tâm tình xuất hiện trước mặt công chúng, bị trêu chọc xem xét.

“Về phần Rita Skeeter, cô ta tốt nhất đừng để anh tìm được ở bên ngoài!” Snape lạnh lùng nói.

James lại cảm thấy Rita coi như làm một chuyện tốt, cô ta viết thân phận thật của giáo sư, như vậy về sau giáo sư trở lại Prince gia sẽ danh chính ngôn thuận, dù sao Borg bây giờ trở về Đông Âu rồi. Nghe nói một ngày trước khi Voldemort mất tích hắn đã đến tìm hội Phượng Hoàng, bán rẻ một phần danh sách tử thần thực tử, bảo toàn chính mình, thật là hèn hạ! Durmstrang còn thuê hắn làm giáo sư độc được, hừ! Cũng chỉ có Durmstrang mới muốn hắn.

Mà rời xa trang viên Potter ấm áp, thế giới bên ngoài vẫn lung tung. Đây là lần thứ hai đi Regulus tới hang động thần bí bên bờ biển này, lần đầu tiên là cùng gia tinh Kreacher trung thành và tận tâm, mà lần này là theo anh trai anh yêu nhất. Bọn họ vốn là nhảy vào trong nước, bơi đến hang động kia, nước biển vẫn lạnh như băng, Regulus thấy y phục Sirius bị nước thấm ướt, áo sơmi rộng thùng thình trôi nổi phập phồng theo dòng nước lộ ra làn da màu mật ong giấu ở trong quần áo, Regulus đột nhiên cảm giác có chút nóng lên... Hai người chật vật bò lên bờ, đường nhỏ quen thuộc xuất hiện ở trước mặt Regulus.

“Tỏa sáng!!” Sirius nôn nóng, rút đũa phép ra trước Regulus bắt đầu thẳng tiến.

“Anh! Anh đừng đi loạn, nơi này có bẫy của Voldemort!” Regulus vội vã kéo lại người anh trai xúc động cáu kỉnh.

“Cửa ở chỗ này.” Regulus chỉ vào một vách đá lớn bất đắc dĩ nói, anh từng tới một lần.

“Lúc nào đến phiên em dạy anh?” Sirius cảm giận bất bình quát Regulus.

Thấy thế Regulus dở khóc dở cười gật đầu.

“Được được, anh, là em không đúng.” Regulus đi đến trước vách đá, rút con dao nhỏ bên hông, ngón tay duyên dáng cầm con dao sắc bén cắt cánh tay, máu tươi phun lên vách đá.

“Merlin, em đang làm cái gì!” Sirius nhìn Regulus như là đang nhìn một người điên, nhưng là không khó phát hiện đau lòng lóe lên rồi biến mất trên mặt anh.

“Đây là một cái giá lớn Voldemort thích nhất, máu tươi.” Regulus lấy đũa phép, phục hồi miệng vết thương của mình.

“Nhìn, tác dụng.” Regulus mặt không đổi sắc nhìn vách đá dần dần biến mất, chuyển thành cửa động quen thuộc kia, thần bí sâu thẳm, như đang vây anh tới gần.

Sirius phức tạp nhìn chăm chăm Regulus giống như hôm nay anh mới biết người này.

“Slytherin mấy người thật là kỳ quái...” Một Voldemort thiết lập cửa quỷ dị cần người vung dao cắt chính mình, người thì tự nhiên lấy máu giống như cắt không phải là cánh tay mình mà là móng lợn...

Regulus cười.

“Anh, ‘mấy người’ Slytherin thấy ‘mấy’ Gryffindor mới là tồn tại thần kỳ nhất.” Đúng vậy, có nhiệt huyết và xúc động mà bọn họ vĩnh viễn không hiểu.

“Đi thôi.” Regulus dẫn đầu đi vào con đường đen kịt, hai người đã tới hồ đen.

“Anh không thấy có cái gì.” Sirius nói, nghe Regulus hình dung, phải có một thuyền nhỏ, sau đó trong hồ có một đảo nhỏ.

“Sẽ có.” Regulus biết rõ, trong không gian đen kịt này, bọn họ dừng nghĩ nhìn thấy cái đảo nhỏ trong hồ kia. Anh đi tới chỗ đặc thù, vươn tay bắt đầu kéo thuyền.

“Sớm biết như vậy anh sẽ mang cái chổi đến, chúng ta cũng không cần phải ngồi trên cái thuyền hỏng kia.” Sirius tiếc nuối nói.

“Ha ha...” Nghe vậy Regulus cười rất vui vẻ, Sirius rất thú vị.

“Regulus Black! Em đang cười nhạo anh sao?” Sirius tức giận.

“Không, anh, em chỉ thấy anh rất đáng yêu mà thôi.” Cái chổi? Đúng là chỉ có Sirius nghĩ ra.

“Anh có thể thử xem, nhưng em dám đánh cược, với trình độ chán ghét chổi bay không ưu nhã của Voldemort, chỉ sợ anh còn không bay lên cũng đã bị đánh vào trong hồ rồi. Nơi này có câu thần chú bảo vệ rất mạnh, Kreacher đã nói với em, nhằm vào mọi câu thần chú mọi vật phẩm pháp thuật.” Regulus bắt đầu nói.

“Chuyện duy nhất chúng ta có thể làm là ngoan ngoãn đi theo quy tắc trò chơi.”

“Đáng chết! Anh ghét nhất quy tắc!” Đối với Sirius, quy tắc tồn tại là dùng để bị đánh rách nát.

“Lần trước em và Kreacher cũng chỉ đi tới đây.” Regulus thở dài, nhìn chiếc thuyền nhỏ, rất cũ nát.

Regulus cùng Sirius ngồi trên này đầu thuyền nhỏ, hai người một đường hướng đảo nhỏ trung tâm. Khi Regulus cho là bọn họ đã bình an xuyên qua cái chắn thì trên mặt hồ lại nổi lên những gợn sóng cực lớn, thuyền nhỏ bắt đầu lay động, rất nhiều cánh tay tái nhợt cứng ngắc duỗi ra đến gần hai người.

“Rách toét!!” Sirius nổ một cánh tay muốn túm Regulus vào trong nước.

“Đáng chết! Sao lại thế này?” Sirius ghét nhất vật lạnh buốt trắng bệch, ví dụ như loại cánh tay vươn ra từ trong nước này!

“Em nghĩ em đã biết!” Regulus lúc này mới kịp phản ứng, dù sao anh đã từng ở bên cạnh Voldemort, anh hiểu cách làm việc của Voldemort.

“Chỉ có một phù thủy... Số lượng pháp thuật... Chú ngữ bảo vệ thuyền...” Regulus lẩm bẩm.

Sirius không biết Regulus nghĩ tới điều gì, khi anh định phóng lửa thiêu hủy toàn bộ đồ đáng chết này thì Regulus đột ngột nhảy vào trong hồ làm Sirius trở tay không kịp...

Những cánh tay biến mất, mặt hồ lại bình thường. Sirius ngơ ngác ngồi ở trên thuyền, con thuyền tiếp tục thẳng tiến giữa hồ.

“Rey!” Sirius không phải những Slytherin tỉnh táo, anh cũng không muốn tỉnh táo chết tiệt gì đó, anh chuẩn bị nhảy xuống thuyền vì em trai anh ở đó!

“Anh, đừng nhúc nhích.”

Giọng Regulus như vang lên trong đầu làm Sirius ngừng lại.

“Anh, tiếp tục đi, đừng ngừng, anh muốn kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

“Anh, nghĩ tới Albus, hội Phượng Hoàng, những người bị Voldemort giết, đừng ngừng, em sẽ giúp anh...”

Sirius rất mâu thuẫn, anh ngồi xuống, lý trí nói cho anh biết không tốt! Nhưng là, nhưng là anh lại không thể không nghe Regulus nói. Đáng chết, anh thấy bất lực, thất bại.

Thuyền tới bờ bên kia, ngừng trên đảo nhỏ giữa hồ. Sirius bước xuống thuyền, xoay người ngẩng nhìn mặt hồ, giọng Regulus đã biến mất giống như chỉ là ảo giác mà thôi.

Khi Sirius tuyệt vọng, một cánh tay lạnh như băng vươn lên mặt hồ, Sirius vừa định làm chút gì đó xử lý thì lại phát hiện thò ra là khuôn mặt Regulus xanh mét...

‘Anh, em nói anh có thể nghe thấy không?’

Giọng nói kia lại vang lên trong đầu nhưng Sirius không thấy miệng Regulus động đậy.

“Rey...” Sirius chỉ có thể cứng ngắc nhìn Regulus đi ra khỏi mặt hồ đứng ở trước mặt mình với sắc mặt tái nhợt và động tác cứng ngắc.

‘Anh, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.’ Regulus nói như vậy rồi đi tới chỗ chậu đá, tay nhẹ nhàng vung lên, cầm một cốc thủy tinh, cánh tay của anh bị Sirius cầm.

“Để anh.” Sirius định đoạt lấy cốc nhưng khi anh cầm thì lại phát hiện cái cốc kia biến mất rồi lại trở về tay Regulus.

‘Xem, anh, Slytherin giả hoạt như vậy...’ Giọng Regulus vui vẻ nhưng mặt anh như cũ không có chút biểu tình, Sirius rất sợ hãi, tuy Rey còn đứng ở trước mặt của anh nhưng anh lại có cảm giác mãnh liệt đến không cách nào xem nhẹ... Anh đã mất đi Rey rồi...

Regulus dùng cốc múc độc được, một cốc một cốc uống hết... Đến khi hộp dây chuyền xuất hiện...

‘Anh, dùng đũa phép nhắc lên, sau đó trực tiếp đặt ở trong túi áo... Em lo Voldemort sẽ ếm câu thần chú ác độc gì đó lên hộp, anh không thể trực tiếp tiếp xúc nó!’ Vì bảo hiểm Regulus nói như vậy, vì độc được, anh đã tê liệt rồi, nhưng anh không muốn Sirius gặp chút nguy hiểm nào.

Cho tới bây giờ Sirius chưa từng nghe lời như vậy, anh dùng đũa phép lấy dây chuyền để vào trong túi.

“Rey, chúng ta đi... Chúng ta về nhà...” Sirius đỡ Regulus dậy, cánh tay anh run rẩy.

‘Anh, em không đi được nữa...’ Giọng Regulus ngày càng yếu, thân thể của anh cũng đã không thể động đậy, ý thức của anh cũng ngày càng mơ hồ. Rất nhiều thứ hiện lên trước mắt, đều là những kí ức, rất đẹp, từng chút từng chút biến mất trong đầu anh.

‘Anh, đi mau... Em sắp quên anh rồi... Anh đi mau...’

Đây là câu nói cuối cùng Sirius nghe được, giọng Regulus biến mất, trong hồ có vô số cánh tay vươn ra, chúng nó túm thân thể Regulus muốn cướp đi Regulus từ trong tay Sirius. Mà lúc đó Sirius mới nhìn rõ ràng những cánh tay kia là thứ gì, âm thi!

Ngọn lửa đỏ rực nóng bỏng bay ra từ trong đũa phép Sirius, vây quanh anh và Regulus, âm thi bị cản bên ngoài. Là một thần sáng xuất sắc, Sirius hiểu rõ âm thi, nó sợ lửa, sợ ánh sáng! Nhưng Regulus được anh ôm chặt ở trong ngực phát ra tiếng kêu thảm thiết, anh không thừa nhận càng không muốn thừa nhận, có lẽ khi Rey không chút do dự thay thế anh nhảy vào trong hồ, Rey cũng đã... Rey, dùng lực lượng gì chống cự nghệ thuật hắc ám của Voldemort ăn mòn, kiên trì làm bạn anh đi đến cuối cùng? Sirius không biết, nhưng anh sẽ biết. Đến lúc đó, anh muốn Rey chính miệng nói cho anh biết...

“Mặc kệ em là quái vật cũng được, âm thi cũng tốt, cái gì cũng tốt! Em là em trai anh! Em là Rey của anh! Anh sẽ không buông em ra!” Trong từ điển của Gryffindor không có hai chữ buông tay. Sirius biết rõ Regulus sợ ngọn lửa mình thả ra, Rey sợ hãi nổi điên, anh không ngừng kêu thảm, làn da màu xanh trắng vì lửa mà dần bốc hơi toát ra khói xanh, như bị hơ khô.

Nhưng Sirius không có biện pháp khác, anh chỉ có thể không ngừng thả lửa ngăn cản âm thi bao vây bọn họ ở bên ngoài, đến khi cả hang động biến thành một biển lửa.

“Expecto Patronum!” Một con chó cực lớn lao ra từ đũa phép Sirius, ánh sáng bàng bạc của con chó săn không ngừng tỏa ra, nơi ánh sáng chiếu tới, âm thì tứ tán né tránh. Chó săn kiên định nhìn về phía trước, mang theo dũng khí đến từ Gryffindor, không sợ hãi điều gì. Đôi mắt kia, giống Sirius như đúc.

“Rey, anh sẽ không buông em ra, em cũng không được buông chính mình!” Sirius không hiểu cái gọi là quy tắc không thể đánh vỡ của Slytherin là gì, cũng không hiểu Voldemort ở nơi buồn nôn này dùng câu thần chú xấu xa gì! Anh chỉ biết tin tưởng vững chắc mình có thể ra ngoài, mang Rey, đi ra ngoài! Chó săn bảo vệ phía trước, Sirius ngồi ôm lấy Regulus hấp hối trong ngọn lửa và ánh sáng kiên định đi ra biển lửa...

Hang động vốn ẩm ướt tối lạnh giờ khô ráo ấm áp, hắc ám bị ánh sáng bao phủ, những sinh vật hắc ám không có chỗ nào trốn tránh dưới ánh sáng mãnh liệt, con chó săn bảo vệ tràn ngập sức bật và người đàn ông càn quấy sau lưng nó làm những cái bẫy rập đen tối Voldemort thiết kế đều có vẻ thua chị kém em...

Rey, em nói em thấy Gryffindor rất thần kỳ, hiện tại anh có thể nói cho em biết, tên của Gryffindor, là kỳ tích!

50. Chương 50

Sirius mang theo Regulus trở lại, tuy chật vật nhưng từ trong ánh mắt thiêu đốt của Sirius, Albus thấy được kiên định thuộc về Gryffindor của thanh niên xúc động cấu kính này. Đối với cái này, Albus cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Khi Sirius không chút do dự lựa chọn cùng Regulus mạo hiểm, Albus đã biết, Sirius tuyệt đối sẽ không buông Rey. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ cùng sống cùng chết.

“Albus! Ông quá quý, còn cái kế hoạch nát của ông! Cái nơi buồn nôn!” Máu Sirius đang sôi trào, anh cần thận từng li từng tí đặt Rey lên ghế trong phòng khách của Albus, lo lắng trong mắt không cần nói cũng biết.

“Albus, mau nhìn, Rey làm sao vậy?” Sirius gấp đến mức dậm chân.

Albus đến gần Rey, không khó nhìn ra chuyện đáng sợ xảy ra trên người đứa nhỏ này. Albus đẩy kính thở dài.

“Sirius, đứa nhỏ này chỉ sợ đã trúng độc âm thi, cho nên...” Độc âm thi sẽ chuyển biến người thành âm thi.

“Tôi biết rõ!” Sirius thô lỗ kéo tóc của mình.

“Tôi hỏi ông cứu Rey như thế nào!” Chỉ sợ khi Rey nhảy vào trong hồ bị âm thi công kích, biến thành âm thi. Nhưng không biết vì sao, thần trí của Rey vẫn duy trì đến cuối cùng, còn trực tiếp dùng linh hồn nói chuyện với Sirius, đến khi bọn họ lấy được hộp dây chuyền, Rey mới hoàn toàn chuyển biến.

“Sirius, nếu như chỉ là độc âm thi, trong 24 tiếng giải độc, vấn đề không lớn, nhưng mấu chốt là còn độc được, hai cái, tôi không có biện pháp.” Albus chỉ có thể lắc đầu, nhưng ông cũng không có ý định để Sirius tuyệt vọng càng thêm thương tâm, vì vậy ông nói nhanh.

“Tuy tôi không có cách nhưng có người làm được.”

“Ai?” Sirius nóng lòng biết rõ đáp án.

James hôm nay vẫn cảm thấy không đúng, toàn thân không thoải mái, giống như có chuyện gì sắp xảy ra. Snape yên tĩnh đọc một quyển sách, «Độc được trong truyền thuyết và độc được», ghi lại vài loại độc được ít gặp nhất và cách giải.

“Sev, anh có thấy quý dị không?” James thăm dò.

“Có, không phải là em sao.” Snape liếc James.

“Cả ngày giống bọ chó không yên tĩnh được.” Snape lại lật một tờ.

“Không phải...”

“Thiếu gia.” James còn chưa nói hết, giọng Kevin thất kinh truyền đến, lão nhân gia đẩy cửa vào.

“Thiếu gia! Có người xâm nhập trang viên, đánh thương bảo vệ, còn treo Vivian lên tháp, người kia...” Không đợi Kevin nói cho hết lời, một bóng người càn quấy đã tiến vào trong tầm mắt mọi người...

“Hắn, hắn đã đến...”

James thấy người tới thì ngẩn người. Nếu như anh không có nhận sai, cái tên nhìn không ra hình người này hẳn là...

“Sirius?” James tiến lên đón, nhưng thấy Sirius hờ hững, vô cùng bản đi tới gần mình, còn ôm một thứ to lớn bị áo choàng bao lại mà anh không biết là cái gì.

“James, thật có lỗi đánh thương người của cậu, nhưng tớ không có thời gian...” Sirius sau khi trở về cũng không kịp đổi quần áo, thậm chí cả mặt cũng chưa rửa, bây giờ đã lờ thoi đến mức không nhìn ra dung mạo.

“Cậu? Làm sao vậy?” Cho tới bây giờ James cũng chưa từng thấy Sirius chật vật như vậy.

Sirius lướt qua James, trực tiếp nhìn về phía Snape sau lưng James vẫn nhàn nhã đọc sách.

“Severus Snape.” Sirius nói xong, nhẹ nhàng đặt người trong ngực xuống mặt đất, nhấc lên áo choàng để mọi người có thể nhìn thấy thứ to lớn kia... Là một người, Regulus Black.

“Cứu Rey...” Sirius cúi đầu nói.

Snape nhướng mày, cười lạnh.

“Vì sao?” Snape hờ hững hỏi lại.

Sirius cắn chặt răng, vẫn cúi đầu.

“Van cầu anh, cứu Rey.” Trong đầu Sirius hiện lên cuộc đối thoại với Albus.

‘Tuy tôi không có cách nào nhưng có người làm được.’

‘Ai?’

‘Severus Snape!’ Albus nói.

‘Cái gì! Snivellus!’ Sirius kinh hãi.

‘Cậu cần tin tưởng tôi Sirius, nếu như ngay cả Severus Snape cũng không có biện pháp thì Merlin có tái thế cũng cũng cứu không được Rey nữa.’

‘Albus, ông biết quan hệ của tôi với Snape quá kém, quả thực là... kẻ thù... Hắn sẽ không giúp tôi.’ Sirius uể oải, nôn nóng và thất lạc khi thấy hi vọng mà lại không thể đến bờ bên kia.

‘Ừ, cái này muốn xem quyết tâm cứu Rey của cậu có bao nhiêu.’ Albus nhìn Sirius.

Sirius trầm mặc rồi nắm chặt tay.

‘Tôi hiểu rồi Albus, ông biết Severus Snape ở nơi nào không?’ Sirius tỉnh táo hỏi.

Thấy thế Albus cười, Sirius trưởng thành.

‘A, tôi không biết.’ Albus nhún vai.

‘Nhưng cậu có thể đi hỏi James một chút, người bạn già của cậu James, cậu ấy sẽ nói cho cậu biết, nói không chừng cậu còn có thể thấy một niềm vui bất ngờ...’

Sirius phục hồi tinh thần, hiện tại anh đã biết rõ vui mừng bất ngờ Albus nói là cái gì rồi. Thì ra Snape luôn ở bên James, hơn nữa Albus cũng biết. Xem ra Snape và chúa tể hắc ám cũng không đơn giản như mặt ngoài, giống như Rey lúc trước làm anh khiếp sợ, Sirius phát hiện mình bắt đầu hiểu Slytherin.

“Van cầu anh, cứu Rey.”

“Ta hỏi tại sao ta phải cứu cậu ta?” Snape không nhìn James dốc sức liều mạng nháy mắt ra hiệu, bước tới trước mặt Sirius.

“Rey là em trai tôi.” Sirius trả lời.

“Vậy lên quan tới ta sao?” Snape quyết định phải mài khí thế càn quấy của Sirius Black.

“Thế nào anh mới cứu?” Sirius biết rõ chỉ bằng mình từng bắt nạt Snape, Snape sẽ không đơn giản đáp ứng thỉnh cầu của anh.

“Người xông vào nhà Potter tạo thành khủng hoảng, đánh thương bảo vệ, còn treo đội trưởng gia tinh ở tháp, đó là thái độ cầu người sao?” Snape không thích thái độ làm người của Sirius!

Sirius ngẩn người không nói. Rất nhiều chuyện trước kia anh chưa từng nghĩ tới. Từ nhỏ đến lớn, anh đều được chú ý và sủng ái như một hoàng đế. Kỳ thật rất nhiều đứa trẻ ở gia đình quý tộc đều vậy, nhưng Sirius bá đạo lại càng hiện rõ, đó là vì người làm hư anh nhất không phải cha mẹ anh mà là em trai anh, Regulus Black giờ phút này sống chết không rõ.

Rey trưởng thành sớm, là em trai nhưng lại luôn chăm sóc anh trai Sirius. Mặc kệ Sirius làm sai chuyện gì, Rey đều thay anh giải quyết tốt hậu quả, Sirius không cần phải lo lắng gì. Mặc kệ Sirius bắt nạt như thế nào, Rey cũng sẽ không giận, vẫn sùng bái anh trai. Rey cho Sirius tiền tiêu vặt, Rey sẽ chuẩn bị tốt quần áo trước khi Sirius dậy, Rey sẽ tặng cho Sirius kẹo Công Tước Mật, Rey sẽ ăn thay Sirius rau...

Được Rey cưng chiều lớn lên, cái đuôi Sirius sớm vểnh lên trời. Anh xem người khác đối tốt đối mình là nghĩa vụ, làm việc chưa bao giờ nghĩ hậu quả, bắt nạt người khác chưa bao giờ cảm thấy áy náy... Regulus mới là người làm Sirius trở nên không thể nói lý như thế.

“Sirius Black.” Snape nói.

“Ta có thể cứu em trai ngươi, nhưng ngươi phải xin lỗi toàn bộ người nhà Potter, lão quản gia bị ngươi dọa, bảo vệ bị ngươi đánh thương, gia tinh bị ngươi vứt treo trên tháp, nhận mọi người trừng phạt.” Snape yêu cầu.

“Có thể.” Sirius gật gật đầu.

“Về phần cá nhân ngươi thiếu ta, ta muốn ngươi quỳ xuống nói xin lỗi ta, vì những chuyện ngươi đã từng làm, xin lỗi.” Snape thấy yêu cầu mình đề xuất cũng không quá phận, mấy lần Sirius đùa dai thiếu chút nữa lấy mạng của anh, làm nổ vạc, ném anh vào trong nước, lừa anh đến rừng cấm... Nhiều vô kể, Snape cũng đếm không hết! Hiện tại anh chỉ là muốn Sirius quỳ xuống xin lỗi mà thôi, anh đã rất nhân từ rồi.

James vụng trộm kéo ống tay áo Snape, cho dù anh biết rõ Snape yêu cầu cũng không tính quá phận nhưng với Sirius lòng tự trọng cao ngất, muốn anh quỳ xuống còn không bằng muốn anh đi chết!

“Sev, có chừng mực...” James nhỏ giọng nói bên tai Snape, chỉ là không được Snape đáp lại, xem ra Snape quyết tâm rồi...

Sirius thấy thế hung hăng cắn răng, bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Snape, ngay cả James cũng không nghĩ tới, anh biết Sirius đã nhiều năm nhưng anh chưa từng nghĩ tới có một ngày Sirius sẽ quỳ xuống trước mặt mọi người!

“Snape, thực xin lỗi, tôi xin lỗi vì những chuyện tôi đã từng làm. Anh hãy cứu em trai tôi...” Sirius cắn chặt môi, chỉ cần Rey trở về, anh chỉ cần Rey cưng chiều anh yêu anh trở về, muốn anh làm cái gì cũng được!

Snape cười, quá đã! Kỳ thật cho dù Sirius không cầu xin anh cũng sẽ cứu Regulus, đây là học trò giỏi của anh, sao anh có thể bỏ qua. Còn với Sirius, anh thừa nhận anh cố ý chinh Sirius, trên thế giới này cũng chỉ có Regulus ngu ngốc mới bị Sirius bắt nạt còn vui vẻ chịu đựng.

“Được rồi.” Snape báo thù kết thúc, thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu.

“Ta hiện tại phải giúp Regulus trị liệu, ngươi đi xin lỗi những người khác nói đi.”

Sirius đứng dậy, hung dữ nhìn chằm chằm Snape.

“Anh tốt nhất cam đoan Rey không có việc gì, bằng không thì tôi nhất định... Hừ!” Sirius nắm tay, quay đầu đi xin lỗi mọi người, hôm nay là ngày xui xẻo nhất của Sirius!

“Hô!” James thở phào, như là đánh một trận ác liệt. Một bên là người yêu anh, một bên là bạn tốt nhất, tai nạn...

Snape ôm lấy Regulus kiểm tra sơ bộ.

“Đưa Regulus đến phòng thí nghiệm, anh muốn trị liệu cho cậu ta, hiện tại!” Snape nghiêm mặt, Regulus không lạc quan, anh cần tập trung.

“Em biết, Kevin, gọi người đến.” James gật gù đầu.

Snape cảm thấy vận khí Regulus còn tốt, dù sao nơi này là nhà Potter, có tất cả độc dược tài liệu cực kỳ trân quý hi hữu cần có để trị liệu cho Regulus. Thời gian cấp bách, nếu như ở nơi khác, chỉ sợ anh có biện pháp cũng không cứu được.

Regulus trúng độc âm thì, vì thời gian trúng độc còn chưa qua 24 tiếng nên không khó. Khó khăn là một loại độc dược kỳ quái, không, nói là nguyên rửa mới chuẩn xác. Hai cái trộn lẫn, tình huống nguy cấp... Snape ở cạnh Regulus một ngày đêm.

Sirius đi xin lỗi một vòng, Kevin phẫn nộ, bảo vệ bị anh đánh thương vừa thấy anh thì như chuột thấy mèo, kết quả cuối cùng anh bị đánh một trận. Về phần gia Vivian, nó phạt anh đi cọ WC... Đến lúc làm xong, anh chờ cửa phòng thí nghiệm của Snape, hai mắt đầy tơ máu đỏ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, thỉnh thoảng kêu gào: Snape, nếu như anh không chữa khỏi Rey, tôi sẽ vặt đầu anh xuống xem là Bludges đánh.

Ánh nắng sớm tiến đến, mở to mắt, Regulus không nghĩ mình còn có thể tỉnh lại! Khung cảnh đập vào mắt làm anh có cảm giác thời không thác loạn, trí nhớ của anh còn dừng ở hang động bên bờ biển, anh và anh trai tạm biệt.

“Đã tỉnh.” Snape mỗi một xoa huyết thái dương.

“Ngài Snape?” Regulus nhận ra người đứng ở trước mặt mình, anh kinh ngạc khi thấy Snape. Regulus ngồi dậy, không phải ngài Snape mất tích sao? Mất tích cùng thời gian với Voldemort. Lúc trước Regulus biết rõ tin cũng rất kinh ngạc, còn tưởng rằng là Voldemort mang ngài Snape đi.

“Uống.” Snape đưa một cái cốc màu đen bốc hơi cho Regulus.

“Khôi phục thể lực.”

“Lại là cốc thí nghiệm chịu nóng?” Regulus cười, đây là thói quen quỷ dị của ngài Snape, bất kể là chất lỏng gì, Snape đều thích dùng cốc thí nghiệm chịu nóng để đựng, chưa bao giờ dùng cốc bình thường. Regulus uống hết, ngọt ngào, không tệ, như ca cao nóng của Muggle.

“Ngài Snape, vì sao...” Regulus vừa mở miệng định hỏi thì đã bị Snape chen vào.

“Ta biết bây giờ cậu có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng vì làm độc dược cho cậu, ta cũng bận một ngày một đêm rồi, chỉ sợ không có tinh lực dư thừa giải đáp cho cậu.” Snape cho rằng nếu như giải thích với Regulus thì câu chuyện sẽ rất dài, anh hiện tại cần một giấc ngủ.

Regulus gật đầu, ngài Snape chính là như vậy, quen làm việc hết sức, mắt ăn mất ngủ, không ngủ không nghỉ, đến khi kết thúc.

“Ngài Snape, ngài lại cứu tôi một lần...” Regulus nói, xem ra ngài Snape là đại cứu tinh của anh.

“Ân cứu mạng, tôi cũng không biết làm như thế nào cảm ơn ngài mới tốt.”

Snape nghe vậy thì tùy ý phát tay.

“Đừng cảm ơn ta, là anh cậu Sirius Black mang cậu tìm đến ta.” Khóe môi Snape hơi cong lên.

“Hắn vì cứu cậu không tiếc quỳ xuống cầu ta, người đi cảm ơn hắn đi.” Nên nói Regulus dạy chó giỏi hay bọn họ tình anh em sâu đậm? Snape có khuynh hướng ý trước. Con chó to kia cần một tuần thú sư có thể kiềm chế.

Regulus nghe vậy cũng không nói gì mà lặng đi, anh ngơ ngác chớp mắt, không cách nào phản ứng với những gì Snape nói. Sirius quỳ xuống? Merlin! Anh trai kiêu ngạo sao có thể quỳ xuống trước ngài Snape đối thủ một mất một còn?

“Ta muốn đi nghỉ ngơi, nếu như cậu có cái gì cần thì tìm James Potter, chủ nhân nơi này. A, đúng rồi, ta quên nói cho cậu biết, nơi này là trang viên Potter. Con chó to của cậu còn chờ ở cửa, tốt nhất cậu nên ra gặp hắn, để hắn an tâm không sửa soạn nữa, hắn đã sửa cả đêm rồi.”

51. Chương 51

Snape cho rằng trải qua chuyện lần này, Sirius ngu xuẩn tối thiểu có thể nhớ lâu một chút, nhưng anh không biết, nếu như Sirius nghĩ vậy thì anh cũng không phải là Sirius. Dù sao Regulus không cảm thấy Sirius như vậy có cái gì không tốt, anh trai không cần nghĩ nhiều cũng không cần sửa lại, dù sao có anh, anh sẽ giúp anh trai.

“Slytherin ngu xuẩn, nếu như không có anh, lần này em xong rồi biết không! Cho nên phải cảm ơn anh, có nghe hay không?” Sirius cần quấy cà lơ phất phơ dựa vào tường, dương dương tự đắc nhìn Regulus.

“Em nghe được.” Regulus nghe lời trả lời.

“Cảm ơn anh, không có anh em không biết nên làm thế nào mới tốt.”

“Ừ!” Sirius nhận lấy súng bái, mỹ mãn gật đầu. Kỳ thật... Không có em anh mới không biết nên làm thế nào mới tốt... Hình dung anh mới chuẩn xác, Sirius biết rõ, nếu như không có Rey, cuộc sống của anh nhất định sẽ rối loạn...

Regulus ngồi dậy định xuống giường nhưng lại bị Sirius đẩy trở về.

“Snape Snivellus nói thân thể của em còn cần tiếp tục quan sát vài ngày nên em đừng lộn xộn nữa.” Sirius hung ác nói, nhưng cũng không khó phát hiện quan tâm và ôn nhu trong đó.

“Nhưng đây là trang viên Potter, em nghĩ em nên đi thăm hỏi chủ nhân.” Regulus là nhận giáo dục quý tộc lớn lên, tiến vào nơi ở của người ta nhưng không chào chủ nhân là không lễ phép.

“Cái quỷ gì, James mặc cùng một quần lớn lên với anh, nhà cậu ta chính là nhà anh, em không cần khách khí.” Sirius không cho là đúng, xem ra Sirius vĩnh viễn cũng không thể có thể học được ‘Nghĩ’.

Regulus cười tủm tỉm nhìn anh trai làm Sirius không hiểu sao co quắp.

“Anh, có thể gặp lại anh thật tốt...” Regulus can đảm vươn tay vuốt tóc trên má Sirius ra sau tai.

Mặt Sirius đỏ như cà chua, tránh động tác vô cùng thân mật của Regulus.

“Rey, anh hỏi em... Lúc ấy vì sao em nhảy vào trong hồ? Vì sao sau lại xuất hiện...” Sirius canh cánh việc này trong lòng.

“Đó là quy tắc Voldemort dùng để bảo vệ trường sinh linh giá, bảo đảm trên thuyền một lần chỉ có thể qua một phù thủy. Em còn không đủ cẩn thận, không ngờ điểm ấy. Chúng ta vào trong hồ, chú ngữ bảo vệ thuyền bắt đầu có tác dụng. Ngay lúc đó trừ phi có một người nhảy xuống thuyền, nếu không... Chúng ta đều phải chết.” Regulus trả lời.

“Quy tắc Voldemort là chó má! Không phải anh mang được em về sao!” Sirius xì mũi coi thường.

“Đúng vậy, em cũng không nghĩ anh có thể làm được, anh luôn xúc động lại thần kỳ như thế.” Regulus có thể tưởng tượng hình ảnh kia, anh trai bị sinh vật hắc ám bao vây, ở trong cạm bẫy nghệ thuật hắc ám của Voldemort cường đại, một mình mang anh về, chỉ có anh một anh hùng mới có thể làm được.

“Cho nên... Em không yên lòng a.” Cũng là vì anh trai xúc động dững cãm...

“Khi đó dưới hồ có thật nhiều âm thi, khi chúng nó tới, em hiểu em đã xong. Nhưng anh còn nguy hiểm, cần phải có tể phẩm uống độc được mới được. Em cũng không biết vì sao nghĩ vậy lại có thể duy trì ý nghĩ, đối thoại với anh, uống xong độc được.” Đến khi hoàn thành nhiệm vụ, anh mất đi động lực chèo chống, triệt để chuyển thành âm thi.

“Regulus Black, vì sao em luôn đối tốt với anh như vậy?” Sirius hỏi, ngay cả khi chết rồi cũng còn nhớ phải bảo vệ anh.

“Bởi vì em rất thích anh a.” Regulus trả lời.

“Em cũng biết, em... Em luôn thích anh...” Regulus có chút thất lạc, anh có đôi khi rất ác liệt, nhưng dù như thế, anh cũng không thể buông tay, dù một chút hi vọng cũng không có.

“Từ nhỏ đến lớn em luôn nói vậy, không có sáng ý.” Sirius cười quỷ dị, Sirius là một người mạnh mẽ, anh bỗng nhiên nói với Regulus.

“Anh có rất nhiều bạn gái, đương nhiên, bạn trai cũng có một chút.” Sirius nhắc nhở, anh là công, khách qua đường trên giường vô số, nam nữ thức ăn mặn không đếm hết được, anh cũng không phải là James.

Hai mắt Regulus tỏa sáng, anh cho rằng đời này Sirius sẽ không hiểu, mặc dù là đã hiểu thì cũng sẽ không đáp lại, Regulus đã chuẩn bị tuổi già cô đơn.

“Em biết.” Regulus ngừng thở, cố gắng giữ tĩnh táo.

“Regulus, thô không ăn cỏ gần hang, em là em trai anh, cho dù có không tiết tháo thế nào anh cũng không thể động đến em. Vốn là như vậy, nhưng nhìn em yêu anh như vậy, tốt với anh như vậy, đuổi theo anh nhiều năm như vậy, vì anh làm gián điệp, thậm chí chết cũng không sợ, anh sẽ cho em một cơ hội để em khỏi nói anh máu lạnh vô tình.” Sirius cảm giác mình rất hấp dẫn, xem, anh làm Regulus điên đảo.

Regulus chớp mắt, lập tức vui mừng điên cuồng.

“Anh, anh nói thật?” Regulus không thể tin được vào lỗ tai mình.

“Anh không nói dối.” Sirius túm cổ áo Regulus, hôn lên đôi môi đỏ như hoa hồng.

“Cho em tiền đặt cọc.”

Regulus kinh ngạc rồi nở nụ cười, bả vai không ngừng run rẩy.

“Nhưng nói trước, anh không chơi thuần khiết, làm người của anh thì phải lên giường của anh, hơn nữa cho tới bây giờ anh chỉ ở phía trên.” Sirius cường điệu, đây là nguyên tắc.

“Được.” Regulus rất dứt khoát đáp ứng, trong mắt hiện lên xảo trá.

“Nhưng anh cũng phải đáp ứng em, khi yêu em, không thể đồng thời hẹn hò những người khác.” Regulus nói, anh biết rõ anh trai mình có thói quen này, hẹn hò với N nam nữ, mỗi người đều là ‘bảo bối’. Sirius còn không nhớ được hôm trước người lên giường với mình họ gì.

“Miễn cưỡng đáp ứng em.” Sirius cắn răng đáp ứng, yêu cần thật nhiều. Xem ra anh phải say goodbye với tất cả bảo bối rồi.

Regulus cười càng thêm sáng rõ, rất tốt! Cao thấp cái gì, anh không quá quan tâm, dù sao Slytherin có rất nhiều kiên nhẫn, anh có thể từng bước một chậm rãi mưu đồ. Không nghĩ tới này lần bị thương đối lấy vui mừng lớn như vậy, thật là đáng a!

“Vậy chúng ta bây giờ có thể thêm nhiều ‘tiền đặt cọc’ hơn không?” Regulus cắn môi dưới, híp mắt, vẻ mặt gọi cãm.

“Em, em còn chưa khỏe!” Sirius nhìn cổ và xương quai xanh của đối phương, gian nan nuốt xuống nước miếng, anh, anh còn không cầm thú như vậy a.

“Đã rất tốt rồi, anh không muốn xác nhận sao?” Regulus thông dong kéo quần áo xuống, ưu nhã vút xuống đất, hấp dẫn trí mạng đến từ Slytherin.

“Em...” Sirius không kịp phản ứng, đôi môi non mềm của Regulus đã tập kích môi anh. Máu toàn thân Sirius lao xuống phía dưới dững mãnh lao tới, Regulus kêu gọi gọi anh trai làm trái tim anh tràn đầy khoái cảm cầm kị.

“Hừ! Đến thì đến, ai sợ ai!” Hai tay Sirius chống hai bên Regulus, cúi xuống hôn, anh cảm giác mình còn nhịn nữa thì không phải là đàn ông, đây là Rey tự chuốc lấy!

“Anh trai...” Regulus gọi Sirius, anh không thể tin được đây là thật, thực sự xảy ra. Sirius hôn anh, thân thể anh, hô hấp của bọn họ dây dưa, phẳng phất tính mạng cũng dung hợp lại...

“Rey, em biết không?” Sirius chợt nhớ tới ngày đó nói chuyện với Lupin.

“Anh ghét em rời khỏi anh, anh cũng ghét em chú ý người khác. Anh hận Voldemort, không chỉ vì hắn là chúa tể hắc ám, càng vì em sùng bái hắn, hắn đoạt em đi...” Sirius ngậm lấy vành tai Rey, nhẹ giọng lầm bầm.

“Rey... Đừng lớn lên, đừng rời khỏi, đừng có được nhân sinh thuộc về em. Anh muốn em vĩnh viễn đi theo sau anh, em thuộc về anh...” Sirius cảm thụ Regulus, đôi môi mềm mại, độ ẩm thân thể. Lúc này anh sẽ không giao Rey cho ai, cuộc sống của Rey từ anh đến gánh vác, nếu như nói tương lai Rey nhất định thuộc về người nào, người kia cũng chỉ có thể là anh!

Nghe vậy Regulus cười, anh trai độc chiếm thực đáng yêu, anh rất thích... Chẳng lẽ Sirius không biết sao? Anh, vẫn luôn thuộc về anh trai.

“Anh, chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau chứ?”

“Không phải chúng ta luôn ở bên nhau sao?”

Lúc này đáp án đương nhiên khiến Regulus cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, theo Sirius, trầm luân vào dục vọng ...

James không ngờ Sirius chăm sóc em trai bị thương nặng mới khỏi đến cả trên giường, cho nên khi anh phát hiện Sirius lại dùng phòng thí nghiệm của Snape làm nhà trọ, kéo em trai mình ‘mướn phòng’ trên giường bệnh, anh xúc động muốn tự đâm hai mắt! Đây là cái thể giới gì a! Khác thể giới anh biết rõ nhiều lắm!

“Cậu thích Rey?” James kinh ngạc hỏi, đứng trước mặt anh là Sirius rạng rỡ vừa mới làm xong. Regulus hiển nhiên đã mệt, đã ngủ rồi, Sirius ôn nhu kéo chăn. James cảm thấy chuyện này tốt nhất vĩnh viễn không nói với giáo sư, bằng không thì giáo sư nhất định sẽ hỏa thiêu giường bệnh.

“Tớ thích Rey, thế nào?” Sirius cười, không được sao? Dù sao tất cả mọi người nói anh phóng đảng tới cực điểm, có thêm tội danh câu dẫn em mình cũng không sao.

“Chẳng lẽ cậu luôn thích Rey?” James bỗng nhiên nghĩ tới. Đời trước, Regulus đã chết, Sirius vào tù, khi đó Sirius không giải thích mình oan uổng, đích thật là vì chuộc tội, có lẽ còn vì đã tuyệt vọng! Vì người Sirius để ý đã chết hết, bạn tốt nhất và người mình yêu nhất, cho nên Sirius mới tuyệt vọng như vậy. Sirius trước khi Regulus chết như một con bướm, nhưng về sau lại như một vị tăng, thẳng đến khi bị Bella giết chết.

“Có lẽ a? Tớ không nghĩ tới...” Sirius lắc đầu, đầu anh không thích hợp xử lý vấn đề phức tạp như vậy.

“Tớ chỉ biết là Rey luôn luôn là người quan trọng nhất trong tính mạng, Rey nhất định phải ở bên cạnh tớ, nếu như không có Rey... Nhân sinh của tớ sẽ rối loạn.” Đây là lần này đạo lý Sirius ngộ ra khi sinh ly tử biệt với Rey. Rey yêu anh, anh vẫn luôn biết đến, anh chỉ cho rằng như vậy là đương nhiên, mặc dù mình không đi đáp lại, Rey cũng vĩnh viễn không rời đi.

Sirius chưa từng nghĩ tới nếu như mọi chuyện không phải dạng mình cho là vậy thì nó sẽ như thế nào? Nếu như chỉ cần anh đáp lại Rey, bọn họ có thể giống quá khứ, Rey có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh, Sirius cho rằng giao dịch này có lợi nhất.

“Được rồi! Tôi mặc kệ cậu nghĩ như thế nào, nhưng cậu tốt nhất thừa dịp trước khi Severus phát hiện chuyện này che dấu tốt hiện trường. Bằng không nếu để Sev biết cậu dám ở phòng thí nghiệm độc được ‘thần thánh’ làm, Sev nhất định sẽ lột da cậu ra.” James không thèm quan tâm con đường yêu Sirius đi qua.

“Hey James, cậu và Snivellus là quan hệ gì? Cậu quan tâm hắn ta như vậy làm gì?” Sirius giờ mới phát hiện người bạn già của mình lại có nhiều bí mật nhỏ như vậy.

“Mời cậu thu lại cái tên Snivellus được không?” James không vui.

“Hey, đừng nhạy cảm như vậy, Snivellus chỉ là ‘nick name’ tên Snape tên mà thôi, giống như Sev trong miệng cậu.”

“Tôi không thấy Snivellus êm tai hơn Sev, Sirius.” James nghiêm túc nói.

“Chính như cậu suy nghĩ, Severus Snape, là người yêu của tôi, quan hệ bắt đầu từ năm năm trước. Giống như Regulus là người quan trọng nhất của cậu, với tôi, Sev cũng vậy.”

James tự nhiên thừa nhận, dù thế nào đi nữa quan hệ giữa anh và giáo sư sớm muộn gì cũng muốn hấp thụ ánh sáng.

“Merlin! Cậu nói thật! Chỉ có cậu mới có thể.”

“Cũng vậy, cũng chỉ có cảm thú như cậu mới có thể ra tay với em trai mình.”

Khác đôi chồng chồng Snape&Potter ít đến không thể ít xuất hiện, Sirius chưa bao giờ che che lấp lấp, anh đã dám yêu Rey thì sẽ không sợ thông báo quan hệ của bọn họ cho mọi người, còn thoải mái ân ái. Nếu là người yêu thì phải làm một ít việc của người yêu.

“Rey, hôn sáng sớm tốt lành.”

Đây là một buổi sáng ở nhà Potter, James và Snape ngồi ở trước bàn ăn thật dài, đối diện là Regulus ưu nhã như trước và Sirius vừa mới đi xuống.

Snape cau mày nhìn chằm chằm vào hai tên đối diện hôn đến chết đi sống lại, James thì hăm mộ ghen ghét nhìn Snape, giáo sư có thể nhiệt tình như vậy thì tốt rồi.

“James, tốt nhất hãy nhanh ném con chó ngu xuống động dục nửa người dưới không cách nào điều khiển tự động ném ra nhà Potter, ta nhanh nôn ra.” Đối với Snape, ở trước mặt người khác trước hôn là một loại hành vi mà đời này anh không thể hiểu, không thể tưởng tượng nổi.

“Severus, chúng ta cũng tới a.” James kích động dán sát bị cái bánh của Snape đập vào mặt, rất đả kích.

Cái gọi là không phải người một nhà không vào một nhà, nếu như da mặt Sirius có thể so với tường thành, Regulus chỉ sợ cũng không kém nhiều. Hai người thoải mái hôn xong, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục ăn sáng. Anh dứt em một miếng, em dứt anh một miếng, đến mức Snape sợ hãi không ăn được, quá buồn nôn!

“Regulus, chúc mừng, mơ ước thành hiện thực.” Snape nhìn thoáng qua Regulus cười hớn hở, thật đáng thương, Sirius ngu xuẩn đại khái đời này đều bay không ra lòng bàn tay Regulus rồi.

“Cảm ơn, Snape.” Regulus cười giống hồ ly, ánh mắt hai Slytherin chạm nhau trong không khí, phát ra ánh lửa bùng bùng cách cách.

Ăn không nói ngủ không nói Slytherin đang dùng hai mắt tri kỷ, mà Gryffindor thư giãn thích ý hơn nhiều.

“Sirius, về sau có tính toán gì không?” James hỏi, dù sao chiến tranh đã xong, Sirius lại sinh ra quan hệ như vậy với Regulus, như vậy cũng có thể trở lại nhà Black đi.

“Còn chưa nghĩ, nhưng Regulus hi vọng tôi trở về, em ấy nói như vậy thuận tiện tùy thời thân mật, tôi thích.” Sirius nói chuyện ngày càng càn quấy như đại gia, dù sao có Regulus sủng ái, tính tình của anh có thoải mái thêm cũng không sao cả.

“Ừ.” James gật gù đầu, Sirius không chơi quá Regulus, cho nên trở lại nhà Black là chuyện sớm muộn.

“Sirius, Albus muốn thuê tớ đi Hogwarts dạy học, cậu cũng biết, giáo sư bay và cổ vấn Quidditch, tớ đã nhận lời.” James cảm thấy đề nghị của Albus không tệ, kẻ thù nhà Potter Voldemort biến mất, mọi thứ đã bước lên quỹ đạo, anh cũng muốn tìm một công việc mình yêu, kỳ thật thần sáng chém chém giết giết anh không thích lắm.

“Vậy Snape? Có kế hoạch gì?” Sirius hỏi, Snape cũng không thể vẫn trốn a.

“Albus đang làm việc với bộ pháp thuật, Albus đã đáp ứng, sau cuộc chiến phải cam đoan Severus an toàn.” James nói, anh đã thỏa thuận trước với Albus.

“Gia tộc Prince cũng cần một người thừa kế, Severus định đi mọi nơi, chuyên tâm nghiên cứu độc dược, tuy nhiên Albus luôn cố gắng thuê Severus đi Hogwarts làm giáo sư độc dược. Nhưng cậu biết, Severus ghét trẻ con.”

“Thế giới pháp thuật nhất định sẽ mất tiếng, bên cạnh Voldemort đều là gián điệp, xem ra người này thật thất bại.” Sirius nói.

“Hiện tại tớ còn hoài nghi Lucius Malfoy cũng là gián điệp.”

“A, Sirius, anh ta còn khùng bố hơn gián điệp, tin tưởng tớ.” James thở dài, cha cứu thế chủ a! Không biết hiện tại Voldemort đi đâu? Có kế hoạch gì?

James và Sirius trò chuyện vui vẻ, Slytherin không chịu được Gryffindor ở trên bàn ăn đánh trống reo hò không ngừng, họ quyết định mở miệng...

“James Potter, cần ta treo cái khóa ở trên miệng của em sao? Ở trên bàn ăn, miệng chỉ dùng để ăn, không phải dùng để nói.” Snape một cái mắt đao bay qua, James im.

“Anh, vừa ăn vừa nói chuyện, bù trừ lẫn nhau sẽ bị đau dạ dày, em sẽ đau lòng.” Regulus cười ngọt ngào, Sirius nhìn đôi mắt mắt hờn của đối phương bị điện vui sướng đến ngất.

Cho nên Gryffindor ở một số phương diện vĩnh viễn không chơi được Slytherin...

52. Chương 52

Chuyện của Snape rất dễ giải quyết, người luôn dễ quên, sẽ hội có những chuyện khác xuất hiện phân đi mọi người chú ý. Sau một thời gian, vào sáng sớm ngày nào đó Snape lặng yên tới bộ pháp thuật, Albus đã giao tiếp với toà án thẩm vấn, truyền thông cũng chỉ mời người phát ngôn của bộ pháp thuật, hoàn toàn phụ họa phong cách ít xuất hiện của Snape.

Snape cũng không phải là tử thần thực tử, trên cánh tay của anh không có dấu hiệu hắc ám, bộ pháp thuật không có cách nào căn cứ dấu hiệu định tội. Hơn nữa có chứng cứ, Snape trong lúc làm độc dược sư của Voldemort, nhiều lần truyền lại tin tức cho quý tộc trung lập James Potter, mà James Potter âm thầm ủng hộ hội Phượng Hoàng. Hiện tại chứng cứ cũng không thể chứng minh Snape là tử thần thực tử, nói cách khác Snape cũng không thể xem như tử thần thực tử, cũng không thể xem như gián điệp hội Phượng Hoàng, nhiều nhất chỉ là một người chạy ở giữa hắc ám và ánh sáng chỉ lo thân mình và bạn bè...

“Bộ trưởng, nếu như nói là cổ vấn sức khỏe cho chúa tể hắc ám cũng gặp nạn, vậy có phải đầu bếp, lái xe, thậm chí là người đưa sữa bò, báo chí, buôn bán nhỏ cho chúa tể hắc ám cũng bị đưa đến Azkaban hay không?” Snape biện hộ. Anh cũng không muốn nói ra sự thật là mình giết chết Voldemort, anh không thích bị chú ý, hơn nữa những gì anh làm cũng không phải là chính nghĩa gì, chỉ là báo thù mà thôi, không cần phải ... Nói ra đúng không?

“Tôi cũng không phải tử thần thực tử, tôi chỉ là độc dược sư. Ngài nên biết nhân vật nhỏ bé như tôi không có cách cự tuyệt chúa tể hắc ám thuê. Tôi chữa bệnh cho chúa tể hắc ám, cũng lấy Galleon tôi nên được, đây chính là quan hệ của tôi và Voldemort.” Snape là tử thần thực tử cũng rất ít xuất hiện, cho dù rất nhiều tử thần thực tử một mực chắc chắn Snape là nhân vật cấp bậc đại Boss nhưng cũng không mang ra

được chứng có tỏ vẻ Snape đã từng tham dự hành động gì vì Snape vẫn ẩn núp trong bóng tối ra lệnh, giống Lucius, bình thường loại người này không dễ dàng bị nắm.

Trong bộ pháp thuật, những ý kiến xử lý Snape cũng khác nhau rất lớn, có người đề nghị sử dụng chiết tâm trí thuật, có người đề nghị sử dụng chân được, mặc kệ cãi nhau thế nào, kết quả chỉ có một... Đó là bọn họ không thể không thả Snape vô tội. Đương nhiên, Albus nói chuyện cũng sinh ra tác dụng rất lớn, ông đã trở thành người bảo đảm cho Snape. Vì Snape không hy vọng công bố thân phận gián điệp nên Albus cũng lựa chọn tôn trọng quyết định của đối phương.

Albus thành lập quan hệ tốt mới bộ trưởng bộ pháp thuật mới Millicent Bagnold, vui sướng bắt đầu biểu diễn trên vô đài chính trị. Đúng rồi, còn có, trong nhiệm kỳ tuyển cử mới nhất Lucius Malfoy đã trở thành một thành viên Wizengamot, Regulus nhậm chức bí thư trưởng của Lucius, mà Sirius trong chiến tranh biểu hiện ‘xuất sắc’ vinh dự trở thành đội trưởng thần sáng.

James từ chức, đến Hogwarts làm giáo sư dạy bay và cổ vũ Quidditch. Về Snape, anh rất ít xuất hiện, yên tĩnh về gia tộc Prince...

Năm 1980 cứ như vậy đi qua, không gió êm sóng lặng nhưng đã trở thành lịch sử. Mà cuộc sống mới, còn tiếp tục.

Trang viên Prince tọa lạc ở một dãy núi thần bí, giấu mình trong sương mù dày đặc, tòa thành đen âm trầm, hơn 10 ha đất gieo trồng đủ loại thảo dược, có rất nhiều sinh vật thần kỳ quý hiếm có thể làm độc dược, kể cả bạch kỳ mã. Borg ở nơi này đã sửa chữa tòa thành, chỉnh đốn hoa viên, cho nên Snape cũng cần chỉnh sửa lại, anh chỉ mang theo vali đen của mình trực tiếp vào ở. Gia tộc Prince không có quản gia, chỉ có một gia tinh Jigs giữ nhà.

Trước kia Borg có gia tinh riêng cho nên địa vị Jigs rất xấu hổ. Khi chủ nhân mới Severus trở lại, không có gia tinh, Jigs rất hưng phấn.

Nói như thế nào đây? Snape còn có hảo cảm với gia tinh, lần đầu tiên anh thấy gia tinh là ở nhà Malfoy, anh còn nhớ rõ nó tên Dobby, có chút thần kinh, khi anh thấy trên người nó là áo gối cũ nát thêu huy hiệu gia tộc Malfoy giống đồng phục Slytherin cũ nát (đồng phục cũ của mẹ, nữ, vì nhà bọn họ không có tiền mua đồng phục mới) không ngờ, anh quyết định không ghét sinh vật này...

“Thiếu gia Severus, gia chủ Potter đến.” Jigs sôi nổi chạy vào, đối với một gia tinh có tuổi, thật khó tin động tác của nó còn lưu loát như thế.

Đối với James, Snape không thấy ngoài ý muốn, anh cũng biết James cố gắng rất nhiều, nhưng...

“James, anh không có ý định gia tăng sản nghiệp gia tộc Prince.” Snape nói với James, anh rất cảm kích James làm hết thấy, thu mua sản nghiệp gia tộc Prince, đưa những thành viên gia tộc Prince trở về, nhưng là... Snape cũng không có ý định làm một người thừa kế của một gia tộc lớn giống Lucius hay James.

“Vì sao...” James khó hiểu, đó không phải giấc mơ của giáo sư sao?

“Những năm này anh nghĩ thông suốt rất nhiều, gia tộc Prince là độc dược thế gia, cũng chỉ là độc dược thế gia.” Snape đã nghĩ kỹ, anh cũng không thích liên hệ, cũng không thể giống Lucius ăn mặc ngấn nấp hoa lệ, mỗi ngày xoay quanh trong chính trị. Cho dù anh từng có một giấc mơ đẹp như vậy, gia tộc cổ xưa tôn quý, tiền tài, quyền lợi, vinh quang... Nhưng anh cũng không thích hợp cuộc sống như vậy.

“Anh nghĩ đi mọi nơi, về gia nghiệp anh chỉ tính giữ lại cửa hàng độc dược của gia tộc Prince, đây là cửa hàng ban đầu của gia tộc Prince, hiện tại anh chỉ phục hưng nó mà thôi.” Snape có kế hoạch của mình, anh trở lại gia tộc Prince vì nơi này là nơi mẹ từng sống, nơi này có độc dược anh hướng tới, mẹ từ nhỏ bồi dưỡng anh là hi vọng một ngày nào đó anh có thể nhận tổ tông, đương nhiên cũng là kỳ vọng của anh, mà không phải là anh muốn nổi danh.

“Được rồi, nếu như giáo sư đã nghĩ kỹ, em ủng hộ anh.” James vĩnh viễn vô điều kiện ủng hộ giáo sư vì anh biết rõ giáo sư luôn đúng.

Snape thân mật vuốt vuốt tóc James, cười yếu ớt. Thật là một tên ngốc, vụng trộm cố gắng lâu như vậy, giúp anh hưng thịnh Prince gia, hiện tại nói cố gắng uống phí cũng không tức giận. Trên đời sao có người

ngu ngốc như vậy?

“James, cảm ơn.” Snape ôm James, cảm ơn em vẫn ở bên cạnh anh, cảm ơn em vẫn ủng hộ anh, mặc kệ anh muốn gì. Vì có em cho nên anh mới càng thêm dũng cảm, tự do.

“Sev, nếu muốn cảm ơn em thì cho em ở phía trên làm một lần đi ha ha!” James cười bỉ ổi, anh suy nghĩ lâu rồi!

Nụ cười của Snape biến mất, khóe miệng có chút run rẩy.

“Nằm mơ!”

Cửa hàng độc dược Prince khai trương lại, Snape đã tìm được hậu duệ người hầu nhà Prince quản lý, mà anh thì chuyên tâm nghiên cứu các loại độc dược. Gia tộc Prince có vô số cách điều chế độc dược mà bên ngoài không ghi lại, những cách điều chế này đều là độc nhất vô nhị, là gia tộc Prince một đời truyền một đời. Là một kho báu cực lớn, Snape ẩn cư ở trang viên Prince làm độc dược, do gia đình Jigs đưa độc dược đến các cửa hàng bán. Sinh hoạt đơn giản buồn tẻ nhưng với Snape lại thú vị đẹp đẽ. Snape nghĩ như vậy, có lẽ anh chỉ thích hợp cuộc sống như vậy.

James liên kết Floo ở trang viên Prince, từ lò sưởi nhà anh trực tiếp đến nhà Prince, anh có thể mỗi ngày cạo trên giường giáo sư. Đương nhiên Hogwarts không cho dùng Floo cho nên James hàng năm chỉ có thể gấp giáo sư vào ngày nghỉ, James rất bất mãn nhưng Snape lại cho rằng khoảng cách sinh ra đẹp. Kỳ thật mấu chốt là chỉ cần James ở cạnh Snape, Snape lại không tự chủ được muốn làm chút chuyện ‘đường’, không cách nào chuyên tâm ở độc dược... Cho nên hai người hàng năm gặp hai lần, tần suất này lý tưởng nhất.

Khi Hogwarts khai giảng, Snape sẽ xách vali đen chạy khắp thế giới, tìm kiếm thế giới thần kỳ anh chưa biết. Anh đi qua rất nhiều nơi, Đông Âu, Ấn Độ, Châu Phi, Nam Mỹ, thậm chí anh còn vượt biển đến Nhật Bản, Trung Quốc, Đông Nam Á. Tới khi Hogwarts nghỉ, anh sẽ trở lại Anh, ở bên James qua Giáng Sinh và nghỉ hè mỹ diệu.

Tuyết chậm rãi rơi xuống trang viên Prince phủ lên thế giới màu đen yên tĩnh một cái chăn trắng noãn. Jigs mỹ mãn mặc áo bông mới và vải giày bông Snape mua cho nó. Trời đã sáng rồi, nó muốn đi đưa hàng.

Bình thường độc dược đặt ở cửa phòng thiếu gia, Jigs đi đến chỗ cũ, đặt độc dược vào trong rương đặc chế, còn không quên nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng. James thiếu gia lại tới, Jigs rất thích nghe góc tường vào lúc này. Khi tiếng thở dốc mãnh liệt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn truyền đến, Jigs che miệng cười trộm rất lâu rồi mới cầm hòm thuốc đi. (Gia đình cũng có hủ =))))))

Mùa đông là nằm trong phòng có lò sưởi lửa cháy bập bùng, đắp chăn mềm mại lăn trên giường với người yêu—— đó là mùa đông của James.

Tầng tầng lớp lớp bức rèm cửa cản trở ánh mặt trời ngoài cửa sổ, ánh lửa đỏ rực nhúc nhích tạo thành cái bóng trên mặt tường màu vàng nhạt.

“A... Ha...” James nằm ở trên giường, cánh tay Snape ôm hông anh, phía sau ra vào kịch liệt.

Sau lưng là nơi vừa đỏ vừa sưng đã bị ‘yêu thương’ một buổi tối, Snape tách chân James ra, ép nó mở ra thêm để mình có thể càng thấy rõ ràng nơi bao lấy mình.

“Giáo sư... Ô ô...” Đôi mắt nâu bịt kín tầng một hơi nước mê người, nước mắt khó nhịn xẹt qua khóe mắt chui vào gối. Không biết mình đã phát tiết bao nhiêu lần, James hoảng hốt thất thần. Nhìn qua nơi run rẩy vẫn đứng thẳng nhưng lại chỉ có thể bắn ra chất lỏng nhàn nhạt.

“Em... Em không được... Giáo sư, a...” James cầu khẩn, anh bây giờ đã không thể duy trì suy nghĩ, chỉ có thể không ngừng bản năng gọi giáo sư, lại không phát hiện người đàn ông đang ra sức sa vào mình nghe mình cầu xin tha thứ thì ngày thêm dã tính.

Tay Snape vuốt ve James, anh rất thích đụng vào James như vậy, làn da co dãn, đầu đỏ đỏ thắm, như thế nào cũng không đủ. Nghĩ tới đây, Snape lại nhanh hơn, hôn lên tai James, nhẹ nhàng cắn xé vành tai xinh xắn đáng yêu, đùa dai nói bên tai người yêu.

“Harry.”

“A!” James nghe cái tên quen thuộc lại lạ lẫm thì kinh ngạc, thân thể cũng không tự chủ được co rút, Snape thoải mái hít thở, thật chặt... Snape cũng không phải một người nhiều dục vọng nhưng cũng không biết làm sao, từ khi xảy ra quan hệ với James, anh lại không nhịn được muốn, muốn càng nhiều, ngày càng nhiều. Giống như trong thân thể James có một quái vật, mỗi khi anh muốn rút ra, quái vật kia sẽ bắt lấy anh, không cho anh ra... Quả nhiên, người có lòng tham.

Sáng sớm tỉnh lại lại trải qua một phen làm kịch liệt, James mềm nhũn ngã xuống giường, không đứng dậy được. Snape chậm rãi rút dục vọng ra. Nhìn lỗ nhỏ đáng thương mở ra không có cách nào khép lại như cũ, Snape dùng ngón tay vuốt ve làn da non mịn xung quanh rồi thăm dò đi vào, đến khi một ít chất lỏng màu trắng tràn ra từ trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi...

Thật đẹp... Snape nhẹ nhàng hôn lên trên vai James, ôm lấy người đã hỗn loạn đi vào phòng tắm...

“Em muốn kháng nghị!” Đây là James nghĩ rất lâu mới kết luận được, cứ làm như vậy, anh sẽ tinh hết mà chết!

“Em muốn ở trên!”

Giáo sư trước kia rõ ràng không phải như thế, vốn chỉ là mỗi ngày làm một lần mà thôi, về sau chậm chậm từ một lần biến thành hai lần, hai lần biến thành ba lượt, ba lượt biến thành vô số lần! Còn để cho người sống hay không! Mỗi lần vừa thấy mặt, nói không đến hai câu đã bị ném lên giường, lại làm tới trời tối đất, đến khi anh nhịn không được nữa ngất đi.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Snape kéo James để anh ngồi ở trên đùi mình, Snape ôm James vào trong ngực giống như ôm một em bé lớn.

“Severus, không công bằng.” James khóc tang, hiện tại giáo sư cao, lực lượng, vũ lực giá trị các phương diện đều mạnh hơn anh, nếu như giáo sư áp anh cả đời, vậy anh cũng đừng nghĩ phản công.

“Thế giới không có cái gọi là công bằng James.” Snape tâm tình tốt mặc James, ngón tay cách quần áo vuốt ve eo James.

“Anh đừng lại đến! Em sẽ chết anh biết không!” James phát hiện động tác Snape thì vội hét lên.

“Yên tâm, anh phát minh rất nhiều độc được mới, chuyên dụng phương diện kia cũng có, em sẽ không chết.” Chỉ biết sung sướng thoải mái, Snape phát hiện mình ngày càng tệ.

James chỉ có thể cảm giác không cam lòng ngồi ở trên đùi Snape, liều mạng hạ thấp, như muốn dùng trọng lượng của mình đè ép Snape. Đương nhiên, anh cũng biết đó là không có khả năng... Thực bị thảm!

“Lễ Giáng Sinh, James, em biết anh ghét nhất lễ Giáng Sinh không?” Snape nhìn tư liệu nhíu mày.

“Quà, anh đã nói rất nhiều lần rồi.” James hiểu Snape nhất. Tuy Snape ít xuất hiện ru rú trong nhà, chưa bao giờ lộ diện trong hoạt động quý tộc. Nhưng là gia chủ gia tộc Prince, hàng năm lễ Giáng Sinh Snape lại chạy không khỏi, anh cần phải mua quà tặng quà, đây là lễ phép cần bản. Đương nhiên, người khác cũng sẽ tặng Snape, có qua có lại.

“Em đã liệt kê danh sách, hiện tại chúng ta chỉ cần ra ngoài mua sau đó để con cú mèo đưa đi, giải quyết.” James hàng năm đều giúp liệt kê danh sách quý tộc Snape cần giữ liên hệ, như liệt kê độc dược tài liệu, Snape sẽ nhẹ nhõm hơn, anh là một người vợ hiền dâu đảm!

“Severus, em đã thay anh ghi rõ tình huống mỗi nhà, xem, con nhà Higgs đã 10 tuổi, sắp tiến vào Hogwarts học tập, đó là một cậu bé hoạt bát cho nên chúng ta tặng cái chổi mới nhất là tốt nhất.” James chỉ vào một vị quý tộc trên danh sách.

“Ừ, chồng phu nhân Zabini nổi tiếng lại chết, lại kế thừa di sản lớn, cô ấy đã qua 5 đời chồng. Em nghĩ cô ấy có lẽ định tìm một người chồng mới, anh có thể đưa độc dược đẹp da tươi trẻ anh nghiên cứu phát minh, cô ấy sẽ vui. Đừng tặng áo váy cho cô ấy, biết đâu cô ấy cảm thấy anh muốn theo đuổi.” James thích nghiên cứu những thứ này, từ trước đến nay anh đều hay hóng, chỉ là thiếu đi Ron có thể hóng với anh, sinh hoạt tịch mịch không ít.

“Hừ...” Snape ghét, đóng danh mục quà, nhắm mắt làm ngơ.

Khi Snape nhúc đầu chuyện tặng quà, quà của những quý tộc khác như hoa tuyết đi qua một con lại một con cú mèo tới Prince gia. Jigs dùng pháp thuật vận chuyển, đủ để chất lên một xe ngựa.

“Anh không nghĩ tới anh nổi danh như thế.” Snape lắc đầu thở dài, nếu như có người tặng quà, anh nhất định phải tặng lại, cho nên lễ Giáng Sinh anh lại bận rộn.

“Đó là vì anh quá thần bí.” James nói, Snape từng theo Voldemort nhưng không có dấu hiệu hắc ám, xuất thân Prince nhưng lại lặng yên sống ở thế giới Muggle 11 năm, độc được giới nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện ở chốn đông người. Độc được cửa hàng Prince bán ra vừa lên kệ đã bị mua không còn, càng không cần phải nói đơn đặt hàng độc được kháng sói đặc thù, đã đăng kí đến sang năm rồi.

Snape tay cầm một đôi tất lông dê, vẫy dũa phép, cái hộp tự động đóng gói quay vòng, tơ lụa buộc ra một cái nơ con bướm xinh xắn, con cú mèo nghe lời quắp hộp quà.

“Albus Dumbledore.” Snape nói tên, con cú mèo run rẩy cánh bay đi. Albus từ năm trước vẫn nói mình muốn một đôi tất lông dê, dày, mọi người rất thích tặng ông sách nhưng ông không thích, Snape nghe lỗ tai cũng chai ra rồi.

Lò sưởi bỗng nhiên truyền đến ma pháp dị động, Snape quay đầu lại, không ngoài ý muốn thấy Lucius. Snape đứng ở trong phòng khách mất trật tự, bị quà vây quanh, cảnh tượng này làm Lucius huyết sáo.

“Merry Christmas, Severus.” Lucius tiến đến.

“Chắc cậu đã thấy quà của chúng tôi, đó là Draco chọn, đứa bé kia quá sùng bái anh.”

“Sùng bái tôi?” Snape dùng một thần chú bay tới, lấy quà Malfoy gia trong núi quà.

“Ah...” Snape nhìn chằm chằm cái áo choàng sắc sỡ không biết nên phản ứng thế nào, James chế nhạo nhìn Snape, là màu đỏ a! Quá vui! Đúng thôi, lễ Giáng Sinh cần mặc màu đỏ a!

“Mỗi lần tới nhà tôi cậu đều mặc một loại quần áo, Severus, tuy tôi biết rõ tất cả quần áo trong tủ của cậu đều giống nhau nhưng Draco không biết.” Lucius giải thích.

Snape bắt đầu dĩ thử dài, Draco tiểu ma vương...

“Draco ma lực đã ổn định?” Snape hỏi, anh biết rõ Lucius không có chuyện sẽ không đến tìm anh.

“Ma lực chấn động đỡ một ít rồi, nhưng Severus, gần đây thằng bé thường xuyên mộng du, tôi cũng không tìm ra nguyên nhân.” Lucius nói, Draco vừa ra đời đã gặp nhiều tai nạn, vị thành niên ma lực chấn động so bình thường mạnh mẽ gấp đôi, gần đây còn mộng du.

“Mộng du?” Snape và James hai mặt nhìn nhau, bọn họ chưa biết phù thủy còn mộng du.

“Đúng vậy, rõ ràng ngủ trên giường, tỉnh lại lại ở một chỗ khác, hỏi thì thằng bé không nói gì.” Draco trưởng thành sớm, thậm chí Lucius thường xuyên cảm thấy tính cách Draco có rất nhiều chỗ đặc biệt giống Voldemort, bá đạo, tự phụ, thông minh mà lại kín đáo... Điều này làm Lucius buồn rầu.

“Chúng ta tốt nhất đi xem đứa bé kia.” James đề nghị, ân oán với Draco đều là quá khứ, hiện tại Draco chỉ là một đứa bé, mà tuổi của anh đủ làm cha Draco.

“Mộng du...” Snape suy nghĩ.

Tóm tắt phần sau, câu chuyện của Draco-Voldy-Ron

Voldy lợi dụng làm lễ cho Draco để liên kết linh hồn của mình với Draco để sống sót, ở trong đầu Draco dạy cậu bé kiến thức, pháp thuật. 11 tuổi, Draco đi mua sắm chuẩn bị đến Hogwarts, gặp Ron ở Hẻm Xéo, Sev đến Hog làm giáo sư độc được. Draco muốn kết bạn nhg Voldy chỉ muốn Draco là của riêng mình, cường bạo, thỉnh thoảng dùng thân thể Dra đi làm chuyện khác. Voldy muốn Dra đi giết bạch kì mã để hồi phục lực lượng. Dra vào rừng cấm, tìm được bạch kì mã, chuẩn bị ra tay thì Ron xuất hiện, Dra nói mình muốn giết bạch kì mã nhg Ron ngây thơ thuần khiết nói chuyện với bạch kì mã để lấy cho Dra máu ko bị nguyên rửa, tự nguyện dâng hiến, hai người thành bạn. Đêm đó Voldy và Dra quan hệ một đêm, sáng hôm sau Voldy đi. Dra đến chỗ Sev học pháp thuật, nâng cao năng lực. 15 tuổi, Ron và Dra thích nhau, hẹn hò sau khi Ron bị thương ở cúp Quiddich thế giới. Voldy trở lại, cuộc thi tam

pháp thuật, Dra là dũng sĩ thứ tư, bị Krum quấy rối ***. Krum là Vol, học sinh Durmstrang là tử thần thực tử, chiến đấu. Krum và Dra ở cuộc thi thứ ba bị chuyển đến mật thất, Vol muốn thả Basilisk ra giết người, muốn Dra chọn lựa mình hoặc mng chết hết, Dra lựa chọn chiến đấu, Vol cố chấp với giấc mơ vương giả, muốn Dra chỉ có mình với thế giới tình yêu riêng của hai người. Đang tranh chấp thì Albus đến, lộ bí mật Draco là cậu bé định mệnh sinh ra vào cuối tháng 7. Kinh ngạc, Voldy mang Basilisk đi, Draco nói chuyện với Albus về tâm tư rối rắm đau khổ. Dra và Voldy quyết chiến, đưa phép tương liên,.. 2 người tới không gian ý thức, Voldy hỏi Dra yêu mình không, Dra trả lời yêu. Muốn ra khỏi đó thì phải là linh hồn hoàn chỉnh, nhìn Dra ngày càng mờ ảo trong suốt, Vol không cần yêu. Muốn thực hiện giấc mơ thì Dra sẽ biến mất, Dra biến mất thì nhân sinh Voldemort sẽ không hoàn mỹ, nhân sinh không hoàn mỹ Voldemort không thêm ngó tới, Vol quyết định hòa vào linh hồn Dra, đây là lần cuối Vol nhìn Dra, ngủ ngon cậu bé yêu quý, ngày mai gặp. 3 năm, Dra trở về với mọi người, Dra cầu hôn Ron. HE

53. Chương 53: Pn1: Kết Hôn Dẫn Phát Huyết Án

Tập thể kết hôn là một chuyện rất ý nghĩa hạnh phúc, lưu hành ở thế giới Muggle nhưng ở thế giới phù thủy thì còn là lần đầu. Có lẽ là ngày đó Draco bỗng nhiên về nhà, về sau mạnh mẽ yêu cầu Lucius mình muốn kết hôn kích thích những đôi vợ chồng già, tóm lại mọi người quyết định kết hôn thì dứt khoát làm cùng, tiết kiệm tiền ít sức đỡ phiền toái.

Lucius còn không kịp vui vẻ khi con trai về nhà thì đã đắm ngực dặm chân vì con trai muốn kết hôn con nhà Weasley.

“Tôi muốn giết thằng nhãi này! Mấy người đừng ngăn cản tôi!”

“Cha, tỉnh táo một chút.” Draco bắt đắc dĩ ôm lấy cha bão nổi, đối diện là Ron lạnh run.

Lucius ngửa mặt lên trời thét dài, Arthur! Tên khốn! Tuổi trẻ cậu dẫn ta còn chưa đủ bây giờ lại xui con đến cậu dẫn con ta! Khi dễ nhà Malfoy chúng ta ít người có phải không! Ta liều chết với người!

Đương nhiên, phản ứng bên nhà Weasley cũng không tốt hơn nhà Lucius bao nhiêu.

“Ta muốn giết tên khốn này! Mấy người đừng ngăn cản!”

“Cha, tỉnh táo một chút.” Ron lạnh run ôm lấy cha nhà mình bão nổi, đối diện là Draco vẫn dương dương tự đắc như trước.

Arthur hồng mắt, Lucius! Tên chết tiệt! Tuổi trẻ uống say bắt ta lên giường không nói! Bây giờ lại để con kế nghiệp cha! Xem người nhà Weasley chúng ta nhiều nên hăng hái tai họa có phải hay không! Ta liều chết với người!!

Sinh hoạt của Albus sau cuộc chiến vô cùng nhàn nhã, thư con cú mèo đưa tới, Albus vừa ăn chanh tuyết vừa đọc, sau khi nhét chanh tuyết vào trong lỗ mũi thì ông quyết định về sau không bao giờ vừa ăn vừa đọc thư của James.

Rất rõ ràng, đây là thiệp mời kết hôn, nhưng vì sao có nhiều nhân vật vậy?

Severus Snape&James Potter

Sirius Black&Regulus Black

Draco Malfoy&Ron Weasley

Hermione Granger&Neville Longbottom

Remus Lupin&Nymphadora Tonks

Nhân vật nhiều cũng không sao, cái gì là bọn họ quyết định phải cử hành hôn lễ ở Hogwarts? Hogwarts là nơi tùy tiện cho người ta cử hành hôn lễ ư! Albus vung râu dài, thất thần trong gió...

Sau khi xác định Draco và Ron kết hôn, hai nhà Malfoy và Weasley nhận mệnh, cũng nên bàn bạc hôn lễ nên cũng chỉ có thể cố nén không vui ngồi xuống nói với nhau một chút.

“Arthur, người thật hèn hạ.” Đây là lời đạo đầu của Lucius.

“Kém người vô sỉ, Lucius.” Đây là Arthur nghiêng rằng nghiêng lợi đáp lại.

“Ta vô sỉ? Sao không nói người giáo dục con giỏi đến câu dẫn tiểu xà (Dra) nhà ta.” Gây rần Lucius cảm như cũng tức giận ti ti rung động.

“Là con khổng tước bạch kim khoe khoang lông vũ nhà người đến câu dẫn đứa con hiền lành thuần khiết nhà ta được không!” Lúc này Arthur đã hiểu cái gọi là người ác cáo trạng trước rồi.

“Người còn biết nói dối như vậy, Arthur, năm đó thừa dịp ta uống say bò lên giường ta người cũng nói như vậy!” Lucius tức giận bắt đầu không lựa lời nói.

“Ta bò lên giường của người! Người có làm hay không a! Là chính người uống say cứng rắn kéo ta làm với người được không!” Arthur cũng mất đi lý trí.

“Vậy người có thể cự tuyệt a! Ta uống rượu rồi, chẳng lẽ người cũng say sao!”

“Người dùng cả vật trời ta vào đầu giường, ta cự tuyệt như thế nào a!”

“Người có thể dùng chân đạp ta, người có chân chứ!”

“Người cho rằng ta đạp còn thiếu ư! Người như một con gián đánh không chết dán lên, còn không ngừng nói Arthur anh yêu em, ta sắp nôn!”

“Chắc chắn là người muốn còn giả vờ, đạp không dùng sức! Còn nữa, là ai ở dưới thân ta nói, Lucius em cũng yêu anh? Người nhanh nôn? Ta mới nhanh nôn!”

“Không phải người nói người uống say sao, không nhớ rõ chuyện gì sao? Sao người nhớ rõ ràng như vậy!”

“Người nói một buổi tối! Ta không nhớ rõ thì đầu ta bị quái vật giẫm rồi!”

Đổi thành tóc dài Narcissa và Molly bay múa, mất trật tự trong gió... Hai người, bị chệch hướng rồi...

“Arthur Weasley, anh chưa từng nói với em anh yêu em, con cũng đã lớn, chúng ta ly hôn!”

“Lucius Malfoy, thì ra anh thích loại hình này, tha thứ em không cách nào gạt bừa anh thưởng thức, chúng ta tách ra!”

Hai vị mỹ nữ đi, Arthur và Lucius trợn tròn mắt...

“Đều tại người!” Arthur cắn răng nhảy bổ vào Lucius.

“Là trách người mới đúng!” Lucius không chút do dự phản công.

Đánh tới đánh đi, lẩn qua lẩn lại, chuyện xảy ra phía sau cũng chỉ có trời mới biết.

Dù sao về sau, trên danh sách kết hôn tập thể lại thêm hai người...

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Albus và Gellert nhìn lại ảnh chụp, nhớ lại hôn lễ có thể nói là tai nạn kia thì vẫn cảm thấy toàn thân rét run, người nào đó ở bên cạnh bắt đầu nín thở.

“Al, chúng ta cũng chưa kết hôn...”

“Gell, anh lại bắt đầu hoài niệm mùi vị ngủ nhà vệ sinh Hogwarts sao?”

Về sau, về sau, về sau...

Đôi chồng chồng Snape vẫn ít xuất hiện như trước, ít xuất hiện sử dụng độc dược phồn vinh của thế giới phù thủy, ít xuất hiện sinh một Prince nhỏ, một Potter bé con.

Hai anh em Black vẫn như trước, ồn ào sử dụng độc dược phồn vinh của thế giới phù thủy, ồn ào sinh một ổ Black nhỏ, cũng nói hoa mỹ: để huyết thống cao quý nhất gia tộc Black càng thuần túy!

Draco & Ron vẫn tự do như trước, tự do đến nỗi ngay cả bóng người cũng tìm không ra, nghe nói bọn họ ôm một đứa bé tóc bạch kim nhưng không có người thấy. Dù sao, Draco nói: Cha, năm đó mẹ không muốn sinh nhiều nên mới chỉ có mình con, cha bây giờ đã cười lần hai, tận lực tranh thủ sinh người thừa kế đi a.

Về phần ‘mẹ hai’ được Draco ký thác kỳ vọng cao’ ...

“Lucius Malfoy! Con khổng tước lông vàng! Nói! Đêm qua trước khi lên giường anh cho tôi uống cái gì!”

“Yên tâm, một thứ điều trị thân thể mà thôi, không cần lo lắng!”

“Ừ, tôi an tâm, nếu như anh dám cho tôi uống độc dược phồn vinh của thế giới phù thủy, anh đợi chết đi!”

Lucius chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, đã xong... Hiện tại anh có cần trước chạy thoát thân hay không?

Người thừa kế a! Draco Malfoy chết tiệt, nếu con không di cư đến Châu Phi, anh cần mạo hiểm nguy hiểm tính mạng sinh con ư!

—————oOo—————

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhi-tu-xuyen-thanh-lao-tu-khi-con-thanh-cha>